

DAVID EDDINGS

AUTHOR OF THE NATIONAL BESTSELLER THE DIAMOND THRONE

RUBÍNOVÝ RYTÍŘ

Book Two of **The Elenium**

MLADÁ KRÁLOVNA EHLANA, vsazená do krystalu vytvořeného mocným kouzlem, čeká na záchranu. Čas běží, neboť sílu přežít dali Ehlaně nejlepší z řádu pandionských rytířů, za cenu ztráty svých sil. Nedokázali však víc, než zastavit účinky nejspolehlivějšího jedu. Skutečný lék nebo protijed snad ani neexistuje. A existuje-li, musí to být něco zatraceně silného.

Po celém eosijském kontinentu bloudí malá bizarní skupinka spojená jediným cílem: uzdravit královnu a zachránit tak civilizovaný svět před katastrofálním úpadkem. Mistr boje rytíř Sparhawk, jeho panoš Kurik, malá a velkorysá vědma Sefrenie a dvě děti - geniální zloděj Talen a tajemná nemluvná Píšťalka musí čelit léčkám, které nastražil prelát Annias, jenž se pro svou ctižádost nerozpakuje prodat vlastní duši, natož cizí.

Na tomto půdorysu rozehrává Eddings druhý díl jedné z nejpovedenějších fantasy ság všech dob. Jednoduchost pravidel, motivy pouti a boje, to mu slouží k dosažení úžasné napínavého děje. Ostrá hranice mezi dobrem a zlem, mezi oddaností až za hrob a mrzkou touhou po moci a slávě mu nebrání stvořit vskutku živé lidi, nadané citem a vtipem. Jemné finesy vyspělého spisovatele používá mistr fantasy ve službách silného a dojemného příběhu, který je starý jako tento svět. Závod o život královny se stává závodem o bytí a nebytí eosijského světa. Není to svět nijak dokonalý. Je prostoupen intrikami, ziskuchtivostí a nesmírnou ctižádostivostí. Roztahuje se v něm lest i tupost. Každý v něm však má možnost svést životní zápas, svobodně se rozhodovat, pokud mu síly stačí. Síly, které však ovládají Annia, vyžadují slepou poslušnost a krvavé oběti. Sparhawk, jenž s dojemnou láskou a vírou slouží své královně, možná, aniž by věděl, zdvihá svůj těžký meč na záchranu jediného světa, v němž stojí zato žít.

Dokáže hrstka rytířů a dětí vzdorovat koncentrovanému útoku prastarých sil zla? Zvítězí důvtip, čistá duše a silné paže nad mocnostmi, při vyslovení jejichž pouhého jména mrzne?

Pro mladého Mika

„Hod' to do auta“

A pro Peggy

„Co se stalo s mými balónky?“

THE RUBY KNIGHT
Book Two of The Elenium

Copyright © 1990 by David Eddings

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

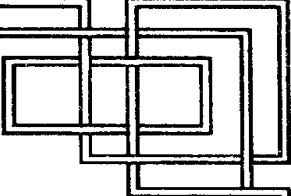
All of the characters in this book
are fictitious and any resemblance
to actual persons, living or dead
is purely coincidental.

Translation © Martin Janda, 1995

CLASSIC
- Dotisk prvního vydání, 1996

ISBN 80 – 85782 – 16 - 2

Vytiskla *Akcent* Tiskárna Vimperk s. r. o.

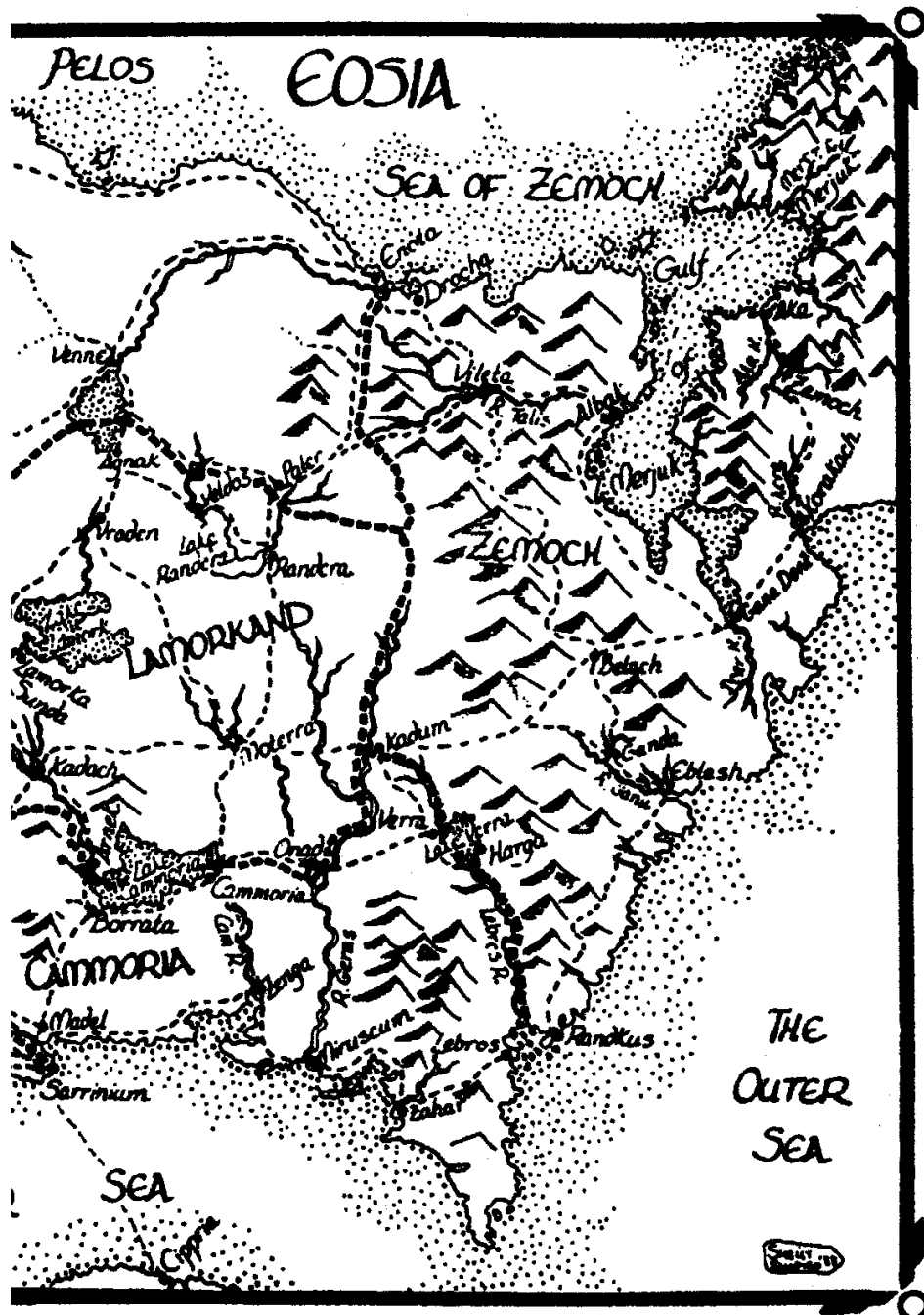

David Eddings

Book Two
of The Elenium

RUBÍNOVÝ RYTÍŘ

PROLOG

*Historie Sparhawkova rodu
- z Kronik pandionského bratrstva*

BYLO TO V PĚTADVACÁTÉM STOLETÍ, kdy do království Elenie v západní Eosii vtrhly hordy Othy Zemošského a ohněm a mečem plenily vše, co jim stálo v cestě na západ. Otha se zdál být nepřemožitelný až do chvíle, kdy jeho voje dorazily na ono velké, věčně mlhou zahalené bojiště u Randerského jezera a střetly se tam se spojenými armádami západních království a brannou mocí rytířů Církve. Říká se, že boje ve středním Lamorkandu zuřily ještě celé týdny, než byli nájezdníci ze Zemochu obráćeni nazpěť a zahnáni na útek za hranice své vlastní říše.

Vítězství Elénů bylo tak dovršeno, avšak plná polovina rytířů Církve ležela mrtva na bojišti a také armády elénských králů počítaly své padlé na tisíce. A když se vítězní, avšak vyčerpaní válečníci navrátili do svých domovů, museli čelit soku ještě horšímu – hladomoru, jenž je jedním z obvyklých důsledků války.

Hlad trval v Eosii po generace a občas hrozil, že vylidní celý kontinent. Důsledkem strádání se začal rozpadat řád společnosti a elénská království opanoval politický chaos. Vzpurní velmožové pranic nedbali na přísahy věrnosti, které složili svým králům. Osobní rozpory často přerůstaly v nepříjemné místní války a loupeživí šlechtici se stali běžným zjevem. Takové podmínky vládly až do začátku sedmadvacátého století.

A bylo to v oněch chaotických dobách, kdy se v branách našeho mateřského domu v Demosu objevil mladík a vyjádřil upřímnou touhu stát se členem našeho řádu. Když výcvik započal, jeho učitel brzy zjistil, že mladý novic, jehož jméno bylo Sparhawk, je kromobyčejně nadaný. Rychle předčil své spolužáky a na cvičišti pokořil dokonce i ostřílené pandiony. Za svou výjimečnost však nevděčil jen svým fyzickým schopnostem, neboť i jeho intelekt byl mimořádný. Jeho nadání vstřebávat taje Styrika působilo rozkoš mistru, jenž těmto uměním vyučoval, a tak svého žáka vedl do oblastí magie daleko za hranicemi látky, kterou obvykle probírali pandionští rytíři. Patriarcha Demosu byl neméně nadšen intelektem novice, a bylo tudíž zcela přirozené, že v době, kdy si sir Sparhawk vysloužil ostruhu, byl zběhlý i v jemných složitostkách filozofie a teologické disputace.

Zhruba v tom čase, kdy byl sir Sparhawk pasován na rytíře, dosedl na elénský trůn v Cimmuře mladý král Antor a cesty obou mužů se začaly proplétat. Král Antor byl prudký, někdy dokonce i zbrklý mladík, a rozmach banditů podél severních hranic jeho říše jej podráždil do takové míry, že zapomněl na opatrnost a vyslal do oné oblasti trestnou expedici žalostně slabou. Když se zpráva o tom činu

dostala do Demosu, vyslal představený pandionského řádu kolonu vojska, aby spěchala na sever králi na pomoc, a mezi rytíři kolony jel i sir Sparhawk.

Antorovi začaly brzo docházet síly. Ačkoli o jeho osobní statečnosti nemohl nikdo pochybovat, nedostatek zkušeností často způsoboval, že se král dopouštěl závažných taktických a strategických chyb. Nebyl si vědom spojenectví, která vážala mnohé loupeživé barony ze severních končin, a tak mnohdy vedl své muže proti jednomu z nich, aniž vzal v úvahu, že mu jiný velmi pravděpodobně přijde na pomoc. Tím se i tak slabé vojsko krále Antora neustále ztenčovalo překvapivými útoky, vedenými do týlu jeho vojáků. Jak se král slepě vrhal vpřed, baroni severu jej znovu a znovu přepadávali ze všech stran a neustále decimovali jeho zálohy.

A nejinak tomu bylo i v době, kdy do dějiště bojů dorazil Sparhawk a ostatní pandionští v rytíři. Armáda, která tak zle tísnila mladého krále, byla nepříteli vycvičená chátka, posbíraná z místních lupičských band. Baroni, kteří ji vedli, se dočasně stáhli, aby zvážili situaci. Ač byla jejich přesila stále značná, bylo nutno vzít v potaz uznávané válečné kvality pandionů, kteří přibyli na bojiště. Několik horlivých šlechticů, opojených předchozími úspěchy, naléhalo na své spojence, aby pokračovali v útoku, ale starší a moudřejší z nich nabádali k opatrnosti. Zdá se téměř jisté, že značná část baronů, mladých jako starých, zatoužila po trůnu Elenie, jenž se jím zdál na dosah. Kdyby totiž král Antor v boji padl, jeho koruna se mohla snadno stát majetkem kteréhokoli muže, jenž by byl sdostatek silný, aby si ji dokázal vybojovat na svých společnících.

První útoky baronů na spojené šiky pandionů a krále Antora byly tedy opatrné a měly za úkol spíše jen vyzkoušet sílu a pevnost rytířů Církve a jejich spojenců. Když se ukázalo, že se jejich odpověď omezuje prakticky jen na obranu, stávaly se přepady čím dál silnější a konečně došlo k rozhodující bitvě nedaleko hranic Pelosie. Jakmile začalo být zřejmé, že baroni do útoku, vrhli všechny síly, odpověděli pandionští tak divoce, jak bylo jejich zvykem. Defenzivní taktika, již uplatňovali během prvních zkusmých přepadů, byla jen lest, jež měla barony vylákat do otevřeného střetnutí.

Bitva zuřila téměř celý jarní den. Pozdě odpoledne, kdy jasný sluneční svit zaplavil bojiště, se král Antor octl daleko od své tělesné stráže. Ztratil koně a nepřítel na něj zle dotíral ze všech stran; rozhodl se tedy prodat svůj život co nejdražší. V té chvíli se do bitevní vřavy vmísil sir Sparhawk. Rychle si proklestil cestu ke králi a po způsobu starém jako sama historie válek ti dva stáli zády k sobě a odráželi své protivníky. Spojení Antorovy zuřivé statečnosti a Sparhawkova válečného umění drželo jejich nepřátele v uctivé vzdálenosti, až se nešťastnou náhodou Sparhawkovi zlomil meč. Šik, obklopující udatnou dvojici, se s triumfálním pokřikem vrhl vpřed, aby je zabil. To však byla, osudová chyba.

Sparhawk vytrhl z těla jednoho z padlých krátkou sudlici a začal s ní decimovat řady nepřátel. Boj vyvrcholil v okamžiku, kdy snědý baron, jenž útok vedl,

přispěchal, aby dorazil vážně zraněného Antora, a zhroutil se k zemi, zasažen Sparhawkovou sudlicí do prsou. Baronův skon podlomil morálku jeho mužů. Stáhli se a s konečnou platností prchli z bojiště.

Antorovy rány však byly vážné a Sparhawkovy jen o málo lehčí. Zcela vyčerpáni klesli, bok po boku, na večerem zšeřelé bitevní pole. Nikdo neví, o čem ti dva ranění hovořili do nočních hodin na krvi zbrocené zemi, protože ani jeden z nich obsah rozhovoru nikdy nikomu neprozradil. Je však známo, že si během své rozmluvy vyměnili zbraně. Antor věnoval siru Sparhawkovi královský meč Elenie a obdržel oplátkou onu sudlici, s níž mu rytíř zachránil život. Král pak tu zbraň opatroval do konce svých dní.

Bylo již k půlnoci, když oba zranění muži spatřili pochodeň, jak se k nim blíží tmou, a protože nevěděli, zda ji tlmí přítel nebo nepřítel, s námahou se zvedali a chabě se hotovili bránit své životy. Ten, jenž se přibližoval, nebyl však Elén, ale Styrička - žena v bílé říze s kápí. Bez jediného slova jim ošetřila rány. Poté na ně promluvila několik slov zpěvavým hlasem a dala jim pár prstenů, jenž se stal symbolem jejich celoživotního přátelství. Říká se, že oválné kameny v nich zasazené byly zprvu bledé jako diamanty, ale krev, kterou oba muži smísili, je zbarvila natrvalo, a tak mají do dnešních dnů barvu temně rudých rubínů. Jakmile tajemná Styrička toto učinila, obrátila se a mlčky odkráčela do noci a její bílá říza zářila v měsíčním svitu.

Poté, co bitevní pole osvětlil mlžný úsvit, našli nakonec vojáci Antorovy královské strážce spolu s několika pandiony oba muže a odnesli je na nosítkách sem, do mateřského domu řádu v Demosu. Trvalo to celé měsíce, než se uzdravili; zato však v době, kdy jim bylo natolik dobře, že se mohli dát na cestu, byli již nerozlučnými přáteli. Pomalu a s přestávkami dorazili do králova sídla v Cimmuře a tam Antor učinil udivující prohlášení. Ustanovil, že od té chvíle se pandion Sparhawk stává jeho ochráncem a že dokud nevymřou oba rody, budou vládcům Elenie v tomto úřadu sloužit i Sparhawkovi potomci.

Jak se to na královských dvorech obvykle stává, i dvůr v Cimmuře byl plný intrik. Když na dvůr přibyl podmračený sir Sparhawk, jednotlivé kliky se načas stáhly. Po několika opatrných pokusech, kdy se jej dvořané pokoušeli získat pro tu či onu stranu, nepříliš radostně usoudili, že je králův ochránce nepodplatitelný. Navíc se díky přátelství, které mezi oběma muži vládlo, stal Sparhawk nejbližším královým důvěrníkem a rádcem. Svým pronikavým intelektem pandionský rytíř snadno prohlédal časté pikle různých dvorních hodnostářů a upozorňoval na ně svého ne tolik rozumem obdařeného pána. Za pouhý rok vtiskl Sparhawk svou pevnou morálku lidem, kteří jej zde obklopovali, a dvůr krále Antora se stal vzácným místem, kde byla vymýcena korupce a pletichaření.

Ještě více pozornosti však budil u rozličných politických frakcí Elenie vzrůstající vliv pandionského řádu. Král Antor byl totiž hluboce vděčen nejen siru

Sparhawkovi, ale i jeho řádovým bratřím a oba přátelé se často jezdívali radit s představeným našeho řádu do Demosu; velká politická rozhodnutí se tak rodila v domě rytířů spíše než v sálech královské rady, kde měli dvořané při tvorbě královské politiky na zřeteli spíše vlastní prospěch než blaho království.

V polovině svého života se sir Sparhawk oženil a jeho žena mu porodila syna. Na žádost samého Antora bylo dítěti dáno rovněž jméno Sparhawk a tato tradice se v tomto rodě udržela až do dnešních dnů. Když mladší Sparhawk dosáhl příslušného věku, vstoupil do mateřského domu řádu, aby podstoupil výcvik pro úřad, jenž jednou bude zastávat. K radosti obou otců se mladý Sparhawk již v mládí spřátelil s korunním princem, Antorovým synem, a vztah mezi králem a jeho rytířem tedy pokračoval.

Když se Antorovy roky a sláva naplnily a on ulehl na smrtelné lože, jeho posledním činem bylo, že předal svůj rubínový prsten a sudlici svému synovi; ve stejnou chvíli předal i starší Sparhawk svůj prsten a královský meč synovi svému. I tato tradice přetrvala až do dnešních dnů.

I panuje mezi prostým lidem Elenie víra, že dokud trvá přátelství mezi královskou rodinou a rodem Sparhawků, království bude vzkvétat a žádné zlo je nemůže zasáhnout. Jako mnoho jiných pověr, i tato se do určité míry zakládá na faktech; Sparhawkovi potomci po sobě vždy zanechali mužského potomka a kromě běžného pandionského výcviku jej také speciálně vzdělávali ve státnictví a diplomacii, aby byl dobře připraven na svůj dědičný úkol.

Po mnoha letech však došlo k roztržce mezi královskou rodinou a rodem Sparhawků. Slabý král Aldreas, ovládaný svou ambiciózní sestrou a primasem cimmurským, dokonce degradoval úřad králova ochránce na pouhého opatrovníka princezny Ehlany - patrně v naději, že se Sparhawk urazí a vzdá se dědičného úřadu. Sir Sparhawk se však vážně ujal svěřených povinností a vzdělával dítě, jež se jednoho dne mělo stát královnou Elenie, ve věcech, které bude k vládnutí potřebovat.

Když bylo zřejmé, že Sparhawk ze svého místa dobrovolně neodstoupí, odeslal Aldreas na naléhání své sestry a primase Annia Sparhawka do vyhnanství do království Rendoru.

Po smrti krále Aldrea nastoupila jeho dcera Ehlana na trůn jako královna. Jakmile se to Sparhawk dozvěděl, vrátil se do Cimmury - ale jen aby zjistil, že mladá královna je vážně nemocná a při životě ji udržuje jen kouzlo, seslané styrickou čarodějkou Sefrenií - toto kouzlo však nemohlo chránit princeznu déle než jeden rok.

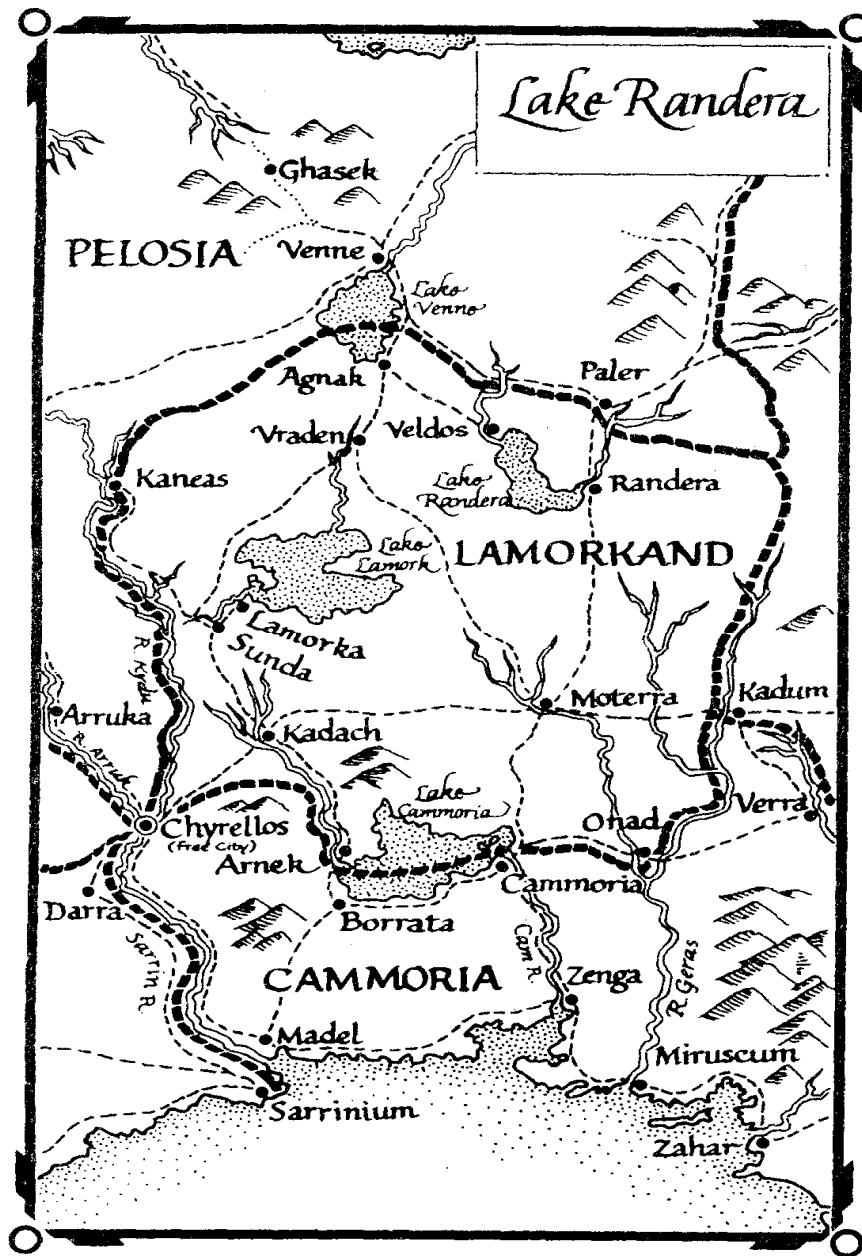
Představení čtyř vojenských řádů rytířů Církve se sešli k poradě a rozhodli, že musí spojit síly svých řádů, aby objevili lék na královninu chorobu a mohli jí navrátit zdraví a síly - a také aby zabránili zkorumpovanému primasu Anniovi obsadit arciprelátský stolec v Chyrellské bazilice. Proto vyslali představení

cyriniků, alcionů a genidských své nejlepší muže, aby se připojili k pandionu Sparhawkovi a jeho příteli z dětství Kaltenovi a spolu s nimi našli lék, který vyléčí nejen královnu Ehlanu, ale i její království, jež v její nepřítomnosti těžce strádá.

A tak je tomu právě dnes. Uzdravení královny Ehlany je životně důležité nejen pro království Elenie, ale i pro ostatní elénské říše, neboť pokud prodejný primas Annias usedne na arciprelátský stolec, můžeme si být jisti, že všechna elénská království zachvátí chaos a náš starý nepřítel, Otha zemošský se znovu objeví na našich východních hranicích, připraven naši slabost využít. Léčba královny, jež je na pokraji smrti však může znamenat tolik hrůz, že se zalekne dokonce i královnin ochránce a jeho věrní druhové. Modlete se z jejich úspěch, mí bratři, neboť pokud selžou, celý eosijský kontinent zachvátí válka, a civilizace, tak jak ji známe přestane existovat.

DÍL PRVNÍ

RANDERSKÉ JEZERO

KAPITOLA

PRVNÍ

B YLO JIŽ HODNĚ PO PŮLNOCI a z řeky Cimmury stoupala šedá mlha, a mísila se s kouřem ze dřeva v tisíci městských komínech a rozmazala obrysy téměř opuštěných ulic. Pandionský rytíř sir Sparhawk se přesto pohyboval velice opatrně, a pokud to bylo jen trochu možné, postupoval stínem. Dlážďení se lesklo vlhkostí a bledá do duhových barev rozmazaná aura obklopovala pochodně, chabě se pokoušející osvětlit končiny, do nichž se žádný rozumný člověk v tuto dobu neodvážil. Z domů, lemujících ulici, po níž se Sparhawk ubíral, nebylo vidět víc než je matné černé stíny. Sparhawk pokračoval dál s nastraženými ušima, neboť za této zasmušilé noci byl sluch daleko důležitější než zrak a daleko snáze mohl varovat před blížícím se nebezpečím.

Noc zde nebyla nejvhodnější chvílí na procházky. Ve dne člověku v Cimmuře nehrozilo nebezpečí o nic větší než v jiných velkých městech. V noci se z ní ale stávala džungle, v níž se silní pásli na slabých a nepozorných. Sparhawk však ani k jedné z těch skupin nepatřil. Pod prostým cestovním pláštěm skrýval kroužkové brnění, po boku mu visel těžký meč a v ruce svíral krátké kopí, jakousi sudlici. Navíc byl vycvičen v bojovém umění tak dokonale, že se s ním žádný lapka nemohl měřit, a v tu chvíli jím lomcoval hněv. Muž se zlomeným nosem podvědomě téměř doufal, že se jej nějaký hlupák pokusí přepadnout. Když byl Sparhawk vyprovokován, přestával být jedním z nejrozumnějších mužů své doby - a v posledních dnech jej svět kolem provokoval víc než kdy dříve.

Byl si však vědom naléhavosti úkolu, který jej čekal. Jistěže by ho uspokojilo, kdyby probodl v nějakého neznámého a bezvýznamného vraha, ale odpovědnost jej zavazovala. Jeho bledá mladá královna se potácí na pokraji smrti a tiše žádá po svém ochránci, aby jí zůstal absolutně věrný. Nemůže ji zradit, a kdyby zahynul v blátě odpadní stružky v bezvýznamné šarvátce, nemohl by sloužit královně tak, jak se přísahou zavázal. A tak se pohyboval opatrně a jeho kroky byly tišší než našlapování kteréhokoli nájemného vraha.

Kdesi před sebou spatřil pohupující se matné světlo pochodní a zaslechl pravidelný krok mužů jdoucích v útvaru. Potichu zaklel a přikrčil se do přílehlé, močí páchnoucí uličky. Kolem přepochodovalo půl tuctu mužů; červené kabátce měli zvlhlé mlhou a na ramenou se jim kymácely dlouhé píky. "A právě tam v Růžové ulici," říkal právě nadutě a samolibě velící důstojník, "se skrývají pandionští a provozují tam své bezbožné kejkle. Vědí samozřejmě, že jsme na

stráží, ale naše přítomnost je omezuje v pohybu a umožňuje Jeho Milosti primasovi, aby mohl klidně spát."

"My ty důvody známe, poručíku," ozval se otráveně jakýsi desátník. "Děláme tuhle práci už přes rok."

"Ach." Hlas důležitěho mladého poručíka zněl poněkud zaraženě. "Já se jen chci ujistit, že tomu všichni správně rozumíme, nic víc."

"Ano, pane," opáčil bezbarvě desátník.

"Počkejte tady, vojáci," nařídil poručík a snažil se, aby jeho chlapecký hlas zněl drsně. "Půjdu se podívat, jak to tam vypadá." Odkráčel vzhůru ulicí a jeho paty hlučně klapaly na vlhkých dlažebních kostkách.

"To je ale pitomec," zamumlal desátník k ostatním.

"Mějte rozum, desátníku," pronesl starý šedovlasý veterán. "Dostáváme žold, posloucháme tedy rozkazy a ponechme přemýšlení důstojníkům."

Desátník kysele zareptal. "Včera jsem byl u dvora. Primas Annias k sobě povolal to mladé štěně a ten hlupák si *musel* vzít ozbrojený doprovod. Věřili byste, že se poručík plazil před tím bastardem Lycheem?"

"To jde poručíkům obvykle nejlíp." Veterán pokrčil rameny. "Lízají mocným nohy už od narození, a ten bastard je koneckonců princem regentem. Nejsem si jist, zda tím jeho boty získají o něco lepší chuť, ale náš poručík už má stejně tak jako tak na jazyku mozoly."

Desátník se zasmál. "Svatá pravda, ale nebylo by to pro ně překvápko, kdyby se královna uzdravila a on zjistil, že všechen ten krém na boty lízal zbytečně?"

"To si radši nepřejte, desátníku," prohodil jiný muž. "Kdyby se královna probrala a ujala se opět vlády nad svou pokladnicí, neměl by nás Annias příští měsíc z čeho platit."

"Vždycky může sáhnout do kostelních pokladniček."

"Dost těžko, a navíc z těch peněz musí skládat účty. Hierokracie v Chyrellu ždíme z Církve, co může."

"Dobrá, vojáci," houkl z mlhy mladý důstojník, "ten pandionský hampejz je přímo před námi. Propustil jsem už muže, kteří stáli na hlídce, půjdeme tam tedy a zaujmeme jejich místa."

"Slyšeli jste," řekl desátník. "Jdeme." Církevní ozbrojenci odpochodovali do mlhy.

Sparhawk se krátce usmál. Jen zřídka měl možnost poslechnout si nenucený rozhovor nepřátel. Už dlouho se domníval že vojáci cimmurského primase jsou k výkonu služby motivováni spíše touhou po majetku než nějakou úctou nebo věrností. Vykročil z uličky, ale hned zase tiše uskočil zpět, neboť zaslechl další kroky. Z nějakého neznámého důvodu byly dnes cimmurské ulice plné lidí, ač jindy byly liduprázdné. Kroky zněly hlasitě, takže ať byl jejich původce kdokoli, očividně se nesnažil nikoho překvapit. Počkal, až jej kroky minou, a pak vyšel opět

z úkrytu. Kráčel opatrně; jeho měkké boty nevydávaly na vlhkých kamenech téměř žádný zvuk a šedivý plášť si neustále tiskl k tělu, aby zakryl lesklé brnění.

Přešel přes prázdnou ulici, aby se vyhnul blikající žluté lampě, svítící otevřenými dveřmi hostince, kde opilé hlasy hulákaly nějakou písničku. Přesunul si sudlici do levé ruky, kápi si stáhl ještě více do čela a takto připraven prošel kuželem světla rozptýleného mlhou.

Zastavil se a jeho oči a uši pečlivě prozkoumávaly ulici před ním. Mířil k východní bráně, ale přímého směru se nijak úzkostlivě nedržel. Lidé, kteří chodí přímo, jsou snadno předvídatelní a předvídatelní lidé se dají snadno polapit. Bylo životně důležité, aby se z města dostal nepoznán a aby jej cestou nespatriil žádný z Anniových mužů - i za cenu toho, že bude po ulicích bloudit celou noc. Když si byl jist, že je cesta volná, pohnul se vpřed přískoky od jednoho stínu k druhému. Na rohu přímo pod matnou oranžovou pochodní, seděl opřen o zeď rozedraný žebrák. Přes oči měl pásku a na rukou a nohou několik věrohodně vyhlížejících boláků. Sparhawk věděl, že tato hodina není na žebrání zrovna nejvhodnější, a že tam tedy ten chlapík sedí kvůli něčemu jinému. Pak ze střechy spadla břidlicová taška a roztránila se nedaleko od místa, kde Sparhawk stál.

"Slitování!" volal žebrák zoufalým hlasem, ačkoli Sparhawkovy měkké boty nevydávaly žádný zvuk.

"Dobrý večer, sousede," pozdravil tiše mohutný rytíř a přešel přes ulici. Upustil pár drobných mincí do žebrákovy misky.

"Děkuji vám, urozený pane. Bůh vám žehnej."

"Neměl bys mě vidět, sousede," připomněl mu Sparhawk. "Nevíš tedy, zda jsem urozený, či sprostý."

"Je už pozdě," omlouval se žebrák, "a já jsem trochu ospalý. Někdy zapomenou."

"To není dobře," pokáral jej Sparhawk. "Při práci se musí dávat pozor. Mimochodem, pozdravuj ode mne Platima" Platim byl nesmírně tlustý muž, který vládl železnou rukou cimmurskému podsvětí.

Žebrák si zdvihl pásku z očí a upřeně si Sparhawka prohlížel. Potom se jeho oči rozšířily. Poznal jej.

"A řekni svému příteli na střeše, ať je opatrnější," dodal Sparhawk. "Měl by si dávat pozor, kam šlape. Ta taška, kterou shodil před chvílí mi málem rozbila hlavu."

"Je tu nový." Žebrák si odfrkl. "Musí se ještě hodně učit než bude umět pořádně vykrádat domy."

"To ano," souhlasil Sparhawk. "Možná bys mi mohl pomoci, sousede. Talen mi říkal, že tady, těsně u východních hradeb, je hostinec s podkrovní místností, kterou hostinský čas od času pronajímá. Nevíš náhodou, kde se nalézá?"

"Stojí v Kozí uličce, sire Sparhawk. Visí na něm znak, který má podle majitele znázorňovat vinný hrozen. Nemůžete jej minout." Žebrák se zavrtěl: "Kde je poslední dobou Talen? Už jsem ho hezkou dobu neviděl."

"Jeho otec ho tak trochu drží zkrátka."

"Nevěděl jsem, že Talen nějakého otce vůbec má. Ten chlapec to dotáhne daleko, pokud ho ovšem do té doby nepověsí. Brzy se stane nejlepším zlodějem v Cimmuře."

"Já vím," odušil Sparhawk. "Už mi párkrát vybral kapsy. Hodil do žebrákovy misky pár dalších mincí. "Sousedě, ocenil bych, kdyby sis fakt, žes mne dneska viděl, nechal víceméně pro sebe."

"Nikdy jsem váš neviděl, sire Sparhawk." Žebrák se zašklebil.

"A já nikdy neviděl tebe a tvého přítele na střeše."

"Něco, za něco."

"Přesně tak. Hodně štěstí ve vašem podnikání."

"Vám také."

Sparhawk se usmál a vydal se dolů ulicí. Jeho krátký pobyt v temnější části cimmurské společnosti se opět vyplatil. Ačkoli nejsou s Platimem a jeho stínovým světem přímo přátelé, může mu dnes tato známost hodně pomoci. Přešel o jednu ulici dál, aby měl jistotu, že se místa, kudy se ubírá, nestanou středem pozornosti, až obyvatelé domu překvapí neobratného zloděje při činu.

Jako pokaždé, když se Sparhawk ocitl o samotě, jeho myšlenky se zatoulaly ke královně. Posledních deset let, kdy žil ve vyhnanství v Rendoru, ji, pravda, nespatriil, ale znal ji odmalička. Vzpomínka na její líbeznou tvář, uvězněnou v krystalu tvrdším než diamant, mu rvala srdce. Začal litovat, že dnes večer nevyužil příležitosti a primase Annia nezabil. Traviči jsou vždycky hodni opovržení, ale ten, kdo otrávil Sparhawkovu královnu, se vystavil smrtelnému nebezpečí, neboť Sparhawk nebyl z těch, kdo by váhali s vyřizováním účtů.

Nato za sebou zaslechl kradmé kroky. Ustoupil do výklenku blízkých dveří a zůstal tiše stát.

Byli dva a jejich odění, navíc zkreslené mlhou, se nedalo s určitostí zařadit. "Vidíš ho ještě?" šeptal jeden druhému.

"Ne. Ta mlha houstne čím dál víc. Ale je přímo před námi."

"Jsi si jistý, že je to pandion?"

"Až budeš tuhle práci dělat tak dlouho jako já, taky se je naučíš poznávat. Ten způsob chůze a držení ramenou je pro ně typický. Je to pandion se vším všudy."

"A co dělá v tuhle dobu venku?"

"To právě musíme zjistit. Primas chce být informován o všech jejich pohybech."

"Představa, že se plížím v noci a v mlze za pandionem, mne drobátko znervózňuje. Jeden každý z nich umí používat kouzla a vycítí, když jdeš za ním. O jeho meč v břiše zrovna dvakrát nestojím. Zahlédl jsi jeho tvář?"

"Ne. Má zvednutou kápi, a tak je tvář skryta ve stínu."

Dvojice se kradla ulicí, aniž tušila, že právě o vlásek unikla smrti. Kdyby kterýkoli z nich spatřil Sparhawkovu tvář, zemřeli by na místě - v těchto věcech Sparhawk nebyl přecitlivělý. Čekal, až jejich kroky utichnou; poté se vrátil na nejbližší křižovatku a odbočil jinam.

V hostinci nikdo nebyl - jenom jeho majitel, který klimbal s nohama na stole a s rukama sepjatýma kolem pupku. Byl to podsaditý zarostlý muž, opásaný špinavou zástěrou.

"Dobry večer, sousede," pozdravil Sparhawk tiše, když vstoupil.

Hospodský otevřel jedno oko. "Spíš ráno," zavrčel.

Sparhawk se rozhlédl kolem. Byla to typická hospoda chudiny s nízkým stropem očazeným kouřem a nálevním pultem vzadu. Židle a lavice byly otlučené a rozviklané a piliny na podlaze nikdo nezametl a nevyměnil už celé měsíce. "Zdá se, že tu dneska narváno nemáš," poznamenal.

"Takhle pozdě není narváno nikdy, příteli. Co byste rád?"

"Arcijské červené - tedy jestli ho máš."

"Arcium se v hroznech jen topí. Ještě jsem neslyšel, že by někde arcijské červené došlo." Hospodský se s unaveným povzdechem zvedl na nohy a nalil pohár červeného vína. Jak si Sparhawk všiml, pohár nebyl zrovna nejčistší. "Vyšel jste si pozdě do ulic, příteli," usoudil krčmář, když rytíři podával číši.

"Povinnosti,"` Sparhawk pokrčil rameny. "Jeden známý mi říkal, že tady máte nějakou místnost v podkroví."

Oči hostinského se podezřívavě zúžily. "Nevypadáte na člověka, který hoří touhou se nastěhovat do podkroví," opáčil, "má váš přítel nějaké jméno?"

"Ne takové, které by veřejně hlásal po ulicích," odtušil Sparhawk a usrkl vína. Bylo dost mizerné.

"Příteli, neznám vás a do tohoto prostředí nepatříte. Co kdybyste si dopil to víno a šel zase dál? Tedy pokud vás nenapadne nějaké jméno, které bych znal."

"Ten můj přítel pracuje pro chlapíka jménem Platim. Možná jsi to jméno už slyšel."

Napětí vrásek kolem očí hospodského se maličko uvolnilo. "Platim se musel pominout. Nevěděl jsem, že má něco společného s panstvem - kromě toho, že je okrádá."

Sparhawk pokrčil rameny. "Prokázal jsem mu jakousi službu."

Neholený muž se přesto tvářil pochybovačně. "Platimovým jménem se může ohánět každý," řekl nakonec.

"Sousedě," pronesl rezolutně Sparhawk a postavil pohár na stůl. "Tahle rozprava mne začíná nudit. Buď půjdeme nahoru do podkroví, nebo se půjdu ven poohlédnout po nějaké hlídce. Jsem si jist, že by ji tvůj podnik velice zaujal."

Tvář hostinského se zasmušila. "Bude vás to stát stříbrnou půlkorunu."

"Dobrá."

"Nebudete ani smlouvat?"

"Mám tak trochu naspěch. Dohadovat o ceně se můžem příště."

"Nějak pospícháte, abyste se dostal z města, příteli. Nezabil jste někoho tou sudlicí, že ne?"

"Ještě ne." Sparhawkův hlas byl pevný a razantní.

Hostinský těžce polkl. "Nejdřív ty peníze."

"Ovšem, sousedě. A pak půjdeme nahoru a prohlédneme si to podkroví."

"Musíme být opatrní. V téhle mlze neuvidíte strážce, ani když vám půjdou přímo před oknem."

"O to se dokážu postarat."

"Žádné zabíjení. Mám tu slušnou klientelu. Když mi tu někdo zabije strážného, budu to muset zavřít."

"Nestarej se, sousedě. Nemyslím, že budu muset dneska někoho zabít."

V podkrovní místnosti byla spousta prachu a zdálo se, že ji nikdo dlouho nepoužíval. Hostinský opatrně otevřel okno ve štítu domu a vykoukl do mlhy. Sparhawk, který stál za ním, zašeptal ve styřičtině zaklínadlo. Záhy ucítil někoho venku. "Pozor," řekl tiše. "Po hradbě jde hlídka."

"Já nikoho nevidím."

"Slyším ji," trval na svém Sparhawk. Neměl chuť vysvětlovat své schopnosti.

"Máte dobré uši, příteli."

Čekali potmě, dokud ospalý strážný neprošel po hradbách kolem okna a nezmizel v mlze.

"Pojďte mi s tím pomoci," řekl potom hostinský a shýbl se, aby zvedl jeden konec těžké klády a vysunul jej oknem ven. "Vystrčíme ji tak, aby přesáhla přes hradby, a vy po ní přelezete. Až budete na konci, hodím vám konec tohotole lana. Je tu pevně přivázané, takže po něm budete moci sklouznout po vnější straně hradeb."

"Dobrá," souhlasil Sparhawk. Překlenuli kládou prostor, jenž je dělil od hradeb. "Díky, sousedě," poděkoval rytíř, usedl obkročmo na kmen a palec po palci se posunoval přes hlubinu pod sebou. Poté vstal a zachytil kotouč provazu, který k němu přilétl z mlhavé temnoty. Okamžik nato už stál na zemi a slyšel, jak trám opět klouže zpátky do podkroví. "Vělice šikovné," zamumlal si Sparhawk, když se obezřetně vzdaloval od městského opevnění. "Tohle místo si budu pamatovat."

Mlha mu poněkud ztěžovala orientaci, ale když dbal, aby mu temné obrysy městských zdí zůstávaly po levici, dokázal víceméně určit směr, kudy se měl

ubírat. Pečlivě vážil každý krok. Noc byla velmi tichá a zvuk praskající větvičky by byl slyšet značně daleko.

Po chvíli se zastavil. Výborně vycvičený instinkt jej varoval, že je sledován. Pomaloučku vytahoval meč, aby se vyhnul zazvonění, které meč vydá, je-li z pochvy vytržen. S mečem v jedné ruce a se sudlicí v druhé zůstal stát a upřeně hleděl do mlhy.

A pak to spatřil. Vydávalo to v temnotě pouze slaboučkou záři, kterou by většina lidí ani nezaznamenala. Záře se blížila a barvila se lehce do zelena. Sparhawk stál bez jediného pohybu a čekal.

Tam v mlze stála jakási postava, sice nezřetelná, ale bezpochyby postava. Zdálo se, že má na sobě černý hábit s kápí a slabá zář jako by přicházela z místa pod kapucí. Postava byla dost vysoká a až nepřírozeně hubená - jako by černý plášť halil pouhou kostru. Z nějakého důvodu ten pohled Sparhawk mrazil. Zamumlal pár styřických slov a chvíli pohyboval prsty po jílci meče a násadě sudlice. Poté sudlici zvedl a seslal kouzlo jejím hrotem. Bylo to relativně jednoduché kouzlo a sloužilo jen k rozpoznání vychrtlé postavy stojící v mlze. Sparhawk málem vyjekl, když jej zasáhly vlny čistého zla proudící z podivné bytosti. Ať to bylo cokoli, člověk to rozhodně nebyl.

Za okamžik se nocí rozlehlo strašidelné kovové zachechtání. Postava se obrátila a odcházela pryč. Pohybovala se trhavě, jako by měla svázaná kolena. Sparhawk stál tam, kde byl, dokud zlo, které stále vnímal, docela nezmizelo. Podivný přízrak byl pryč. "To bych rád věděl, jestli to byl další z Martelových dárků," zamumlal si Sparhawk pod vousy. Martel byl odpadlík, jehož vyloučili z pandionského řádu. Svého času se přátelil se Sparhawkem, ale jejich přátelství už dávno skončilo. Dnes pracoval Martel pro primase Annia a byl to on, kdo opatřil jed, kterým Annias málem zahubil královnu.

Sparhawk pokračoval v cestě jen velice pomalu a tiše a v ruku stále třímal své zbraně. Nakonec spatřil pochodně označující zavřenou východní bránu města a opravil si podle nich směr.

Nato se za ním ozvalo slabounké začenicování, jaké by vydával pes jdoucí po stopě. Obrátil se, připraven k boji. A znovu to kovové uchechtnutí. Ne, opravil se v duchu. Zní to spíše jako zavržení. Znovu pocítil mohutné, vše pohlcující zlo a znovu čekal, až zesláblo a odumřelo.

Sparhawk odklonil trochu směr své chůze od městských hradeb a od oněch dvou pochodní planoucích na bráně. Po další čtvrthodině chůze spatřil přímo před sebou čtvercový, nezřetelně se rýsující obrys pandionské kapituly.

Natáhl se tváří k zemi na mlhou nasáklou travu a vyslovil znovu pátrací kouzlo. Odeslal je a čekal.

Nic.

Vstal, zastrčil meč do pochvy a opatrně kráčet přes úsek, který jej od budovy ještě dělil. Mohutné opevněná kapitula byla jako vždy pečlivě sledována. Církevní žoldnéři, převlečení za dělníky, tábořili nedaleko hlavního vchodu a mezi jejich stany, nyní tichými, se tyčily hromady dlažebních kostek, jež zde okázale přes den kupili. Sparhawk však kapitulu obešel zezadu a opatrně se k její zdi propíchl přes příkrý příkop, který ji obklopoval.

Lano, po němž sešplhal, když dům opouštěl, stále ještě viselo na svém místě, ukryto za vzrostlým křovím. Párkrát jím zacloumal, aby se ujistil, že hák nahoře na zdi stále ještě drží tak, jak jej upevnil. Poté si zastrčil sudlici za pás, uchopil lano a ze všech sil zatahl.

Shora zaslechl, jak se hroty háku zarývají do kamenů zdi. Začal pomalu šplhat vzhůru.

"Kdo je tam?" ostře zaznělo z mlhy nad jeho hlavou. Byl to mladý hlas a už jej párkrát slyšel.

Sparhawk potichu zaklel. Poté ucítil, jak někdo tahá za lano. "Nech ho, Berite," zavrčel podrážděně a snažil se co nejrychleji vytáhnout se nahoru.

"Sir Sparhawk?" hlesl udiveně novic.

"Neškubej za to lano," nařídil Sparhawk. "Ty kůly dole v příkopu jsou pěkně ostré."

"Počkejte, pomůžu vám."

"To zvládnu sám. Jen nesahej na ten hák." Hekl, jak se přesunul přes okraj opevnění, a Berit jej zachytil za paži, aby ho vytáhl nahoru. Sparhawk byl zpocený námahou. Šplhání po laně je dost těžká dřina, když má člověk na sobě brnění.

Berit přišel k řádu teprve nedávno, ale jeho učitelé si od něj hodně slibovali. Byl to vysoký, kostnatý mladík, oděný do kroužkového brnění a prostého pláště bez ozdob. V jedné ruce držel těžkou válečnou sekeru. Měl dobré vychování, a tak se Sparhawk na nic nevyptával, přestože z jeho tváře čísla zvědavost. Sparhawk pohlédl dolů na nádvoří kapituly. V mihotavém světle pochodní spatřil Kurika s Kaltenem. Oba byli ozbrojeni a zvuky ozývající se ze stáje svědčily o tom, že jim někdo sedlá koně.

"Co děláš tam nahoře, Sparhawk?" ptal se překvapeně Kalten.

"Říkal jsem si, že se trochu pocvičím ve vykrádání domů," opáčil oslovený suše. "Počkej dole. Za chvíli jsem tam. Pojď, Berite."

"Mám tu hlídat, sire Sparhawk."

"Pošleme sem někoho místo tebe. Tohle je důležitější." Sparhawk obešel obranný val až ke strmým kamenným schodům, vedoucím na nádvoří.

"Kde jsi byl, Sparhawk?" obořil se na něj rozhněvaně Kurik. Sparhawkův panoš na sobě měl svou obvyklou černou koženou vestu a mohutné svaly na pažích a ramenou se mu leskly v oranžové záři pochodní, jež osvětlovaly nádvoří. Mluvil tlumeným hlasem muže, který je nerad středem pozornosti.

"Potřeboval jsem si zajít do katedrály," odvětil Sparhawk rovněž tiše.

"Máš z toho nějaké náboženské zážitky?" zajíkal se Kalten pobaveně. Velký plavovlasý rytíř byl oděn v brnění a u pasu se mu houpal těžký široký meč.

"Ne tak docela," přiznal Sparhawk. "Tanis je mrtev. Kolem půlnoci za mnou přišel jeho duch."

"Tanis?" Kalten byl šokován.

"Byl jedním z dvanácti rytířů, kteří přihlíželi, jak Sefrenie uzavírá Ehlanu do toho krystalu. Jeho duch mi řekl, abych se odebral do krypty pod katedrálou. Pak odešel odevzdat svůj meč Sefrenii."

"A ty jsi šel? V noci?"

"Ta záležitost byla do značné míry naléhavá."

"A cos tam dělal? Znesvěcoval hrobky? Tak jsi přišel k té sudlici?"

"To rozhodně ne," vysvětlil Sparhawk. "Dal mi ji král Aldreas."

"Aldreas!"

"Spíš jeho duch. Prsten, který všichni postrádali, je ukryt v ní." Sparhawk se zvědavě podíval na své přátele. "A kam se chystáte vy?"

"Ven. Chtěli jsme tě jít hledat." Kurik pokrčil rameny.

"Jak jste se dozvěděli, že jsem opustil kapitolu?"

"Občas tě chodím kontrolovat," prozradil Kurik. "Myslel jsem, že to víš."

"Každou noc?"

"Pokaždé aspoň třikrát," potvrdil Kurik. "Dělal jsem to už v dobách tvého útlého mládí a dělám to stále - kromě doby, kdy jsi žil v Rendoru. Když jsem dnes byl u tebe poprvé, mluvil jsi ze spaní. Podruhé - těsně po půlnoci - jsi byl pryč. Rozhlédl jsem se po domě, a protože jsem tě nikde nemohl najít, vzbudil jsem Kaltena."

"Myslím, že bychom měli jít, vzbudit i ostatní," pronesl pochmurně Sparhawk. "Aldreas mi řekl pár věcí, a tak nás čeká několik závažných rozhodnutí."

"Špatné zprávy?" otázal se Kalten.

"Těžko říci. Berite, řekni těm nováčkům ve stáji, ať tě vystřídají na hradbách. Bude to chvilku trvat."

Shromáždili se v hnědými koberci vystlané pracovně představeného řádu Vaniona, jež se nacházela v jižní věži. Seděli tam pochopitelně Sparhawk, Kalten, Kurik a Berit. Kromě nich dorazili i sir Bevier, cyrinický rytíř, sir Tynian, alcionský rytíř a sir Ulath, mohutný rytíř řádu genidského. Tito tři byli nejlepšími muži svých řádů a připojili se k Sparhawkovi a Kaltenovi poté, co jejich představení rozhodli, že uzdravení královny Ehlany je věcí, která se týká všech. U ohně spočívala i Sefrenie, tmavá, tmavovlasá Styřička, která zasvěcovala pandionské do tajů Styrika, a po boku měla malou holčičku, již se říkalo Píšťalka. Chlapec jménem Talen čekal u okna a protíral si oči. Hrozně rád spal a pranic se mu nelíbilo, že ho vzbudili. Vanion, představený pandionských rytířů, seděl u

stolu, který obvykle používal při psaní. Jeho pracovna byla útulné místo s nízkým stropem, podepřeným tmavými trámy, a s mohutným krbem, který Sparhawk nikdy neviděl vyhaslý. Na polici u krbu stála jako obvykle Sefreniina konvice na čaj s vroucí vodou.

Vanion nevypadal dobře. Představený řádu pandionských, když byl vytažen z postele uprostřed noci, se jevil jako zamračený, ustaraný rytíř, který byl patrně ještě starší, než vypadal. Měl na sobě netradičně prosté styrické roucho z bílé, doma tkané látky. Sparhawk tu podivnou změnu, která se s Vanionem odehrávala, sledoval už celá léta. Když byl znenadání překvapen, vyhlížel představený, jinak jedna z největších opor Církve, skoro jako Styrik. Jako Elén a rytíř Církve byl Sparhawk povinen hlásit něco takového církevním úřadům, rozhodl se však to neudělat. Jeho věrnost Církvi byla jedna věc - tu mu nařídil Bůh. Jeho věrnost Vanionovi však byla hlubší a vycházela z hloubi jeho duše.

Představený byl bledý a ruce se mu lehce třáslly. Tři meče mrtvých rytířů, které si na Sefrenii vynutil, jej tížily víc; než by byl sám ochoten připustit. Kouzlo, které Sefrenie seslala v trůnním sále a které udržovalo při životě královnu, vyžadovalo soustředěnou pomoc dvanácti pandionských rytířů. Jeden po druhém však rytíři umírají a jejich duchové odevzdávají své meče Sefrenii. Až zemře poslední, bude je i ona následovat do Domu Smrti, Domu mrtvých. Toho večera ji Vanion přiměl, aby mu meče vydala. Nebyla to však jen fyzická váha zbraní, která tolik sehnula Vanionova ramena. S nimi bylo spojeno i mnoho jiných věcí, věcí o jejichž existenci neměl dosud Sparhawk ani tušení. Když Vanion o ty meče Sefrenii požádal, byl zcela neoblomný. Svou žádost zdůvodnil několika mlhavými argumenty, ale Sparhawk se soukromě domníval, že hlavním záměrem představeného řádu bylo šetřit Sefrenii jak to jen bude možné. Navzdory všem striktním pravidlům, jež takovéto věci zakazovaly, Vanion podle Sparhawka miloval tu malou, drahou ženu, která po celé generace učila pandionské tajům Styrika. Všichni pandionští rytíři měli Sefrenii rádi a obdivovali ji; z Vaniona měl však Sparhawk pocit, že jeho láska a obdiv zašly ještě o krůček dál. Ale i Sefrenie měla zřejmě zvláštní vztah k představenému řádu, který se trochu vymykal běžné náklonnosti učitelky k žákovi. To byla věc, kterou by měl správný rytíř Církve odhalit Hierokracii v Chyrellu, ale i v tomto případě se Sparhawk rozhodl, že tak neučiní.

"Proč jsme se sešli v tak neobvyklou dobu?" zeptal se Vanion unaveně.

"Chceš mu to říci?" obrátil se Sparhawk k Sefrenii.

Žena v bílém si povzdechla a rozbila dlouhý, látkou omotaný předmět, jenž držela v rukou. Ukázalo se, že je to další obřadní pandionský meč. "Sir Tanis odešel do Domu mrtvých," sdělila smutně představenému.

"Tanis?" opáčil Vanion užasle. "Kdy se to stalo?"

"Řekla bych, že velmi nedávno."

"To je důvod našeho shromáždění?" obrátil se Vanion ke Sparhawkovi.

"Ne tak docela. Než odešel Tanis za Sefrenii, aby jí odevzdal meč, navštívil mne - tedy možná ne on, ale jeho duch. Vyřídil mi, že si mne přeje vidět kdosi, kdo se nachází v královské kryptě. Šel jsem tedy do katedrály a tam se setkal s duchem krále Aldrease. Prozradil mi několik věcí a nakonec mi dal tohle." Vykroutil násadu sudlice z lůžka v čepeli a vyklepal prsten, který se v dutině lůžka skrýval.

"Tak tady ho Aldreas ukryl," vydechl Vanion. "Možná byl král moudřejší, než jsme si mysleli. Povádal jsi, že ti řekl pár věcí. Jaké?"

"Třeba to, že byl otráven," odpověděl Sparhawk. "Pravděpodobně tímtež jedem, který pak dostala Ehlana."

"Podal mu ho Annias?" chtěl vědět zachmuřený Kalten.

Sparhawk zavrtěl hlavou. "Ne. Princezna Arissa."

"Jeho vlastní sestra?" vykřikl Bevier. "To je zruďné!" Bevier byl Arcian, a tak měl velice pevné morální zásady.

"Arissa je zcela jasná zruďa," souhlasil Kalten. "Je ten typ, který se nezastaví před ničím, co jí stojí v cestě. Ale jak se dostala ven z kláštera v Demosu? Z kláštera ho přece otrávit nemohla?"

"To zařídil Annias," prozradil Sparhawk. "Nejdřív Aldrease potěšila svým obvyklým způsobem a když vyčerpán usnul, nalila mu otrávené víno."

"Tomu nějak nerozumím." Bevier se zachmuřil.

"Vztah mezi Arissou a Aldreem tak trochu přesahoval obvyklé vztahy mezi bratrem a sestrou," vysvětlil šetrně Vanion.

Bevierovy oči se rozšířily a olivová plet' mu zbělela, když mu pomalu došel obsah Vanionova sdělení.

"Proč ho zabila?" zeptal se Kalten. "Chtěla se mu pomstít za to, že ji zavřel do kláštera?"

"Ne, to nemyslím," zavrtěl hlavou Sparhawk. "Domnívám se, že to byla jen jedna část generálního plánu, který spolu s Anniem vymyslela. Nejprve otrávil Aldrea a potom Ehlanu."

"Aby uvolnili trůn pro Arissina nemanželského syna?" napůl konstatoval Kalten.

"Zdá se to být logické," souhlasil Sparhawk. "A zapadá to ještě dokonaleji, když víš, že ten bastard Lycheas je i Anniovým synem."

"Synem primase Církve?" udiveně vydechl Tynian. "Máte snad zde v Elenii jiné zákony než ve zbytku světa?"

"Ne, to ne," ujistil jej Vanion. "Ale Annias má zřejmě pocit, že pro něj zákony neplatí, a Arissa využívá každou příležitost, aby je porušila."

"Arissa byla odjakživa tak trochu nevybíravá," dodal Kalten. "Tvrdí se o ní, že udržuje velice přátelské vztahy se všemi muži v Cimmuře."

"To je přece jen trochu přehnané," namítl Vanion. Vstal a šel k oknu. "Předám tuhle informaci patriarchovi Dolmantovi," oznámil s pohledem upřeným do mlžné noci. "Možná, že ji dokáže nějak smysluplně využít, až dojde k volbám nového arcipreláta."

"A snad ji dokáže využít i vévoda z Lendy," navrhla Sefrenie. "Královská rada je zkorumpovaná, ale dokonce i její členové se mohou vzepřít, když zjistí, že se Annias snaží protlačit na trůn svého vlastního syna." Obrátila se ke Sparhawkovi. "Co ti ještě řekl Aldreas?"

"Ještě jednu věc. Víme, že k vyléčení Ehlany potřebujeme nějaký kouzelný předmět. Prozdil mi, jaký. Je to Bhelliom. Jediná věc na světě, která má dost síly, aby se s takovým úkolem dokázala vypořádat."

Sefreniina tvář zbělela. "Ne!" vyjekla. "Bhelliom ne!"

"Tak mi to král řekl."

"To znamená velký problém," oznámil Ulath. "Bhelliom se ztratil během zemošské války, a i kdybychom měli to štěstí a našli jej, bez prstenů nám nebude k ničemu."

"Jakých prstenů?" zajímal se Kalten.

"Bhelliom vyrobil troll Ghwerig," vysvětloval Ulath, "a k němu vytvořil dva prsteny jako klíč k jeho kouzelné moci. Bez prstenů kouzlo Bhelliomu nepůsobí."

"Prsteny už máme," řekla nepřítomně Sefrenie s ustaranou tváří.

"Ano?" podivil se Sparhawk.

"Jeden z nich už dávno nosíš," prozradila, "a druhý ti právě dnes v noci dal Aldreas."

Sparhawk vytřeštil oči na rubínový prsten na své levičce a potom na svou učitelku. "Jak je to možné?" vyjekl. "Jak by se můj předek a král Antor dostali k takovým prstenům?"

"Já jsem jim je dala," zněla odpověď.

Překvapeně zamrkal. "Sefrenie, tohle se odehrálo před třemi sty lety."

"Ano," přikývla nevzrušeně. "Přibližně tak."

Sparhawk se na ni fascinovaně díval. Těžce polkl. "*Tři sta let?*" opakoval užasle. "Sefrenie, kolik let ti je?"

"Ty víš, že na tuhle otázku ti neodpovím, Sparhawk. Už jsem ti to jednou říkala."

"A jak ses ty dostala k těm prstenům?"

"Dala mi je má bohyně Aphrael - spolu s jistými instrukcemi. Prozradila mi, kde najdu krále Antora a tvého předka, a nařídila mi, abych jim je donesla."

"Matko naše," začal Sparhawk, ale hned se zarazil, neboť si všiml jejího neradostného vzezření.

"Tiše, můj drahý," okřikla jej. "Řeknu vám jen tohle, páni rytíři," oslovila shromážděné. "To, co hodláme učinit, je v přímém rozporu s vůlí Starších bohů a

to nelze brát na lehkou váhu. Váš elénský Bůh vám odpustí a Mladší bohy Styrika lze přesvědčit. Starší bohové však vyžadují absolutní poslušnost a nemají rádi, když se někdo protiví jejich vrtochům. Vzepít se rozkazům Staršího boha znamená odsoudit se k trestu daleko horšímu, než je pouhá smrt. Ti, kdo se odmítnou podrobit, jsou vyhlazeni - a to způsoby, které si ani nedokážete představit. *Opravdu* chceme opět vynést Bhelliom na světlo denní?"

"Sefrenie, to přece musíme!" vykřikl Sparhawk. "Je to jediný způsob, jak zachránit Ehlanu - a tím i tebe a Vaniona."

"Annias nebude žít navěky, Sparhawku, a Lycheas není zas tak těžká překážka. Vanion a já jsme jen obyčejní smrtelníci, takže se jedná jen - bez ohledu na tvé osobní city - o Ehlanu. Nás ostatní svět tolik postrádat nebude." Sefrenie mluvila klidně, jako by se jí záležitost vůbec netýkala. "Ale Bhelliom - to je jiná. Ten se světem zahýbat dokáže - a stejně tak i Azash. Pokud se nám nezdaří splnit náš úkol a kámen se dostane do rukou toho zlého boha, svět navěky propadne zkáze. Stojí to za takové riziko?"

"Jsem královnin ochránce," připomněl jí Sparhawk. "Musím dělat cokoli, co je v mých silách, abych jí zachránil život." Vstal a přešel komnatou až k místu, kde seděla. "Bůh mi pomoz, Sefrenie," zapřísahal se, "ale jsem připraven otevřít i samo peklo, pokud to Ehlanu zachrání."

Sefrenie si povzdychla. "Někdy je tak dětinský," obrátila se k Vanionovi. "Nenapadá tě nějaký způsob, jak jej přinutit, aby zmoudřel?"

"O tom už nějakou chvíli přemýšlím," usmál se představený. "Ale až půjde Sparhawk kopat do pekelných bran, možná mu podržím výstroj, aby měl volné ruce. Řekl bych, že měli v pekle klid až příliš dlouho."

"Tak ty taky?" Zakryla si obličej dlaněmi. "Ach, bohové. Dobrá tedy, pánové," rozhodila rukama, "jste-li v tomto zajedno, pak se o to pokusíme - ale jen pod jednou podmínkou. Pokud najdeme Bhelliom a vyléčíme jím Ehlanu, musíme ho ihned poté zničit."

"Zničit?" vybuchl Ulath. "Sefrenie, vždyť je to nejdražší věc na světě."

"Ale také nejnebezpečnější. Pokud by se jí někdy zmocnil Azash, byl by svět ztracen a celé lidstvo by upadlo do otroctví tak hrozného, jaké ještě nikdo nikdy nezažil. Na tom musím trvat, pánové. Pokud na tuto podmínku nepřistoupíte, vynaložím všechny své síly, abyste ten prokletý kámen nikdy nenašli."

"Nemyslím, že máme příliš na výběr," řekl Ulath vážně k ostatním. "Bez Sefreniiny pomoci jsou naše šance mizivé."

"Ach, někdo ho docela jistě najde," ujistil jej pevně Sparhawk. "Aldreas mi mimo jiné řekl, že nadešel čas, aby Bhelliom opět spatřil světlo světa, a že žádná síla mu v tom nedokáže zabránit. Jediné, co mne v tuhle chvíli zajímá, je, zda tím nálezcem bude jeden z nás, anebo nějaký Zemoch, který kámen odnese Othovi."

"Anebo zda se vynoří ze země docela sám," dodal mrzutě Tynian. "Bylo by to možné, Sefrenie?"

"Pravděpodobně ano."

"Jak ses dostal ven z kapituly, aniž tě spatřili primasovi zvědové?" zeptal se zvědavě Kalten Sparhawk.

"Spustil jsem si po zadní zdi lano a slezl jsem po něm."

"Dobrá, ale jak ses dostal dvakrát přes zavřené městské brány?"

"Cestou do města jsem měl štěstí; jedna z bran byla otevřená. Zpátky jsem se dostal jinudy."

"Tím pokojíkem v podkroví?" zeptal se Talen.

Sparhawk přikývl.

"Kolik po tobě chtěl?"

"Stříbrnou půlkorunu."

Talen byl očividně šokován. "Já jsem tedy zloděj, ale kam se na *něj* hrabu. Vzal tě na hůl, Spathawku."

Sparhawk pokrčil rameny. "Potřeboval jsem se dostat z města."

"Povím to Platimovi," řekl chlapec. "Ty peníze dostaneš zpátky. Půlkoruna? No to je neslýchaná drzost." Talen byl opravdu rozhořčený.

Sparhawk si na cosi vzpomněl. "Sefrenie, když jsem se vracel, něco mne v mlze sledovalo. Nemyslím, že to byl člověk."

"Nebyl to Damork?"

"Nejsem si jistý, ale z Damorka mívám trochu jiný pocit. Damork však není jediná bytost, která Azashovi slouží, že ne?"

"Ne. Damork je z nich nejsilnější, ale je hloupý. Ti ostatní nemají jeho moc, ale zato jsou chytřejší. Mnohdy dokážou být mnohem nebezpečnější než on."

"Dobrá, Sefrenie," prohlásil Vanion. "Myslím, že bys, mi měla dát Tanisův meč."

"Můj drahý -" začala protestovat a tvář se jí zarděla rozhořčením.

"To jsme si už dnes jednou probrali," přerušil ji. "Nezačínej s tím znovu."

Povzdechla si. Vzápětí oba začali cosi prozpěvovat melodickou styřičtinou. Když skončili, Sefrenie mu předala meč. Jejich dlaně se přitom dotkly a Vanionova tvář zešedla ještě víc.

"Dobrá," obrátil se Sparhawk k Ulathovi, jakmile se Vanion ujal zbraně. "Kde začneme? Kde se nalézal král Sarak, když přišel o svou korunu?"

"To nikdo neví," odtušil obrovitý genidský rytíř. "V době, kdy Otha vtrhl do Lamorkandu, opustil Sarak Emsat. Vzal s sebou několik členů své osobní družiny a zanechal příkaz armádě, aby jej následovala na bitevní pole u Randerského jezera."

"Viděl jej někdo u jezera?" zajímal se Kalten.

"Žádné takové svědectví se nedochovalo. Ale thaleská armáda byla značně zdecimovaná. Možná že Sarak na bojiště dorazil, ještě než boj započal, ale z těch několika, kdo přežil jej nikdo nespasil."

"Domnívám se tedy, že tam bychom měli začít s pátráním," navrhl Sparhawk.

"Sparhawku," namítl Ulath, "to bojiště je obrovské. Tam by mohli kopat všichni rytíři Církve celý život a ještě by korunu nemuseli najít."

"Je tu ještě určitá možnost," nadhodil Tynian, drbaje s zamyšleně na bradě.

"A jaká, příteli Tyniane?" zajímal se Bevier.

"Mám určité zkušenosti s vyvoláváním mrtvých," prozradil Tynian. "Nedělám takové věci rád, ale umím je. Pokud bychom našli místo, kde jsou pochováni Thaleští, mohu se jich zeptat zdali v boji nezahlédli krále Saraka a kde by král mohl být pochován. Bude to vyčerpávající práce, ale výsledek za to stojí."

"S tím ti mohu pomoci, Tyniane," ozvala se Sefrenie "Sama vyvolávání mrtvých neprovádím, ale znám příslušná kouzla."

Kurik se zvedl. "Půjdu radši připravit výstroj," oznámil. "Pojď taky, Berite. Talene, ty zrovna tak."

"Bude nás deset," informovala jej Sefrenie.

"Deset?"

"Vezmeme s sebou i Talena a Píšťalku."

"Je co opravdu nutné?" zaprotestoval Sparhawk, "a ostatně taky rozumné?"

"Ano, je. Budeme potřebovat pomoc některého z Mladších bohů Styrika a ti mají rádi symetrii. Bylo nás deset, když naše pátrání v této místnosti započalo, bude nás tedy muset být deset i nadále. Náhlé změny Mladší bohy dráždí."

"Když to říkáš." Sparhawk pokrčil rameny.

Vanion vstal a jal se chodit sem, a tam. "Měli byste vyrazit ještě teď," navrhl. "Pokud opustíte kapitolu ještě za tmy a dřív, než se ta mlha zvedne, ztížíte tím práci špehům, kteří nás sledují."

"S tím souhlasím," pokývl Kalten. "Nemusím mít celou cestu k Randeře v patách Anniovy vojáky."

"Dobrá tedy," uzavřel diskusi Sparhawk. "Pojďme. Čas je proti nám."

"Ještě okamžik, Sparhawku," zadržel jej Vanion, když se chystali k odchodu.

Sparhawk vyčkal, až ostatní opustili místnost, a zavřel dveře.

"Obdržel jsem večer zprávu od vévody z Lendy," prozradil představený.

"Ano?"

"Požádal mne v ní, abych tě uklidnil. Annias a Lycheas už proti královně nic nepodniknou. Po nezdaru toho spiknutí v Arciu se Annias očividně obává, že by se mohl znovu zesměšnit, a tak raději dává pokoj."

"To je dobře."

"Lenda píše ještě něco, čemu tak docela nerozumím. Mám ti vyřídit, že svíce stále hoří. Nevíš, co tím míní?"

"Starý dobrý Lenda," řekl vroucně Sparhawk. "Požádal jsem jej, aby nenechal sedět Ehlanu v trůnním sále potmě."

"Nemyslím, že je to pro ni podstatný rozdíl, Sparhawku."

"Ale pro mne ano," odvětil Sparhawk.

KAPITOLA

DRUHÁ

KDYŽ SE O ČTVRT HODINY POZDĚJI opět sešli na nádvoří, byla mlha snad ještě hustší. Jen novicové tam nebyli; měli napilno se sedláním koní ve stáji.

Hlavními dveřmi vyšel z budovy Vanion a jeho styrická říza bíle svítila v mlžném šeru. "Posílám s vámi dvacet rytířů, Sparhawku," řekl oslovenému tiše. "Možná vás budou pronásledovat, a tak budete potřebovat ochranu."

"Pospícháme, Vanione," namítl Sparhawk. "Pokud s námi pojedou i další, nebudeme moci jet rychleji, než tempem nejpomalejšího koně."

"Já vím, Sparhawku," usmál se trpělivě Vanion. "Nemusíte se s nimi zdržovat dlouho. Počkejte jen do chvíle, než vyjedete do otevřené krajiny a než vyjde slunce. Ujistěte se, že nikdo nejede příliš blízko za vámi, a pak se nenápadně odpojte z průvodu. Rytíři pojedou do Demosu. Bude-li vás někdo sledovat, nenapadne jej, že jedete někam jinam."

Sparhawk se zazubil. "Teď už chápu, jak ses stal představeným, příteli můj. Kdo povede oddíl?"

"Olven."

"To je dobře. Olven je spolehlivý."

"Bůh tě tedy ochraňuj, Sparhawku," pronesl Vanion a sevřel mu dlaně, "a buď opatrný."

"Budu se snažit."

Sir Olven byl zavalitý pandionský rytíř se zjizvenou tváří. Vyšel z kapituly, oděn v černém brnění. Za ním se trousili jeho muži. "Jsem rád, že tě vidím, Sparhawku," pozdravil jej tichým hlasem, aby nevyplašil církevní ozbrojence, hlídající před hlavní branou. "Tak tedy ty a tví druzi pojedete uprostřed šiku. V té mlze tě zvědové patrně neuvidí. Rychle přejedeme přes most a zmizíme odtud. Za minutu za dvě nás ztratí z dohledu."

"Tak dlouhou řeč jsem od tebe za posledních dvacet let ještě neslyšel," usmál se Sparhawk. Olven byl obvykle dosti málomluvný.

"Já vím," souhlasil muž v černém. "Taky zase dvacet let neuslyšíš."

Sparhawk a jeho přátelé byli oděni v drátěných košilích a cestovních pláštích, protože plné brnění by mohlo mimo město budit nežádoucí pozornost. Zbroj však vezli v nenápadných zavazadlech na púltuctu nákladních koní, o něž se staral Kurik. Vyskočili na koně a ozbrojený doprovod se seřadil kolem nich. Olven dal znamení mužům u rumpálu a ti uvolnili západky, takže se velké kolo roztočilo a

můstek začal klesat dolů. Ozval se rachot řetězu a padací most zaduněl o druhý břeh příkopu. V té chvíli se přes něj přehnal cvalem Olven s celou družinou.

Hustá mlha jim přišla velice vhod. Jakmile přelétli most, zahrnul Olven ostře doleva a vedl šik otevřenou plání k cestě na Demos. Za nimi zazněly překvapené výkřiky, církevní vojáci vybíhali ze stanů a rozmrzele přihlíželi, jak kolona mizí v dáli.

"Uklouzli jsme dokonale," pochválil si Kalten. "Netrvalo nám to ani minutu."

"Olven ví, co dělá," přikývl Sparhawk, "a co je ještě lepší: bude jim trvat nejmíň hodinu, než dokážou zorganizovat stíhací oddíl."

"Dej mi hodinu náskok a nikdo mne nikdy nedohoní," rozesmál se spokojeně Kalten. "Začíná to dobře, Sparhawku."

"Raduj se, dokud ještě můžeš. Časem bude hůř."

"Víš, že jsi pesimista?"

"Ne. Jen jsem zvyklý na drobná zklamání."

Dorazili k demoské silnici a zpomalili do klusu. Olven byl zkušený veterán, a tak se vždycky snažil koně šetřit. Rychlost budou dost možná ještě potřebovat a sir Olven byl velice prozíravý muž.

Nad mlhou visel měsíc v úplňku a v jeho záři byla mlha ještě neprůhlednější. Světlo se lámalo v kapkách mlhy a skrývalo víc než odhalovalo. Z mlhy čísel vlhký chlad a Sparhawk si přitáhl plášť blíže k tělu.

Demoská silnice se stáčela obloukem k severu směrem k Lendě, dříve než zahrnula zpět na jihovýchod k Demosu, kde ležel mateřský dům pandionských. Ačkoli Sparhawk okolí cesty neviděl, věděl, že je zde krajina mírně zvlněná a plná velkých ostrůvků stromů. Na stromy se spoléhal; doufal, že se v nich ukryjí, jakmile opustí hlavní voj.

Jeli dál. Mlha smáčela špinavý povrch cesty a klapot kopyt zněl tlumeně.

Každou chvíli se z mlhy vynořily nejasné černé obrysy stromů a pomalu ubíhaly, vzad. Talen se pokaždé nervózně rozhlížel.

"Co je ti?" zeptal se jej Kurik.

"Nemám tohle rád," přiznal se chlapec. "Takovéhle stromy u cesty přímo nenávidím. Může se v nich skrývat cokoli - vlci, medvědi nebo něco ještě horšího."

"Jsi ze všech stran obklopen ozbrojenci, Talene."

"Tobě se to mluví, ale já jsem tu nejmenší ze všech - snad až na Píšťalku. Slyšel jsem, že vlci a podobní tvorové pokaždé zaútočí na toho nejslabšího. Nechci, aby mne roztrhali vlci, otče."

"Pořád to poslouchám," poznamenal Tynian zvědavě ke Sparhawkovi. "Nikdy jsi nám nevysvětlil, proč ten hoch neustále nazývá tvého sluhu otcem."

"To je následek Kurikovy mladické nerozvážnosti."

"Copak jsou v Elenii všechny děti nemanželské?"

"Je to taková kulturní zvláštnost. Ale není to zas tak rozšířené, jak se na první pohled může zdát."

Tynian se trochu nadzvedl v sedle a podíval se kupředu, kde jeli Bevier a Kalten, zabráni do hovoru. "Jedna přátelská rada, Sparhawk," řekl tlumeným hlasem. "Jsi Elén, a tak jsi zřejmě nad takové věci povznesen, a i my v Deire si z nich moc neděláme, ale před Bevierem bych se o tom příliš nezmiňoval. Tihle cyrinici jsou strašně nábožní - zrovna jako všichni Arciané - a drobné odchylky od morálních norem velice odsuzují. Bevier je dobrý přítel v boji, ale jinak je trochu úzkoprsý. Pokud by se cítil dotčen, mohlo by to vést k nějakým problémům."

"Asi máš pravdu," souhlasil Sparhawk. "Promluvím s Talenem a požádám jej, aby si své vztahy ke Kurikovi nechal pro sebe."

"Myslíš, že tě poslechne?" zapochyboval Deiran.

"Za pokus to stojí."

Sem a tam minuli zemědělskou usedlost. Z jejich oken na silnici zářil matný zlatý svit lucerny, nepochybné znamení, že ačkoli ještě nezačalo svítat, den pro rolníky již započal.

"Jak dlouho zůstaneme v téhle skupině?" otázal se Tynian. "Jet k Randerskému jezeru přes Demos je dost velká zajižďka."

"Nejspíš se odtrhneme někdy odpoledne," odhadl Sparhawk, "jakmile si budeme jisti, že za námi nikdo nejede. Tak nám to navrhl Vanion."

"Hlídá někdo vzadu?"

Sparhawk přikývl. "Berit jede asi půl míle za námi."

"Myslíš, že Anniovi špehové někoho z nás poznali?"

"Neměli na to moc času," usmál se Sparhawk. "Než vylezli ze stanů, už jsme byli skoro pryč."

Tynian souhlasně zamručel. "Až opustíme tuhle cestu, po které silnici pojedeme dál?"

"Myslím, že se dáme přímo krajinou. U cest bývá příliš mnoho zvědavých očí. Jsem si jistý, že si Annias domyslí, že máme něco za lubem."

Jeli dál mlhavou nocí. Sparhawk se ponořil do svých myšlenek. Soukromě si přiznával, že jejich spěšně sestavený plán má malou, naději na úspěch. Dokonce i kdyby se Tynianovi podařilo vyvolat z hrobu mrtvé Thalesiany, nikde není zaručeno, že budou vědět o místě Sarakova posledního odpočinku. Celá cesta bude možná zbytečná a jen ztratí spoustu času z toho mála, které je Ehlaně ještě vyměřeno. Vtom jej něco napadlo a on popojel dopředu, aby si mohl promluvit se Sefrení. "Napadla mne jedna věc," řekl jí.

"Ano?"

"Jak známé je zaříkadlo, které jsi použila, abys uzavřela Ehlanu do onoho křišťálu?"

"Téměř se nepoužívá, protože je velmi nebezpečné," odvětila. "Možná je zná pár Styriků, ale pochybuji, že by se je některý z nich odvážil použít. Proč se ptáš?"

"V tom případě jsem uvažoval správně. Pokud nikdo jiný než ty není ochoten takové kouzlo použít, pak také nikdo jiný nebude vědět o jeho časovém omezení."

"To je pravda."

"V tom případě o té lhůtě nikdo neřekl Anniovi."

"Patrně ne."

"Potom tedy Annias neví, že nám zbývá tak málo času, a domnívá se, že krystal může královnu udržovat při životě věčně."

"Nejsem si jista, jestli nám z toho plyne nějaká zvláštní výhoda, Sparhawku."

"Já také ne, ale měli bychom si to pamatovat. Třeba se nám tahle informace bude někdy hodit."

Východní obzor se pomalu rozjasňoval a mlha se zvedala a řídla. Do úsvitu chybělo jen asi půl hodiny, když se zezadu přiřítíl tryskem Berit. Pod modrým pláštěm měl drátěnou košili a u sedla se mu houpala válečná sekera. Bude, potřebovat trochu výcviku v zacházení s mečem dřív než si na sekeru příliš zvykne, pomyslel si Sparhawk mimoděk.

Berit docválal až k nim a přitáhl otěže. "Sire Sparhawku," oddychoval, "jede za námi šik církevních vojáků." Ze zpoceného koně mu v ranním chladu stoupala pára.

"Kolik?" otázal se Sparhawk.

"Tak padesát a jedou tryskem. Mlha se na chvíli úplně zvedla, a tak jsem je zahlédl."

"Jak jsou daleko?"

"Asi míli. Jsou v tom údolí, kterým jsme právě projeli."

Sparhawk uvažoval. "Myslím, že uděláme malou změnu plánu," řekl pak. Rozhlédl se a spatřil jak záhyby svíjející se mlhy nalevo probleskuje temná rozmazaná silueta. "Tyniane," obrátil se ke svému původnímu společníkovi. "Řekl bych, že tamhle je nějaký shluk stromů. Co kdybys posbíral zbytek družiny, jel k němu a schoval se dřív, než nás ti vojáci dohoní? Já přijedu za chvíli za vámi." Potrásl otěžemi. "Chci si ještě promluvit se sirem Olvenem," podotkl na vysvětlenou k věrnému koni Faranovi.

Grošák nepříliš nadšeně zastříhal ušima, ale pak cvalem vyrazil kupředu podél jízdního šiku.

"Tady se odpojíme, Olvene," ohlásil Sparhawk zjizvenému rytíři. "Zezadu se sem žene padesátka Anniových ozbrojenců. Chci být z dohledu dřív, než nás dohoní."

"Dobrý nápad," schválil návrh Olven. Nebyl z těch, kteří by plýtvali slovy.

"Možná byste mohli trochu přidat," poradil Sparhawk. "Dokud se s vámi nestřetnou, nebudou vědět, že už nejsme mezi vámi."

Olven se uličnický zazubil. "A kdyby nás dohnali až v Demosu?" zeptal se.

"Tím líp. Než dorazíte do Lendy, sjed'te z cesty a vraťte se na ni až jižně od města. Jsem si jistý, že Annias má špehy i v Lendě."

"Hodně štěstí, Sparhawk," popřál Olven.

"Díky." Sparhawk se usmál a potřásl rukou svému protějšku. "Možná ho budeme potřebovat." Obrátil Farana a cvałem se přehnal znovu kolem kolony.

"Ukaž, jak rychle dokážeš doběhnout k těm stromům," popíchl Sparhawk svého nerudného hřebce.

Ten si znechuceně odfrkl, ale vyrazil vpřed jako o závod.

Na okraji háje čekal Kalten a jeho šedý plášť téměř splýval se stíny a mlhou. "Ostatní jsou uvnitř lesíka a čekají na cestách," hlásil. "Proč Olven tak uhání?"

"Já jsem ho o to požádal," odvětil Sparhawk, a seskočil ze sedla. "Dokud si bude udržovat před vojáky jednu dvě míle náskok, nemohou se nijak dozvědět, že jsme jim ujeli."

"Jsi mazanější, než vypadáš, Sparhawk," pochválil jej Kalten a také sesedl. "Odvedu koně z dohledu. Kouří se z nich a ta pára by nás mohla prozradit." Zašklebil se na Farana.

"Řekni tomu svému hloupému hovadu, že mne nemá kousnout."

"Slyšel jsi ho, Farane," kývl na koně jeho majitel.

Faran otráveně sklopil uši.

Zatímco Kalten odváděl koně do lesa, lehl si Sparhawk na břicho a schoval se za nízký keř. Lesík nebyl od cesty dál než padesát yardů; mlha se už zvedala s prvními paprsky ranního slunce, a tak jasně viděl celý úsek cesty, jež právě ujeli. Dosud byl prázdný. Pak se na něm od jihu vynořil osamělý voják oděný do červeného kabátce a tryskem se hnal vpřed. Jak se dostal blíž, všiml si Sparhawk, že sedí na koni trochu prkenně a jeho tvář je podivně strnulá, jako by byla vyřezána ze dřeva.

"Zvěd?" zašeptal Kalten, který se mezitím připlížil za Sparhawkem.

"Velmi pravděpodobně," zašeptal oslovený v odpověď.

"Proč vlastně šeptáme?" napadlo Kaltena. "Přes hluk kopyt nás v žádném případě nemůže slyšet."

"Ty jsi s tím začal."

"Asi síla zvyku. Vždycky šeptám, když vyhlížím z houští."

Zvěd zastavil koně na vrcholu kopce, obrátil se a pádil nazpět. Jeho tvář byla stále stejně bezvýrazná.

"Jestli to takhle dělá často, tak toho koně brzo uštve," poznamenal Kalten.

"Je to jeho kůň."

"To je pravda, a taky jen on sám bude muset jít pěšky, až pod ním kůň padne."

"Pěší chůze církevním žoldnéřům dělá dobře. Učí je to pokoře."

O pět minut později procválal kolem stíhací oddíl; jejich červené blůzy se ve světle svítání zdály téměř černé. Vedle velitele šiku jela vysoká, vychrtlá postava v černém plášti s kapucí. Možná to byl jen optický klam mlhavého rána, ale z kápě jako by vyzařovalo nazelenalé světlo a záda postavy se nelidsky boulila tak, že se pod pláštěm nemohla skrývat lidská páteř.

"Snaží se Olvena držet za každou cenu," poznamenal Kalten.

"Doufám, že se jim v Demosu bude líbit," odtušil Sparhawk. "Olven pojede takhle rychle celou cestu. Ale teď si potřebuji promluvit se Sefrenií. Pojdme k ostatním. Tak hodinku si tu v tichosti posedíme, abychom měli jistotu, že jsou naši pronásledovatelé z dosahu. Pak pojedeme dál."

"Dobrý nápad. Stejně už jsem se chtěl nasnídat."

Provedli koně vlhkým lesem k malému jezírku s břehem porostlým kapradím, které napájel drobný pramínek.

"Už jsou pryč?" chtěl vědět Tynian.

"Projeli cvalem," zašklebil se potutelně Kalten. "A neměli čas se ani rozhlížet kolem. Máte někdo něco k jídlu? Hlady nevidím."

"Já mám kus studené slaniny," nabídl Kurik.

"Studené?"

"Z ohně stoupá dým, Kaltene. To chceš, aby tenhle les byl za chvíli plný vojáků?"

Kalten si povzddechl.

Sparhawk pohlédl na Sefrenii. "S vojáky jel kdosi - nebo cosi - divného," řekl. "Měl jsem z té bytosti stísněný pocit a mám dojem, že to byl tentýž tvor, kterého jsem zahlédl v noci."

"Můžeš jej popsat?"

"Byl dost vysoký a velmi hubený. Jeho záda byla vyhrbená a příliš nepřipomínala člověka. Měl na sobě černý plášť s kapucí, takže další detaily jsem neviděl." Zachmuřil se. "Ti vojáci v jeho oddíle jako by málem spali. Obvykle dávají větší pozor."

"Viděl jsi na té bytosti ještě něco neobvyklého?" Sefreniin obličej byl velice vážný.

"Nejsem si jistý, ale z tváře jako by mu proudilo nazelenalé světlo. V noci to bylo totéž."

Sefrenie se tvářila čím dál ustaraněji. "Měli bychom jet ihned dál, Sparhawkku."

"Ale vojáci nevědí, že jsme tady," zaprotestoval.

"Zanedlouho to zjistí. Právě jsi mi popsal Pátrače. V Zemochu jsou tyto tvory používáni, aby stíhali uprchlé otroky. Ten hrb na zádech jsou křídla."

"Křídla?" zapochyboval Kalten. "Sefrenie, žádné zvíře přece nemá křídla - snad jedině netopýr."

"Také to není savec, Kaltene," zněla odpověď. "Ten tvor daleko víc připomíná hmyz - ačkoli každé přirovnání pokulhává, jakmile mluvíš o stvůrách, jež do svých služeb povolává Azash."

"Nemám dojem, že bychom se museli obávat nějakého brouka," trval na svém Kalten.

"Tohoto ano. Nemá to, co my nazýváme mozkiem a myšlením, ale to nevadí, protože jej prostupuje duch boha Azashe a myslí za něj. Ve tmě či mlze vidí velice daleko. Má velice citlivý sluch, a ucítí i ten nejnepatrnější zápach. Jakmile se vojáci dostanou k Olvenovu šiku na dohled, bude ten tvor vědět, že mezi nimi nejsme. Pak se vojáci vrátí sem."

"Chceš říci, že těm vojákům poroučí nějaký hmyz?" nevěřil vlastním uším Bevier.

"Nemají na vybranou. Pozbyli veškeré své vůle. Pátrač je dokonale ovládá."

"Jak dlouho to vydrží?"

"Dokud ti muži nezemřou - což obvykle netrvá příliš dlouho. Jakmile je přestane potřebovat, tak je pozře. Sparhawku, hrozí nám obrovské nebezpečí. Opusťme hned toto místo."

"Slyšeli jste," vyzval Sparhawk chmurně družinu. "Jedeme odtud."

Cvalem vyjeli z hájku a přetáhli rozsáhlou zelenou louku s trávou po kolena, v níž se toulaly hnědobíle skvrnité krávy. Sir Ulath pobídl koně a dohnal Sparhawka. "Nic mi do toho není," sraštil genidský rytíř husté obočí, "ale měl jsi k dispozici dvacet pandionů a celou naši družinu. Proč jsi prostě neobrátil koně a nezlikvidoval vojáky i s tou štenicí?"

"Padesát mrtvých vojáků, rozházených podél cesty, vzbudí pozornost," vysvětlil Sparhawk, "a čerstvé hroby nejsou nápadné o mnoho méně."

"Má to určitou logiku," zavrčel Ulath. "Život v přelidněném království má své nevýhody, vid'?" V kopcích Thalesie se o mrtvé obvykle postarají trollové a ogři, a to dřív, než si jich stačí někdo všimnout."

Sparhawk se otrásl. "Copak oni žerou mrtvoly?" otázal se s hlavou otočenou dozadu, jak pátral po možných pronásledovatelích.

"Trollové a ogři? Ano, jistě - pokud není mrtvola příliš přezrálá. Dobře vykrmený církevní voják by živil rodinu trollů aspoň týden. To je také jeden z důvodů, proč v Thalesii nenajdeš mnoho církevních žoldáků ani jejich hrobů. Mně jde jen o to, že nemám rád nepřítele v zádech. Ten oddíl se vrátí, aby nás pronásledoval, a pokud je ten tvor tak nebezpečný, jak Sefrenie tvrdí, měli jsme jej odstranit, dokud byla příležitost."

"Možná máš pravdu," připustil Sparhawk, "ale obávám se, že teď už je stejně pozdě. Olven je už daleko. Nemůžeme dělat nic jiného než jet co nejrychleji dál a doufal, že jejich koně vydrží méně než naši. A až bude příležitost, rád bych si ještě

promluvil se Sefrenií o tom Pátrači. Mám dojem, že Sefrenie ví víc, než nám řekla."

Celý den jeli co nejrychleji a ani jednou za sebou nezahlédli žádné pronásledovatele.

"Přímo před námi je zájezdní hostinec," oznámil Kalten v době, kdy se na krajinu snášel večer. "Nechcete se v něm stavit?"

Sparhawk se obrátil k Sefrenií. "Co myslíš?"

"Ale jen na pár hodin," svolila, "než se naši koně nakrmí a odpočinou si. Pátrač už v této chvíli ví, že nejedeme s Olvenem, a jistě se žene v našich stopách. Musíme si pospíšet."

"Přinejmenším se tam můžeme navečeřet," dodal Kalten, "a snad se i pár hodin vyspat. Dneska jsem vstával dost brzo. Navíc se možná ledacos dozvíme, pokud budeme klást správné otázky."

Hostinec vedl hubený, usměvavý chlapík a jeho oblá a neméně veselá žena. Bylo to pohodlné a až úzkostlivě čisté místo. Široký krb na konci prosté jizby nekouřil a na podlaze leželo čerstvé rákosí.

"Moc lidí z města tu nevidáme; to víte, jsme pro ně daleko," prohodil hostinský, když nesl na stůl talíř hovězí pečeně, "a rytíře už vůbec ne – alespoň soudím podle zbroje, že jsou pánové rytíři. Co vás k nám přivádí vzácní pánové?"

"Jedeme do Pelosie," zalhal plyně Kalten. "Církevní záležitosti. A máme naspěch, takže jsme se rozhodli vzít to terénem."

"Asi tři legui odtud vede cesta do Pelosie," radil úslužně hostinský.

"Cesty vedou vždycky oklikou," máchl rukou Kalten, "a jak jsem říkal, my máme naspěch."

"Udalo se tu v okolí něco zajímavého?" zeptal se Tynian s předstíraným nezájmem.

Hostinský se zasmál. "Co se může dít v končinách, jako jsou tyto? Místní sedláci si ještě dodnes vyprávějí o krávi, co posla před šesti měsíci." Přitáhl si židli, a ač jej k tomu nikdo nevybídl, sedl si a vzdychl. "Když jsem byl mladý, žil jsem v Cimmuře. To je místo, kde se něco děje. Ale teď jsem tady a o všechen vzruch přijdu."

"Co tě přimělo se sem přestěhovat?" zajímal se Kalten a nabodl dýkou další kus hovězího.

"Můj otec mi odkázal tenhle dům. Nikdo ho nechtěl koupit, neměl jsem tedy na vybranou." Maličko se zamračil. "Ale když jste se teď o tom zmínil," vrátil se k původnímu tématu, "přeci se tu v posledních pár měsících děje něco trochu neobvyklého."

"Tak?" podivil se opatrně Tynian.

"Zahlédli jsme tu mnoho skupin potulných Styriků. Kraj se jimi přímo hemží. Normálně se tolik nestěhují, že ne?"

"Ne," odpověděla Sefrenie. "Nejsme nomádi."

"Myslel jsem si, že byste mohla být Styrik, paní - podle vašeho roucha a pohledu soudě. Kousek od nás je styrická vesnice. Jsou to asi milí lidé, ale dost uzavření do sebe." Opřel se do opěradla židle. "Vážně si myslím, že byste se vy Styrici mohli uchránit spousty problémů, které se čas od času objeví, kdybyste trochu víc splynuli se svými sousedy."

"To nám není souzeno," zamumlala Sefrenie. "Nevěřím, že jsou Eléni a Styrikové předurčení k tomu, aby se smísili."

"Možná máte pravdu," připustil hostinský.

"A dělají ti Styrici něco zvláštního?" zeptal se Sparhawk neutrálním tónem.

"Jen se pořád na něco ptají, to je všechno. Zdá se, že je z nějakého důvodu zajímavá ona dávná válka se Zemochem. Zvedl se. "Ať vám u nás chutná," popřál jim a odebral se zpět do kuchyně.

"Něco se stalo," pronesla ustaraně Sefrenie. "Západní Styrici nemají ve zvyku se toulat po krajině. Naši bohové jsou radši, když se držíme nablízku jejich oltářů."

"Tedy Zemoši?" hádal Bevier.

"Téměř jistě."

"Když jsem byl v Lamorkandu, přicházely tam zprávy, že Zemoši pronikají do země v oblastech východně od Motery," vzpomínal Kalten. "Dělali totéž - toulali se po kraji a kladli otázky - vesměs se prý ptali na lidové legendy."

"Azash má zřejmě plán podobný tomu našemu," usoudila Sefrenie. "Pokouší se získat informace, které by jej dovedly k Bhelliomu."

"Pak tedy závod započal," pokývl Kalten.

"Obávám se, že ano, ale náš protivník už vyslal své Zemochy a ti už jsou rozptýleni po celém kraji. Mají náskok."

"A církevní vojáci jsou nám v patách," dodal Ulath.

"Uprchl jsi před nimi a teď jsme v obklíčení, Sparhawku. Může ten Pátrač ovládat potulné Zemochy stejně jako ten oddíl vojáků?" zeptal se obrovitý Thalesian Sefrenie. "Pokud ano, pak možná jedeme do léčky."

"Nejsem si docela jistá," opáčila. "Už jsem slyšela mnohé o Othových Pátračích, ale dosud jsem žádného neviděla na vlastní oči."

"Neměla jsi ráno moc času, abys nám o nich mohla vyprávět," nadhodil Sparhawk. "Jakým způsobem vlastně ten tvor Anniovy vojáky ovládá?"

"Má v sobě jed," prozradila Sefrenie. "Jeho kousnutí paralyzuje vůli jeho obětí - nebo těch, jimž si přeje vládnout."

"Dám si tedy pozor, aby mne nekousl," prohlásil Kalten.

"Nemusí se ti to povést," varovala jej. "Ten zelený svit hypnotizuje. Tak se Pátrač snadno dostane až ke své oběti, aby jí mohl vstříknout jed."

"Tak rychle dokáže létat?" chtěl vědět Tynian.

"V této fázi svého vývoje nelétá," zněla odpověď. "Křídla mu dozrají až v době, kdy se stane dospělým. Navíc musí zůstat na zemi, aby sledoval pachovou stopu toho, koho se snaží dohonit. Obvykle jezdí na koni, a protože jej ovládá stejným způsobem jako ty vojáky, uštvte jej prostě k smrti a najde si jiného. Dokáže tak urazit hodný kus cesty, a to dost rychle."

"A čím se živí?" napadlo Kurika. "Možná bychom na něj mohli nastražit past."

"Především lidmi."

"To by se nám dost těžko sháněla návnada," připustil panoš.

Po večeři si šli všichni lehnout, ale Sparhawkovi se zdálo, že ani nezamhouřil víčka, a už jím Kurik trásl.

"Je kolem půlnoci," informoval jej panoš.

"Dobrá," vzdychl unaveně Sparhawk a posadil se na posteli.

"Probudím ostatní," nabídl se Kurik, "a pak půjdu s Beritem osedlat koně."

Sparhawk se oblékl a sešel po schodech dolů, aby si ještě promluvil s ospalým hostinským. "Pověz mi, sousede," požádal jej, "není tu náhodou někde v okolí klášter?"

Hostinský se podrbal na hlavě. "Myslím, že jeden je kousek od vesnice Verine," odpověděl. "Zhruba tak pět leguí odtud na východ."

"Díky, sousede," přikývl Sparhawk. Rozhlédl se kolem. "Tvůj hostinec je útulný a pohodlný," pochválil, "a tvá žena udržuje čisté lože a připravuje chutná jídla. Zmíním se o tomhle místě svým přátelům."

"To je od vás velice laskavé, pane rytíři."

Sparhawk mu pokývl na pozdrav a šel ven, aby se připojil k ostatním.

"Kam vyrazíme?" ptal se Kalten.

"Hostinský tvrdí, že u vesnice asi pět leguí odtud je nějaký klášter. Do rána bychom u něj měli být. Chci, aby se o tom, co se tu děje, dozvěděl Dolmant v Chyrellu."

"Mohu mu ten vzkaz od vás doručit, sire Sparhawk," nabídl se dychtivě Berit.

Sparhawk potřásl hlavou. "Pátrač už pravděpodobně zachytil i tvůj pach, Berite. Nechci, abys vběhl do léčky, až se vydáš po silnici k Chyrellu. Pošleme tam raději nějakého cizího, neznámého mnicha. Ten klášter máme stejně při cestě, takže tím ani nebudeme ztrácet čas. Jedeme, přátelé. Na koně."

Na cestu od hostince jim svítil měsíc v úplňku a nebe bylo zcela čisté. "Tudy," ukázal cestu Kurik.

"Jak to víš?" podivil se Talen.

"Podle hvězd."

"Chceš tím říci, že opravdu dokážeš určit směr cesty podle hvězd?" vydechl chlapec ohromeně.

"Ovšem. Námořníci to tak dělají už po celá tisíciletí."

"To jsem nevěděl."

"Měl jsi zůstat ve škole."

"Nemám v úmyslu se stát námořníkem, Kuriku. Krást ryby mi připadá hrozně pracné."

Jeli dál měsícem prozářenou nocí, téměř přímo na východ. K ránu už měli za sebou dobrých pět leguí, a Sparhawk vyjel na blízký vrcholek, aby se porozhlédl. "Před námi je vesnice," hlásil po návratu. "Doufejme, že je to ta, kterou hledáme."

Vesnice ležela v mělkém údolí. Nebyla velická; stálo tam na deset zděných domků a jediná dlážděná ulice byla na jednom konci ukončena kostelem, na druhé pak hospodou. Na vrcholku kopce těsně před okrajem vsi byl veliký kamenný dům. "Promiň, sousede," zastavil Sparhawk kolemjdoucího, když vjeli do vesnice, "je tohle Verine?"

"Ba."

"A je tamto na kopci klášter?"

"Ba," odpověděl muž o něco mrzutějším hlasem.

"Jsou s ním nějaké problémy?"

"Mniši vlastní veškerou půdu v okolí," odpověděl chlapík. "A nájemní renty, za něž ji pronajímají, jsou kruté."

"Není to tak vždycky? Všichni vlastníci půdy jsou nenasytíni."

"Mniši požadují krom renty i desátky. To už je moc, nezdá se vám?"

"Možná ano."

"Proč každého oslovuješ 'soused'?" zajímal se Tynian, jakmile se družina opět dala do pohybu.

"Asi ze zvyku." Sparhawk pokrčil rameny. "Pochytil jsem to od svého otce a lidem to oslovení dělá dobře."

"A proč jim neříkáš třeba 'příteli'?"

"Protože si nikdy nejsem jistý, zda jsou mými přáteli. Pojďme, půjdeme si promluvit s místním opatem."

Klášter byl přísně vyhlížející budova, obklopená zdí ze žlutého pískovce. Pole kolem byla pečlivě obdělána a mniši v kuželovitých slaměných kloboucích trpělivě pracovali pod ranním sluncem, pomalu postupující vpřed v dlouhých, rovných řádcích zasázené zeleniny. Brána do kláštera byla otevřená a skupina jezdců vjela do hlavního dvora. Vstříc jim šel hubený, poněkud sešle vyhlížející bratr s bojácným výrazem ve tváři.

"Bud' pozdraven, bratře," pozdravil jej Sparhawk. Rozevřel plášť a odhalil těžký stříbrný amulet, který mu visel na řetěze kolem krku a dosvědčoval jeho příslušnost k pandionskému řádu. "Jestli by to nikomu nevadilo, rádi bychom si na chvíli promluvili s opatem."

"Ihned ho přivedu, můj pane." Mnich spěšně odcupital zpátky do budovy.

Opat byl úhledný malý tlustouch s pečlivě vyholenou tonzурou a jasně červenou zpocenou tváří. Jeho malý a odlehlý klášter s Chyrellem zřejmě příliš styky

neudržoval. Při pohledu na nenadálou návštěvu rytířů Církve se začal chovat až trapně podlézavě. "Vzácní pánové, čím vám mohu posloužit?" Divže se před nimi nevrhl na zem.

"Potřebujeme jen maličkost, pane opate," řekl laskavě Sparhawk. "Znáte patriarchu demoského?"

Opat polkl. "Patriarchu Dolmanta?" zeptal se hlasem plným posvátné úcty.

"Ano, toho," souhlasil Sparhawk. "Je to takový vytáhlý a vychrtlý chlap, který vypadá, že neměl měsíc v ústech. Máme pro něj zprávu. Máte tu mladého silného mnicha a dobrého koně, kteří by tu zprávu mohli odnést patriarchovi? Je to v zájmu Církve."

"O-ovšem, pane rytíři."

"Doufal jsem, že budete takto vstřícný. Nemáte tu po ruce pero a inkoust, můj drahý opate? Jen napíšu tu zprávu a pak už vás nebudeme obtěžovat."

"Ještě jednu věc, pane opate," doplnil jej Kalten. "Mohli bychom vás poprosit o trochu jídla? Jsme už nějaký čas na cestách a zásoby se nám ztenčují. Samozřejmě nechceme nic zvláštního - snad jen pár pečených kuřat, možná jednu či dvě šunky, kus slaniny a třeba čtvrtku vola?"

"Ovšem, pane rytíři," souhlasil rychle opat.

Sparhawk napsal vzkaz pro Dolmanta a Kalten s Kurikem zatím nakládali zásoby.

"Bylo to nutné?" zeptal se Sparhawk Kaltena, když opustili zdi kláštera.

"Křesťanská láska je ušlechtilá vlastnost, Sparhawku," odušil důstojně Kalten. "Rád ji v lidech podporuji, kdykoli mohu."

Krajina, kterou jeli, se stávala čím dál bezútěšnější. Vrstva země tu byla tenká a neúrodná a rostl tu jen plevel a trnité keře. Tu a tam minuli jezírko bahnité vody, u nějž se krčilo pár nezuživých stromů. Obloha se zatáhla mraky, a zbytek odpoledne byl proto pochmurný a jednotvárný.

Kurik pobídl svého valacha a přijel po bok Sparhawkovi. "Nevypadá to tu moc lákavě, co?"

"Je to skličující," přisvědčil rytíř.

"Myslím, že bychom se tu někde měli na noc utábořit. Koně jsou už na pokraji sil."

"Ani já nejsem zrovna nejčerstvější," přiznal Sparhawk. Oči ho pálily a hlava bolela.

"Jediný problém je čistá voda. Za poslední legui cesty jsem žádnou neviděl. Ale mohl bych si vzít Berita a podívat se po nějakém pramenu."

"Měj ale oči otevřené," nabádal jej Sparhawk.

Kurik se otočil v sedle. "Berite," houkl, "pojd', budu tě potřebovat."

Hlavní průvod jel krokem dál a panoš s novicem vyrazili klusem do okolí.

"Klidně bychom mohli jet do noci," potřásl hlavou Kalten.

"Potřebujeme si odpočinout," zavrtěl hlavou Sparhawk. "Kurik má pravdu; koně toho mají dost."

"To je asi pravda."

Vtom se objevil Kurik s Beritem; hnali se k nim cvalem z vrcholu blízkého kopce. "Připravte se!" volal Kurik a potřásl přítom palcátem. "Máme návštěvu!"

"Sefrenie!" vyštěkl Sparhawk. "Seber Píšťalku a schovejte se za támhleto skálu. Talene, odved' nákladní koně." Vytáhl meč a vyrazil do čela skupiny, zatímco ostatní připravovali zbraně.

Nepřátelský houfec čítal asi patnáct mužů na koních a hnal se k nim po svahu z kopce. Byla to dost nesourodá směsice: církevní vojáci v červených kabátcích, Styrikové v doma tkaných kytlicích a několik rolníků. Ze strnulých tváří hleděly matné oči. Hnali se bezhlavě vpřed, ačkoli měli v proti sobě těžce ozbrojené rytíře Církve.

Sparhawk a jeho druhové se roztáhli do bojového šiku, očekávající střet. "Za Boha a Církev!" vykřikl Bevier, mávaje svou těžkou lochaberskou sekerou. Poté bodl koně a vrhl se přímo doprostřed příjíždějících útočníků. Sparhawk ten statečný čin překvapil, ale rychle se vzchopil a spěchal svému druhovi na pomoc. Bevier však očividně žádnou nepotřeboval. Štítem odrážel neohrabané rány mečem, které mu uštědřovali slepě útočící nepřátelé, a jeho lochaberkou hvízdala vzduchem a zasekávala se hluboko do těl jeho protivníků. Ačkoli jim zasazoval těžké rány, muži, které srážel ze sedel, nevydali jediný výkřik. Bojovali a umírali ve zlověstném mlčení. Sparhawk se přesunul za Beviera a kosil muže, kteří se pokoušeli napadnout cyrinika zezadu. Jeho meč roztál téměř v půli jednoho z vojáků, ale ten ani nezakolísal a zvedl meč, aby zaútočil na Beviera. Sparhawk mu tedy roztříštil hlavu jedním mocným úderem. Voják se překotil ze sedla a spadl na zem, kde se kroutil na krvi zbrocené trávě.

Kalten a Tynian zaútočili na nájezdníky z boků a vzali je do kleští, zatímco Uloth, Kurik a Berit likvidovali těch pár, kteří přežili soustředěný nápor ostatních.

Zem byla brzy poseta těly v červených kabátcích a zkrvavených bílých rízách. Koně bez jezdců prchali do všech stran od bitevní vřavy a zděšeně ržáli. Za normálních okolností by se útočníci, poté co rytíři odrazili jejich první nápor a zdecimovali jejich řady, měli dát na útek. Tito muži bez tváře a citů však pokračovali v boji, a bylo tedy nutné je pozabíjet do posledního.

"Sparhawk!" křičela Sefrenie. "Tam nahoře!" Ukazovala na vrchol kopce, odkud přišel útok. Stála tam vysoká, vyzáblá postava v černém plášti s kápí, kterou už Sparhawk viděl dvakrát. Seděla na koni a zpod stažené kápě se linula zelená záře.

"Ta věc mne už začíná otravovat," prohlásil Kalten. "Nejlepší způsob, jak se zbavit štěnice, je ji rozšlápnout." Zvedl štít a pobídl patami koně do slabin. Vyrazil cvalem do svahu a výhružně mával mečem.

"Kaltene! Nedělej to!" Sefreniin hlas byl plný strachu. Ale Kalten nedbal na její varování. Sparhawk zaklel a pustil se za svým přítelem.

Ten dospěl už téměř na vrchol, když postava v černém učinila téměř opovržlivé gesto paží a útočící rytíř byl sražen ze sedla jakousi neznámou silou. Sparhawkovi se zvedl žaludek; to, co se vysunulo z černého rukávu, nepřipomínalo nijak lidskou ruku, ale spíš klepeto škorpióna.

Sparhawk seskočil s Farana a rozběhl se Kaltenovi na pomoc, ale vtom spatřil cosi, co mu vyrazilo dech. Píšťalce se zřejmě nějak podařilo uniknout Sefrenii, a tak kráčela k úpatí kopce. Velitelsky dupla drobnou nožkou a přiložila k ústům primitivní píšťalu, syring. Melodie, která zazněla, nebyla uchu lahodící a některé tóny byly trochu falešné; zdálo se však, jako by ji doprovázel ohromný neviditelný sbor lidských hlasů. Postava v kápi se zakymácela v sedle, jako by dostala silný úder. Píšťalčina píseň zesílila a neviditelný sbor zmohutněl do burácivého crescenda. Zvuk byl tak silný a pronikavý, že i Sparhawk si musel zacpat uši. Lomcovala jím fyzická bolest.

Postava zavřeštěla hrůzně nelidským hlasem a i ona si přitiskla spáry ke stranám hlavy, ukryté v kapuci. Nato otočila koně a prchala po odvrácené straně kopce dolů.

Nebyl čas pronásledovat tu zrůdu. Na zemi ležel Kalten s bledou tváří, lapal po dechu a rukama se držel za břicho.

"Jsi v pořádku?" ptal se Sparhawk a klekl si k němu.

"Dej mi pokoj," hekl Kalten.

"Nemluv hlouposti. Jsi zraněn?"

"Ne. Ležím tu jen tak pro zábavu." Světlovlasý muž se přerývaně nadechl. "Čím mne to udeřil? Tak tvrdou ránu jsem dosud nikdy nedostal."

"Měl bych tě radši prohlédnout."

"Jsem v pořádku, Sparhawk. Jen mi vyrazil dech, nic víc."

"Pošetilče. Vždyť přece víš, co je ten tvor zač. Co jsi chtěl dělat?" Sparhawk mluvil náhle vztekle, jako by ztratil svou obvyklou rozvahu.

"Připadalo mi to v tu chvíli jako dobrý nápad." Kalten se slabě zašklebil.

"Možná jsem si to mohl nejdřív trochu promyslet."

"Je raněn?" ozval se Bevier, který mezitím seskočil s koně a blížil se k nim. Jeho tvář vyjadřovala účast.

"Myslím, že bude v pořádku." Sparhawk vstal a s jistým úsilím potlačil svůj hněv. "Sire Beviere," pronesl skoro formálním tónem, "byl jste vycvičen v bojovém umění, a patrně tedy víte, co máte činit, jste-li napaden. Co to do vás vjelo, že jste se vrhl osamocen mezi ně?"

"Nemyslím, že jich bylo příliš mnoho, Sparhawk," bránil se Bevier.

"Bylo jich dost. Na to, aby tě zabil, stačí úplně jeden."

"Ty se na mne zlobíš, Sparhawk, vid'?" řekl zkroušeně cyrinik.

Sparhawk mu chvilku hleděl do očí. Potom si povzdechl. "Ne, Beviere, asi ne. Jenom jsi mě překvapil, nic víc. Ale prosím tě, ber ohledy na mé nervy a už takové nečekané věci nedělej. Každým takovým překvapením stárnu o pět let."

"Možná jsem měl brát větší ohled na své přátele," připustil kajícím rytíř. "Slibuji, že se to už nebude opakovat."

"To jsem rád, Beviere. A teď bychom mohli pomoci Kaltenovi dolů z kopce. Rád bych, aby se na něj podívala Sefrenie - ostatně se domnívám, že si s ním bude chtít popovídat, a to dlouze a od plic."

Kalten zamrkal. "Asi bych vás nemohl přemluvit, abyste mne tu nechali, co? Na té hlíně se tak krásně leží."

"Ani náhodou, Kaltene," nemilosrdně odmítl Sparhawk. "Ale nemusíš se bát. Sefrenie tě má ráda, a tak ti patrně nic neudělá - aspoň nic, co by tě časem nepřešlo."

KAPITOLA

TŘETÍ

KDYŽ SPARHAWK A BEVIER přivedli chabě protestujícího Kaltena dolů, Sefrenie právě ošetřovala ošklivě vypadající pohmožděninu na Beritově paži.

"Je to vážné?" zeptal se Sparhawk raněného novice.

"Nic to není, můj pane," tvrdil statečně Berit, ale tvář měl značně pobledlou.

"Tak tohle vám pandionům vtluou do hlavy jako první?" otázala se Sefrenie kysele. "Abyste zlehčovali svá zranění? Hlavní sílu té rány zadržela našťestí drátěná košile, ale i tak bude mít do hodiny ruku fialovou od lokte až po rameno. Sotva s ní dokáže pohnout."

"Dneska máš veselou náladu, matičko," poznamenal Kalten.

Zabodla směrem k němu vyčítavě ukazovák. "Kaltene, s tebou si to vyřídím, až ošetřím Berita."

Kalten vzdychl a usadil se na zem.

Sparhawk se rozhlédl. "Kde jsou Tynian, Uloth a Kurik?"

"Prozkoumávají okolí, aby se ujistili, že tu na nás nečíhá ještě nějaká léčka, sire Sparhawk," vysvětlil Berit.

"To je dobrý nápad."

"Ta bytost mi nepřipadala moc nebezpečná," poznamenal Bevier. "Snad trochu tajemná, ale nebezpečná ani za mák."

"Ty jsi od ní ránu nedostal," vyjel na něj Kalten. "To se ví, že je nebezpečná. Za to ti ručím."

"Je nebezpečnější, než si vůbec dokážete představit," vmísila se do hovoru Sefrenie. "Je schopná proti nám vrhnout celé armády."

"Pokud to stvoření vládne silami, které mne srazily ze sedla, pak žádné armády *nepotřebuje*."

"Pořád na to zapomínáš, Kaltene. Jeho mysl je myslí Azashovou. Bohové raději přimějí lidi, aby udělali jejich práci za ně."

"Muži, kteří se na nás vrhli z kopce, byli jako náměsíční," otrásl se Bevier. "Rozsekali jsme je na kusy a oni přitom nevydali ani hlásku." Zamračil se. "Nevěděl jsem, že jsou Styrikové tak agresivní. V životě jsem neviděl, že by některý z nich držel v ruce meč."

"To nebyli západní Styrikové," zavrtěla hlavou Sefrenie a zavázala na uzel obvaz na Beritově paži. "Snaž se ji šetřit," poradila mladíkovi ještě. "Dopřej jí čas, ať se může uzdravit."

"Ano, paní," řekl, Berit. "Tedy, když o tom tak mluvíte, možná, že to přece jen trošku pálí."

Usmála se a položila mu láskyplně dlaň na rameno. "Tenhle bude v pořádku, Sparhawk. Ten není *úplně* zbedněný - jako někteří jiní." Významně bleskla pohledem po Kaltenovi.

"Sefrenie," zaprotestoval plavý rytíř.

"Svlékni si tu drátěnou košili," nařídila mu přísně. "Chci se přesvědčit, zda nemáš něco zlomeného."

"Říkala jsi, že Styrikové z té hordy nebyli západní Styrikové," připomněl Bevier.

"Ne. To byli Zemoši. Je to víceméně to, o čem jsme se bavili v hostinci. Pátrač může použít kohokoli, ale západní Styrik nedokáže vzít do ruky zbraň zhotovenou z oceli. Kdyby to byli místní usedlíci, jejich meče by byly z bronzu nebo z mědi." Kritickým okem si prohlížela Kaltenu, jenž právě svlékl košili. Otrásla se. "Jsi chlupatý jako předložka ke krbu."

Kalten se náhle zarděl: "Není to moje vina, matičko. Takoví jsou všichni muži z mého rodu."

"Co vlastně nakonec toho tvora zahnilo?" zajímal se Bevier.

"Píšťalka," odvětil Sparhawk. "Nebylo to poprvé. S tím svým syringem už zahnila dokonce i Damorka."

"To malé děcko?" vytřeštil oči Bevier.

"Píšťalka není tak bezmocná, jak by se podle jejího vzhledu zdálo," ujistil jej Sparhawk a zvedl oči ke svahu kopce. "Talene!" houkl. "Přestaň."

Talen, který do té chvíle pilně okrádal mrtvé, udiveně zvedl hlavu. "Ale Sparhawk -" zaprotestoval.

"Nech toho a pojď sem. To, co děláš, je nechutné."

"Ale -"

"Dělej, co ti říká!" zaburácel Berit.

Talen si povzdechl a loudal se dolů.

"Pojďme pro koně, Beviere," vybídl rytíře Sparhawk. "Myslím, že bychom měli odsud zmizet, jakmile se Kurik s ostatními vrátí. Pátrač nebude daleko a kdykoli se může vrátit s dalším houfem."

"Může to udělat v noci stejně dobře jako ve dne, Sparhawk," namítl Bevier, "a dokáže nás i po čichu sledovat, takže mu stejně neunikneme."

"Já vím. A právě proto je naší jedinou obranou rychlost. Budeme se muset pokusit zase utéci."

Kurik, Tynian a Ulath se vrátili v době, kdy se na bezútešnou krajinu pomalu snášel soumrak. "Široko daleko nikdo není," hlásil panoš, když seskočil ze svého valacha.

"Právě vyrážíme na cestu," informoval jej Sparhawk.

"Koně jsou na pokraji zhroutení, Sparhawk," zaprotestoval panoš. Rozhlédl se po ostatních. "A ani lidé na tom nejsou o moc líp. Nikdo z nás se za poslední dva dny moc nevyspal."

"O to se postarám oznámila klidně Sefrenie od Kaltenova chlupatého trupu.

"Jak?" Kaltenův hlas zněl trochu nabručeně.

Usmála se a zatřepetala mu prsty pod nosem, jako by chtěla čarovat. "Jak asi?"

"Jestli existuje kouzlo, které nás dokáže občerstvit, proč jsi nás ho už dávno nenaučila?" Sparhawk byl také trochu rozmrzlý, vrátilo se mu opět bolení hlavy.

"Protože je nebezpečné, Sparhawk," zněla odpověď. "Znám vás pandiony. Kdyby se vám zdálo, že je toho zapotřebí, chtěli byste se jím udržovat v sedle nepřetržitě po několik týdnů."

"Ano? Ale pokud by kouzlo účinkovalo, proč by to mělo vadit?"

"To kouzlo ti pomůže, aby ses *cítil* odpočatě, ale odpočatý samozřejmě nebudeš. Když to přeženeš, zemřeš."

"Oh. Pak to tedy má určitou logiku."

"Jsem ráda, že mi rozumíš."

"Jak je Beritovi?" zeptal se Tynian.

"Ještě ho to bude nějaký čas pobolívat, ale už je v pořádku," odvětila.

"Ten mladík je docela slibný," poznamenal Ulath. "Až se mu ta paže zahojí, trochu mu poradím, jak má zacházet s sekerou. Ohání se s ní statečně, ale potřebuje trochu vylepšit techniku."

"Přiveďte koně," vybídla je Sefrenie. Začala pronášet styrická slova, občas cosi zamumlala a sevřela prsty, kterými čtala ve vzduchu obrazce. Ačkoli se Sparhawk snažil, jak nejlépe dovedl, nestihl sledovat všechna zařítadla a pohyby jež zesilovaly účinek kouzel. Náhle se cítil báječně osvěžen. Tupá bolest hlavy byla pryč a mysl měl opět jasnou. Jeden z nákladních koní, kterému se předtím třáslý nohy a padala hlava únavou, pobíhal kolem bujaře, jako hříbě.

"Dobré kouzlo," pochválil Ulath lakonicky. "Vyzáíme?"

Pomohli Beritovi do sedla a v stále houstnoucím šeru pokračovali v cestě. Asi za hodinu vyšel měsíc a poskytl jim dost světla, aby mohli trochu riskovat a jet klusem.

"Támhle za tím kopcem je silnice," prozradil Sparhawkovi Kurik. "Viděli jsme ji, když jsme byli na průzkumu. Vede víceméně správným směrem a jeli bychom po ní rychleji, než když budeme potmě klopýtat přes drny."

"Asi máš pravdu," uznal Sparhawk, "chceme se odtud dostat, jak nejdřív to půjde."

Jakmile se octli na silnici, vyrazili tryskem na východ. Chvíli po půlnoci se přihnaly od západu mraky a zakryly oblohu i zářící měsíc. Sparhawk potichu zaklel a nařídil, aby zpomalili.

Těsně před svítáním se silnice přiblížila k řece a zahnula na sever. Jeli po ní a hledali most nebo brod v kalném ránu, zakaboněném těžkými mraky. Urazili pár dalších mil proti proudu, když tu se silnice stočila znovu na východ a běžela přímo k řece, aby se vynořila opět na druhém břehu.

Vedle brodu stála malá chatrč. Její majitel byl chlapík v zelené košili s ostrůžima očima, který po nich žádal mýto za přejezd brodu. Než by se s nim Sparhawk hádal, raději zaplatil, kolik muž požadoval. "Pověz mi, sousede," zeptal se jej, když transakce skončila, "jak je odsud daleko pelosijská hranice?"

"Asi tak pět leguí," odušil muž. "Pokud pobídnete koně, budete u ní ještě odpoledne."

"Díky, sousede. Moc jsi nám pomohl."

S cákáním se přebrodili na druhou stranu. Vzápětí poté, co stanuli na břehu, přijel za Sparhawkem Talen. "Tady máš zpátky - své peníze," řekl mladý zloděj a podal mu několik mincí.

Sparhawk se na něj užasle podíval.

"Nic bych nenamítal, kdybych měl platit mýto za přejezd přes most," ofrkl si chlapec. "Koneckonců ho někdo musel postavit a asi jej to něco stálo. Ale tenhle chlapík jen využil přírodní mělčiny v řece. Nestálo ho to nic, tak proč by na tom měl vydělávat?"

"Odřízl si mu tedy měšec?"

"Přirozeně."

"A nalezls tam víc, než jen mé peníze?"

"O trochu ano. Řekněme, že je to má odměna za tu námahu. Koneckonců si také nějaký zisk zasloužím, nebo snad ne?"

"Jsi nenapravitelný."

"Potřeboval jsem se pocvičit."

Z druhého břehu k nim dolehlo vzteklé zařvání.

"Mám dojem, že na to právě přišel," usoudil Sparhawk.

"Skoro to tak vypadá."

Země na druhé straně řeky byla o mnoho úrodnější než pustina, kterou právě projeli. Sem tam zahlédli nuzné chalupy, u nichž tvrdě a dlouho pracovali sedření rolníci, aby i neplodné země dostali alespoň trochu úrody. Kurik si pohrdavě odfrkl. "Břídilové," zavrčel. Kurik bral zemědělství velice vážně.

Kolem desáté ráno se úzká pěšina, po níž se ubírali napojila na širokou cestu směřující na východ. "Sparhawku mám návrh," ozval se Tynian. Právě si upravoval svůj štít ozdobený modře vyvedeným erbem.

"Mluv."

"Možná bude lepší, když pojedeme po téhle silnici, místo abychom se zase hnali přes pole. Pelosané jsou obvykle citliví na lidi, kteří se vyhýbají hlídáním

hraničním přechodům. Honěním pašeráků jsou přímo posedlí. Nedomnívám se, že bychom něco získali tím, že se střetneme s jednou z jejich hlídek.

"Dobrá," souhlasil Sparhawk. "Vyhýbejme se potížím, jak jen bude možné."

Nedlouho po zasmušilém poledni bez slunečního svitu dorazili k hranici a bez problémů vstoupili do jižních krajů Pelosie. Venkovské usedlosti zde byly ještě zchátralejší než v severovýchodní Elenii. Střechy domů a hospodářských stavení tu všude tvořily drny, na nichž se popásaly čilé kozy. Kurik to nesouhlasně pozoroval, ale neřekl tentokrát nic.

Když se chýlilo k večeru, zdolali jakýsi kopec a v údolí pod ním svítily jiskřičky světel vesnice. "Snad by tam mohl být nějaký hostinec?" nadhodil Kalten. "Mám dojem, že účinky Sefreniina kouzla už začínají slábnout. Můj kůň únavou už klopýtá a já na tom nejsem o moc líp."

"V peloské hospodě nebudeš nikdy spát sám," varoval je Tynian. "Lůžka v nich jsou obvykle obydlena spoustou malých nepříjemných tvorečků."

"Blechy?" zeptal se Kurik.

"A taky vši a štěnice velké jako myši."

"Asi to budeme muset risknout," rozhodl Sparhawk. "Koně už o moc dál nedojdou a navíc si myslím, že na nás Pátrač v budově nezaútočí. Zdá se, že dává přednost otevřené krajině." Otočil se a vyrazil po cestě dolů k vesnici.

Ulice osady nebyly vydlážděny a koně se bořili do bláta. Dojeli k jedinému místnímu hostinci a Sparhawk donesl Sefrenii k přístřešku před vchodem, zatímco Kalten pomohl stejně Píšťalce. Schody, vedoucí ke dveřím, byly pocákány nánosy bahna a škrabka na boty nejevila přílišné známky opotřebení. Pelosanům, jak se zdálo, bahno příliš nevadilo. Vnitřek hostince byl temný a zakouřený a silně páchl zakyslým potem a žluklým tukem. Podlahu kdysi dávno někdo poházel větviemi, ale ty byly v současnosti uvězněny ve vrstvě zaschlého bláta, z něhož nesměle vykukovaly pouze v rozích místnosti.

"Nechceš si to ještě rozmyslet?" přemlouval Kaltena Tynian.

"Mám poměrně odolný žaludek," opáčil dotázaný klidně. "A navíc jsem ucítil i vůni piva."

Večeře, kterou jim krčmář předložil, se přinejmenším dala jíst, přestože v ní bylo až příliš mnoho vařeného zelí, a postele, ač pouhé pryčny poházené slámou, nebyly zas až tolik obydlené, jak Tynian prorokoval.

Brzy ráno vstali a v temném úsvitu opustili zablácenou ves.

"Svítí v téhle části světa vůbec někdy slunce?" ptal se kysele Talen.

"Vždyť je jaro," chlácholil ho Kurik. "Na jaře je vždycky zamračeno a deštivo. Prospívá to úrodě."

"Já nejsem mrkev, Kuriku," odsekl chlapec, "nepotřebuju zalévat."

"To si vyříd' s Bohem," pokrčil Kurik rameny. "Já počasí nevymýšlím."

"S Bohem nemám zrovna nejtěsnější vztahy," opáčil Talen nenuceně. "On má spoustu práce a já taky. Tak se snažíme nepřekážet jeden druhému."

"Ten hoch je troufalý," povšiml si Bevier nesouhlasně jeho proslovu. "Mladý muži, takhle se nemluví o Pánovi Všemoháči."

"Sire Beviere, vy jste vážený rytíř Církve," odtušil Talen. "Já jsem jen pouhý pouliční zloděj. Každý žijeme podle jiných zákonů. Velká zahrada boží potřebuje i trochu plevelu, aby v ní o to lépe vynikla nádhera rozkvetlých růží. Já jsem ten plevel. A proto jsem si jistý, že mi Bůh odpustí neboť i já jsem součástí jeho velkého plánu."

Bevier se na něj chvíli bezmocně díval a pak vypukl v smích.

Několik dalších dní projížděli opatrně napříč jihovýchodní Pelosií a před každým dalším úsekem cesty vždy jeden z nich vyjel napřed na nejbližší vrcholek a rozhlédl se po okolí. Obloha zůstávala i nadále zamračená a nevlídná. Potkávali rolníky - spíše snad nevolníky - jak se plahočí s primitivním náradím na jalových polích. Na mezích občas hnízдили ptáci a mezi stádečky vyzábělých krav se občas popásala lesní zvěř.

Přestože lidí kolem nebylo málo, nenarazili ani jednou na Zemochy či církevní vojsko. Nepolevovali však ve své opatrnosti a i nadále vyjížděli na průzkum a vyhýbali se lidem všude, kde to jen bylo možné, neboť až příliš dobře věděli, jak snadno proti nim může Pátrač v černém hábitu obrátit obvykle plaché nevolníky.

Jak se blížili k Lamorkandu, dozvídali se čím dál znepokojivější zprávy o chaosu, který v království panuje. Lamorský král vládl jen z milosti vesměs nezávislých šlechticů, kteří se pokud se cítili ohroženi, uchýlovali za zdi svých mohutných opevněných hradů. Krevní msty a sváry, táhnoucí se stovky let, tu byly na denním pořádku a jednotliví velmoži loupili a drancovali po libosti své okolí. Prakticky vzato žil tak Lamorkand v neustávající občanské válce.

Jedné noci se utábořili asi tři legui od hranice nejzkoušenějšího ze západních království a ihned po večeři, kdy pojedli poslední z Kaltenových hovězích čtvrtí, Sparhawk vstal. "Dobrá," prohlásil, "do čeho tu vlastně jedeme? Co je vlastně příčinou těch válek v Lamorkandu? Víte o tom někdo něco?"

"Posledních osm či devět let jsem strávil v Lamorkandu," odvětil vážně Kalten. "Žijí tam zvláštní lidé. Každý Lamork obětuje cokoli, jen aby se mohl pomstít - a ženy jsou v tomto směru mnohdy ještě horší než muži. Správná Lamorka obětuje celý svůj život - i otcovo jmění - jen aby mohl vrazit oštěp do někoho, kdo s ní na nějaké zimní tancovače odmítl jít do kola. Strávil jsem tam mnoho let a za celou tu dobu jsem neslyšel smích a neviděl jediný úsměv. Je to nejpochemurnější místo na celé zemi. Dokonce i slunce má v Lamorkandu zakázáno svítit."

"A je to válčení všech proti všem, jak o něm vyprávějí Pelosané, skutečně tak rozšířené?" zeptal se Sparhawk.

"Pelosané nemají Lamorky co soudit," pronesl uvážlivě Tynian. "Nebýt vlivu Církve - a přítomnosti jejích rytířů - vypukne mezi Pelosií a Lamorkandem válka, která bude trvat až do naprostého vyčerpání obou stranách. Nenávidí jedny druhé tak vášnivě a slepě, že by na tom vztahu mohli vystavět nové náboženství."

Sefrenie si povzdechla. "Ti Eléni."

"Máme své chyby, matičko," souhlasil Sparhawk. "To tedy znamená, že jakmile překročíme hranici, budeme mít problémy taky, že?"

"Ne tak docela," prohodil Tynian a jako obvykle si zamnul bradu. "Možná bys byl přístupný určitému návrhu?"

"Já jsem vždycky přístupný návrhům."

"Co kdybychom si oblékli slavnostní válečnou zbroj? Ani ten nejdivočejší baron si dobrovolně nic nezačne s Církví. Rytíři Církve by mohli západní Lamorkand rozdrtit na prach, kdyby chtěli."

"Co když si přece troufnou?" obával se Kalten. "Rytířů je mezi námi jenom pět."

"Myslím, že k tomu nebudou mít důvod," oponoval Tynian. "Neutralita rytířů Církve v místních sporech je příslovečná. Rytířská zbroj je přesně ten detail, kterým lze předejít případným nedorozuměním. Naším cílem je dostat se k Randerskému jezeru, a ne se pouštět do šarvátok s horkokrevnými domorodci."

"To by mohlo fungovat, Sparhawk," přidal se Uloth. "V každém případě to za pokus stojí."

"Dobrá, uděláme to tak," rozhodl Sparhawk.

Jakmile následujícího rána vstali, vybalila pětice rytířů své válečné brnění a s pomocí Kurika a Berita se do něj jala oblékat. Sparhawk a Kalten se oděli do pandionské černi se stříbrnou suknicí a slavnostním černým pláštěm. Bevierova zbroj byla vyleštěna do stříbrného lesku a suknice a plášť zářily oslnivou bělí. Tynianův pancíř měl prostou barvu oceli, ale tkané doplňky byly jasně modré. Uloth tentokrát odložil obvyklou drátěnou košili a nahradil ji kroužkovým brněním, sestávajícím z nohavic a kabátce do půli stehén. Namísto prosté kuželovité přilbice a zeleného cestovního pláště si navlékl zelenou suknici a mohutnou helmu, opatřenou hrozivě zakroucenými rohy, o nichž hlásil, že pocházejí z ogra.

"Tak co?" obrátil se Sparhawk k Sefrenii, když byli se strojením hotovi. "Jak vypadáme?"

"Velmi působivě," ujistila je.

Naproti tomu Talen si je prohlížel víc než kriticky. "Vypadají tak trochu jako hromady plechu na nožičkách, že ano?" prohodil k Beritovi.

"Chovej se slušně," okřikl ho naoko Berit a honem si otíral rty, aby zakryl úsměv.

"To je hrůza," prohodil Kalten ke Sparhawkovi. "Myslíš, že se prostým lidem opravdu jevíme takhle?"

"Pravděpodobně ano."

Kurik a Berit nařezali v nedalekém tisovém hájku kopí a připevnili na ně kovové hroty.

"Budete chtít praporce?" zeptal se Kurik.

"Co myslíš?" obrátil se Sparhawk k Tynianovi.

"Uškodit to nemůže. Čím impozantněji budeme vypadat, tím líp."

S jistou námahou vylezli do sedel, uchopili štíty, upravili si kopí s vlajíci praporce tak, aby byly korouhve co nejlépe vidět a pohnuli se vpřed. Faran okamžitě začal vyhazovat. "No tak, nech toho," okřikl ho znechuceně Sparhawk.

Nedlouho po poledni vstoupili do Lamorkandu. Pohraniční hlídky se po nich dívaly dost podezřívavě, ale neodvážily se bránit v cestě nekompromisně se tvářícím rytířům Církve v slavnostní válečné zbroji.

Na druhé straně řeky se rozkládalo lamorské město Kadach. Vedl k němu most, ale Sparhawkovi se přes něj nechtělo, a po nahlédnutí do mapy se rozhodl odbočit na sever. "Kousek proti proudu bude soutok," vysvětlil ostatním. "Tam řeku přebrodíme. Ani se moc neodchýlíme ze svého směru a je lepší se městu vyhnout; bývá tam plno lidí, kteří kladou cizincům zvědavé otázky."

Jeli kus na sever až k řadě potoků, které se vlévaly do hlavního řečiště. Překračovali právě jednu z mělkých bystřin, když na protějším břehu spatřili velký oddíl lamorských ozbrojenců.

"Roztáhněte se do řady," zavelel pádě Sparhawk. "Sefrenie, odved' Talena a Píšťalku dozadu."

"Myslíš, že by je mohl ovládat Pátrač?" zeptal se Kalten a přesunul ruku na násadě svého kopí.

"To za okamžik zjistíme. Neukvapuj se, ale buď připraven na všechno."

Vůdce zbrojnošů byl rozložitý chlap v kroužkovém kabátci, ocelové přilbici s protáhlým hledím, vystupujícím jako čumák, a vysokých kožených botách. Postoupil před svůj šik až do bystřiny a zvedl hledí, aby ukázal, že nemá nepřátelské úmysly.

"Myslím, že je v pořádku, Sparhawk," poznamenal tiše Bevier. "Nemá ten prázdný pohled jako muži, kteří nás napadli v Elenii."

"Buďte pozdraveni, páni rytíři," zvolal Lamork.

Sparhawk pobídl Farana a vjel do rychlého proudu. "Buď pozdraven i ty, pane," odvětil.

"Jaká šťastná náhoda," pokračoval Lamork. "Obával jsem se, že budu muset jet až do Elenie, abych vyhledal rytíře Církve."

"A čeho je ti třeba u rytířů Církve, pane?" zeptal se Sparhawk zdvořile.

"Žádáme vás o službu, pane rytíři – službu pro dobro naší Církve."

"Náš život je Církvi zcela oddán," připustil Sparhawk, snaže se skrýt rostoucí rozmrzelost. "Pověz mi tedy něco bližšího o povaze té služby."

"Jak je celému světu známo, je patriarcha kadašský jasným kandidátem arciprelátského stolce v Chyrellu," prohlásil kategoricky ozbrojenec.

"O tom jsem nikdy neslyšel," ozval se vzadu tiše Kalten.

"Pst," zamumlal Sparhawk přes rameno. "Pokračuj, pane," obrátil se zpět k Lamorkovi.

"Nešťastnou náhodou teď v západním Lamorkandu zuří nepokoje," pokračoval Lamork.

"Mám rád nešťastné náhody," zahuhlal Tynian ke Kaltenovi. "Když se to řekne takhle, hned to vypadá jinak."

"Budete už vy dva jednou tiše?" vybuchl Sparhawk. Nato se opět soustředil na muže v kroužkové zbroji. "Zaslechli jsme pověsti o těchto neshodách, pane," odvětil opatrně. "Ale ty jsou jistě jen místního rázu a netýkají se Církve."

"Půjdu k věci, pane rytíři. Patriarcha Ortzel kadašský byl těmi nepokoji přinucen hledat útočiště v pevnosti svého bratra, barona Alstroma, kterému mám čest sloužit. Všelijaké bandy dnes řádí v Lamorkandu, a tak téměř s jistotou očekáváme, že nepřátelé mého pána brzy na jeho pevnost zaútočí."

"Ale nás je jen pět, pane," zdůraznil Sparhawk. "Naše síly vám při zdlouhavém obléhání jistě příliš nepomohou."

"Ach to ne, pane rytíři," zavrtěl Lamork hlavou s přezíravým úsměvem. "Svůj hrad dokážeme ubránit i bez pomoci nepřemožitelných rytířů Církve. Pevnost mého pána barona Alstroma je nedobytná a jeho nepřátelé se mohou proti jejím zdem vrhat třeba po celé generace, aniž nás to příliš znepokojí. Ale jak jsem již pravil, patriarcha Ortzel je jasným kandidátem na úřad arcipreláta - v okamžiku, kdy ctihodný arciprelát Cluvonus odejde z tohoto světa, což, kéž Bůh dá, ještě nějaký čas potrvá. Pane rytíři, žádám tedy vás a vaše vznešené společníky, abyste dovedli Jeho Milost živou a zdravou do svatého města Chyrellu, a ona se tak mohla zúčastnit arciprelátských voleb, až dojde k oné smutné události. Abyste se mohli chopit toho vznešeného úkolu, dovedu vás a vaše rytířské druhy do pevnosti mého pána barona Alstroma. Dejme se na cestu."

KAPITOLA

ČTVRTÁ

HRAD BARONA ALSTROMA se nacházel na skalnatém ostrohu na východním břehu řeky jen pár leguí za městem Kadachem. Byla to ponurá a nehezka pevnost, dřepící pod zakaboněným nebem jako ropucha. Její silné zdi se vypínaly vysoko a svým vzezřením jako by odrážely příkrou a strobou troulalost svého majitele.

"Nedobytný?" mumlal si opovržlivě Bevier, když je velitel ozbrojenců vedl k hradní bráně. "Tenhle hrad srovnám se zemí ani ne za dva roky. Žádný z arcijských urozců by se za tak chatrným opevněním necítil v bezpečí."

"Arcijští mají na stavbu svých pevností více času," upozornil jej Sparhawk. "V Arciu války totiž nevypukají tak rychle jako v Lamorkandu. Tady můžeš rozpoutat válku během pěti minut a můžeš si být jistý, že se potáhne po celé generace."

"Pravda," souhlasil Bevier a slabounce se usmál. "V mládí jsem nějaký čas studoval historii válečnictví. Když jsem se dostal ke svazkům popisujícím Lamorkand, spráskl jsem ruce zděšením. Žádný rozumný muž by se nedokázal vyznat v těch všech spojenectvích, zradách a krevních mstách, které kvasí pod povrchem tohoto nešťastného království."

Padací most zaduněl o zem a s klapotem kopyt vjeli na hlavní nádvoří. "Pokud vám to nebude proti mysli, páni rytíři," obrátil se k nim Lamork, když slezl s koně, "dovedu vás přímo k baronu Alstromovi a Jeho Milosti, patriarchovi Ortzelovi. Nemáme času nazbyt; musíme Jeho Milost dostat z hradu dříve, než síly hraběte Gerricha zahájí obléhání."

"Tedy nás ved'te, pane rytíři," požádal jej Sparhawk a i on sesedl. Opřel své kopí o zeď stáje, pověsil stříbrem zdobený štít na sedlo a předal otěže čekajícímu štolbovi.

Vystoupali po širokém kamenném schodišti a prošli masivními dveřmi. Ve svitu pochodní spatřili chodbu se stěnami z velkých kvádrů. "Varoval jsi toho štolbu?" zeptal se Kalten, když několika rychlými kroky dohonil Sparhawka. Jeho dlouhý černý plášť se vlnil za ním.

"Varovat? Před čím?"

"Před zlozvyky tvého koně."

"Zapomněl jsem," přiznal Sparhawk. "Ale řekl bych, že na to přijde záhy sám."

"Pravděpodobně už na to přišel."

Komnata, do níž je vedl Lamork, byla ponurá. V mnoha ohledech připomínala spíš zbrojnici než obytné křídlo. Po stěnách visely sekery a meče a v rozích se ježily hloučky pík. Ve velkém krbu hořel oheň a kolem něj stálo několik těžkých

tvrdých křesel. Na podlaze, kterou nepokrýval žádný koberec se tu a tam rozvalovalo několik starých vlčáků.

Baron Alstrom byl zachmuřený a zádumčivý muž, v jehož černých vlasech a vousech už prokvétaly stříbrné nitky. Měl na sobě prsní pancíř a u pasu se mu houpal široký meč. Černá suknice byla složitě vyšívána červenou nití a jako jeho zbrojnoši, i on chodil ve vysokých kožených botách.

Jejich průvodce se pěkně uklonil. "Štěstěna mi přála, můj pane, a tak jsem na tyto rytíře Církve narazil ne více než legui od vašich zdí. Byli tak laskaví, že mne doprovodili až sem."

"Mohli jsme snad dělat něco jiného?" zamumlal Kalten.

Baron se zvedl z křesla, trochu neohrabaně, neboť jej tížila zbroj a meč po boku. "Vítejte, páni rytíři," pravil nijak zvlášť vřelým hlasem. "Skutečně to byla šťastná náhoda, že na vás sir Enman narazil tak blízko naší pevnosti. Šiky mého soka zakrátko tento hrad oblehnou a můj bratr se musí dostat pryč do bezpečí ještě dřív, než se tak stane."

"Ano, můj pane," odpověděl Sparhawk. Sejmul si přilbici a ohlédl se za odcházejícím ozbrojencem. "Sir Enman nám již řekl o situaci, která zde nastala. Nebylo by však prozřetelnější doprovodit vašeho bratra na cestě eskortou vašich vlastních mužů? Vždyť to byla pouhá náhoda, že jsme měli cestu kolem vašich bran."

Alstrom zavrtěl hlavou. "Žoldnéři hraběte Gerricha by zaútočili na každého muže v mých barvách, jakmile by se jen přiblížil na dohled. Jen pod ochranou rytířů Církve bude můj bratr v bezpečí, sire?"

"Sparhawk."

Alstrom se na okamžik zatvářil překvapeně. "To jméno u nás není neznámé," řekl nato. Tázavě se podíval na ostatní a Sparhawk mu je představil.

"Podivně sestavená družina, sire Sparhawk," poznamenal Alstrom poté, co se zběžně uklonil Sefrenii. "Domníváte se, že je moudré brát dámu a dvě děti na výpravu, kde vám může hrozit nebezpečí?"

"Ta dáma je pro náš úkol nezbytná," odvětil Sparhawk. "Děvče je v její péči a ten chlapec u ní slouží jako páže. Nechtěla je nechat doma samotné."

"Páže?" dolehl ke Sparhawkovi Talenův šepot. "Už mne nazývali lecjak, ale tohle je opravdu novinka."

"Psst," udělal Berit.

"Co mne však udivuje ještě víc je," pokračoval Alstrom, "že jsou ve vaší družině zastoupeny všechny čtyři vojenské řády. Slyšel jsem, že vztahy mezi nimi nejsou v poslední době právě nejsrdečnější."

"Cesta, na kterou jsme se vydali, je v přímém zájmu celé Církve," vysvětlil Sparhawk, svlékaje si železné rukavice. "Náš cíl je natolik naléhavý, že naši

představení povolali nejlepší muže u všech řádů, aby se sjednotili v zájmu nás všech."

"Jednoty rytířů Církve, stejně tak jako Církve samé, je už dávno zapotřebí," zaznělo drsným hlasem ze vzdálenějšího konce místnosti. Ze stínu v rohu vystoupil jakýsi duchovní. Měl na sobě prostou, až stroze působící černou sutanu. Vpadlou, asketicky přísnou tvář korunovaly světlé, prošedivělé vlasy, jež mu padaly až na prkenně vzpřímená ramena.

"Můj bratr," představil jej Alstrom, "patriarcha Ortzel kadašský."

Sparhawk se uklonil, až mu pancír lehce zaskřípěl. "Vaše Milosti," pozdravil.

"Ta církevní záležitost, o níž jste se zmínil, mne zajímá," pronesl Ortzel a udělal několik kroků do plného světla pochodní. "Co může být tak naléhavé, aby to přimělo představené všech čtyřech řádů zapomenout na starou nevraživost a vyslat své nejlepší muže v jediné družině?"

Sparhawk okamžik uvažoval a pak vsadil vše na jednu kartu. "Je Vaše Milost obeznámena s Anniem, primasem cimmurským?" otázal se, odkládaje rukavice do helmy.

Ortzelova tvář ztvrdla: "Setkali jsme se již," řekl chladně.

"I my jsme měli to potěšení," podotkl suše Kalten. "Často i víc, než by nám bylo milé."

Ortzel se pousmál. "Chápu to tedy tak, že naše vztahy k onomu dobrému primasovi jsou víceméně shodné," nadhodil.

"Vaše Milost je velmi chápavá," pochválil jej hladce Sparhawk. "Primas cimmurský se uchází o církevní úřad, pro nějž, jak se domnívají naši představení, není právě nejvhodnější."

"Slyšel jsem už o jeho zájmu."

"A to je také hlavní cíl naší cesty, Vaše Milosti," pokračoval Sparhawk. "Primas cimmurský se v současnosti intenzivně věnuje politickým intrikám v království Elenie. Zákonná královna této říše je Ehlana, dcera zesnulého krále Aldrease, Naneštěstí však vážně onemocněla a primas Annias ovládl královskou radu - což také pochopitelně znamená, že vládne i královskou pokladnicí. Díky svému přístupu a královskému jmění si také dělá naděje na arciprelátský stolec. V současnosti má k dispozici více či méně neomezené zdroje a jistí členové Hierokracie jsou zřejmě ochotni nechat se jeho svody zlákat. Je tedy cílem naší výpravy zajistit uzdravení královny Ehlany tak, aby se zase mohla ujmout vlády ve svém vlastním království."

"Nepatřičná věc," zavrtěl odmítavě hlavou baron Alstrom. "Žádnému království by neměla vládnout žena."

"Mám tu čest být královniným ochráncem, pane," prozradil Sparhawk, "a jak doufám, i blízkým přítelem. Znáám svou paní od jejího dětství a mohu vás ujistit, že Ehlana není obyčejná žena. Skrývá se v ní víc pevnosti a životních sil, než v

mnoha mužských panovnicích celé Eosie. Jakmile bude zdráva, poradí si více než snadno s primasem cimmurským. A v okamžiku, kdy jej odřízne od finančních zdrojů, jeho naděje na arciprelátský stolec rázem pohasnou."

"Pak máte vskutku ušlechtilý cíl, sire Sparhawku," přikývl patriarcha Ortzel, "ale co vás při této cestě zavedlo do Lamorkandu?"

"Mohu spoléhat na vaši diskrétnost, Vaše Milosti?"

"Ovšem."

"Před krátkou dobou jsme zjistili, že nemoc naší královny není přirozené povahy, a k léčbě je tedy zapotřebí zcela mimořádných opatření."

"Mluvíš příliš okolo, Sparhawku," zavrčel Ulath a sňal rohatou přilbici. "Vaše Milosti, můj bratr pandion chce říci, že královna Ehlana byla otrávena a že k její léčbě musíme použít kouzel."

"Otrávena?" Ortzel zbledl. "Jistě z takového činu nepodezíráte primase Annia?"

"Všechno tomu nasvědčuje, Vaše Milosti," přikývl Tynian a odhodil vzad modrý pláštík. "Není potřeba zde rozebírat podrobnosti, máme však závažné důkazy, že za tím činem stojí právě primas Annias."

"Pak musíte svá obvinění přednést před tribunálem Hierokracie!" vybuchl Ortzel. "Pokud je to pravda, potom jsem neslyšel o hanebnějším činu!"

"Celá záležitost je již v rukou patriarchy demoského, Vaše Milosti," ujistil jej Sparhawk. "Myslím, že mu můžeme důvěřovat. Přednese chyrellským prelátům stížnost v pravý čas."

"Dolmant je muž na svém místě," souhlasil Ortzel. "Vyčkám tedy, až tak učiní - alespoň prozatím."

"Posad'te se prosím, páni rytíři," vybídl je baron. "Naléhavost současné situace způsobila, že jsem zapomněl na pohostinnost, již jsem vám povinován. Mohu vám nabídnout nějaké občerstvení?"

Kaltenovi zazářily oči.

"Nech toho," zamumlal k němu Sparhawk a přidržel křeslo Sefrenii. Ta se usadila a Píšťalka se jí uvelebila na klíně.

"Vaše dcera, paní?" prohodil Ortzel.

"Ne, Vaše Milosti. Je sirotek - svým způsobem. Jsem jí však velmi nakloněna."

"Berite," ozval se Kurik. "Jsme tu zbyteční. Pojd'me se podívat do stáje. Rád bych dohlédl na naše koně." A oba opustili komnatu.

"Povězte mi, můj pane," obrátil se k baronovi Bevier, "co vás přivedlo na pokraj války? Jedná se snad o nějaký dávný spor?"

"Ne, sire Beviere," odpověděl baron a jeho tvář potemněla, "důvod je spíše současného rázu. Asi tak před rokem se můj jediný syn spřátelil s rytířem, který se prohlašoval za urozeného pána z Cammorie. Později jsem však zjistil, že je onen muž lotr. Probudil v mém mladém a pošetilém synovi marnou naději, že by mohl získat ruku dcery mého souseda, hraběte Gerricha. Dívce, jak se zdálo, to nebylo

proti mysli, ačkoli vztahy mé a jejího otce nebyly nikdy nejvřelejší. Zanedlouho však Gerrich oznámil, že slíbil ruku své dcery někomu jinému. Můj syn zuřil. Jeho takzvaný přítel toho využil a navrhl mu zoufalý plán. Unesou onu dívku, naleznou kněze, který je oddá a potom utiší Gerrichův hněv roztomilými vnoučaty. Přelezli zed' Gerrichova hradu a vplížili se do ložnice jeho dcery. Později jsem se dozvěděl, že onen domnělý přítel předem o všem zpravil hraběte, a tak Gerrich a sedm synů jeho sestry vyskočili z úkrytu v okamžiku, kdy ti dva vstoupili dovnitř. Můj syn, domnívaje se, že jej zradila ona dívka, proklál ji dýkou, dříve než jej Gerrichovi synovci mohli zabít." Alstrom se odmlčel, zatínaje zuby a přemáhaje slzy, jež se mu draly do očí.

"Můj syn byl očividně v nepravu," přiznal, když se trochu uklidnil, "a já, ač jsem byl jat velkým zármutkem, nebyl bych dále jitiřil onu záležitost. Ale to, co se přihodilo po smrti mého syna, způsobilo věčné nepřátelství, jež od té chvíle vládne mezi našimi rody. Hrabě a jeho krvežízniví synovci se nespokojili s tím, že zabili mého syna, ale jeho mrtvolu strašlivě zohavili a pak ji pověsili na bránu mého hradu. Byl jsem vzteky bez sebe, ale ten cammorijský darebák, jemuž jsem v té době stále ještě důvěřoval, mi poradil lest. Předstíral, že musí naléhavě odjet do Cammorie vyřídit nějaké osobní záležitosti, ale slíbil mi poslat dva členy své družiny, kteří se prý těší jeho naprosté důvěře. Uplynuly dva týdny a ti dva dorazili k mému prahu, aby mi zvěstovali, že čas odplaty nadešel. Poté zavedli mé zbrojnoše do domu Gerrichovy sestry a pobili všech sedm synovců. Posléze jsem zjistil, že ti dva dvořané ponoukli mé muže a tak si užili jistých tělesných radovánek s Gerrichovou sestrou."

"To je řečeno opravdu delikátně," pochválil barona tiše Kalten.

"Buď zticha," sykl Sparhawk.

"Tu dámu potom dopravili - obávám se, že nahou - do hradu jejího bratra. Smír je v této chvíli zcela nemožný. Gerrich má řadu spojenců, já rovněž tak, a zdá se tedy, že celý západní Lamorkand zachvátí zanedlouho válečný požár."

"Smutný příběh, můj pane," přikývl truchlivě Sparhawk.

"Válka, která vypukne, je však jen *mojí* starostí. Nejdůležitější v této chvíli je dopravit mého bratra bezpečně do Chyrellu. Pokud by snad padl při Gerrichově útoku, neměla by Církev jinou možnost než sem vyslat své rytíře. Vražda patriarchy - zvláště když je ke všemu horkým kandidátem na arciprelátský stolec - by byla zločinem, který by nemohla nechat bez povšimnutí. To je důvod, proč vás úpěnlivě prosím, abyste mu poskytli svou ochranu na cestě do Svatého města."

"Jedinou otázku, můj pane," řekl Sparhawk. "Chování onoho cammorijského rytíře se nám zdá poněkud povědomé. Můžete mi popsat toho muže i jeho poddané?"

"Rytíř sám je vysoký muž nadutého vystupování. Jeden z jeho sloužících je mohutné hovado, jež téměř člověku podobné není. Ten druhý je ustrašený chlapík v silném pití si nadmíru libující."

"To vypadá jako naši staří přátelé, ne?" utrousil ke Sparhawkovi Kalten. "Bylo na tom rytíři něco neobvyklého?"

"Měl vlasy docela bílé," odpověděl Alstrom, "avšak nebyl tak starý."

"Potuluje se nám tu Martel, co?" zašklebil se Kalten.

"Vy znáte toho muže, sire Kaltene?" podivil se baron.

"Ten bělovlasý muž se jmenuje Martel," vysvětlil Sparhawk, "a jeho dva žoldnéři Adus a Krager. Martel je odpadlíkem pandionského řádu a nechává se najímat k různým úkolům po celém světě. Naposledy pracoval pro primase cimmurského."

"Ale k čemu by primasovi bylo, kdyby vyvolal roztržku mezi mnou a Gerrichem?"

"Už jste se o tom zmínil, barone," odvětil Sparhawk. "Představeným čtyř našich řádů se pranic nelíbí možnost, že by Annias zasedl na arciprelátský stolec. Během voleb v Chyrellské bazilice budou přítomni - a také budou volit, a jejich mínění má velkou váhu mezi hierokraty. Kromě toho by rytíři Církve okamžitě zasáhli při prvním náznaku, že volby neprobíhají tak, jak mají. Pokud chce Annias zvítězit, musí je těsně před volbou z Chyrellu vystřadit. Právě přednedávnem jsme v Rendoru zhatili Martelovy plány, jejichž cílem bylo vylákat rytíře ze Svatého města. Domnívám se, že ta nešťastná záležitost, o níž jste nám právě pověděl, je jen dalším takovým pokusem. Martel, poslušen Anniových příkazů, zakládá ohniska sváru po celém světě a doufá, že dříve nebo později budou rytíři Církve nuceni vyrazit z Chyrellu, aby je urovnali."

"Je Annias skutečně tak zkažený?" zapochyboval Ortzel.

"Vaše Milosti, Annias učiní cokoli, jen aby ten stolec získal. Jsem si jist, že by klidně nařídil vyvraždit polovinu Eosie, kdyby mu to bylo něco platné."

"Jak je možné, že duchovní může klesnout tak hluboko?"

"Ctižádostivost, Vaše Milosti," konstatovat smutně Bevier. "Jakmile ta zaboří své spáry do lidského srdce, člověk se stane slepým ke všemu ostatnímu."

"To je jen další důvod, proč se můj bratr musí dostat bezpečně do Chyrellu," pokývl vážně Alstrom. "Je velmi ctěn a vážen hierokraty, a jeho hlas dokáže ovlivnit mnohá jejich rozhodnutí."

"Pane Alstrome, musím vás upozornit, že váš plán v sobě skrývá určité riziko," varoval jej Sparhawk. "Jsme pronásledováni. Existují síly, které se snaží zmařit naše úsilí. A protože vaším hlavním zájmem je bezpečnost vašeho bratra, musím vás upozornit, že nejsme schopni ji zaručit. Ti, kdo nás pronásledují, jsou nebezpeční a odhodlaní ke všemu." Hovořil vyhybavě, neboť by mu ani jeden z mužů nevěřil, kdyby jim popsal pravou podstatu Pátrače.

"Sire Sparhawk, já se obávám, že nemám příliš na vybranou. Ve chvíli, kdy se zanedlouho kolem hradu uzavře okruh obléhatelů, musím dostat svého bratra z hradu bez ohledu na riziko, které tento čin s sebou přináší."

"Asi máte pravdu, barone," povzdychl si Sparhawk. "Naše poslání je nanejvýš naléhavé, ale tato záležitost je skutečně v této chvíli přednější."

"Sparhawk, vykřikla zdušeně Sefrenie.

"Nemáme na vybranou, matičko," usmál se na ni rytíř. "Skutečně musíme dopravit Jeho Milost v bezpečí do Chyrellu. Baron má pravdu. Pokud se něco jeho bratru přihodí vyrazí z Chyrellu rytíři Církve, aby jej pomstili, a nic jim v tom nedokáže zabránit. Budeme muset doprovodit Jeho Milost do Svatého města a pak se pokusit dohnat ztracený čas."

"Co konkrétně hledáte, sire Sparhawk?" otázal se patriarcha kadašský.

"Jak již objasnil sir Ulath, abychom přispěli k uzdravení naší královny, byli jsme nuceni uchýlit se k magii a na světě existuje pouze jediný předmět, který je s dostatek mocný, aby takové kouzlo mohl uskutečnit. Jsme právě na cestě ke slavnému bojišti u Randerského jezera, abychom našli drahokam, který kdysi zdobil korunu thaleských králů."

"Bhelliom?" vydechl šokovaně Ortzel. "Snad nechcete vytáhnout na světlo boží ten prokletý kámen?"

"Nemáme na výběr, Vaše Milosti. Pouze Bhelliom dokáže uzdravit naši královnu."

"Ale Bhelliom je poskvrněn. Je v něm soustředěna veškerá zkaženost trollích bohů."

"Trollí bohové nejsou všichni až tak špatní, Vaše Milosti," bránil své poslání Ulath. "Jsou rozmarní a náladoví, to ano, ale nejsou skutečně zlí."

"Elénský Bůh zakazuje, abychom s nimi obcovali."

"Elénský Bůh je moudrý, Vaše Milosti," vložila se do rozhovoru Sefrenie. "Zakazuje také kontakty s bohy Styrika. Učinil však výjimku ze svého zákazu, když nadešel čas, aby byly založeny rytířské řády. Mladší bohové Styrika pak souhlasili, že mu při jeho záměru pomohou. Člověk potom nechápe, proč by tedy také nemohl připustit pomoc trollích bohů. Já se domnívám, že je velmi přístupný rozumné domluvě."

"Rouhání!" zasípěl Ortzel.

"Ne, Vaše Milosti, ne tak docela. Jsem Styrik, a tedy nepodléhám elénské teologii."

"Neměli bychom raději vyrazit?" navrhl Ulath. "Do Chyrellu je to daleko a měli bychom Jeho Milost odsud odvést, dříve než se tu soustředí příliš mnoho vojáků."

"Dobře jsi to řekl, můj nemluvný příteli," pochválil jej Tynian.

"V mžiku budu připraven," pokývl Ortzel a vydal se ke dveřím. "Během hodiny opustíme bránu." Zmizel.

"Jak dlouho myslíte, že to bude hraběti trvat, barone, než sem se svými šiky dorazí?"

"Ne více než den, sire Tyniane. Moji přátelé mu ten pochod budou jistě ztěžovat, ale jeho armáda je mocná a jsem si jist, že si brzy proklestí cestu až pod naše hradby."

"Tale, " řekl ostře Sparhawk, "Polož to zpátky."

Hoch protáhl tvář a položil malou dýku s rukojetí posázenou drahokamy zpět na stůl, odkud ji vzal. "Já myslel, že se nedíváš."

"Tu chybu už nikdy nedělej," varoval ho Sparhawk. "Já se na tebe dívám pořád."

Baron se zatvářil udiveně.

"Chlapec ještě nepochopil některé finesy pojmu vlastnictví, můj pane," prohodil lehkým tónem Kalten. "Pokoušíme se jej tomu naučit, ale chápe velmi pomalu."

Talen vzdychl a vytáhl kus pergamentu a písátka. Pak se usadil u stolu na druhé straně komnaty a začal si kreslit. Jak si Sparhawk vzpomněl, byl velmi talentovaný kreslíř.

"Jsem vám velice vděčen, pánové," říkal mezitím baron. "Bezpečí mého bratra byla jediná věc, o níž jsem se strachoval. Nyní se konečně budu moci soustředit na události, které nadejdou." Obrátil se ke Sparhawkovi. "Myslíte, že byste na toho Martela mohli při svém hledání narazit?"

"Já v to rozhodně *doufám*," vyhrkl Sparhawk vášnivě.

"A máte v úmyslu jej zabít?"

"To má Sparhawk v úmyslu už nejméně deset let," prozradil Kalten. "Pokud je Sparhawk nablízku, Martel pro jistotu skoro nespí."

"Pomáhej vám tedy Bůh, sire Sparhawk, " řekl baron. "Můj syn bude konečně odpočívat v míru, až se ten, kdo jej zradil, připojí k němu v Domě mrtvých."

Dveře se rozlétly a do místnosti se vrátil sir Enman. "Můj pane!" zvolal naléhavě na Alstoma, "pojdte rychle ven!"

Alstrom se vymrštil na nohy. "Co se děje, sire Enmane?"

"Hrabě Gerrich nás obelstil. Připlavil se na lodích po řece a nyní se již jeho muži šplhají po ostrohu k hradu."

"Zatrubte na poplach!" nařídil baron. "A zvedněte padací most!"

"Hned to bude, můj pane." Enman vyběhl z místnosti.

Alstrom si trpce povzdechl. "Obávám se, že už je pozdě, sire Sparhawk. Vaše pátrání i úkol, kterým jsem vás pověřil, jsou ztraceny. Jsme v obklíčení a obávám se, že takto zůstaneme po několik let."

KAPITOLA

PÁTÁ

OHLUŠUJÍCÍ RÁNY BALVANŮ narážejících do zdí se ozývaly s železnou pravidelností. Obléhací stroje hraběte Gerricha dorazily na svá místa a začaly svými střelami bombardovat pevnost.

Sparhawk a jeho druhové zůstali na baronovu žádost v oné pochmurné místnosti plné zbraní a čekali, až se jejich hostitel vrátí.

"Nikdy jsem ještě nebyl v obležení," vzhledl Talen od svých kreseb. "Jak dlouho to tak obvykle trvá?"

"Pokud se nám nepodaří vymyslet, jak se dostat ven, pak ti začmout dřív růst vousy, než obléhání skončí," ujistil jej Kurik.

"Udělej něco, Sparhawk," žadonil chlapec úpěnlivě.

"Čekám na tvé návrhy."

Talen se na něj bezmocně podíval.

Do místnosti vstoupil baron Alstrom se zachmuřeným výrazem. "Obávám se, že jsme dokonale obklíčeni," sdělil jim.

"Co takhle příměří?" navrhl Bevier. "V Arciu bývá zvykem, že než opravdové obléhání začne, umožní obléhatelé bezpečný odchod ženám a duchovním."

"Naneštěstí nejsme v Arciu," odušil Alstrom. "Toto je Lamorkand a zde se nic takového nedělá."

"Nenapadá tě nic?" pohlédl Sparhawk na Sefrenii.

"Jen málo," odpověděla. "Zkusme použít tu vaši skvělou elénskou logiku. Za prvé, není možné použít hlavních sil obránců a pokusit se o průlom z hradu ven, že ne?"

"Bohužel."

"A jak jsi již podotkl, příměří před bojem se zde nerespektuje?"

"Rozhodně bych se neodvážil riskovat život Jeho Milosti nebo tvůj tím, že bych na takové příměří spoléhal."

"Pak je ještě možnost vyplížit se nepozorovaně z hradu. Ale to asi taky nepůjde, co?"

"Je to příliš riskantní," souhlasil Kalten. "Pevnost je obklíčena a vojáci budou bedlivě sledovat hradby, aby nikdo neproklouzl."

"Co nějaká lest?" nadhodila.

"Za těchto podmínek je to vyloučeno," zavrtěl hlavou Ulath. "Muži, kteří hrad obléhají, jsou vyzbrojeni kušemi. Nemáme šanci dostat se k nim tak blízko, abychom jim mohli vyprávět nějaké pohádky."

"Pak zbývá už jen styrické umění, že?"

Ortzelovi ztuhly rysy. "Nehodlám se účastnit nějakého bezbožného rouhačství," oznámil stroze.

"Toho jsem se obával," zamumlal Kalten ke Sparhawkovi.

"Zkusím ho ráno přesvědčit," zabručel potichu Sparhawk. Pohlédl na barona Alstroma. "Je pozdě, můj pane," pronesl, "a my jsme velice unaveni. Trocha spánku nám vyjasní mysl a snad i napoví nějaké řešení."

"Vpravdě tak, sire Sparhawku," přitakal Alstrom. "Mí služebníci vás dovedou do bezpečných komnat a za úsvitu rozvážíme, co podniknout dál."

Prošli ponurými sály Alstromova hradu do zřejmě nepříliš využívaného křídla, které však na první pohled skýtalo dostatečné pohodlí. Večeři dostali do svých komnat a Sparhawk s Kaltenem se svlékli ze své zbroje. Po jídle se sešli ve společné obytné místnosti. Seděli a tiše rozmlouvali.

"To jsem ti mohl říct taky, že se Ortzelovi kouzla a čáry líbit nebudou. Kněží v Lamorkandu mají na tohle názor skoro stejně vyhraněný jako lidé v Rendoru."

"Kdyby to byl Dolmant, možná bychom ho přesvědčili," přisvědčil Sparhawk nevesele.

"Dolmant je víc otevřený jiným názorům," připojil se Kalten. "Vyrůstal kousek od mateřského domu pandionů a o záhadách tohoto světa ví daleko víc, než dává najevo."

Kdosi zlehka zaklepal na dveře. Sparhawk vstal a otevřel. Byl to Talen. "Sefrenie s tebou chce mluvit," vyřizoval rytíři.

"Dobrá. Běž do postele, Kaltene. Myslím, že to potřebuješ. A ty mě veď, Talene."

Chlapec zavedl Sparhawka na druhý konec chodby a zatukal na dveře.

"Pojď dál, Talene," ozval se zevnitř Sefreniin hlas.

"Jak víš, že jsem to byl já?" zeptal se udiveně Talen, když otevřel dveře.

"Jsou určité věci mezi nebem a zemí..." odpověděla záhadně. Drobná Styrička jemně česala Píšťalčiny dlouhé černé vlasy. Dítě mělo na líci zasněný výraz a spokojeně si broukalo jakousi melodií. Sparhawk zůstal překvapeně stát. Dosud nikdy neslyšel, že by děvče vydalo nějaký zvuk. "Když si dokáže broukat, jak to, že neumí mluvit?" divil se.

Sefrenie pokračovala v česání. "A jak jsi přišel na to, že neumí mluvit?"

"Nikdy přece neřekla ani slovo."

"A co to s tím má společného?"

"Proč jsi mne zavolala?"

"Abychom se odtud dostali, budeme muset předvést něco skutečně velkolepého," usmála se. "A k tomu budu asi potřebovat pomoc tvou i ostatních."

"Stačí říci. Už víš, jak to provedeš?"

"Tak trochu. Naším prvním problémem je ale Ortzel. Jestli si postaví hlavu, nikdy jej z hradu nedostaneme."

"A co kdybych ho jednoduše uhodil do hlavy a přivázal ho k sedlu? Než se probere, budeme pryč."

"Sparhawku," pokárala jej Sefrenie.

"Jen mne to tak napadlo," pokrčil mohutný muž rameny. "A co Píšťalka?"

"Co s ní?"

"Tenkrát ve Vardenais taky obloudila vojáky a zvědové u kapituly si nás ani nevšimli. Nemohla by provést něco podobného?"

"Sparhawku, uvědomuješ si, jak velká je armáda, která stojí venku? Koneckonců je Píšťalka jen mladá holčička."

"Ach tak. Netušil jsem, že je v tom nějaký rozdíl."

"Ovšemže je."

"A nemohla bys Ortzela uspat?" navrhl Talen. "Stačilo by párkrát jen na něj zavlnit prsty, jak ty to dovedeš."

"To bych asi mohla."

"Pak by spal a netušil by, že jsme pronikli ven pomocí kouzel."

"Zajímavý nápad," uznala Sefrenie. "Jak jsi na něj přišel?"

"Jsem zloděj, Sefrenie." Uličnický se zašklebil. "A v téhle profesi bych neobstál, kdybych nedokázal myslet rychleji než ostatní."

"Jak zvládneme Ortzela, je tedy vyřešeno," souhlasil Sparhawk. "Teď půjde o to, získat pro spolupráci na takovém podniku Alstroma. Bude se možná trochu zdráhat; přece jen kouzlům a čarám nerozumí a jde přitom o život jeho bratra. Ráno si s ním promluví."

"Snaž se ho přesvědčit *za každou cenu*, Sparhawku," řekla Sefrenie.

"Pokusím se. A teď jdeme, Talene. Nechme dámy, ať se alespoň trochu vyspí. U mne v pokoji je jedna postel navíc. Můžeš se tedy vyspat u nás. Sefrenie, neobávej se pro nás poslat v kteroukoli noční dobu, budeš-li potřebovat pomoci s nějakým kouzlem."

"Já se nikdy neobávám, Sparhawku - pokud mne chráníš ty."

"Nech toho," zamračil se naoko, ale hned se zase usmál. "Dobře se vyspi, Sefrenie."

"Ty také, můj milý."

"Dobrou noc, Píšťalko."

Namísto slov mu zahrála kratičký trylek. Následujícího rána Sparhawk vstal velice brzy a vrátil se do centrální části hradu. Shodou okolností narazil na oné dlouhé, pochodněmi osvětlené chodbě na sira Enmana. "Jak to tu vypadá?" zeptal se lamorského rytíře.

Enmanova tvář byla zsedlá únavou. Očividně celou noc nespál. "Byli jsme jakžtakž úspěšní sire Sparhawku," odpověděl. "Kolem půlnoci jsme odrazili poměrně silný útok na hlavní bránu a teď k ní přisouváme naše vlastní katapulty."

Před polednem bychom měli být schopni zničit Gerrichovy obléhací stroje - a taky lodě."

"Stáhne se v takovém případě?"

Enman zavrtěl hlavou. "Daleko spíš se začne zakopávat a budovat opevnění. Obléhání se patrně protáhne."

Sparhawk přikývl. "Myslel jsem si to," poznamenal. "Kde bych tak mohl touto dobou najít barona? Potřeboval bych si s ním promluvit – tak, aby u toho nebyl jeho bratr."

"Můj pán baron Alstrom se nachází na opevnění v přední části hradu, sire Sparhawku. Chce, aby jej tak Gerrich zahlédl a doufá, že tím hraběte dožene k nějakému neuváženému činu, jehož bychom mohli využít. Baron je tam sám. Jeho bratr je touto dobou obvykle v kapli."

"Dobrá. Půjdu si tedy promluvit s baronem."

Na hradbách vál silný vítr. Sparhawk si přitáhl plášť těsně k brnění, aby skryl lesklý kov před zraky obléhajících, a tak vítr zuřivě lomcoval alespoň s cípy pláště kolem jeho nohou.

"Á, sir Sparhawk. Dobré jitro," pozdravil jej baron unaveným hlasem. Měl na sobě plnou válečnou zbroj včetně přilbice s tím podivným protáhlým hledím, které bylo zde v Lamorkandu běžné.

"Dobré jitro, můj pane," odvětil Sparhawk, přičemž se držel notný kus od kraje hradeb. "Je tu v okolí nějaké místo, kde nebudeme vidět? Nedomnívám se, že by bylo vhodné, aby si Gerrich všiml rytířů Církve ve vašich zdech, a jsem si jist, že vás mnoho jeho podřízených sleduje ostřížím zrakem."

"Můžeme jít do tamhleté věže nad bránou," nabídl Alstrom. "Pojďte, sire Sparhawku." Vedl jej opatrně po ochozu naznačeným směrem.

Místnost ve věži byla pochmurná a stroze funkční. Kolem úzkých střílen stálo na deset střelců s kušemi a vypouštěli šipky na houf pod hradem.

"Vojáci, potřebuji tuto místnost. Běžte na chvíli střilet na hradby," nařídil baron. Muži opustili prostor a jejich okované boty přitom cinkaly o kamennou podlahu.

"Mám problém, můj pane," přiznal Sparhawk, když osaměli.

"To jsem si všiml," utrousil suše Alstrom a mžikl pohledem do střílny, pod níž se šikoval další útok obléhatelů.

Sparhawk se zazubil nad tím zábleskem humoru v místě, kde pro něj obvyklé neměli příliš pochopení. "Tenhle problém je spíš váš můj pane," odvětil. "Naším společným problémem však je, jak dostat z pevnosti vašeho bratra. Sefrenie to včera večer řekla zcela jasně. Pomocí čistě přirozených prostředků a sil se z obležení nedostaneme. Nemáme tedy na výběr. Jsme nuceni použít kouzelnou moc - a Jeho Milost se zdá být rozhodně proti tomu."

"Nemyslím si, že bych mohl poučovat Ortzela o teologických záležitostech," pokrčil rameny Alstrom.

"Já také ne, můj pane. Dovolil bych si však podotknout, že pokud se Jeho Milost ujme arciprelátského úřadu, bude muset stejně změnit názor - anebo se alespoň dívat stranou pokaždé, když se něco takového bude dít. Naše čtyři řády jsou ozbrojenou paží Církve a k dosažení jejich cílů běžně používají taje Styrika."

"Jsem si toho vědom, sire Sparhawku. Můj bratr je však muž pevných zásad a nerad je příliš mění."

Sparhawk začal kráčet sem a tam a rychle přemýšlel. "Dobrá tedy," začal po chvíli obezřetně. "Postupy, které budeme nuceni použít, abychom vašeho bratra dostali z hradu, se vám patrně budou zdát poněkud nepřírozené, ale ujišťuji vás, že jsou velice účinné. Sefrenie je vysoce zběhlá v těchto tajemných záležitostech. Spatřil jsem ji dělat věci, jež se blížily zázrakům, a mohu vám zaručit, že v žádném případě neohrozí život vašeho bratra."

"Rozumím, sire Sparhawku."

"Dobrá. Báť jsem se, že by se vám něco podobného nemuselo líbit. Většina lidí nerada spoléhá na věci, jimž tak docela nerozumí. Jeho Milost se nebude muset nikterak aktivně účastnit takového počínání. Řekněme, že se bude prostě jen nacházet v místě, kde se tyto věci budou dít. Rozhodně nebude osobně muset učinit nic, co by považoval za hřích."

"Pochopte, sire Sparhawku, já vám v tom nechci nijak bránit. Pokusím se svého bratra přesvědčit. Občas na mne dal."

"Doufejme, že tomu tak bude i dnes." Sparhawk vykoul stranou a zaklel.

"Co se stalo, sire Sparhawku?"

"Ten muž, který stojí na pahorku za rozloženým vojskem. Je to Gerrich?"

Baron se podíval. "Ano."

"Možná že rozeznáte muže za ním. To je Adus, Martelův sloužící. Zdá se, že Martel hraje v této aféře na obou stranách. Bytost, která však činí problémy mně, je ta vysoká postava v černé kápi, jež stojí kousek stranou."

"Nemyslím, že ten muž představuje přílišnou hrozbu, sire Sparhawku. Je vychrtlý jako kostlivec."

"Vidíte zář, která vychází z jeho tváře?"

"Teď to vidím, když jste se o tom zmínil, ano. Není to podivné?"

"Je to více než podivné, barone. Myslím, že bych si měl jít promluvit se Sefrenií. Čím dříve se o tom dozví, tím líp."

Sefrenie seděla v ohně ve své komnatě a v rukou držela svůj věčný šálek čaje. Píšťalka se zkříženými nohama trůnila na lůžku a splétala košík pro kočku tak složitý, že se od něj Sparhawk rychle odvrátil, aby se mu nezatočila hlava při snaze rozlišit, kde které vlákno začíná a končí. "Máme problém," oznámil své učitelce.

"To jsem si všimla," oznámila.

"Je to o trochu vážnější, než jsme se domnívali. Vedle hraběte Gerricha stojí Adus a někde po okolí se jistě potuluje i Krager."

"Ten Martel mne začíná unavovat."

"Adus a Krager nám život příliš nezkomplikují, ale ten tvor, Pátrač, je tam také."

"Jsi si jistý?" Sefrenie se rychle zvedla ze židle.

"Ta postava má stejný tvar a velikost a zpod kápě vychází tatáž záře. Kolik mužů je ten tvor schopen ovládat najednou?"

"Nedomnívám se, že by měl nějaká omezení, Sparhawku, když jej řídí sám Azash."

"Vzpomínáš si na muže, kteří nás přepadli u pelosijské hranice? Jak se na nás vrhali další a další, přestože jsme je pokaždé rozsekali na kusy?"

"Ano."

"Pokud dokáže Pátrač ovládnout celou Gerrichovu armádu, potom přijde útok kterému Alstrom nedokáže odolat. Měli bychom odsud co nejrychleji zmizet, Sefrenie. Už jsi něco vymyslela?"

"Několik možností tu je," odvětila pomalu. "Přítomnost Pátrače celou záležitost trochu komplikuje, ale myslím, že vím, jak se s tím vypořádat."

"To doufám. Pojďme si promluvit s ostatními."

Asi o půl hodiny později se všichni shromáždili v téže místnosti jako včera.

"Tak, přátelé," oslovila je Sefrenie. "Hrozí nám velké nebezpečí."

"Hrad je zcela bezpečný, paní," ujišťoval ji baron Alstrom. "Za pět set let, po něm stojí, ještě nikdy nebyl dobyt."

"Obávám se, že je tentokrát trochu jiná situace. Obléhatelé se obvykle snaží ztéci hradby, že ano?"

"Je to vskutku běžný postup. Čeká se jen, až obléhací stroje dostatečně poškodí opevnění a zdecimují obránce."

"A když útočníci utrpí těžké ztráty, obvykle se stáhnou, nemám pravdu?"

"Tak tomu opravdu bývá."

"Jenže Gerrichovi muži se *nestáhnou*. Budou pokračovat v útoku, dokud neovládnu hrad."

"Jak si tím můžete být tak jistá?"

"Můj pane, pamatujete se na tu postavu v černém plášti, kterou jsem vám ukazoval?" vmísil se do hovoru Sparhawk.

"Ano. Zdálo se, že vás nějak znepokojila."

"Měl jsem pro to dobrý důvod, můj pane. To byl ten tvor, který nás pronásleduje. Jmenuje se Pátrač. Není to člověk, ale bytost podřízená Azashovi."

"Dejte si pozor, co říkáte, sire Sparhawku," napomenul jej temně patriarcha Ortzel. "Církev neuznává existenci styrických bohů. Vaše řeč zavání rouhačstvím."

"Pro tutu chvíli předpokládejme, že vím, co mluvím," opáčil Sparhawk. "Teď nejde o Azashe, ale o to, abyste si vy a váš bratr uvědomili, jak je ta bytost venku nebezpečná. Je schopna dokonale ovládat Gerrichovy muže. Patrně je brzy vrhne proti tomuto hradu a nepovolá je zpět, dokud pevnost nepadne."

"A nejen to," doplnil zasmušile Bevier. "Zranění, které obyčejného muže vyřadí z boje, pro ně nic neznamená. Lze je zastavit jen tím, že je zabijete. Už jednou jsme se s takto ovládanými muži setkali a museli jsme je pobít do posledního."

"Sire Sparhawku," pronesl vyčítavě Alstrom. "Hrabě Gerrich se stal mým smrtelným nepřítelem, ale stále je to čestný muž a věrný syn Církve. Nespolčil by se se zplodencem temna."

"Je docela klidně možné, že o jeho přítomnosti hrabě vůbec neví," upozornila Sefrenie. "Podstatné však je, že jsme ve smrtelném nebezpečí."

"Proč by taková bytost spojovala své síly s Gerrichem?" nechápal baron.

"Jak již Sparhawk řekl, ten tvor nás pronásleduje. Z nějakého důvodu představuje Sparhawk pro Azashe hrozbu. Starší bohové mají určitou schopnost nahlédnout do budoucnosti, a tak je možné, že v ní Azash našel něco, čemu by rád zabránil. Už se několikrát pokusil Sparhawka zabít. Já osobně se domnívám, že Pátrač je zde za jediným cílem: zabít Sparhawka anebo mu alespoň zabránit, aby našel Bhelliom. Musíme odsud, pane můj, a to rychle." Obrátila se k Ortzelovi. "Obávám se, Vaše Milosti, že nemáme na vybranou. Jsme odkázáni na pomoc umění Styrika."

"Něčeho takového se já nezúčastním," pronesl Ortzel škrobeně. "Paní, vím, že jste Styrička, a že jste tedy slepá a hluchá k tomu, co žádá pravá víra, ale jak se opovažujete navrhopat použití svých černých praktik v mé přítomnosti? Koneckonců jsem duchovní."

"Domnívám se, že za krátký čas budete nucen své názory změnit, Vaše Milosti," podotkl klidně Uloth. "Vojenské řády jsou ramenem a oporou Církve. I my jsme v těchto temných vědách vzdělávání, abychom jí mohli lépe sloužit. Tento zvyk znovu potvrzuje každý arciprelát po svém zvolení již po devět set let."

"Je tomu tak," podpořila jej Sefrenie. "Žádný Styrik se neodvází vzdělávat rytíře, dokud neobdrží souhlas pokaždé, když na stolec dosedne nový arciprelát."

"Budiž tedy jasné, že pokud se úřadu v Chyrellu ujmu já, takové praktiky jednou provždy skončí."

"Pak tedy západ propadne zkáze," prorokovala Sefrenie. "Neboť bez těchto kouzel budou rytíři Církve proti Azashovi zcela bezmocní a bez rytířů padne západ pod nájezdy Othových hord."

"Nemáme žádné důkazy, že by se Otha blížil."

"Nemáme ani důkazy, že by se blížilo léto," řekla suše a pohlédla na Alstroma. "Jsem přesvědčena, že mám plán, jak odsud uprchnout, můj pane, ale nejprve bych si potřebovala zajít do kuchyně a promluvit si s vaším kuchařem."

Baron se zatvářil udiveně.

"Tento plán vyžaduje jisté ingredience, které se obvykle nacházejí v kuchyni. Musím se ujistit, zda jsou k dispozici."

"U dveří stojí stráž, paní," odpověděl Alstrom. "doprovodí vás do kuchyně."

"Děkuji vám, můj pane. Pojd', Píšťalko." Sefrenie se zvedla a odkráčela.

"Co má za lubem?" otázal se Tynian.

"Sefrenie nikdy nevysvětluje nic předem," potřásl hlavou Kalten.

"A jak jsem si všiml, tak ani potom," doplnil Talen, vzhlížející od svých obrázků.

"Mluv, jen jsi-li tázán," napomenul jej Berit.

"Kdybych to dělal, za pár dní bych zapomněl mluvit."

"Tohle jistě nepřipustíš, Alstrome," vyjel hněvivě Ortzel.

"Nemám příliš na vybranou," pokrčil rameny baron. "Za každou cenu tě musíme dostat do bezpečí a toto se zdá být jediná možná cesta."

"Zahlédli jste tam i Kragera?" zeptal se Sparhawk Kalten.

"Ne, ale dovedu si představit, že nebude daleko. Někdo na Aduse musí dohlížet."

"To je ten Adus tak nebezpečný?" zajímal se baron.

"Je to zvíře, barone," odpověděl Kalten, "a to zvíře velice hloupé. Sparhawk mi slíbil, že ho budu moci zabít, když mu přenechám Martela. Adus téměř neumí mluvit a zabíjí jen pro čiré potěšení."

"A taky je špinavý a smrdí," přidal se Talen. "Jednou mne v Cammorii honil po ulici a ten puch mi málem podrazil nohy."

"Myslíte, že tu bude i Martel?" zeptal se s nadějí v hlase Tynian.

"Pochybuji," potřásl hlavou Sparhawk. "Řekl bych, že jsem ho přiměl zůstat v Rendoru. Patrně připravil v Lamorkandu vše co potřeboval, a vrátil se chystat své pletichy do Rendoru. Potom sem poslal Kragera a Aduse, aby vše uvedli do pohybu."

"Domnívám se, že by byl svět bez toho vašeho Martela lepší," usmál se smutně Alstrom.

"Budeme dělat vše, co bude v našich silách, abychom vaše přání splnili, můj pane," zahuhlal Ulath.

Za chvíli se vrátila Sefrenie s Píšťalkou.

"Našla jsi, co jsi potřebovala?" zajímal se Sparhawk.

"Většinu," zněla odpověď. "Zbytek si dokážu připravit sama." Obrátila se k Ortzelovi. "Možná byste si chtěl trochu odpočinout, Vaše Milosti?" navrhla mu. "Nechtěla bych se vás dotknout."

"Zůstanu zde, paní," odtušil studeně. "Třeba vám má přítomnost zabrání v těch bezbožnostech."

"Třeba ano, ale dost o tom pochybuji." Našpulila rty a kriticky si prohlédla malý hliněný džbánek, který si přinesla z kuchyně. "Sparhawku," prohlásila, "budu potřebovat prázdný soudek."

Rytíř odešel ke dveřím a řekl několik slov strážným.

Sefrenie se vrátila ke stolu a zvedla odtud křišťálovou číši. Pronesla několik styřických slov a číše se s tichým zašustěním naplnila hmotou připomínající písek levandulové barvy.

"Neslýchané," zamumlal Ortzel.

Sefrenie si jej nevšímalá. "Povězte mi, pane můj," řekla Alstromovi. "Máte tady smolu a zemní olej, že ano?"

"Samozřejmě. To je součást obrany hradu."

"Dobrá. Pokud má mé umění fungovat, bude obojího zapotřebí."

Vstoupil zbrojnoš a nesl soudek.

"Polož ho sem, prosím," požádala muže s prstem zaměřeným na místo dost daleko od krbu.

Muž postavil soudek, vzdal čest baronovi a odešel.

Sefrenie pronesla pár slov k Píšťalce. Děvčátko přikývlo a zadulo do píšťal svého syringu. Zazněla divná, hypnotizující a malátně ochablá melodie.

Malá Styřička si stoupla nad soudek, uchopila do jedné ruky džbánek a do druhé pohár a jala se pronášet zaříkadla ve své mateřštině. Po chvíli naklonila obě nádoby a jejich obsah se počal sypat do soudku - ale přestože sypala dlouho, voňavého koření a barevného písku v nádobkách jako by neubývalo. Oba proudy, které se ve vzduchu mísily, počaly žhnout a místnost se záhy naplnila mihotáním kouzelných hvězd, které jako světlušky vzlétaly vzhůru a jiskřily na stěnách a stropě. Sefrenie sypala dál a dál. Celé minuty tam stála a vyprazdňovala zdánlivě bezedné nádoby.

Téměř půl hodiny jí trvalo, než soudek naplnila. "Tak," ponesla poté, "to by mělo stačit." Pohlédla dolů do sudu, odkud se stále linula záře.

Ortzel vydával zvuky, jako by se dusil.

Drobná žena si jej nevšímalá a postavila nádoby zpět na stůl hodný kus od sebe. "Obsah těchto dvou nádob by se neměl smísit, můj pane," varovala Alstroma, "a také je držte z dosahu jakéhokoli ohně."

"Co s tím budeme dělat?" zajímal se Tynian.

"Musíme odklidit z cesty Pátrače, Tyniane. Smísíme obsah tohoto soudku se zemním olejem a smolou a nabijeme tou směsí baranovy katapulty. Potom nálože zapálíme a vrhneme je mezi Gerrichovy vojáky. Dým je donutí se stáhnout, alespoň na chvíli. Ale to není ten hlavní důvod. Pátrač má jiný dýchací systém než my lidé. Ten kouř je pro člověka jen nepříjemný, ale Pátrače může usmrtit. Buď uprchne, nebo zemře."

"To zní povzbudivě," přikývl Tynian.

"Bylo to skutečně tak hrozné, Vaše Milosti?" zeptala se Sefrenie Ortzela. "Když vezmete v úvahu, že si tím zachráníte život?"

Hodnostářova tvář se nepřestávala kabonit. "Vždycky jsem se domníval, že styrické čarodějnictví jsou pouhé triky, ale nechápu, jak byste pouhým podvodem dokázala to, čeho jsem byl právě svědkem. Budu se modlit k Bohu a vyhledám jeho radu v té záležitosti."

"Ale nemělo by vám to dlouho trvat, Vaše Milosti," radil mu Kalten. "V opačném případě by se vám totiž mohlo stát, že dorazíte do Chyrellu jen proto, abyste políbil prsten arciprelátovi Anniovi."

"To se nikdy nesmí stát," pronesl přísně Alstrom. "Vojsko, které leží před branami, je *mou* starostí, Ortzele, ne tvojí. Proto ti musím, ač nerad, odepřít svou pohostinnost. Opusť můj hrad jakýmkoli způsobem to bude možné."

"Alstrome!" zasípěl Ortzel. "Toto je můj domov. Já se tu narodil."

"Ale náš otec zanechal hrad *mně*. *Tvůj* domov je Chyrellská Bazilika. Radím ti tedy, aby ses do ní ihned odebral."

KAPITOLA

ŠESTÁ

BUDE ZAPOTŘEBÍ VYSTOUPIT na nejvyšší bod tohoto hradu můj pane," pronesla Sefrenie, jakmile patriarcha kadašský rozhněvaně opustil místnost.

"To by měla být severní věž," odtušil baron.

"A je z ní vidět vojsko obléhatelů?"

"Ano."

"To je dobře. Nejdřív však musíme dát instrukce vašim mužům, jak se během celé akce mají chovat." Ukázala na soudek. "Pánové, nestůjte tu jen tak. Popadněte ten soudek a vezměte jej s sebou, ale za žádnou cenu se s ním nepřibližujte k ohni."

Několika jednoduchými příkazy vysvětlila mužům u katapultu, jak mají smísit obsah soudku se zemním olejem a smolou. "A teď," pokračovala, když byla směs hotova, "dobře poslouchejte. Závisí na tom vaše vlastní bezpečnost. Zapalte střelu až v posledním možném okamžiku, a pokud kouř náhodou zavane vašim směrem, zadržte dech a utečte. Za žádných okolností se nesmíte nadechnout."

"Zabilo by nás to?" ptal se vyděšeně jeden z vojáků.

"Ne, ale bylo by vám špatně a zatemnilo by vám to myšlení. Zakryjte si nos a ústa vlhkým hadrem. To vás trochu ochrání. A pak vyčkejte, až vám dá baron ze severní věže znamení." Zkusila směr větru. "Vystřelte hořící směs na sever od vojáků, tam, kde je ta dlážděná cesta, a nezapomeňte jich pár hodit na loď. Hotovo, barone. Pojdme do věže."

Tak jako několik posledních dní, i dnes byla obloha zatažená a nechráněnými střílnami severní věže protahoval jedovatý vítr. Stejně jako ostatní ryze obranné stavby, i věž byla stroze funkční, a tak její střílny nechránily žádné okenice před prudkými závany. Obléhající vojsko hraběte Gerricha vyhlíželo odsud jako podivné hejno mravenců; masa droboučkých mužů, jejichž zbroj se v bledém denním světle cínově leskla. Navzdory výšce věže občas o její větrem ošlehané kameny zarachotil šíp z kuše.

"Bud' opatrná," zamumlal Sparhawk na Sefrenii, když vystrčila hlavu ze střílny, aby si prohlédla houf obléhatelů před branou.

"Nehrozí mi nebezpečí," ujistila jej, překřikujíc vítr, který jí třepotal bílou kápí. "Má bohyně mne chrání."

"Věř si své bohyni jak chceš," opáčil rozmrzele, "ale za tvé bezpečí zodpovídám já. Dovedeš si představit, co by se mnou Vanion udělal, kdybych tě nechal se zranit?"

"A to není nic proti tomu, co bych mu provedl já," zavrčel Kalten výhružně.

Ustoupila od střílny a okamžik stála, poklepávajíc si zlehka ukazováčkem na rty.

"Odpusťte mi, paní," ozval se Alstrom. "Chápu nezbytnost zahnání oné bytosti, ale dočasný ústup Gerrichových vojáků nám mnoho nepomůže. Vráť se hned, jak se kouř rozptýlí, a za tak krátkou dobu můj bratr z pevnosti neproklouzne."

"Pokud to provedeme jak se patří, pak se ti muži nevrátí po několik dní, můj pane."

"To bude ten dým tak hustý?"

"Ne. Rozptýlí se asi tak za hodinu."

"Pak máte stěží dost času jim uniknout," namítal baron. "Neboť co zabrání Gerrichovi se vrátit a pokračovat v obléhání?"

"Bude mít spoustu jiné práce."

"Práce? Jaké?"

"Bude pronásledovat několik lidí."

"A koho?"

"Vás, mne, Sparhawka a pár mužů z vaší posádky."

"Nedomnívám se, že by to bylo moudré, paní," usoudil Alstrom. "Zde jsme v bezpečí za pevnými hradbami. Neradil bych vám je opustit a riskovat naše životy takovým útekem."

"Zatím ještě nikam nejdem."

"Ale, vždyť jste právě řekla -"

"Gerrich a jeho lidé si budou myslet, že nás pronásledují. Ve skutečnosti však budou stíhat pouhý přelud." Na okamžik se usmála. "Nejlepší část všech kouzel jsou pouhé přeludy. Stačí ošálit oko a s ním i mysl, aby pevně věřily v něco, co není. Gerrich bude skálopevně přesvědčen, že se pokoušíme využít zmatku, který dým vyvolá a prcháme z hradu. Požene se za námi s celou armádou a tak nám poskytne dost času, abychom mohli i s vaším bratrem proklouznout do bezpečí. Je támhleten les na obzoru dost rozsáhlý?"

"Táhne se několik leguí."

"Výborně. Dovedeme tedy Gerricha naším přeludem k němu a necháme ho pár dní bloudit mezi stromy."

"Domnívám se, že ten plán má jedno slabé místo, Sefrenie," ozval se Sparhawk. "Cožpak se Pátrač nevrátí zpět k pevnosti hned, jak se kouř rozptýlí? Pátrače přece taková iluze neoklame, nebo snad ano?"

"Pátrač se nevrátí přinejmenším týden," ujistila jej. "Bude velice, velice nemocný."

"Mám tedy dát pokyn mužům u katapultů?" navrhl Alstrom.

"Ještě ne, můj pane. Ještě musíme zařídit pár dalších věcí. Správné načasování je velice důležité. Berite, potřebuji misku s vodou."

"Ano, paní." novic odkráčel ke schodům.

"Dobrá," prohlásila Sefrenie. "Tedy začneme." Trpělivě se jala, rytířům vysvětlovat kouzlo. Skládalo se ze styřických slov, jež Sparhawk dosud nikdy neslyšel, a Sefrenie je nutila je opakovat, dokud výslovnost a intonace nebyly zcela dokonalé. "Přestaň," zavelela ve chvíli, kdy se k nim pokusil přidat i Kalten.

"Myslel jsem si, že bych vám mohl pomoci," bránil se chabě.

"Dobře vím, jak jsi na tohle nešikovný, Kaltene. Neplet' se do toho. A vy, pánové, ještě jednou, prosím."

Jakmile byla spokojená s intonací, poradila Sparhawkovi, jak má kouzlo seslat. Začal tedy pronášet zaříkadlo a pohyboval přitom prsty. Postava, která se záhy objevila uprostřed místnosti, měla rozmazané rysy, ale byla očividně oděná v černé brnění pandionů.

"Vždyť jsi tomu nedal tvář, Sparhawk," všiml si Kalten.

"O to se postarám," uklidnila jej Sefrenie. Pronesla dvě slova a učinila prudký pohyb.

Sparhawk vytřeštil oči na postavu před sebou. Jako kdyby se díval do zrcadla.

Sefrenie se mračila.

"Něco není v pořádku?" zeptal se jí Kalten.

"Udělat kopii známé tváře není příliš těžké," odpověděla, "a ani kopii těch, kdo stojí před tebou, ale kdybych měla chodit po hradu a prohlížet tváře všech mužů posádky, abych si je uložila do paměti, zabralo by mi to celé dny."

"Pomohlo by ti tohle?" ozval se Talen a podal jí své náčrtky.

Prolistovala je s rostoucím úžasem. "Ten hoch je génius!" zvolala. "Kuriku, až se vrátíme do Cimmury, pošli ho do učení k nějakému umělci. Aspoň začne vést slušný život."

"To je jenom můj koníček, Sefrenie," červenal se skromně Talen.

"Jako malíř by sis mohl vydělat daleko víc než jako zloděj. To snad víš, ne?" opáčila významně.

Lišácky přimhouřil oči.

"Dobrá. Teď je řada na tobě, Tyniane," oznámila Sefrenie. Poté, co si každý z nich stvořil dvojníka, vedla je na ochoz shlížející na nádvoří. "Přelud hradní posádky vytvoříme tam dole," sdělila jim. "Kdybychom se o to snažili na ochozu, bylo by tu dost těsno."

Celou hodinu jim trvalo, než dokončili obraz houfu ozbrojených mužů na koních, vyčkávajících dole na nádvoří. Poté probrala Sefrenie Talenův skicák a každé z postav přidělila tvář. Nakonec široce máchla paží a přeludy rytířů Církve se připojily k právě vytvořenému šiku.

"Ale vždyť se nehýbají," namítl Kurik.

"O to se s Píšťalkou postaráme," usmála se Sefrenie. "Vy ostatní budete nuceni se soustředit, aby se vaši dvojníci nerozpadli. Budete je muset udržet pohromadě až k lesu."

Sparhawk se už začínal potit. Vytvoření kouzla a jeho seslání je jedna věc. Jeho udržování, to je však jiná. Uvědomil si náhle, kolik úsilí to musí Sefrenii stát.

Bylo krátce po poledni. Sefrenie vyhlédla střílnou na Gerrichovy vojáky. "Dobrá," pravila opět, "myslím, že jsme připraveni. Dejte povel katapultům, můj pane," požádala Alstroma.

Baron vytáhl od opasku červený šátek a zamával jím ze střílny. Záhy se pod nimi začaly ozývat temné údery katapultů, vrhající své hořící střely doprostřed obléhajících vojsk, zatímco další zasypávaly lodě na řece. Dokonce i odsud slyšel Sparhawk vojáky, jak kašlou a dusí se hustým kouřem. Jeho oblak se valil po poli před hradem a mihotal se známými jiskérkami kouzelných světlušek. Nato dým zahalil i pahorek, na němž stáli Gerrich, Adus a Pátrač. Zaznělo zvířecí zařvání a pak se z oblaku vyřítila postava v černé kápi a nemilosrdně hnala svého koně pryč. Zdálo se, že v sedle nesedí příliš jistě a bledým pařátem si přidržovala kápi přes obličej. Vojáci, kteří přehrazovali cestu k bráně hradu, couvali z dosahu kouře. Silně kašlali a několik jich zvracelo.

"Tak, pane můj," obrátila se Sefrenie k Alstromovi, "spust'te most."

Alstrom dal nový pokyn, tentokrát zeleným šátkem. Za okamžik padací můstek zaduněl o zem.

"Píšťalko, ted'," zavelela Sefrenie a ve chvíli, kdy děvčátko zvedlo syrxin, pronesla řadu rychlých styrických slov.

Masa ozbrojených mužů na nádvoří, kteří doposud stáli bez jediného pohybu, bleskově ožila. Oddíl cvalem projel branou a vnořil se přímo do kouře. Sefrenie přejela dlaní nad miskou s vodou, kterou jí Berit donesl, a upřeně se zahleděla do její hladiny. "Udržujte je, pánové," nařídila. "Snažte se, ať z nich neubude ani kousek."

Půltucet Gerrichových mužů, kteří unikli z dusivého dýmu, stál na cestě od hradu, kašlal, zvracel a mnul si oči. Stínová armáda se řítíla přímo na ně. Hlouček se a křikem rozprchl do stran.

"A ted' chvíli počkáme," nařídila Sefrenie. "Gerrichovi bude pár minut trvat, než vezme rozum do hrsti a uvědomí si, co se zdánlivě děje."

Sparhawk slyšel zezdola překvapené výkřiky a řvaní povelů.

"Trochu rychleji, Píšťalko," řekla klidně Sefrenie. "Nechceme, aby Gerrich naši iluzi dostihl. Kdyby jeho meč projel bez viditelného účinku panem baronem, mohl by pojmout nějaké podezření."

Alstrom zíral s posvátnou úctou na Sefrenii. "Nikdy bych nevěřil, že je něco takového možné, paní," vypravil ze sebe třesoucím se hlasem.

"Povedlo se to docela dobře, že ano?" usmála se. "Nebyla jsem si docela jistá, zda to zvládnou."

"Chcete říct -"

"Nikdy jsem tohle kouzlo nedělala, ale člověk se nemůže učit, když nezkouší nové věci, že?"

Na poli pod nimi se Gerrichovi vojáci neohrabaně škrábali do sedel. Pronásledování bylo chaotické a zmatené; rozházený houfec mužů cválal na koních za uprchlíky a mával přitom zbraněmi.

"Nenapadne je dokonce ani vtrhnout přes spuštěný padací most do hradu," poznamenal kriticky Ulath. "To je velice školácká chyba."

"Mají trochu zatemněné myšlení," hájila nepřátele Sefrenie. "To je následek toho dýmu. Už je prostor před hradem prázdný?"

"Ještě jich tam pár pobíhá," hlásil Kalten. "Petrně honí splašené koně."

"Dopřejme jim čas, aby nám mohli uhnout z cesty. Držte stále ten přelud, pánové," nabádala je, hledíc stále do své misky s vodou. "K těm lesům jim ještě zbývá pár mil."

Sparhawk zaťal zuby. "Nemůžeš to trochu urychlit?" zeptal se. "Není to zrovna lehké."

"Nic, co má nějakou hodnotu, není lehké, Sparhawku," odvětila. "Kdyby se uprchlíci vznesli, počal by Gerrich něco tušit - i když má mysl stále zatemněnou dýmem."

"Berite," nařídil Kurik, "ty a Talen půjdete se mnou. Připravíme koně. Myslím, že budeme chtít odjet co nejrychleji."

"Půjdu s vámi," ozval se Alstrom. "Chci si ještě před odjezdem promluvit s bratrem. Určitě jsem se ho dotkl a chci, abychom se rozloučili jako přátelé."

Čtveřice zmizela na schodišti.

"Ještě pár minut," povzbuzovala rytíře Sefrenie. "Už jsou skoro na kraji lesa."

"Vypadáš jako bys právě vylezl z řeky," poznamenal Kalten při pohledu na Sparhawkův zpocený obličej.

"Drž zobák," odsekl podrážděně Sparhawk.

"Hotovo," řekla konečně Sefrenie. "Už je pusťte."

Sparhawk hlasitě vydechl a úlevně se zhroutil. Píšťalka odložila syrx a spiklenecky na něj mrkla.

Sefrenie stále sledovala svou vodu v misce. "Gerrich je asi tak míli od lesa," hlásila. "Myslím, že bychom ho měli nechat dojet až k němu a pak teprve vyrazit."

"Když myslíš," pokrčil rameny Sparhawk, opírající se vyčerpaně o zed'.

Asi o čtvrt hodiny později odložila konečně Sefrenie misku a napřímila se. "Domnívám se, že můžeme odjet."

Sestoupili na nádvoří, kde už čekali Kurik, Talen a Berit s koňmi. Opodál stál patriarcha Ortzel se sevřenými rty a tváří pobledlou hněvem a rozmlouval se svým bratrem. "Na tohle nezapomenu, Alstrome," říkal právě a přitahoval si k tělu černou sutanu.

"Až budeš mít čas o tom všem trochu přemýšlet, možná to budeš vnímat trochu jinak. Buď sbohem, Ortzele."

"Sbohem, Alstrome," opáčil Ortzel spíše mechanicky, jak usoudil Sparhawk, než s opravdovým dojetím z rozloučení.

Nasedli na koně a projeli bránou přes padací most. "Kudy?" zeptal se Kalten Sparhawka.

"Na sever," odpověděl tázaný. "Musíme odsud zmizet, než se Gerrich vrátí."

"To mu přece má trvat několik dní."

"Nespoléhejme na to."

Vyrazili cvalem na sever. Než dorazili k mělkému brodu, kde se poprvé setkali se sirem Enmanem, bylo již pozdní odpoledne. Sparhawk přitáhl otěže a seskočil s koně. "Pojďme si rozmyslet, jak dál," navrhl.

"Co jste tam vlastně dělala, paní?" otázal se Ortzel Sefrenie. "Byl jsem v kapli, a tak nevím, co se dělo."

"Jen jsem je trochu oklamala, Vaše Milosti," usmála se Sefrenie. "Hrabě Gerrich si myslel, že vidí vašeho bratra a nás, jak se dáváme na útěk. Začal nás tedy stíhat."

"A to je všechno?" užasl Ortzel. "Vy jste nikoho -" významně nedokončil větu.

"Nikoho nezabila? Ne. Já zabíjení neschvaluji."

"V tom se tedy přece jen shodneme. Jste velice zvláštní žena, paní. Zdá se, že vaše morální přesvědčení je blízké zásadám; jež káže pravá víra. Nečekal bych to od neznaoha. Neuvažovala jste někdy, že byste se obrátila na víru?"

Rozesmála se. "I vy, Vaše Milosti? Dolmant se o to pokouší již celá léta. Ne, Ortzele. Zůstanu věrná své bohyni. Jsem již příliš stará, než abych dnes měnila náboženství."

"Stará, paní? Vy?"

"Ani byste nevěřil jak, Vaše Milosti," přisvědčil Sparhawk.

"Poskytli jste mi mnoho látky k přemýšlení," přiznal Ortzel. "Dosud jsem se vždy držel toho, co jsem považoval za jádro učení naší Církve. Snad bych měl proniknout dál za své přesvědčení a vyhledat radu boží." Odkráčel proti proudu, ponořený v myšlenkách.

"To je pokrok," zamumlal ke Sparhawkovi Kalten.

"A pořádný."

Tynian stál na kraji brodu a zamyšleně se díval na západ. "Mám určitý nápad, Sparhawku," pronesl pomalu.

"Sem s ním."

"Gerrich a jeho vojáci prohledávají les, a pokud má Sefrenie pravdu, Pátrač nebude schopen v pronásledování pokračovat dřív než za týden. Na druhé straně téhle řeky žádní nepřátelé nejsou."

"Řekl bych, že je to pravda. Ale měli bychom se tu radši nejdřív porozhlédnout, než uděláme nějaké závěry."

"V pořádku. Co tím ale chci říci: nejsou-li tu žádní nepřátelé, stačí na eskortu pro Jeho Milost tak dva ozbrojení muži. Ostatní mohou pokračovat dál k Randerskému jezeru. Pokud je všude klid, je zbytečné, abychom do Svatého města jezdili všichni."

"Má pravdu, Sparhawku," přidal se Kalten.

"Promyslím si to," opáčil Sparhawk. "Dříve, než učiníme nějaké rozhodnutí, bychom ale měli překročit brod a porozhlédnout se po okolí."

Vyšvihli se opět do sedel a s cákáním se přebrodivili na druhý břeh. "Zanedlouho se setmí, Sparhawku," upozornil Kurik, "a budeme muset rozbít tábor. Proč bychom se neukryli v tomhle mlázi? Jakmile padne tma, můžeme z něj vylézt a jít se podívat, zda někde v okolí nehoří oheň. Žádný oddíl vojska se na noc neutáboří bez ohně a my jej uvidíme. Bude to mnohem snazší a rychlejší než celý příští den jezdit podél řeky a prohlížet všechna její zákoutí."

"Dobrý nápad. Udělejme to tedy."

Utábořili se uprostřed mlázi a rozdělali jen malý oheň na vaření. Než dojedli večeri, na Lamorkand již padla tma. Sparhawk se zvedl. "Dobrá, pojd'me, Sefrenie, ty, děti a Jeho Milost byste měli zůstat schovaní." Jakmile družina vyšla do otevřené krajiny, rozptýlili se do všech stran a pozorně vyhlíželi jakýkoli záblesk ohně. Měsíc a hvězdy byly skryty za mraky a tma byla téměř dokonalá.

Sparhawk pomalu obcházel shluk stromů, v němž tábořili. Po cestě se málem srazil s Kaltenem.

"Je tu větší tma než v pochvě tvého meče," omlouval se Kalten.

"Viděls něco?"

"Vůbec nic. Za těmi stromy je ale návrší. Kurik se na něj šel podívat."

"To je dobře. Na Kurikovy oči je spolehnoutí."

"To ano. Proč jsi ho ještě nenechal pasovat na rytíře, Sparhawku? Když na to přijde, je stejně dobrý, ne-li lepší než kdokoli z nás."

"Aslada by mne zabila. Nechce být ženou rytíře ani zanic."

Kalten se rozesmál a pokračovali v cestě, namáhající si oči vyhlížením do tmy.

"Sparhawku." Kurikův hlas zněl z nevelké vzdálenosti.

"Tady jsem."

Záhy stál panoš před nimi. "To návrší je docela vysoké," odfrkoval. "Jediné světlo, které jsem zaznamenal, přichází z vesnice asi tak míli na jih."

"Jsi si jistý, že to nebyl táborový oheň?" nedůvěřoval Kalten.

"Záře ohně vypadá jinak než svit lampy z tuctu oken, Kaltene."

"To je asi pravda."

"V tom případě je tedy problém vyřešen," konstatoval Sparhawk. Vložil si prsty do úst a hvízdal, což byl signál pro ostatní, že se mají vrátit do tábora.

"Co si myslíš o Tynianově návrhu?" ptal se Kalten, když si proráželi cestu praskajícím houštím k tábořišti, kde žhnula matně rudá tečka malého ohně.

"Zeptáme se Jeho Milosti," odušil Sparhawk. "To jeho krk bude v sázce." Vrátili se na mýtinku vykletěnou uprostřed křovisek a Sparhawk si odhodil z hlavy kápi pláště. "Musíme učinit jedno rozhodnutí, Vaše Milosti," oznámil patriarchovi. "Oblast kolem nás se zdá být opuštěná a žádní vojáci nejsou v dohledu. Sir Tynian navrhl, že při eskortě do Chyrellu vám dva rytíři poskytnou stejnou ochranu jako celá naše družina. Pokud máme zabránit Anniovi, aby uchvátil arciprelátský stolec, měli bychom neprodleně pokračovat v pátrání po Bhelliomu. Rozhodnutí je však na vás."

"Mohu jet do Chyrellu sám, sire Sparhawku. Můj bratr se o mne obává zbytečně. Má sutana mne ochrání."

"Na to bych raději nespolehal, Vaše Milosti. Vzpomínáte si, jak jsem mluvil o tvoru, jenž nás pronásleduje?"

"Ano. Myslím, že jste ho nazýval Pátračem."

"Přesně tak. Ten je nyní přiotráven dýmem, který vytvořila Sefrenie, a je tedy nemocen, ale nemáme žádnou jistotu, jak dlouho jeho nemoc potrvá. Na vás by v žádném případě neměl pohlížet jako na nepřítele. Kdyby na vás přesto zaútočil, utečte - není pravděpodobné, že by šel za vámi. Domnívám se, že za těchto okolností má Tynian pravdu. Dva z nás budou dostatečnou zárukou vaší bezpečnosti."

"Učiň, jak uznáš za vhodné, synu."

Během této rozmluvy dorazili do tábora i ostatní a Tynian se okamžitě nabídl, že pojedou do Chyrellu.

"Ne," zamítla jeho návrh Sefrenie. "Jsi z celé družiny nejzběhlejší ve vyvolávání mrtvých. Jakmile dorazíme k Randerskému jezeru, bude tě zapotřebí."

"Půjdu já," ozval se Bevier. "Mám rychlého koně a tak vás u jezera dohoním."

"Já půjdu s ním," nabídl se Kurik. "Pokud narazíte na nějaké potíže, budete potřebovat spíš rytíře než panoše."

"Mezi tebou a rytířem není moc veliký rozdíl, Kuriku."

"Nemám brnění, Sparhawku," namítl Kurik. "Když lidé vidí rytíře Církve, jak se řítí vpřed s napřaženými kopími, začínají přemýšlet o pomíjivosti svého života. Často se tak vyhneme přímému střetnutí."

"Má pravdu, Sparhawku," podpořil jej Kalten, "pokud narazíme na další Zemochy a církevní vojáky, budeš potřebovat těžce ozbrojené muže."

"Dobrá," svolil Sparhawk a obrátil se k Ortzelovi. "Vaše Milosti, chci se vám omluvit za to, že jsme se svými kouzly dotkli vašeho morálního přesvědčení," pravil smířlivě. "Ale opravdu si myslím, že jsme neměli na vybranou. Kdybychom byli uvězněni na hradě vašeho bratra, oba naše úkoly by byly odsouzeny k nezdaru a to si Církev nemůže dovolit."

"Stále nemohu zcela souhlasit s vaším počínáním, sire Sparhawku, ale vaše argumenty jsou přesvědčivé. Není třeba se omlouvat."

"Děkuji vám, Vaše Milosti," pokývl Sparhawk. "Zkuste se teď trochu vyspat. Zítra budete patrně v sedle celý den." Učinil pár kroků od ohně a chvíli se přehraboval v zavazadlech, než našel mapu. Nato k sobě přivolal Beviera a Kurika. "Zítra jedte na západ," radil jim, "a snažte se ještě před setměním překročit peloské hranice. Jakmile budete za nimi, stočte se na jih a po druhé straně zamiřte do Chyrellu. Řekl bych, že ani ten nejzuřivější lamorský voják nebude riskovat střet s pelosijskými pohraničními hlídkami."

"To zní rozumně," souhlasil Bevier.

"Jakmile budete v Chyrellu, nechte Ortzela v Bazilice a běžte za Dolmantem. Řekněte mu, co se tu děje, a požádejte jej, aby si o tom promluvil s Vanionem a ostatními představenými řádů. Zapřísahajte je, ať nedovolí, aby byli rytíři Církve vysláni sem do provincií hasit lokální požáry, které tu Martel zakládá. Všechny čtyři řády musí zůstat v Chyrellu pro případ že by arciprelát Cluvonus zemřel, a nesmějí se nechat vylákat - neboť o to Martelovi jde."

"Učiníme tak, Sparhawku," slíbil Bevier.

"Jedte, jak nejrychleji to půjde. Jeho Milost se zdá být zdatné postavy, a tak mu trochu únavnější cesta příliš neublíží. Čím dříve překročíte peloské hranice, tím lépe. Neztrácejte čas, ale buďte obezřetní."

"Spolehni se, Sparhawku," ujistil jej Kurik.

"Dorazíme za vámi k jezeru, jak to jen bude možné," připojil se Bevier.

"Máte dost peněz?" zeptal se Sparhawk svého panoše.

"Vystačím si." Kurik se odmlčel a pak se zazubil; jeho zuby zasvítily v matné záři ohně. "Kromě toho jsme s Dolmantem staří přátelé. Vždycky mi rád půjčí."

Sparhawk se rozesmál. "Běžte na kutě, vy dva. Chci, abyste vyrazili za prvního ranního světla."

Ráno vstali ještě za tmy a vypravili Beviera a Kurika na západ. Patriarcha kadašský jel mezi nimi. Sparhawk při záři malého ohně znovu studoval mapu. "A my se vrátíme zpátky přes brod. Východně od nás je poměrně široké říční rameno kde budeme muset najít most. Pojedeme na sever; nijak nestojím, o setkání s nějakou hlídkou hraběte Gerricha."

Po snídani se přebrodivili přes bystrinu a zahruli na sever v narůžovělém světle, které za mohutnými mraky dávalo tušit vycházející slunce.

Tynian pobídl koně a dojel po bok Sparhawkovi. "Nechci být neuctivý," řekl, "ale skoro doufám, že Ortzela nezvolí. Mám pocit, že by pro Církev - a naše řády - nastaly dost těžké časy, kdyby na stolec dosedl on."

"Je to dobrý člověk."

"To nepochybně, ale je hrozně konzervativní. Arciprelát musí být daleko pružnější. Časy se mění, Sparhawk, a Církev se musí měnit s nimi. Neřekl bych, že je Ortzel nějakým změnám příliš nakloněn."

"Rozhodnutí leží v rukou Hierokracie, a já bych v tom úřadě přece jen viděl radši Ortzela než Annia."

"Svatá pravda."

Kolem desáté předjeli rozvrzaný povoz ošuměle vyhlížejícího potulného dráteníka, jenž se také ubíral na sever. "Jak jdou obchody, sousede?" prohodil Sparhawk, když ho míjeli.

"Mizerně, pane rytíři," opáčil dráteník mrzutě. "V těchhle válkách se obchodu nedaří. Když člověku obléhají dům, čerta se stará, že má dřavý hrnce."

"To bude patrně pravda. Pověz mi, nevíš o nějakém mostě nebo brodu, kudy bychom se mohli dostat přes tu řeku před námi?"

"Pár leguí na sever je most, ale vybírají tam mýtné," poradil dráteník. "Kam máte namířeno, pane rytíři?"

"K Randerskému jezeru."

Dráteníkovy oči se rozjasnily. "Jedete hledat poklad?"

"Jaký poklad?"

"Každý v Lamorkandu ví, že na tom starém bojišti u jezera je zakopán nesmírný poklad. Lidé ho tam hledají už po pět set let. Ale zatím nenašli víc než zrezivělé meče a kosti."

"Tak na to lidé přišli?" zajímal se Sparhawk.

"To je na tom to nejdivnější. Podle toho, co jsem slyšel, prý někdo viděl, jak se na tom bojišti pořád motají Styrikové a cosi kopou. Ale to nedává moc smysl, co? Každý přece ví, že Styrikové o peníze nestojí a práce s lopatou jim nevoní. Asi jim tohle náradí nějak nepasuje do ruky. V každém případě, alespoň tak to říká pověst, se lidi začali zajímat, co že to tam Styrici pořád hledají. A pak začaly ty pověsti o velikém pokladu. Země u jezera už byla překopaná a přesetá sítý nejmíň stokrát. Nikdo pořádně neví, co vlastně hledá, ale každý v Lamorkandu si to zkusí aspoň jednou nebo dvakrát za život."

"Možná že Styrikové vědí, co je tam zakopáno."

"Možná jo, ale s nimi se domluvit nedá. Jak člověk přijde blíž, hned utečou."

"Zvláštní. No, díky za radu, sousede. Příjemný den."

Vyrazili dál a nechali dráteníkův povoz daleko za sebou.

"To je mrzuté," poznamenal Kalten. "Někdo už tam tedy kopal před námi."

"A bylo jich poměrně dost," doplnil Tynian.

"V jednom má ale pravdu," pronesl zamyšleně Sparhawk. "Nikdy jsem nepotkal Styrika, který by stál o peníze aspoň natolik, že by se sehnul pro zlaťák, ležící u cesty. Asi bychom měli najít nějakou styrickou vesnici a poptat se na pár

věcí. U Randerského jezera se děje něco, o čem nemáme ani tušení, a já nemám rád překvapení."

KAPITOLA

SEDMÁ

MOST BYL ÚZKÝ a nepříliš udržovaný. U jeho konce stála rozdrbaná chatrč a před ní apaticky sedělo několik špinavých, hladově vypadajících dětí. Majitel mostu měl na sobě potrhanou kytlici a v neholené tváři mu sídlila beznaděj. Když spatřil rytířskou zbroj, zatemnil mu oči oblak zklamání. "Průjezd zdarma," povzdechl si.

"Takhle si na živobytí nikdy nevyděláš, příteli," prohodil Kalten.

"To je místní nařízení, pane," prohlásil nešťastně muž. "Lidi od Církve nic neplatí."

"Jezdí tudy hodně lidu?" zeptal se Tynian.

"Ne víc než několik za týden," odtušil chlapík. "Stěží dost, abych zaplatil daně. Moje děti neměly pořádné jídlo už celé měsíce."

"Jsou tu v okolí nějaké styrické vesnice?" zeptal se Sparhawk.

"Mám dojem, že jedna je na druhém břehu, pane rytíři - támhle v tom cedrovém lese."

"Díky, sousede," poděkoval Sparhawk a nasypal několik mincí do dlaně překvapeného mýtného.

"Nemohu od vás vybírat mýtné, pane," namítal muž.

"Ty peníze nejsou za přejezd mostu, sousede. Ty jsou za informaci." Sparhawk pobídl Farana a rozjel se přes most. Když míjel majitele mostu Talen, sehnul se k němu a cosi mu podal. "Kup dětem něco k jídlu," požádal jej.

"Děkuji vám, mladý pane." Mužovi vyhrkly slzy vděčnosti.

"Co jsi mu to dal?" zajímal se Sparhawk.

"Peníze, které jsem ukradl tomu vykukovi, co vybíral u brodu," opáčil Talen.

"To je od tebe velkorysé."

Chlapec pokrčil rameny. "Vždycky si můžu ukrást další. Navíc tenhle chlapík a jeho děti ty peníze potřebují víc než já. Párkrát jsem měl v životě taky hlad a tak vím, jaké to je."

Kalten se v sedle předklonil. "Přece jen ten chlapec není tak úplně ztracený," prohodil tiše.

"Ještě to není jisté."

"Pro začátek je to slibné."

Vlhký les na druhé straně řeky byl tvořen starými, mechem obrostlými cedry s rozložitými, nízkými větvemi, a stezka, která do lesa vedla, se v něm téměř ztrácela. "Tak co?" obrátil se Sparhawk k Sefrenii.

"Jsou tam," přikývla. "Pozorují nás."

"Jakmile se k vesnici přiblížíme, schovají se, že ano?"

"Patrně ano. Styrikové mají pramálo dobrých zkušeností s ozbrojenými Elény. Ale myslím, že alespoň pár jich dokáží přesvědčit, aby vylezli ven."

Jako většina styrických vesnic i tato byla prostá a primitivní. Po mýtině bylo náhodně roztroušeno několik chatrčí s doškovou střechou, mezi nimiž nebyl patrný žádný náznak ulice či návsi. Jak Sefrenie předpověděla, nikdo tu nebyl. Malá žena se naklonila k Píšťalce a řekla jí cosi rychlým styrickým dialektem, jemuž Sparhawk nerozuměl. Děvčátko přikývlo, zvedlo syrx a začalo hrát.

Zprvu se nedělo vůbec nic.

"Mám dojem, že jsem někoho viděl tam v těch stromech," oznámil po chvíli Kalten.

"Jsou plaší, co?" prohodil Talen.

"Mají k tomu pádné důvody," ubezpečil jej Sparhawk. "Eléni se k nim nechovají právě nejlíp."

Píšťalka hrála dál. Po další chvíli se z lesa váhavě vynořil muž s bílými vousy, v kytlici z hrubě tkané látky. Položil si dlaně na prsa, s úctou se uklonil před Sefrenií a oslovil ji ve styřičtině. Poté se obrátil k Píšťalce a vytřeštil oči. Znovu se uklonil a děvčátko se na něj rozpustile zasmálo.

"Starče," oslovila jej Sefrenie, "nehovoříš snad náhodou jazykem Elénů?"

"Mám o něm určitou povědomost, sestro," odpověděl.

"To je dobře. Tito rytíři ti položí několik otázek a pak opustíme tvou vesnici a již vás nebudeme obtěžovat."

"Odpovím, jak nejlépe dovedu."

"Před nějakou chvílí," začal Sparhawk, "jsme se náhodou setkali s jakýmsi dráteníkem a ten nám prozradil věc, jež nás znepokojila. Říkal, že Styrikové již celá staletí kopou u Randerského jezera a hledají tam poklad. Nepřipadalo nám, že by takové věci váš národ obvykle dělával."

"Také že ne, pane," odvětil muž hluše. "Necítíme touhu po pokladech a rozhodně bychom neničili hroby těch, kteří na tom poli odpočívají."

"Myslel jsem si to. Máš tedy nějaké ponětí, kdo tito Styrici jsou?"

"Nejsou z našeho plemene, pane rytíři, a slouží bohu, kterého nenávidíme."

"Azashovi?" hádal Sparhawk.

Stařec pobledl. "Nevyslovím jeho jméno nahlas, pane rytíři, ale uhodl jste, na koho myslím."

"Pak jsou tedy muži kopající u jezera Zemoši?"

Muž přisvědčil. "Víme tu o nich už celá staletí. Nepřibližujeme se k nim, neboť jsou nečistí."

"Myslím, že na tom se snadno shodneme," přikývl Tynian. "Nenapadá tě, co by tam mohli hledat?"

"Jakýsi prastarý talisman, který Otha nutně potřebuje pro svého boha."

"Podle dráteníka, s nímž jsme mluvili, většina místních lidí věří, že je u jezera ukryt obrovský poklad."

Stařec se usmál. "Eléni mají ve zvyku všechno přehánět. Nedokáží pochopit, že by Zemoši vynakládali takové úsilí, aby našli jednu jedinou věc - přestože ta věc má větší cenu než všechny poklady světa."

"Tím je všechno jasné, že?" poznamenal Kalten.

"Eléni prahnou po zlatě a drahokamech, ať jsou jakékoli," pokračoval starý Styrik, "a tak je docela dobře možné, že ani nevědí, co hledají. Očekávají mohutné truhlice plné zlata, ale takové truhlice tam nejsou. Není vyloučeno, že někdo z nich už tu věc našel a zahodil ji, neboť netušil, jak je cenná."

"Ne, moudrý muži," zavrtěla hlavou Sefrenie. "Talisman, o němž mluvíš, dosud nebyl odhalen. Jeho nalezení by zaznělo celým světem jako obří zvon."

"I tak tomu může být, má sestro. Ty a tví společníci rovněž jedete k jezeru pátrat po onom talismanu?"

"Takový je náš úmysl," přiznala Sefrenie, "a naše poslání je do značné míry naléhavé. Přinejmenším musíme zabránit tomu, aby se talismanu zmocnil Othův bůh."

"Budu ve tedy modlit ke *svému* bohu, aby vám dopřál úspěchu." Starý Styrik se pohledem vrátil ke Sparhawkovi. "Jak se daří hlavě elénské církve?" zeptal se obezřetně.

"Arciprelát je velmi stár," odpověděl po pravdě tázaný. "A jeho zdravotní stav se stále zhoršuje."

Stařec si povzdechl. "Jsem si jist, že by nepřijal přání všeho nejlepšího od Styrika, ale přesto se budu modlit ke *svému* bohu, aby žil ještě mnoho let."

"Amen," dodal Uloth.

Bělovousý Styrik zaváhal. "Povídá se, že se jeho nástupcem velmi pravděpodobně stane primas z místa jménem Cimmura," nadhodil opatrně.

"To je trochu přehnané," potřásl hlavou Sparhawk. "Uvnitř Církve je mnoho lidí, kterým nejsou po chuti ambice Annia. Ostatně součástí našeho poslání je primasovi v získání toho úřadu zabránit"

"Pak se za vás budu modlit dvojnásob, pane rytíři. Pokud by na chyrellský stolec dosedl Annias, znamenalo by to pro Styrikum katastrofu."

"A stejně tak i pro všechny ostatní," zavrčel Uloth.

"Pro Styriky by to bylo daleko, daleko horší, pane rytíři. Vztah primase Annia k naší rase je dobře známý. Hodnostáři elénské církve prozatím drží prastarou nenávist Elénů na uzdě, ale pokud by zvítězil při volbách Annias, byly by tyto zábrany odstraněny a já se obávám, že by to pro Styrikum znamenalo zkázu."

"Budeme dělat vše, co bude v našich silách, abychom mu v usednutí na stolec zabránili," přislíbil Sparhawk.

Starý Styrik se uklonil. "Nechť vás chrání ruce Mladších bohů Styrika, přátelé." Uklonil se ještě jednou Sefrenii a pak znovu Píšťalce.

"Jedeme," zavelela Sefrenie, "ať se mohou vrátit do svých domovů i ostatní vesničané."

Opustili vesnici a opět se vnořili do lesa.

"Takže tedy lidé překopávající bojiště jsou Zemoši," konstatoval Tynian. "To jsou rozlezlí po celé západní Eosii, co?"

"Už dávno víme, že to je součástí Othova plánu," potvrdila Sefrenie. "Většina Elénů nepozná rozdíl mezi Styrikem ze západu a Zemochem. Otha nemůže potřebovat žádné přátelství či dokonce spojenectví mezi západními Styriky a Elény. Několik masakrů na vhodném místě rozbouří zasuté předsudky Elénů a příběhy, které o takových událostech potom kolují, rostou s každými ústy, jež je vyprávějí dál. Zde je zdroj útlaču a občasných pogromů, které se táhnou po celá staletí."

"Proč takové spojenectví Othu tak zneklidňuje?" divil se Kalten. "Na západě není tolik Styriků, aby pro něj představovali nějakou hrozbu, a pokud se nemohou ani dotknout ocelových zbraní, nebudou přece při válce k žádnému užitku?"

"Styrici bojují magií, ne zbraněmi, Kaltene," poučil jej Sparhawk, "a styričtí kouzelníci vědí o kouzlech o dost víc než rytíři Církve."

"Ale ta zpráva, že jsou Zemoši u Randerského jezera, mne potěšila," nadhodil Tynian.

"Proč?" užasl Kalten.

"Pokud stále kopou, znamená to, že dosud Bhelliom nenašli. A také to naznačuje, že jsme si pro pátrání vybrali správné místo."

"Nejsem si tak jistý," oponoval Ulathe. "Jestli Zemoši hledají Bhelliom už pět set let a pořád ho ještě nenašli, tak možná Randerské jezero *není* to správné místo, kde ho hledat."

"Proč se ale Zemoši nezeptali mrtvých tak, jak to hodláme udělat my?" nechápal Kalten.

"Duchové Thaleských by neodpověděli zemošskému vyvolávači," vysvětlil Ulathe. "Budou pravděpodobně ochotni mluvit se mnou, ale s nikým jiným."

"Tak je dobře, že tě máme s sebou, Ulathe," pochválil si Tynian. "Nelíbilo by se mi dát si práci s vyvoláváním ducha, abych pak zjistil, že mi nebudou odpovídat."

"Pokud je vyvoláš, já si s nimi promluším."

"Nezeptala ses ho na Pátrače," připomněl Sparhawk Sefrenii.

"Nebyl důvod. Jen bych ho tím vyděsila. Kdyby se vesničané dozvěděli, že se v tomto kraji nalézá Pátrač, opustili by patrně navždy vesnici."

"Možná jsme jej přece jen měli varovat."

"Ne, Sparhawku. Tito lidé mají i tak těžký život, a jako tulákům bez domova by jim bylo ještě hůř. Pátrač hledá nás. Vesničanům žádné nebezpečí nehrozí."

Když dojeli na kraj lesa, bylo již pozdní odpoledne. Zastavili se a opatrně se rozhlíželi po opuštěných polích, která se rozprostírala za hvozdem. "Utábořme se zde, mezi stromy," navrhl Sparhawk. "Ten terén venku je příliš otevřený a zcela nekrytý. Pokud to nebude nutné, ať radši nikdo náš oheň nevidí."

Zajeli zpátky kousek do lesa a rozbili tábor. Kalten odešel na kraj polí na hlídku. Vrátil se chvíli po setmění. "Měl bys ten oheň trochu zamaskovat," upozornil Berita. "Je z polí vidět."

"Hned to bude, sire Kaltene," vyhrkl novic. Uchopil rýč a přihrnul kolem malého ohně na vaření hromadu hlíny.

"Nejsme tu v okolí jediní, Sparhawku," pokračoval vážně plavovlasý pandion, "v polích asi tak míli odtud je párek dalších ohňů."

"Půjdem se na ně podívat," prohodil Sparhawk k Tynianovi a Ulahovi. "Potřebujeme přesně vědět, kde jsou, abychom kolem nich mohli ráno proklouznout. I když nás pár dní nebude obtěžovat Pátrač, jsou tu i jiní lidé, kteří by nám rádi překazili cestu k jezeru. Jdeme, Kaltene?"

"Běžte napřed," vyzval ho jeho druh. "Já ještě nejedl."

"Budeme tě možná potřebovat, abys nám ty ohně ukázal."

"Nemůžete je minout," opáčil Kalten, zatímco si plnil dřevěnou misku. "Nevím, kdo je zapálil, ale zřejmě si potrpí na dobré osvětlení."

"Kalten je značně oddán svému žaludku, co?" prohodil Tynian, když trojice rytířů kráčela ven z lesa.

"Jí opravdu hodně," připustil Sparhawk, "ale má mohutné tělo, a tak potřebuje spoustu jídla, aby je uživil."

Ohně planoucí na otevřených pláních byly jasně viditelné do dáli. Sparhawk pečlivě obhlédl situaci. "Asi zahame na sever," oznámil tiše ostatním, "bude lepší zůstat v lese, dokud se nedostaneme z dohledu od těch táborů."

"Je to zvláštní," pronesl Ulah.

"Co?" zeptal se Tynian.

"Ty dva tábory nejsou příliš daleko od sebe. Pokud se muži v obou leženích znají, proč netáboří společně?"

"Třeba se nemají moc v lásce."

"Proč tedy táboří tak blízko sebe?" Tynian pokrčil rameny. "Kdo se vyzná v Lamorcích?"

"Dnes večer už to nezjistíme," pokrčil rameny Sparhawk. "Pojďme zpátky."

Sparhawk se probudil chvíli před svítáním. Když chtěl vzbudit ostatní zjistil, že Tynian, Talen a Berit jsou pryč. Tynianova přítomnost se dala vysvětlit snadno; rytíř byl na hlídce na kraji lesa. Novic a chlapec však měli spát. Sparhawk zaklel a šel vzbudit Sefrenii. "Berit a Talen někam odešli," hlásil jí.

Rozhlédla se po temnotě, která dosud halila dobře zamaskované ležení. "Budeme muset počkat, dokud se nerozední," usoudila. "Pokud se do té doby nevrátí, půjdeme je hledat. Rozhrábní oheň, Sparhawku, a dej na něj mou čajovou konvici."

Nebe na východě začínalo blednout, když se do tábora vrátili oba pohřešovaní. Zdálo se být plni radostného vzrušení a oči jim zářily.

"Kde jste byli?" vyjel na ně rozzlobeně Sparhawk.

"Šli jsme ukojit svou zvědavost," odtušil Talen. "Zašli jsme na návštěvu k sousedům."

"Můžeš mi to přeložit, Berite?"

"Připlížili jsme se k těm dvěma ohňům, abychom si prohlédli lidi u nich, sire Sparhawku."

"Aniž jste se mne nejdřív zeptali?"

"Vždyť jsi spal," namítl rychle Talen. "Nechtěli jsme tě budit."

"Jsou to Styrici, sire Sparhawku," řekl vážně Berit, "přinejmenším někteří z nich. Je mezi nimi ale i dost lamorských rolníků. U druhého ohně spí výlučně církevní ozbrojenci."

"Jste schopní říci, jestli jste viděli západní Styriky nebo Zemochy?"

"Nedokážu rozeznat jeden druh Styriků od druhého, ale tihle měli meče a oštěpy." Berit se zachmuřil. "Možná se mi to jen zdálo, ale všichni měli takový strnulý pohled. Pamatujete si, jak nepřítomné výrazy měli muži, kteří nás přepadli v Elenii?"

"Ano."

"Ti lidé u ohňů vypadali víceméně taky tak. Nikdo si tam nepovídal, a dokonce ani nespál, a nepostavili ani žádné hlídky."

"Co ty na to, Sefrenie?" obrátil se Sparhawk ke své učitelce. "Mohl se Pátrač zotavit rychleji, než jsi původně předpokládala?"

"Ne," zavrtěla žena hlavou a svrážila čelo. "Ale mohl nám ty muže poslat do cesty už z Cimmury. Ti lidé plní rozkazy, které dostali, ale nedokáží reagovat na jakoukoli novou situaci, aniž dostanou další pokyn."

"Ale nás by poznali, nebo snad ne?"

"Ano. Pátrač jim náš obraz zapsal do mysli jistě zvlášť důkladně."

"A jakmile nás spatří, zaútočí?"

"Nepochybně."

"Pak se domnívám, že bychom měli vyrazit," prohlásil Sparhawk. "Ti lidé jsou příliš blízko a já z toho nemám dobrý pocit. Nerad jezdím po neznámé krajině za šera, ale za těchto okolností -" Obrátil se přísně k Beritovi. "Jsem ti za tu zprávu vděčný, Berite, ale neměl jsi odejít, aniž jsi mne o tom uvědomil, a už vůbec jsi neměl brát s sebou Talena. My dva jsme tu od toho, abychom snášeli nebezpečí, ale nikdo ti nedal právo ohrozit jeho."

"Berit nevěděl, že jdu za ním, Sparhawku," řekl Talen uličnický. "Viděl jsem, jak vstává, a byl jsem zvědavý, co má za lubem, tak jsem se plížil za ním. Nevěděl o mně až do chvíle, než jsme stáli kousek od toho tábora."

"To není tak docela pravda, Sparhawku," protestoval Berit s bolestným výrazem v očích. "Talen mne probudil a navrhl mi, že bychom se mohli jít podívat na ty ohně. V té chvíli se mi to zdálo jako dobrý nápad. Omlouvám se. Nenapadlo mne, že ho tím vystavuji nebezpečí."

Talen se na novice znechuceně podíval. "Proč jsi to udělal?" zeptal se. "Tak krásná a věrohodná lež to byla. Mohl sis ušetřit spoustu nepříjemností."

"Složil jsem přísahu, že budu mluvit pravdu, Talene."

"No dobře, ale já ne. Mohl jsi jen mlčet. Mně by Sparhawk nenatloukl, protože jsem malý. Ale ty možná na hřbet dostaneš."

"Tyhle diskuse o morálce před snídání přímo zbožňuju," utrousil Kalten. "Což mi připomíná -" významně pohlédl k ohništi.

"Ty jsi na řadě," upozornil jej Uloth.

"Cože?"

"Dneska vaříš ty."

"To není možné! Vždyť jsem vařil nedávno!"

Uloth přikývl. "Ale je. Já to hlídám."

Kalten nasadil ublížený výraz. "Sparhawk má asi pravdu. Měli bychom jet dál. Najíst se můžeme později."

Tiše zrušili tábor a osedlali koně. Od kraje lesa se z hlídky vrátil Tynian. "Po malých skupinkách odjíždějí," hlásil. "Myslím, že jedou propátrat krajinu."

"Pak se budeme držet v lese," rozhodl Sparhawk. "Jedeme."

Opatrně jeli na sever a dávali si pozor, aby se příliš nepřibližovali k okraji lesa. Jen občas vyjel Tynian podívat se, co dělají jejich protivníci na pláni. "Zdá se, že les zcela ignorují," oznamoval po jedné takové zajižďce.

"Nejsou schopni samostatně myslet," přikývla Sefrenie.

"Na tom nesejde," namítl Kalten. "Jsou mezi námi a jezerem. Dokud budou hlídat pláň, nemáme šanci tudy projet. Jednou z toho lesa budeme muset vyjet a pak nás uvidí."

"Kteří z nich konkrétně hlídají tenhle úsek?" zeptal se Sparhawk.

"Církevní vojáci. Jezdí ve skupinách."

"Jak jsou ty skupiny velké?"

"Asi tak tucet mužů."

"A drží se ty oddíly od sebe na dohled?"

"Dosud ano, ale vzdalují se čím dál víc."

"Dobře." Sparhawk se netvářil příliš vesele. "Hlídej je dál a dej mi vědět, až se ztratí navzájem z dohledu."

"Jak si přeješ."

Sparhawk sesedl a přivázal Farana k mladému stromku.

"Co chystáš, Sparhawk?" zeptala se podezřívavě Sefrenie, když jí Berit pomáhal z jejího bělouše.

"Víme, že Pátrače na nás, pravděpodobně poslal Otha - což znamená Azash."

"Ano."

"Azash ví, že se má Bhelliom brzy objevit, že ano?"

"Správně."

"Hlavním Pátračovým úkolem je zabít nás, ale pokud se mu to nepodaří, nestačilo by, kdyby nás prostě nepustil k Randerskému jezeru?"

"Zase ta elénská logika," odfrkla si znechuceně. "Jsi průhledný, Sparhawk. Je mi jasné, kam tím míříš."

"Vojáci sice nejsou schopni přemýšlet, ale předávat informace si ještě dokážou, ne?"

"Ano." Sefreniin hlas byl dost nabručený.

"Pak nemáme na vybranou. Pokud nás některý z nich uvidí, během hodiny je máme na krku všechny."

"Nerozumím ti," zakroutil hlavou udiveně Talen.

"Chystá se zabít muže v jedné z těch hlídek," vysvětlila mu Sefrenie.

"Do posledního," potvrdil Sparhawk pochmurně, "a přesně v tom okamžiku, kdy je ostatní hlídka ztratí z dohledu."

"Víš přece, že žádný z nich necouvne."

"To je dobře. Alespoň je nebudeme muset pronásledovat."

"Chystáš úkladnou vraždu, Sparhawk."

"To není tak docela přesné, Sefrenie. Ve chvíli, kdy nás spatří, tak zaútočí. My se budeme jen bránit."

"Chytře vymyšlená sofistika," vyštěkla Styrička a důstojně odkráčela stranou. Cestou si mumlala cosi pro sebe.

"Netušil jsem, že takové slovo vůbec zná," podivil se Kalten.

"Umíš zacházet s kopím?" zeptal se Sparhawk Ulaitha.

"Byl jsem vycvičen v tom umění," odtušil Thalesian. "Obvykle však dávám přednost své seceře."

"S kopím si můžeš držet protivníka od těla. Nepokoušejme osud víc, než je nezbytně nutné. Slušnou část jich můžeme vyřadit na kopí a zbytek pak dorazíme meči a sekýrami."

"Uvědomuješ si, doufám, že je nás jenom pět, počítaje v to i Berita?" varoval Kalten.

"Ani nevím."

"Jen jsem si říkal, že bych ti to mohl připomenout."

Sefrenie se vrátila zpět s bledou tváří. "Jsi pevně rozhodnut to učinit?" otázala se Sparhawk.

"Musíme se dostat k jezeru. Napadá tě jiný způsob?"

"Ne, to mne opravdu nenapadá," odsekla sarkastickým tónem. "Ta tvá neprůstředná elénská logika mě úplně odzbrojila."

"Chtěl jsem se tě na něco zeptat, matičko," přispěchal Kalten v očividné snaze odvrátit hrozící hádku. "Jak vlastně ten Pátrač vypadá? Mám dojem, že se až příliš pečlivě snaží, aby z něj nikdo ani kousek neviděl."

"Je odporný." Seřenie se otrásla. "Nikdy jsem jej zblízka neviděla, ale styriický kouzelník, jenž mne učil jak Pátrači čelit, mi jej popsal. Má článkované tělo, velice hubené a bledé. V tomto stadiu vývoje jeho pokožka ještě není docela ztvrdlá a tak vylučuje z otvorů mezi články jakousi lymfu, která má kůži chránit před vzduchem. Má krabu podobná klepeta a jeho tvář je ohavná tak, že ji ani nelze popsat."

"Lymfu? Co je to?"

"Sliz," vysvětlila krátce. "Ta bytost se právě nachází ve stadiu larvy - je to něco jako housenka nebo červ, ačkoliv to není přesně totéž. Jakmile Pátrač dosáhne dospělosti, tělo ztvrdne a potmění a objeví se funkční křídla. Dokonce ani Azash nedokáže ovládat dospělé. Jejich jedinou starostí v tomto stadiu je rozmnožování. Pokud bys jich pár vypustil na svobodu, změní celý svět ve svůj úl a všechny živé tvory přinesou jako potravu svým mladým. Azash si jich párek drží na chov na místě, odkud nemohou uprchnout. Jakmile se některá z larev, jichž používá jako Pátrače, přiblíží dospělému věku, nechá ji zabít"

"Práce pro Azashe má svá, rizika, že? Ale nikdy jsem dosud nespátl hmyz, na nějž by se tvůj popis hodil."

"Běžná pravidla přírody se nevztahují na bytosti, které slouží Azashovi." Pohlédla na Sparhawk - s tváří staženou bolestí. "Opravdu to musí být?"

"Obávám se, že ano," zněla odpověď. "Nemátné jinou možnost."

Usadili se na jílovitou zem, zvlhlou věčným stínem lesa, a vyčkávali, až se vrátí Tynian. Kalten si na chvíli odskočil k nákladním koním, vytáhl zásoby a uřízl dýkou několik velkých plátů sýra a kus chleba. "Tohle stačí, abych se pro dnešek zhostil své kuchařské povinnosti, nebo ne?" zazubil se na Ulaitha.

Ten zavřel. "To si ještě rozmyslím."

Nebe nad korunami stromů bylo stále zatažené a ptáci dosud dřímali na tmavě zelených větvích cedrů, jež se umně proplétaly do všech stran a vyplňovaly prostor. Jednou se k nim přiblížil jelen, zlehka kráčející po stezičce mezi mohutnými kmeny. Jeden z koní si odfrkl a jelen se dal na útěk. Za okamžik se mezi křovím míhal už jen bílý ocásek. Vládl tu klid a mír, ale Sparhawk jej rázně vypudil z hlavy a přinutil se soustředit na úkol, který je čekal.

Tynian se vrátil. "Jedna skupina vojáků se rozestavěla několik set yardů od nás na sever," hlásil. "Všichni ostatní jsou z dohledu."

"Dobrá," prohlásil Sparhawk a zvedl se ze země. "Můžeme začít. Sefrenie, ty zůstaneš tady s Talenem a Pišťalkou.

"Jaký je plán?" zajímal se Tynian.

"Žádný není," pokrčil rameny Sparhawk. "Prostě tam vyjedeme a zneškodníme tu hlídku. Potom budeme pokračovat k Randerskému jezeru."

"Tak jednoduché řešení má určitý půvab," přikývl Tynian.

"Mějte jen na paměti," varoval je Sparhawk, "že ti muži nereagují na zranění tak jako normální lidé, jak všichni dobře víte. Než se obrátíte k dalšímu protivníkovi, pokaždé se ujistěte, že vám ten předchozí neskočí zezadu na krk. Jdeme."

Boj byl krátký a tvrdý. Jakmile se Sparhawkova družina vyřítla z lesa, obrátili církevní vojáci se strnulými zraky své koně proti nim a hnali se jim plání vstříc s tasenými meči. Když je od sebe dělilo zhruba padesát kroků, sklopili rytíři před sebe kopí a sevřeli řadu. Náraz byl strašlivý. Muž, kterého zasáhl Sparhawk, byl vymršťen ze sedla kopím, jež se mu zabořilo do hrudi a vyšlo ven zády. Sparhawk ostře přitáhl Faranovi otěže, aby kopí nezlomil. Podařilo se mu je vytrhnout z mrtvého těla a hned vyrazil dál. Záhy je však zlomil v těle dalšího vojáka. Odhodil je tedy a vytrhl meč. Odrazil útok třetího protivníka a vzápětí mu prohnal hrot meče hrdlem. Ulatl zatím zlomil dřevec v těle své první oběti, ale i zlomenou špičí dokázal usmrtit jiného nepřítele. Poté se mohutný genidijec vrátil ke své sekerě a hladce jí rozsekl hlavu dalšího. Tynian vrazil kopí do břicha svého soka, dorazil jej mečem a obrátil se k dalšímu. Kaltenův dřevec se svezl po štítu nepřítele a pandion se záhy octl v úzkých, tísněn dvěma vojáky, kteří na něj zle dotírali, dokud se neobjevil Berit a nesrazil jednomu z nich hlavu sekerou. Druhého skolil mocným úderem Kalten. Zbývající vojáci se zmateně pohybovali po okolí, neboť jejich jedem ochromené mozky nedokázaly dostatečně rychle zareagovat na bleskový útok. Rytíři je zahnali do jednoho klubka a systematicky je pobili.

Kalten slezl ze sedla a procházel se mezi padlými těly po zdupané, zakrvácené trávě. Sparhawk se odvrátil, jeho přítel plánovitě vrážel meč do jednoho těla po druhém. "Jen jsem si chtěl být úplně jistý," poznamenal, když dokončil své dílo, zastrčil meč a nasedl. "Z těch už opravdu žádný nepromluví."

"Berite," zavolal Sparhawk, "dojed' pro Sefrenii a děti. My tu budeme hlídat. A ještě něco. Možná bys nám mohl uříznout nová kopí. Ta původní jsou již trochu opotřebovaná."

"Ano, sire Sparhawk," řekl novic a vyrazil zpět mezi stromy.

Sparhawk se rozhlédl po okolí a spatřil nedaleký dolík, vyplněný křovím. "Pojďme je odtáhnout támhle," ukázal na prohlubeň ostatním. "Nemusí každý vědět, že jsme jeli zrovna tudy."

"Jejich koně utekli všichni?" ptal se Kalten a pátravě se rozhlížel.

"Ano," ujistil jej Uloth. "Koně to obvykle dělávají, když jim v boji spadne jezdec."

Odvlekli zohavená těla k proláklíně a naházeli je do křoví. Ve chvíli, kdy končili, přivedl Berit zbytek družiny a sedla se mu houpala nová kopí. Sefrenie odvrátila pohled od krvavých skvrn místa, kde došlo k boji. Trvalo jen pár chvil, než na nová kopí připevnili ocelové hroty a nasedli.

"A teď mám *opravdový* hlad," oznámil Kalten, jakmile se koně dali do klusu.

"Jak po *tomhle* můžeš mít hlad?" zhrozila se Sefrenie.

"Co jsem říkal?" obrátil se Kalten ke Sparhawkovi.

"Nech toho."

Několik dalších dní proběhlo bez zvláštních událostí, ačkoli měl Sparhawk oči na stopkách a neustále se ohlížel dozadu. Každou noc se utábořili skrytě a rozděľovali jen malý oheň na vaření, který dobře chránili, aby nebyl vidět z okolí. A potom zamračená obloha konečně splnila to, co už dávno slibovala. Začalo pršet a záhy už jejich cestu na severovýchod doprovázel neustálý drobný déšť.

"Úžasné," utrousil ironicky Kalten, vzhlížeje k šedivému nebi.

"Měl by ses spíš modlit, aby déšť zesílil," poradila mu Sefrenie. "V tuto dobu už jde Pátrač opět po naší stopě, ale pokud náš pach smyje déšť, mohl by ji ztratit."

"Hm, to mne tedy nenapadlo," přiznal Kalten.

Sparhawk v pravidelných intervalech vždy slezl s koně, usekl větev z určitého druhu nízkého keře a pečlivě ji položil na zem ve směru, jímž se ubírali.

"Co to pořád děláš?" zeptal se konečně Tynian a přitáhl si promočený modrý plášť těsněji k tělu.

"Značky pro Kurika, aby věděl, kudy jsme jeli," vysvětlil Sparhawk a vyhoupl se do sedla.

"To je velice prozíravé, ale jak se dozví, po kterých větvích se má dívat?"

"Používám pořád tentýž druh keře. Tak to s Kurikem děláme už odedávna."

Pláč oblohy neustával. Bylo to skličující; všechno nasáklo vodou. Oheň se špatně rozděľoval, a pokud se o něj někdo neustále nestaral, hned vyhasínal. Občas minuli lamorskou vesnici a sem a tam osamělou usedlost. Obyvatelé většinou stáli venku na dešti a dobytek, jenž se pásal na pláních, byl mokrý a vyhublý.

Nebyli již příliš daleko od jezera, když je jednoho větrného odpoledne, kdy se vytrvalý déšť snášel téměř vodorovně se zemí, dohnali Kurik a Bevier.

"Dopravili jsme Ortzela do Baziliky," oznámil Bevier a otíral si přitom zmáčenou tvář. "Potom jsme navštívili Dolmantův dům a řekli jeho majiteli, co se děje zde v Lamorkandu. Souhlasí s domněnkou, že ty nepokoje mají patrně vylákat rytíře Církve z Chyrellu. Udělá, co bude moci, aby tomu zabránil."

"To je dobře," pochválil si Sparhawk. "Rád slyším, že se Martel namáhal nadarmo. Měli jste cestou nějaké potíže?"

"Nic vážného," odtušil Bevier. "Silnice jsou pod dozorem ozbrojených hlídek a Chyrellos se hemží vojáky."

"A všichni ti vojáci jsou věrní Anniovi, co?" ucedil kysele Kalten.

"Existují i jiní kandidáti na arciprelátský stolec, Kaltene," namítl Tynian. "pokud by si přivedl svoje gardy Annias, je celkem logické, že tak učiní i ostatní."

"Rozhodně nestojíme o otevřený boj v ulicích Svatého města," prohlásil Sparhawk. "Jak se daří arciprelátu Cluvonovi?"

"Obávám se, že to s ním jde rychle z kopce. Hierokracie už to ani nedokáže skrývat před prostým lidem."

"Což ještě zvyšuje naléhavost našeho úkolu," podotkl Kalten. "Ve chvíli, kdy Cluvonus zemře, Annias se dá do pohybu, a jak se stane arciprelátem, nebude už elénskou královskou pokladnici potřebovat."

"Pospěšme si tedy," prohlásil Sparhawk. "K jezeru nám ještě chybí asi den cesty."

"Sparhawku," ozval se káravě Kurik, "ty sis nechal zareznout brnění."

"Vážně?" Sparhawk odhrnul promočený plášť s jistým údivem si prohlížel začervenalá místa na ramenních plátech.

"Copak jsi neměl láhev oleje, můj pane?"

"Zabýval jsem se jinými věcmi."

"To známe."

"Je mi to líto. Něco s tím provedu."

"Vždyť ani nevíš jak. Ještě bys něco zkazil, Sparhawk. Já se o to postarám."

Sparhawk se rozhlédl po ostatních. "Jestli se teď někdo zasměje, dojde k boji," oznámil zlověstně.

"Raději zemřeme, než bychom vás urazili, můj pane," sliboval s kamennou tváří Bevier.

"To jsem rád," řekl spokojeně Sparhawk a energicky pokračoval v cestě, doprovázen skřípěním zrezavělé zbroje.

KAPITOLA

OSMÁ

DÁVNÉ BOJIŠTĚ U RANDERSKÉHO JEZERA severně od centrální planiny Lamorkandu bylo ještě opuštěnější a bezútešnější, než očekávali. Tvořila je rozlehlá pustina země obrácené kořeny vzhůru, která se ježila kupkami vykopané hlíny. V zemi se šklebily veliké jámy a příkopy, naplněné nyní kalnou vodou, a vytrvalý déšť změnil obrovskou pláň v jedno velké bahnisko.

Kalten jel po Sparhawkově boku a bezmocně přehlížel bahnitou plochu, táhnoucí se až na obzor. "Kde začneme?" zeptal se, zjevně zaražen rozměrem prostoru, kde měli splnit svůj úkol.

Sparhawk si na cosi vzpomněl. "Beviere," zavolal za sebe.

Arcian vyjel blíž. "Ano, Sparhawku?"

"Ty jsi říkal, že jsi studoval historii válečnictví."

"Ano."

"Tahle bitva byla největší v elénské historii, takže předpokládám, žeš jí nějaký čas věnoval, nebo ne?"

"Ovšemže ano."

"Myslíš, že bys dokázal najít místo, kde bojovali Thalesiané?"

"Dopřej mi chvíli, abych se zorientoval." Bevier popojel na kraj rozbahněné pláně a rozhlížel se po nějakém výraznějším bodu. "Támhle," ukázal po chvíli na nedaleký kopec, napůl skrytý v mlžném oparu mrholení. "Tam je místo, kde muži arcijského krále vzdorovali Othovým hordám a jejich nadpřirozeným spojencům. Byli zle tísněni přesilou, avšak vydrželi, dokud na místo nedorazili rytíři Církve." Zamyšleně se podíval do deště. "Pokud mne paměť neklame, armáda krále Saraka Thaleského se přihnala kolem východního cípu jezera a obchvátla z boků nepřítele. Měli bychom je najít mnohem víc na východ."

"Tím se prostor pro pátrání alespoň trochu zúží," zaradoval se Kalten. "Byli v Sarakově armádě i genidští rytíři?"

Bevier zavrtěl hlavou. "Všichni rytíři Církve byli zaměstnáni válečným tažením v Rendoru. Když se k nim donesla zpráva o Othově invazi, přeplavili se přes Vnitřní moře do Cammorie a pak se vydali na pochod sem. Na bojiště přibyli od jihu."

"Sparhawku, podívej se támhle," upozornil jej tiše Talen. "Nějací lidé se pokoušejí schovat za támhletou velkou hromadou hlíny - za tou, jak na jejím úbočí stojí pahýl stromu."

Sparhawk si dal pozor, aby neobrátil hlavu. "Vidíš na ně?"

"Nedokážu rozpoznat, co jsou zač," zněla odpověď. "Jsou strašně zablácení."

"Mají nějaké zbraně?"

"Většinou jen rýče. Mám dojem, že pár z nich ale má i kuši."

"Pak jsou to Lamorkové," usoudil Kalten. "Tuhle zbraň nikdo jiný neužívá."

"Kuriku," požádal Sparhawk svého panoše, "jaký je účinný dostřel kuše?"

"Dvě stě kroků, pokud se chceš trefit. Na větší vzdálenost už musíš spoléhat na štěstí."

Sparhawk se jakoby náhodou rozhlédl. Navršená hromada hlíny se nacházela nějakých padesát yardů odsud. "Pojedeme tudy," zvolal dostatečně nahlas, aby jej slyšeli i ukrytí hledači pokladů, a ukázal železnou rukavicí na východ. "Kolik jich je tam, Talene?"

"Zahlédl jsem jich tak osm nebo deset. Ale může jich být i víc."

"Nespouštěj je z očí, ale snaž se být přitom nenápadný. A varuj nás, pokud by některý z nich zvedl kuši."

"Dobře."

Sparhawk pobídl koně do lehkého klusu. Faranovy podkovy se s cákáním bořily do v blátivé břečky. "Neohlížejte se," varoval jeho jezdec ostatní.

"Neměli bychom radši jet tryskem?" navrhl stísněným hlasem Kalten.

"Nesmíme jim dát najevo, že o nich víme."

"Je to zatracený nápor na mé nervy, Sparhawk," zamumlal Kalten, schovaný za štítem. "Mám takový nepříjemný pocit mezi lopatkami. Skoro jako by mne tam šimral šíp."

"Já taky," přiznal Sparhawk. "Talene, dělají něco?"

"Jen nás sledují," hlásil chlapec. "Každou chvíli se odtamtud vynoří nějaká hlava."

Klusali dál a bahno stříkalo na všechny strany.

"Už jsme skoro z dostřelu," zašeptal napjatě Tynian.

"Kolem toho pahorku se rozpršelo," oznamoval Talen.

"Myslím, že už nás ztratili z dohledu."

"Uf," vydechl si hlasitě Sparhawk. "Můžeme zpomalit. Je zřejmé, že u jezera nebudeme sami, a je zbytečné přijít k úhoně."

"Byly to nervy," zhodnotil situaci Ulath.

"Vždyť taky bylo proč, ne?" přisvědčil Tynian.

"No, ty ses bát nemusel," prohlásil Ulath s pohledem upřeným na Tynianovo masivní deirské brnění. "Máš kolem sebe dvakrát tolik oceli než my všichni dohromady."

"Zblízka ani tahle zbroj střele z kuše neodolá," zabušil si Tynian do prsního plátu. Ozvalo se temné zazvonění, blížící se téměř hlasu zvonu. "Sparhawk, až

budeš příště mluvit s hodnostáři Hierokracie, co kdybys jim navrhl, aby postavili kuše mimo zákon? Připadal jsem si tam úplně jako nahý."

"Jak se ti takhle těžké brnění nosí?" zajímal se Kalten.

"Těžce, příteli, velice těžce. Když mne do něj oblékli poprvé, tak jsem se zhroutil. Dobrou hodinu mi trvalo, než jsem se zas postavil na nohy."

"Mějte oči otevřené," varoval je Sparhawk. "Pár lamorských lovců pokladů je jedna věc, ale muži, ovládání Pátračem, to je něco úplně jiného. Pokud měl ten tvor oddíl ozbrojenců u lesa, bude mít jinde další."

Jeli cákajícím blátem a obezřetně se rozhlíželi do všech stran. Sparhawk opět nahlédl do mapy, přičemž ji chránil před deštěm svým pláštěm. "Město Randeru je tady na východním pobřeží. Beviere, píše se v některé z těch tvých knih, zda je Thalesiané obsadili?"

"Tato část bitvy je v kronikách, jež se mi dostaly do ruky, popsána velmi málo a ještě nejasně," odušil rytíř v bílém plášti. "Píše se jen tolik, že Zemoši obsadili Randeru hned v začátku svého tažení. Zda je odtamtud Thalesiané vytlačili, nebo ne, to bohužel nevím."

"Pochybují o tom," vmísil se do hovoru Uloth. "Thalesiané nikdy neuměli obléhat města. Nemáme na to trpělivost. Armáda krále Saraka město patrně jen obešla."

"Pak to možná bude snazší, než jsem si myslel," usmál se spokojeně Kalten. "V tom případě stačí jen prozkoumat úsek mezi Randerou a jižním koncem jezera."

"Neraduj se předčasně, Kaltene," zchladil jej Sparhawk. "I tak je to slušná plocha." Zvedl oči do mrholení, jež je dělilo od jezera. "Mám dojem, že břeh je písčitý, a po písku se jede líp než po blátě." Obrátil Farana a vedl ostatní k vodě.

Písčitá pláž, která se táhla do dále podél jižního pobřeží, nevypadala tak rozkopané jako zbytek bojiště. Když se rozjeli, Kalten se rozhlédl po nesmírné délce písčitého pásu. "Nechápu, proč nekopou taky tady," prohlásil.

"Vysoká voda," opáčil úsečně Uloth.

"Prosím?"

"V zimě hladina jezera stoupá a zaplní pískem díry, které tu lidé přes léto vykopali."

"Ach tak. To zní logicky."

Další půlhodinu jeli opatrně podél vodní plochy.

"Jak daleko budeme muset jet?" vyzvídal Kalten na Sparhawkovi. "Pověz mi to; ty máš mapu."

"Asi tak deset leguí," prozradil Sparhawk. "Ale tahle pláž je celkem přehledná. Můžeme jet cvalet." Pobídl Farana a vyrazil vpřed.

Děšť nerušeně pokračoval dál a hladina jezera, posetá dolíčky kapek, připomínala barvou olovo. Ujeli dalších pár mil a spatřili další skupinu mužů, jak usilovné kope v rozmáčené půdě.

"Pelosiané," ucedil pohrdavě Uloth.

"Jak to poznáš?" užasl Kalten.

"Podle těch hloupě špičatých klobouků."

"Myslím, že celkem odpovídají tvaru jejich hlav. Patrně zaslechli ty pohádky o pokladu a vyjeli si na sever. Máme je rozehnat, Sparhawk?"

"Nech je kopat. Nijak nám nevaří - alespoň pokud zůstanou tam, kde jsou. Lidé sloužící Pátrači by poklad nehledali."

Jeli po pláži dál až do pozdního odpoledne. "Co bys říkal tomu, kdybychom tu rozbili tábor?" navrhl Kurik a ukazoval kousek před sebe k velké hromadě naplaveného dřeva. "Mám v zavazadlech trochu suchého dříví a nějaké najdeme i na dně téhle hromady."

Sparhawk vzhlédl k šedivým mrakům, ukrajujícím z délky denního světla. "Stejně už o moc dál nedojedeme," souhlasil.

Zastavili u dříví a Kurik rozdělal oheň. Berit a Talen vyhrabali z hromady relativně suchý otop a za chvíli se Berit vrátil ke svému koni, aby si od něj přinesl válečnou sekeru.

"Co s tím chceš dělat?" zeptal se jej Uloth.

"Nasekat větší větve, sire Ulathe."

"Ne, to neuděláš."

Berit se zatvářil trochu udiveně.

"K tomu není tahle sekera stavěná. Otupíš ostří a ještě ho budeš dost potřebovat."

"Má sekera je tamhle v sedlovém vaku, Berite," poradil zahanbenému novici Kurik. "Vezmi ji. Já s ní nikoho po hlavě tlouci nebudu."

"Kuriku," ozvala se Sefrenie ze stanu, který pro ni a pro Píšťalku právě vztyčil Sparhawk s Kaltenem, "napni k ohni provaz." Vynořila se ze stanu ve styřické kytlici a v ruce držela promočenou bílou rízu. "Je čas se trochu usušit."

Jakmile zapadlo slunce, od jezera zavanul noční větřík, který cloumal plátnem stanu a odhazoval plameny z ohniště. Snědli chudou večeři a šli spát.

Kolem půlnoci se Kalten vrátil ze strážního stanoviště a zatřásl Sparhawkem. "Vstávej, jsi na řadě," vybídl jej tiše, aby neprobudil ostatní.

"No dobře." Sparhawk se posadil a zív. "Našel jsi dobré místo na hlídku?"

"Támhle ten pahorek za pláží. Ale dávej pozor, až budeš stoupat na vrchol. Pár lidí už kolem něj kopalo."

Sparhawk se začal navlékat do brnění.

"Nejsme tu sami, Sparhawk," upozornil jej Kalten, svlékající helmu a promočený černý plášť. "Na pláních hoří dobrý pultucet dalších ohňů."

"Další Pelosiané a Lamorkové?"

"Těžko říci. Ohně obvykle národnost nemají."

"Neříkej o tom Beritovi a Talenovi. Nechci, aby se tu zase plížili po okolí. Pořádně se vyspi, Kaltene. Zítří nás možná čeká perný den."

Sparhawk opatrně zdolal rozkopaný svah pahorku a zaujal pozorovací polohu na jeho vrcholku. Okamžitě spatřil ohně, o nichž se Kalten zmiňoval, ale byly hodně daleko a neznamenal proto žádné nebezpečí.

Už dlouho byli na cestách a ve Sparhawkovi pomalu narůstal pocit netrpělivého spěchu. Ehlana sedí v tiché samotě trůnního sálu v Cimmuře a život jí pomalu utíká. Ještě pár měsíců a její srdce zakolísá a umlkne docela. Sparhawk tu myšlenku silou vůle odehnal. Tak jako pokaždé, když se jej zmocnily zlé předtuchy, i tentokrát se přinutil zaobírat se něčím jiným.

Děšť byl chladný, nepříjemný a pronikal úplně všude; vrátil se tedy ve vzpomínkách do Rendoru, kde palčivé slunce vysouší ze vzduchu i tu poslední stopu vlhkosti. Vzpomínal na ženy v černých závojích, ladně kráčející ke studnám za svítání, ještě než sluneční žár učiní ulice Jirochu neobyvatelnými.

S pousmáním si připomněl Lillias a onu melodramatickou scénu na ulici blízko doků. Jestlipak jí ten výstup přinesl úctu, kterou tak zoufale potřebovala?

A potom se mu vybavil Martel. Byla to dobrá noc, kterou tenkrát strávil v Arashamově stanu v Dabouru. Pohled na nepřítele, jak se dusí vztekem a zklamáním byl skoro stejně příjemný jako hledět na jeho smrt. "Však se taky dočkáš, Martele," zamumlal. "Máš už hodně hříchů, za něž budeš pykat a myslím, že už brzy nastane čas účtování." Ta myšlenka jej hřála a Sparhawk se jí zaobíral ještě dlouhou dobu, aby tak zapomněl na studený déšť. Vydržela mu téměř až do chvíle, kdy nastal čas probudit Ulatha a předat mu stráž.

Za rozbřesku sbalili ležení a jeli dál po deštěm rozmáčené pláži.

Mohlo být tak kolem desáté, když Sefrenie varovně sykla a přitáhla otěže svého bělouše. "Zemoši," vyrazila ostře.

"Kde?" zareagoval rychle Sparhawk.

"Nejsem si jistá. Ale jsou blízko a nemají přátelské úmysly."

"Kolik?"

"Opravdu nedokážu říct, Sparhawk. Přinejmenším tucet, ale pravděpodobně ještě víc."

"Vezmi děti a vrať se zpátky k vodě." Obrátil se ke svým společníkům. "Trochu jim dáme za vyučenou," rozhodl "Nechci, aby o nás věděli."

Rytíři přešli krokem před bahnitě pole a sklonili kopí. Na krajích řady jeli Berit a Kurik.

Zemoši se ukrývali v mělkém příkopu ani ne sto yardů od nich. Když spatřili, jak se k nim rozhodným krokem blíží sedm Elénů, zvedli se a v rukou třímali zbraně. Mohlo jich být asi patnáct, ale byli opěšalí, a tak ve zřetelné nevýhodě. Nevydali žádný zvuk, dokonce ani válečný pokřik a jejich pohledy se strnule upíraly do prázdna.

"Poslal je Pátrač," vyštěkl Sparhawk. "Dejte pozor!"

Jakmile se rytíři přiblížili, vyrazili Zemoši slepě vpřed a několik se jich dokonce nabodlo na napřažená kopí. "Odhoďte kopí!" zavelel Sparhawk. "Jsou příliš blízko!" Sám šel příkladem a vytasil meč. A znovu se na ně vrhali muži v moci Pátrače ve zlověstném tichu a nijak se neohlíželi na své padlé. Ačkoli byli v přesile, nebyli srovnatelným protivníkem pro dobře vyzbrojené rytíře na koních a ve chvíli, kdy je Kurik s Beritem obešli a napadli je ze zadu, byl jejich osud zpečetěn.

Boj trval slabých deset minut a brzy bylo po všem.

"Je někdo raněn?" ptal se Sparhawk a rychle se rozhlédl.

"Jen málokdo z nich," opáčil Kalten s pohledem na těla ležící v blátě. "Zatím je to až příliš snadné, Sparhawk. Vrhají se na nás a přímo si říkají o to, abychom je pobili."

"Ne že by mne to nějak zvlášť mrzelo," utrousil Tynian a utíral si meč o kytlici jednoho z mrtvých.

"Pojďme je odtáhnout do toho příkopu, kde byli schováni," vybídl je Sparhawk. "Kuriku, vrať se pro rýč. Zaházíme je hlínou."

"Chceš zahladit stopy svých odporných zločinů, co?" uchechtl se Kalten.

"Takových skupin tu může být víc," nenechal se vyvést z míry Sparhawk. "Nemusíme jim hned vytroubit, že jsme tady."

"Nic proti tomu, ale napřed bych si je ještě prohlédl zblízka. Nijak nestojím a to, aby mne některý z nich chytil za krk, jakmile ho zvednu za kotníky."

Kalten sesedl a vykonal opět své chmurné dílo. Pak se dali všichni do práce. Kluzké bahno jim vláčení mrtvol přece jen usnadňovalo. Na okraji příkopu čekal Kurik a každé tělo hned zaházel blátem.

"Beviere," ozval se Tynian, "skutečně tak lpíš na té své lochaberské sekeře?"

"Je to má nejmilejší zbraň," opáčil tázaný. "Proč se ptáš?"

"Já jen že z hlediska úklidu pobitých nepřátel je trochu nešikovná. Když každému takhle usekneš hlavu, musíme kvůli jednomu muži chodit dvakrát." Tynian se sehnul a zvedl dvě useknuté hlavy, aby svým slovům dodal patřičného důrazu.

"Hloupost," utrousil suše Bevier.

Poté, co naházeli těla a nepřátelské zbraně do příkopu a Kurik je zaházel bahnem, odjeli zpět na pláž, kde seděla na koni Sefrenie a pečlivě zakrývala Píšťalce oči cípem pláště. I ona se dívala jinam. "Už jste skončili?" zeptala se, když je slyšela přijíždět.

"Je po všem," ujistil ji Sparhawk. "Můžeš se klidně koukat." Trochu se zakabonil. "Kalten má pravdu. Je to skoro až příliš jednoduché. Ti lidé se na nás pokaždé bezmyšlenkovitě vrhnou. Jako by přímo toužili nechat se zabít."

"Tak to není, Sparhawku," zavrtěla hlavou Sefrenie. "Pátrač má lidí nazbyt. Může si dovolit vrhnout proti nám stovky lidí jen proto, aby zabil jednoho z nás - a stovky dalších, aby dostal druhého."

"Je to skličující. Ale když jich má tolik, proč je posílá v tak malých skupinkách?"

"To jsou průzkumné oddíly. Mravenci a včely dělají přesně totéž. Vyšlou malé skupinky a ty hledají to, co kolonie právě potřebuje. Pátrač je koneckonců hmyz, a přestože je řízen Azashem, svůj způsob myšlení si uchovává."

"Alespoň nemohou varovat ostatní," konstatoval Kalten spokojeně. "Žádný z těch, jež jsme potkali, se ještě nevrátil."

"To víš, že je varovali," nesouhlasila Sefrenie. "Pátrač pozná, když jeho šiků ubývá. Možná přesně neví, kde s nalézáme, ale neunikne mu, že mu zabíjíme vojáky. Myslím že bychom odsud měli odjet. Pokud tu byla jedna skupinka, budou tu patrně i další. Nechceme přece, aby se jich sem soustředilo několik najednou."

Pokračovali v cestě a Ulath měl vážný rozhovor s Beritem. "Musíš mít sekeru neustále pod kontrolou," radil mu. "Nedělej nikdy tak velký rozmach, abys nestihl okamžitě odrazit protiútok."

"Myslím, že rozumím," pokývl vážně Berit.

"Sekera může být stejně účinná a dobrá zbraň jako meč - pokud s ní umíš zacházet," pokračoval Ulath. "Dobře se o ni starej, chlapče. Závisí na ní tvůj život."

"Já myslím, že celý trik je jen udeřit s ní protivníka co nejsilněji."

"To není zapotřebí," potřásl hlavou Ulath. "Alespoň pokud ji nemáš tupou. Když rozbíjíš kladivem vlašský ořech, taky do něj udeříš jen tolik, aby praskla skořápka, jinak rozdrtíš i jádro. Se sekerou je to totéž. Pokud s ní někoho udeříš příliš silně, je dost pravděpodobné, že uvízne hluboko v jeho těle a ty budeš muset s prázdnýma rukama čelit dalším nepříteli."

"Netušil jsem, že je sekera tak komplikovaná zbraň," ucedil Kalten tiše ke Sparhawkovi.

"Já myslím, že je sekera součástí thaleského náboženství," odtušil vážně Sparhawk. Pohlédl na Berita, jak dychtivě naslouchá Ulathovým radám. "Těžko se mi to říká, ale asi jsme přišli o dobrého šermíře. Berit je tou sekerou nadšený a Ulath ho v tom ještě podpořil."

K večeru se jezerní břeh začal stáčet k severovýchodu. Bevier se rozhlédl a snažil se zorientovat. "Já bych řekl, že bychom měli zastavit tady, Sparhawku," navrhl. "Podle mne jsme na místě, kde se Thalesiané střetli se Zemochy."

"Dobrá," přikývl Sparhawk. "Zbytek je teď na Tynianovi."

"Až ráno," odmítl alcionský rytíř.

"Proč ne hned?" naléhal Kalten.

"Začíná se šerit," odtušil ponuře Tynian. "V noci duchy vyvolávat nebudu."

"Tak?"

"Umím sice to kouzlo, ale nedělám je rád. Až se duchové mrtvých zjeví, chci mít kolem sebe denní světlo. Ti muži padli v boji, a tak na ně nebude zrovna hezký pohled. Netoužím je k sobě přivolávat za tmy."

Sparhawk s rytíři prozkoumávali okolí, zatímco Kurik s Beritem a Talenem stavěli tábor. Než se vrátil průzkumný oddíl, déšť trochu zeslábl.

"Nic?" ptal se Kurik od zástěny z plachtoviny, kterou vytvořil u ohně, aby jel chránil před větrem.

"Pár mil na jih doutná nějaký oheň," opáčil Kalten a seskočil s koně. "Ale nikoho jsme neviděli."

"Přesto budeme muset postavit hlídky," upozornil Sparhawk. "Pokud zná místo střetu mezi Zemochy a Thalesiany Bevier, pak jej znají i Zemoši, a protože Pátrač zřejmě ví, co hledáme, pošle sem své lidi."

Když toho večera usedli pod Kurikovy zástěny z plachtoviny, byli neobvykle zamlklí. Toto místo bylo cílem jejich mnohatýdenní poutě z Cimmury a již velice brzy zjistí, zda sem nevážíli cestu nadarmo. Zvlášť Sparhawk byl pln úzkosti a obav. Kdyby bylo na něm, vyvolal by duchy ještě večer, ale respektoval Tynianův názor. "Je to kouzlo složité?" zeptal se širokoplecího Deřana. "Myslím to vyvolávání duchů?"

"Není to kouzlo, které bys provozoval každý den, pokud ses chtěl zeptat na tohle," opáčil Tynian. "Zařikávací formule je dost dlouhá a musíš kreslit na zem diagramy, abys ochránil sám sebe. Občas mrtví nechtějí být rušeni, a pokud se pořádně rozčílí, dovedou i dost ošklivé věci."

"Kolik jich máš v úmyslu vyvolat najednou?" zajímal se Kalten.

"Jednoho," prohlásil velmi pevně Tynian. "Nechci, aby jich tu stál proti mně celý regiment. Bude to možná, trvat trochu déle, ale bude to zase o hodně bezpečnější."

"Asi víš, proč to děláš."

Během noci se opět rozpršelo. Ráno bylo kalné a vlhké. Rozbahněná zem už přijala více vody, než kolik dokázala vsáknout, a tak všude kolem stály louže vody.

"Dokonalý den pro vyvolávání mrtvých," utrousil Kalten kysele. "Kdyby svítilo slunce, nebylo by to ono."

"Dobrá," pokývl Tynian a zvedl se. "Myslím, že bychom mohli začít."

"Neměli bychom se nejdřív nasnídat?" namítl Kalten.

"Ale vždyť ty vlastně nemáš hlad, Kaltene," přesvědčoval jej Tynian. "Věř mi, nemáš."

Poté vyšli na pláň.

"Tady zřejmě tolik nekopali," všiml si Berit, když se trochu rozhlédl. "Možná Zemoši přeci jen nevědí, kde jsou pohřbeni Thalesiané."

"Doufat můžeme vždycky," souhlasil Tynian, "a pro začátek je tohle místo stejně dobré jako kterékoli jiné." Zvedl uschlou větev a chystal se vyrýt do promočené půdy diagram.

"Vem si radši tohle," poradila mu Sefrenie a podávala mu kotouč provazu. "Diagram nakreslený na suché zemi obvykle stačí, ale tady je to samý dolík a bahno a duchové by část kresby mohli přehlédnout."

"O to rozhodně nestojíme," přitakal Tynian a jal se rozkládat provaz na zem. Obrazec působil podivně lákavým dojmem: záhadné křivky, kruhy a nepravidelné hvězdy. "Je to tak správně?" zeptal se autor Sefrenie.

"Posuň tamtu trochu doleva," ukázala prstem tázaná.

Poslechl.

"Tak je to mnohem lepší," pochválila ho. "Řekni teď nahlas to zaříkadlo. Pokud bys dělal něco nesprávně, opravím tě."

"Jen by mě tak zajímalo, proč to, Sefrenie, neuděláš sama?" nadhodil Kalten. "Mám ten dojem, že i tohle kouzlo umíš líp než Tynian."

"Nejsem na něj dost silná," přiznala se. "Podstatou tohoto rituálu je zápas s mrtvými. Musíš je donutit vstát z hrobu. Jsem na něco takového trochu malá."

Tynian pomalu a slavnostně pronášel styrická slova. Jeho řeč měla podivný rytmus a pomalá gesta rukou jí dodávala jakousi majestátnost. Tynianův hlas sílil a zněl čím dál víc velitelsky. Nakonec vyvolávač zvedl obě ruce a ostře tleskl.

Zprvu se zdálo, že se neděje nic. Nato se zem uvnitř diagramu počala vlnit a otřásat. Pomalu a jakoby bolestně se z ní cosi zvedalo.

"Bože!" vyjekl v hrůze Kalten při pohledu na tu groteskně znetvořenou postavu.

"Promluv na něj, Ulathe. O moc déle ho už neudržím," procedil Tynian skrz zaťaté zuby.

Ulathe postoupil kupředu a spustil v drsné, hrdelní řeči.

"Stará thaleština," zjistila Sefrenie. "Té by měli prostí vojáci krále Saraka rozumět."

Hrůzné zjevení odpovědělo zdráhavě hlasem, jenž naháněl děs. Nato učinilo kostnatou rukou škubavý posunek.

"Pust' ho, Tyniane," vyzval zaklínače Ulathe. "Už jsem zjistil, co jsme potřebovali."

Tynian měl šedou tvář a trásl se mu ruce. Pronesl dvě styrická slova a zjevení se ponořilo zpět do země.

"Moc toho nevěděl," informoval Ulathe, "ale ukázal mi místo, kde je pochován jakýsi vévoda. Ten byl dvořanem krále, a pokud vůbec někdo zná místo Sarakova odpočinku, pak je to on. Leží támhle."

"Nech mne aspoň trochu vydechnout," požádal Tynian.

"Je to opravdu tak těžké?"

"Ani nevíš jak, příteli."

Čekali až Tynian přestane lapat po dechu. Po chvíli sbalil provaz a napřímil se.
"Tak dobrá. Jdeme probudit vévodu."

Ulath je vedl k malé vyvýšenině, jež se nacházela opodál. "Pohřební mohyla," poznamenal. "Taková se obvykle vrší, když pohřbíváte někoho důležitého."

Tynian na jejím vrcholku opět poskládal provaz, potom ustoupil a zopakoval celý rituál. Když domluvil, znovu tleskl. Zjevení, které se vynořilo z mohyly, nebylo tak znetvořené jako předchozí. Mělo na sobě tradiční thaleské kroužkové brnění a na hlavě přilbici s rohy. "Kdož jsi, troufalče, jenž rušíš spánek můj?" hněvivě se otázalo Tyniana archaickou řečí pět století starou.

"Přivedlť tě na denní jas na naléhavou žádost mou, ó, pane," zasáhl omluvně Ulath. "Jsem z tvé krve a já s tebou chtěl bych hovořiti."

"Hovoř tedy spěšně, nejsem potěšen činem, ježž jste učinili."

"Pátráme po místě, kdež král Sarak spočívá. Nevíš snad, ó pane, kde bychom jej hledati měli?"

"Jeho Výsost neleží na pláni této," odušil duch. Sparhawk zmalomyslně.

"A, nevíš snad, kde bychom jej našli?" naléhal Ulath.

"Jeho Výsost opustila své sídlo v Emsatě, když ta zpráva se k němu donesla, že hordy Othovy do země vtrhly," pronesl přízrak. "Vzalt' s sebou přitom malou skupinu dvořenínů svých. Zbytek nás pod vojenským velením v hlavním šiku válečném zůstal. Následovati jsme jej měli, až všechno vojsko sebráno bude. Kdyžtě dorazili jsme sem, Jeho Výsost nikdež tu nebyla. Hleďtež tedy jinde."

"Ještě jednu otázku, ó pane," požádal Ulath. "Nevíš snad třeba, kterou cestou Jeho Výsost ubíráti se chtěla, když na pole válečné spěchala?"

"Plavilt' on se k břehu severnímu pevniny této, rytíři. Žádný z mužů - ani mrtev ani živ - nevěděl, kdež náš pán vylodil se a rozbil tábor svůj. Hleďtež tedy v Pelosii či Deire a navrat' mne odpočinku mému."

"Děkujeme ti, ó pane," řekl Ulath a obřadně se uklonil.

"Díky tvé nejsou pro mne ničím," odpověděl duch lhostejně.

"Pust' ho, Tyniane," vzdychl rytíř smutně.

Tynian jej poslechl a Sparhawk pohlédl na své druhy se zármutkem a beznadějí v očích.

KAPITOLA

DEVÁTÁ

ULATH PŘEŠEL K MÍSTU, kde na mokré zemi seděl Tynian, hlavu v dlaních. "Není ti něco?" ptal se jej. Sparhawk si uvědomil, že ten mohutný, divoký Thalesian je náhle nezvykle jemný a plný soucitu.

"Jen jsem trochu unavený, nic víc," odpověděl slabě Tynian.

"Nemůžeš kouzlit pořád dokola, na to nemáš sílu."

"Ještě párkrát to vydržím."

"Nauč mne to kouzlo," naléhal Ulath. "Poperu se s ním ze všech sil - i z těch záhrobních."

Tynian se chabě usmál. "Vsadím se, že bys to dokázal, příteli. Už jsi vůbec někdy v něčem prohrál?"

"Naposled v sedmi letech," odtušil Ulath skromně. "To když jsem staršímu bratrovi nacpal hlavu do okovu ze studně. Zachytil se tam za uši, vždycky je měl takové velké. Náš otec ho musel dvě hodiny vyprošťovat. Docela mi někdy chybí. Jednou bojoval s ogrem a skončil v tom souboji druhý."

Mohutný Thalesian pohlédl na Sparhawka. "Co budeme dělat dál?"

"Celou severní Pelosii a Deiru rozhodně prohledat nemůžeme," pokrčil rameny Kalten.

"Tolik je zřejmé," souhlasil Sparhawk. "Na to nemáme čas. Musíme někde získat lepší informace. Beviere, nenapadají tě žádné záznamy z kronik, které by nám pomohly?"

"Zprávy o této části bitvy jsou velice kusé, Sparhawku," potřásl hlavou rytíř v bílém plášti. Usmál se na Ulatha. "Naši genidští bratři nejsou zrovna nejpečlivější, co se záznamů týče."

"Psát runami je pracné a zdoluhavé," přiznal Ulath. "Zvláště, když je musíte tesat do kamene. Občas takhle chybí záznam o jedné či dvou generacích."

"Myslím, že bychom se potřebovali dostat do nějakého města nebo vesnice," vmísil se do hovoru Kurik.

"Proč to?"

"Chybí nám odpovědi na spoustu otázek a ty získáme jen tak, že se zeptáme lidí."

"Kuriku, ta bitva se tu odehrála před pěti sty lety," připomněl mu Sparhawk. "Těžko po té době najdeme někoho, kdo by si ty události pamatoval."

"To jistě ne, ale místní lidé - zvláště prostí - dost často udržují tradice kraje a dávají blízkým přírodním útvarům jména. Třeba tím klíčem, který hledáme, bude název nějaké hory nebo potoka."

"Za pokus to stojí, Sparhawku," řekla vážně Sefrenie. "Takhle se nedostanem nikam."

"Ta naděje je ale velice slabá, Sefrenie."

"Ale máme ještě nějakou jinou možnost?"

"Asi ne. Měli bychom tedy zamířit na sever."

"A klidně můžeme vynechat všechna rozkopaná místa," přikývla. "Pokud je někde zem mnohokrát překopaná, je jisté, že v ní Bhelliom neleží."

"To je asi pravda. Dobrá, jedeme na sever; a pokud se ukáže nějaký náznak, že jsme na stopě, může Tynian probudit dalšího ducha."

Ulath se zatvářil ustaraně. "Já myslím, že takové věci bychom měli dělat velice uvážlivě. Dnes vyvolával jenom dva a má toho dost."

"Za chvíli budu v pořádku," zaprotestoval chabě Tynian.

"Ovšemže budeš - nebo bys alespoň byl, kdybychom tě mohli na pár dní položit do postele."

Pomohli unavenému vyvolávači do sedla, zabalili jej do modrého pláštíku a v neustávajícím mrholení se vydali na sever.

Město Randera se rozkládalo na východním břehu jezera. Obklopovaly je vysoké zdi, z nichž v každém rohu vyčnívala pochmurná strážní věž.

"Tak co?" obrátil se k ostatním Kalten a ukázal na nevesele vyhlížející lamorské město.

"Z toho kouká jen ztráta času," zavrčel Kurik. Ukázal na velkou hromadu hlíny, která se v dešti pomalu roztékala. "Tady se pořád ještě kope. Musíme jet ještě severněji."

Sparhawk si prohlédl Tyniana kritickým okem. Už se mu vrátilo trochu barvy do tváře a zřejmě se z toho vypětí sil pomalu zotavoval. Sparhawk pobídl Farana do klusu a vedl své přátele bezútešnou krajinou.

Když minuli poslední haldy rozkopané zeminy, bylo už pokročilé odpoledne. "Sire Sparhawku, támhle u jezera je nějaká vesnice," upozornil Berit.

"Můžeme tam začít," přisvědčil rytíř. "Zkusíme najít nějaký hostinec. Řekl bych, že je čas pojišť něco teplého, přespat pod střechou a drobátko se usušit."

"Navíc je hospoda ideální místo," podpořil jej Kalten. "Lidé se tam chodívají vypovídat a skoro pokaždé se v ní najde pár starců, kteří se rádi pochlubí svými znalostmi místní historie."

Sjeli dolů k pobřeží a ocitli se ve vesnici. Všechny domy byly stejně zchátralé a v dláždění z kočičích hlav se šklebila jedna díra vedle druhé. Z pevniny vyčnívaly do jezera siluety mol a doků a na tyčích podél pobřeží se sušily rybářské sítě. Vzduch v úzkých uličkách byl prosycen pachem hnijících ryb. Vesničan s podezřívavými očima je poslal do jediného hostince ve vsi - starého, nízkého kamenného stavení s doškovou střechou.

Sparhawk dojel na dvůr, seskočil a vešel dovnitř. Tlustý rudolící muž s kostřbatě zastřiženými vlasy právě valil sud piva k širokým dveřím, vedoucím k zadnímu traktu. "Máš tu pár volných pokojů, sousede?" zeptal se ho Sparhawk.

"Celé podkroví je volné, pane," odpověděl s úctou tloušťák, "ale opravdu chcete zůstat u nás? Mé ubytování je dobré pro obyčejné poutníky, ale pro panstvo nebude příliš pohodlné."

"Jsem si jist, že bude pohodlnější než mokrá mez a déšť nad hlavou."

"To dozajista, pane, a já budu jen šťasten, když mne poctíte svou návštěvou. V tuto roční dobu příliš mnoho hostů nemívám. Při životě mě drží jen ten šenk tady dole."

"Je v něm teď hodně lidí?"

"Tak půltucet, pane. Nejlíp obchod vzkvétá, když se rybáři vrátí z jezera."

"Je nás deset," upozornil jej Sparhawk, "takže těch pokojů budeme potřebovat docela dost. Máš tu někoho, kdo by se postaral o koně?"

"O stáje se stará můj syn, vzácný pane."

"Tedy jej varuj, aby si dal pozor na toho velkého grošáka. Je velice temperamentní a rád kouše."

"Zmíním se mu."

"Zavolám nyní své přátele a půjdeme se podívat na to podkroví. Mimochodem, nemáš tu náhodou lázeň? Byli jsme dlouho na cestách a jsme dost zablácení a špinaví."

"Vzadu je lázeňská místnost, vzácný pane. Málokdy ji však někdo používá."

"Dobrá. Pošli někoho, ať ohřeje vodu, a já se za okamžik vrátím." Obrátil se a vyšel ven do deště.

Pokoje, třebaže dlouho neužívané, a tedy trochu zaprášené, působily překvapivě pohodlně. Lože byla čistá a patrně i bez štěnic a na konci patra se nalézala velká společenská místnost.

"Opravdu velice hezké," pochválila podkroví Sefrenie, když se trochu porozhlédla.

"Mají tu i lázeň," prozradil jí Sparhawk.

"No to je skvělé."

"Můžeš jít s Píšťalkou první."

"Ne, ne, můj drahý. Nemám ráda, když musím pospíchat. Jen ať jdou pánové před námi." Kriticky nasála vzduch směrem k nim. "Nebojte se použít i mýdla," nabádala je. "Spoustu mýdla – a umyjte si i vlasy."

"Až se vykoupete, měli byste se převléci do obyčejných šatů," poradil Sparhawk svým přátelům. "Budeme se chtít na leccos zeptat těch lidí v šenku, a z brnění jde přece jen trochu strach."

Pětice rytířů odložila brnění, vzala kabátce a spolu s Kurikem, Beritem a Talenem sešla po schodech, oděná pouze ve vypoštěňované spodní prádlo,

potřísněné na mnoha místech rzí. Vykoupali se ve velkých kádích, z nichž se posléze vynořili čisti a osvěžení.

"To je poprvé za celý týden, co je mi teplo," liboval si Kalten. "Teď konečně můžu vyrazit do šenku."

Talena přiměli, aby jim odnesl nahoru ono rezavé spodní prádlo, a byl z toho trochu mrzutý.

"Neškleb se," napomenul jej Kurik. "Stejně bych, tě do té nálevny nepustil. Slíbil jsem to tvé matce. A vyříd' Sefrenii a Píšťalce, že se mohou jít vykoupat. Potom se sem vrať s nimi a hlídej u dveří, aby je někdo nerušil."

"Ale já mám hlad."

Kurik se výhružně dotkl opasku.

"No dobře, dobře, jen se nerozčiluj." Chlapec urychleně zmizel na schodech.

Nálevna byla trochu zakouřená a její podlahu vystýlaly měkké piliny a stříbřité rybí šupiny. Pětice rytířů s Kurikem a Beritem vešla jakoby nic a usadila se u volného stolu v rohu.

"Dám si pivo," zavolal Kalten na dívku, která zde obsluhovala. "Spoustu piva."

"Nepřeháněj to," zamumlal Sparhawk. "Jsi těžký, a kdybychom tě měli táhnout do patra, byla by to dost dřina."

"Neboj, příteli můj," mávl rukou Kalten. "Strávil jsem zde v Lamorkandu celých deset let a nikdy jsem se neopil. Zdejší pivo je slabé a ředěné vodou."

Šenkýřka byla typická Lamorka - široké boky, velká prsa, plavé vlasy a nepřilíš bystrý rozum. Měla na sobě košili vesničanky s hlubokým výstřihem a tmavě červenou sukni. Do klapotu jejích dřeváků se často mísilo hloupé hihňání, kterým nikterak nešetřila. Záhy jim donesla dřevěné, měděnými obručemi stažené korbele plné pěnivého piva. "Neutíkej ještě, děvče," zadržel ji Kalten. Zvedl svůj korbel a najednou jej vyprázdnil. "Nějak rychle mi vyschl. Buď tak hodná a přines mi ještě jeden." Poplácával ji po zadku. Děvče se zahihňalo a odcupitalo s prázdným korbelem.

"Takhle se chová pořád?" zeptal se Sparhawka Tynian.

"Pokaždé, když má k tomu příležitost."

"Jak jsem už říkal," zahlaholil Kalten na celou místnost, "vsadím stříbrnou půlkorunu, že se ta bitva nemohla dostat až sem, tak daleko na sever."

"A já vsadím dvě půlkoruny, že se sem dostala," opáčil neméně hlasitě Tynian, který hru pochopil.

Bevier se okamžik tvářil udiveně, ale pak přimhouřil oči v porozumění. "To by se snad dalo zjistit," připojil se a rozhlédl se po šenku. "Jsem si jist, že někdo z místních to bude vědět."

Ulath odsunul svou lavici a vstal, načež bouchl mohutnou pěstí do stolu, aby si zjednal pozornost. "Pánové," oslovil pak hlasitě ostatní návštěvníky lokálu. "Moji přátelé se hádají už čtyři hodiny a teď se začali sázet už i o peníze. Upřímně

řečeno, už mne trochu unavuje je pořád poslouchat. Možná že někdo z vás dokážete jejich spor rozhodnout a dopřejete tak mým uším trochu klidu. Před nějakými pěti sty lety se tu odehrála jakási bitva." Ukázal na Kaltena. "Tenhle s pěnou od piva na bradě tvrdí, že boje se až sem na sever nedostaly. Tenhle druhý s kulatou tváří se zapřísahá, že se tu válčilo ostošest. Který má pravdu?"

Zavládlo dlouhé ticho, ale po chvíli se zvedl stařec s růžovými tvářemi a rozsuchaným bílým vousem, aby se došoural k jejich stolu. "Snád' váš spor rozsoudím, ctění pánové," řekl třaslavým hlasem. "Muj tatík mi povídal vo bitvě, co ste vo ní mluvili."

"Přines tomu dobrému muži korbel, zlato," obrátil se Kalten familiérně na šenkýřku.

"Kaltene," zavrčel znechuceně Kurik, "nech její zadek na pokoji."

"Jen se snažím splynout s prostředím, nic víc."

"Když tomu říkáš takhle."

Děvče se zardělo a odešlo pro pivo, ale cestou ještě neopomnělo vyzývavě hodit po Kaltenovi okem.

"Rekl bych, že už jsi docela splynul," utrousil suše Uloth. "Ale pokus se nepředvádět své splývání na veřejnosti." Obrátil se ke starci. "Posaď se, dobrý muži," vyzval jej.

"Inu, díky, ctěnej pane. Vidím vám na vočích, že ste z dálnyho severu Thalézije." Nejistě se usadil na lavici.

"Vidíš dobře, starče," usmál se Uloth. "Co ti řekl starý tatík o té dávné bitvě?"

"Inu," podrbal se děd na zarostlé tváři, "jak si tak vzpomínám, říkal mi, no teda říkal -" Zarazil se, neboť před něj prsatá šenkýřka postavila korbel s pivem. "Inu, dík, Nimo."

Děvče se usmálo a přisunulo se ke Kaltenovi. "A co dělá to vaše?" zeptala se a přitiskla se bokem k plavovlasému rytíři. Kalten se lehce začervenal. "Ach to - je vynikající, zlato."

Hlas mu nepatrně zakolísal. Šenkýřčina přímočarost jej odzbrojila.

"Řeknete mi, když budete cokoli potřebovat, že jo?" povzbuzovala jej. "Úplně cokoli. Vždyť víte, že jsem tu proto, abyste se u nás cítili dobře."

"V tuhle chvíli ne," potřásl hlavou Kalten. "Možná později."

"Vy ze severu se na svět díváte jinak než my," prohodil trochu rozpačitě Bevier.

"Můžu ti dávat hodiny, chceš?" nabídl mu Uloth.

Bevier se začervenal.

"Je to dobrý chlapík." Uloth se usmál na ostatní a poplácal Beviera po rameni.

"Budeme ho prostě muset držet co nejdál od Arcia tak dlouho, než ho trochu zkazíme. Beviere, mám tě moc rád, ale jsi strašně škrobený a formální. Zkus se trochu uvolnit."

"Opravdu jsem tak hrozný?" zeptal se trochu zahanbeně Bevier.

"Však my to z tebe vyženeme," slíbil mu Ulath.

Sparhawk se podíval přes stůl na starého Lamorka, zubícího se holými dásněmi. "Můžeš vyřešit tenhle hloupý spor, dědo? Opravdu ty boje zasáhly až sem?"

"Inu, vopravdu zasáhly, mladej pane," zamumlal stařec, "a abych pravdu řek, tak ještě dál. Muj tatík říkal, že se válčilo a mordovalo - až u pelóskéjch hranic. Vite, to všeliký vojsko Thalézijánů se připlížilo kolem horního konce jezera a vpadlo Zemochum do zad. Jediná švanda byla, že Zemochu bylo ještě víc než Thalézijánů. Jó, pane, povídalo se to tak, že dyš se Zemoši vzpamatovali z toho překvápka, vrátili se zas sem - a cestou řvali a mordovali všechno, co bylo v dosahu. Řeknu vám, že místní lidi zalejzali do sklepu, dyš táhli kolem." Zhluboka se napil z korbenu. "Jó, panečku, už to *vypadalo*, že je po všem, a že Zemoši vyhráli a tak - dyš v tom se na ně vyhnula spousta těchdle Thalézijskéjch hochu a tady těm Zemochum nadělali děsný zvěrstva." Podíval se na Ulatha. "Teda, esli se neurazíte, ty vaši lidi sou hrozný dobytci, dyš se rozčítej."

"Já myslím, že to nějak souvisí s naším podnebím," přitakal Ulath.

Stařec žalostně nahlédl do prázdného korbele. "Myslite, že bych moh dostat ještě?" zeptal se s nadějí v hlase.

"Ovšem, dědo," souhlasil Sparhawk. "Kaltene, postarej se o to."

"Proč já?"

"Protože máš s krčmářkou lepší vztahy než já. Pokračuj s tím vyprávěním, dědo."

"Jó, pane, tak sem říkal, že tady pár legují na sever zuřila hrozitánská bitva. Ty hoši z Thalézije byli vopravdu nešťastny z toho, co se stalo jejich kámošum dále na jihu, a zrubali ty Zemochy sekerama a tak. Tam nahore je tak tisícovka hrobu nebo i víc - ale ne ve všech sou prej lidi. Zemoši si moc nevybírali, kdo s nima táh do boje -- aspoň tak se to říká. Měli byste vidět ty hroby tam na pláních - velký hromady hlíny porostlý všelijakou trávou a chroštim a tak. Farmáři tam celejch pět set let vyvorávají kosti a meče a sekery."

"A neříkal ti náhodou tatík, kdo Thalesiany vedl?" nadhodil opatrně Ulath. "Měl jsem tam tenkrát nějaké vzdálené předky, ale nikdy jsme se nedozvěděli, co se s nimi stalo. Myslíš, že mohl vést sám thaleský král?"

"Vo tom sem nikdá neslyšel - ani tak, ani vonak," přiznal starý Lamork. "Samo, že lidi z okolí nijak nestáli vo to, do tý řeže se přimíchat. Vobyčejný lidi se do takovejch věcí nemíchají."

"Byl snadno k rozpoznání," nadhodil Ulath. "Staré thaleské legendy říkají, že byl sedm stop vysoký a jeho korunu zdobil velký modrý drahokam."

"Nikdy sem neslyšel vo nikom, kdo by tachle vypadal - ale jak sem říkal, lidi z vesnice se *vopravdu* do válek moc nemíchaj."

"Myslíš, že tu po okolí bydlí ještě někdo, kdo slyšel o té bitvě i jiné příběhy?" zeptal se neutrálním tónem Bevier.

"Řek bych, že je to možný," připustil stařík, "ale muj tatík byl jedním z nejlepších vypravěčů z okolí. Dyš mu bylo kolem padesáti, přejel ho žebříňák a vošklivě mu pochroumal záda. Tak sedával na lavici před toudle hospodou, von a jeho parťáci. Porád vomílali ty starý historky a von to měl hrozně rád - dyš nemoh dělat nic jinýho, jak byl zmrzačeněj, vite. A všechny ty vyprávěnky sem se vod něj naučil - já byl jeho voblíbenec a dycky sem mu nosil z lokálu pivo." Podíval se na Ulatha. "Né, pane. Žádněj z těch příběhů, co sem kdy slyšel, nic neřikal vo takovym králi, ale jak sem říkal, byla to děsná bitva a místní se drželi stranou. Je možný, že tam ten váš král byl, ale nevšim si ho nikdo, kdo by vo něm vyprávěl."

"A říkáš, že se ta bitva odehrála pár leguí odsud na sever?" zasáhl Sparhawk

"Možná tak sedm mil," opáčil stařec a dlouze upil z nového korbenu, jež mu přinesla širokoboká šenkýřka. "Abych pravdu řek, mladej pane, já byl dycinky tak trochu pecivál a tak daleko sem nikdá nebyl." Lišácky na ně zamrkal. "Esli se neurazíte, mladý pánové, připadáte mi na toho krále zatraceně zvědavý."

"To je docela prosté, dědo," odvětil hladce Ulath. "Král Sarak Thaleský byl jedním z hrdinů mého národa. Pokud bych dokázal zjistit, co se s ním tenkrát stalo, budu z toho mít velkou slávu a uznání. Král Wargun by mne za to mohl odměnit i vévodským titulem - tedy pokud na to někdy bude dostatečně střízlivý."

Stařík se uchechtl. "Jó, vo tom sem slyšel. Chlastá vopravdu tolik, jak se povídá?"

"Pravděpodobně ještě víc."

"Teda, páni - vévodskej titul ste říkal? No, to už za tu námahu stojí. Možná byste se chtěl na to bojiště podívat a trochu se tam porejpat v zemi. Třeba tam najdete nákou stopu. Chlap sedum stop vysokej - a eště král. Nó, ten musel mít náký brnění a zbraně. Znáám tam v těch končinách jednoho farmáře - menuje se Wat. Na starý vyprávěnky si potrpí zrovna tak jako já a celý to bojiště má, abych tak řek, na dvorku. Esli existuje náká šance, von by to moh vědít."

"Říkáš, že se ten chlapík jmenuje Wat?" ujistil se nedbale Sparhawk.

"Nemůžete ho nepoznat, mladý pánové. Šilhá a furt se drbe. A má už dobřejch třicet let zlou ženu." Zatřásl významně prázdným korbelem.

"Hej, děvenko," zvolal Ulath a vylovil z opasku několik mincí. "Co kdybys dolévala tady našemu starému příteli, dokud nespadne pod stůl?"

"Inu, děkan, vaše vévodstvo," zakřenil se stařík.

"Koneckonců, dědo, třeba tadyto území dostanu lénem, ne?"

"Lepší byste nikde nenašel, vzácnej pane."

Opustili nálevnu a vystoupali po schodech. "To se docela povedlo, co?" pochválil si Kurik.

"Měli jsme štěstí," souhlasil Kalten. "Co kdyby tu ten děda dneska nebyl?"

"Pak by nás někdo z ostatních za ním poslal. Obyčejní rybáři rádi pomáhají lidem, co jim koupí pivo."

"Asi bychom si měli pamatovat tu historku, kterou mu Ulathe vyprávěl," upozornil Tynian. "Pokud budeme rolníkům tvrdit, že chceme navrátit královny kosti zpět do Thalesie, nebudou alespoň přemýšlet nad důvody naší zvědavosti."

"A není něco takového lhaní?" zeptal se Berit.

"Ne tak docela," zavrtěl hlavou Ulathe. "Vždyť ho skutečně zase pohřbíme, až najdeme korunu, nebo snad ne?"

"Samozřejmě."

"No tak vidíš."

Berit se zatvářil trochu pochybovačně. "Půjdu se postarat o večeri," pronesl po chvíli, "ale obávám se, že ve vaší logice je díra, sire Ulathe."

"Opravdu?" podivil se oslovený.

Druhý den zrána stále ještě přšelo. Někdy uprostřed noci vyklouzl Kalten z pokoje, který se Sparhawkem sdílel. Sparhawk měl určité podezření, kam se asi jeho plavovlasý přítel ztratil, a dost důležitou roli v tom podezření hrála jistá až příliš přátelská šenkýřka Nima. Před Kaltenem však celou záležitost nerozebíral. Koneckonců byl Sparhawk rytíř a gentleman.

Dobré dvě hodiny jeli na sever, až dorazili na širokou louku, jež se vlnila množstvím pohřebních mohyl, pokrytých trávou. "Kdybych tak věděl, kterou mám začít," mumlal Tynian, když sesedli s koní.

"Nějakou si vyber," vybídl ho Sparhawk. "Snad by nám ten Wat mohl poradit přesněji, ale zkusme to nejdřív takhle. Možná tím ušetříme nějaký čas, což by se nám hodilo. Nemáme jej nazbyt."

"Pořád máš strach o vaši královnu, co, Sparhawk?" zeptal se lišácky Bevier.

"Ovšem. To je také má povinnost."

"Já se, příteli, domnívám, že to je něco víc. Tvůj vztah ke královně zahrnuje i jiné city, než jen pocit povinnosti ke svému vládci."

"Jsi hloupě a zbytečně romantický, Beviere. Vždyť je to ještě dítě." Sparhawk odpověděl překvapivě podrážděně, ale přes jeho tón byla slova dost defenzivní. "Ještě než začneme, pánové," prohlásil honem, "měli bychom se trochu rozhlédnout po okolí. Nestojím o to, aby nás odněkud sledoval houf Zemochů, a už vůbec nechci, aby nám během zaříkávání vpadli do zad nějakí tupí Pátračovi vojáci."

"S těmi bychom se dokázali vypořádat," mávl rukou Kalten.

"Pravděpodobně ano, ale o to nejde. Pokaždé, když jednoho z nich zabijeme, prozrazujeme tím Pátračovi naši přibližnou polohu."

"Ta Othova štěnice už mi začíná lézt na nervy," odplivl si Kalten. "Všechno tohle schovávání a plížení je nepřírozené."

"Možná ano, ale v našem vlastním zájmu ho budeme muset nějaký čas vydržet."

Zanechali Sefrenii a děti pod přístřeškem z napnuté plachtoviny a rozjeli se po okolí. Nenašli však ani živáčka, a tak se záhy vrátili zpět.

"Co třeba takhle?" navrhl Uloth a ukázal na nízkou mohyly. "Vypadá docela thalesky."

Tynian pokrčil rameny. "Není o nic horší než ty ostatní."

Sesedli s koní. "Nepřežeň to," varoval Tyniana Sparhawk. "Pokud se začneš cítit unaven, radši s tím přestaň."

"Potřebujeme informace, Sparhawk. Neboj, nic se mi nestane." Tynian sňal těžkou přilbici, vytáhl provaz a jal se jej rozkládat stejně jako předešlého dne. Pak se s lehkým úšklebkem narovnal. "Tak, tohle by mělo stačit." Odhodil nazad modrý plášť a pronesl slavnostní styrická slova doprovázená složitými gesty. Poté opět tleskl rukama.

Mohyla se zuřivě zatřásla, jako by ji zachvátilo zemětřesení, a bytost, která se z ní vynořila, nestoupala pomalu vzhůru. Vyrasila s řevem ven - a nebyla to bytost lidská.

"Tyniane!" vykřikla Sefrenie. "Pošli to zpátky!"

Tynian však stál jako přimrazený a v hrůze třeštil oči.

Ohavný tvor se na ně přihnal, převálil se přes nehnutě stojícího Tyniana a dopadl na Beviera, zatínaje spáry a zuby do jeho brnění.

"Sparhawk!" křičela Sefrenie, když ramenatý pandion vytrhl meč. "Tím ne! Není to k ničemu! Použij Aldreovu sudlici!"

Sparhawk se otočil jako na obrtlíku a vytrhl žádanou zbraň, již měl přivázanou u sedla.

Obludný tvor mezitím nadzvedl Beviera, jako by nebyl rytíř v plné zbroji, ale malé dítě, a strašlivou silou jím udeřil o zem. Poté skočil na Kaltenu a jal se mu rvát za přilbu. Uloth, Kurik a Berit přispěchali přáteli na pomoc a obořili se na nestvůru svými zbraněmi. K jejich úžasu však těžké sekery a Kurikův palcát nedokázaly proniknout do těla netvora, ale odrážely se od něj v závojích jisker. Vtom přispěchal Sparhawk a třímal sudlici. Kalten seděl otřesen a jeho černá přilba byla celá zprohýbaná a poškrábaná. Sparhawk vší silou vehnal svou zbraň do boku obludy. Tvor zavřískl a obrátil se k němu. Znovu a znovu do něj Sparhawk bodal a pokaždé cítil, jak jeho zbraní projel mohutný záchvěv neznámé síly. Po chvíli využil příležitosti, odrazil spár nestvůry a vrazil jí sudlici přímo do prsou. Ohavná tlama se rozevřela, avšak namísto krve z ní vytryskl jakýsi černý sliz. Sparhawk se zachmuřeným výrazem zakroutil několikrát ostřím v ráně, aby ji zvětšil. Netvor znovu zařval a padl na zem. Sparhawk vytáhl zbraň z rány a nestvůra s vytím prchala pryč a svírala si přitom zející díru na prsou. Když se dopotácěla na okraj mohyly, ponořila se zpět do hlubin.

Tynian klečel v blátě, hlavu v dlaních a vzlykal. Bevier ležel bez hnutí a Kalten seděl a sténal.

Sefrenie přiběhla rychle k Tynianovi, a když mu krátce pohlédla do tváře, pronesla několik spěšných styrických slov a prsty seslala kouzlo. Tynianovy vzlyky se utišily a rytíř se za okamžik překotil na bok. "Musím ho udržet ve spánku, dokud se neuzdraví," konstatovala. "Pokud se vůbec uzdraví. Sparhawku, ty pomoz Kaltenovi. Já se postarám o Beviera."

Oslovený šel ke Kaltenovi. "Co tě bolí?" zeptal se ho.

"Mám dojem, že mi ta potvora polámala pár žeber," zasípěl Kalten. "Co to bylo? Můj meč od toho jen odskakoval."

"O to se budeme starat později," odbyl jej Sparhawk. "Teď ti sundáme brnění a zavážeme ta žebra. Nechci, aby ti některé z nich propíchno plíce."

"S tím mohu jen souhlasit," Kalten přivřel oči. "Bolí mě celé tělo a o problémy navíc nestojím. Co je s Bevierem?"

"Ještě nevíme. Sefrenie ho prohlíží."

Bevier na tom byl zřejmě hůř. Když Sparhawk Kaltenovi stáhl hrudník širokým pruhem plátna a ošetřil několik dalších drobných zranění, pospíchal k ležícímu Arcianovi. "Jak to vypadá?" zeptal se Sefrenie.

"Je to dost vážné, Sparhawku," zněla odpověď. "Nemá žádné šrámy ani pohmožděniny, ale bojím se, že krvácí uvnitř."

"Kuriku, Berite," zavolal Sparhawk. "Postavte stany. Zranění potřebují být v suchu." Ohlédl se a spatřil, jak Talen odjíždí cvalem pryč. "Kam zase jede *tenhle*?" rozzuřil se.

"Poslal jsem ho podívat se po nějakém povoze," vysvětlil Kurik. "Zranění potřebují rychle k lékaři a nedokáží jet v sedle."

Ulath se zamračil. "Jak se ti, Sparhawku, podařilo zabodnout do té obludy sudlici?" ptal se. "Má sekera pokaždé odskočila."

"Nevím," přiznal Sparhawk.

"Zásluhou prstenů," odpověděla Sefrenie aniž vzhledla od nehybného Bevierova těla.

"Já jsem si *myslel*, že cítím nějakou sílu, když jsem do té nestvůry bodal," přikývl Sparhawk. "Ale jak to, že jsem jejich moc nepocítil nikdy dřív?"

"Protože byly odděleny jeden od druhého," prozradila Styřička. "Ale teď máš jeden na prstě a druhý je ukryt v sudlici. Jakmile je dáš k sobě, mají ohromnou moc. Vždyť jsou součástí samého Bhelliomu."

"No dobrá," pokrčil rameny Ulath. "Ale kde byla chyba? Tynian se snažil vyvolat duchy Thalesianů. Jak to, že vyvolal tu nestvůru?"

"Očividně otevřel omylem nesprávný hrob," odtušila Sefrenie. "Obávám se, že vyvolávání duchů není úplně nejexaktnější obor magie. Když sem vtrhli Zemoši, poslal s nimi Azash i jisté své bytosti. Tynian náhodou vyvolal jednu z nich."

"Co se s ním stalo?"

"Útok toho tvora mu téměř vypálil mysl."

"Uzdraví se?"

"Nevím, Ulathe. Opravdu nevím."

Kurik a Berit mezitím vztyčili stany a Sparhawk s Ulatem do nich odtáhli zraněné. "Budeme potřebovat oheň," konstatoval Kurik, "ale obávám se, že dnes nebude snadné jej rozdělát. Zbylo mi sice od minule trochu suchého dřeva, ale to dlouho nevydrží. Ti muži jsou mokří a prochladlí, potřebují bezpodmínečně usušit a zahřát."

"Napadá tě něco?" zeptal se jej Sparhawk.

"Nějak si s tím poradím."

Bylo krátce po poledni, když se vrátil Talen a vezl rozviklaný vozík, ne o moc větší než dvoukolák. "Nic lepšího nebylo," omlouval se.

"Musel jsi jej ukrást?" zajímal se Kurik.

"Ne. Nechtěl jsem, aby mne farmář pronásledoval. Koupil jsem ho."

"Za co?"

Talen se uličnický podíval na kožený měšec, který jeho otci visel u pasu. "Necítíš se na téhle straně trochu odlehčen, Kuriku?"

Kurik zaklel a prohlédl si měšec zblízka. Dno bylo hladce odříznuté.

"Tady je zbytek," oznámil Talen a vrátil mu hrstku mincí.

"To jsi je opravdu ukradl *mně*?"

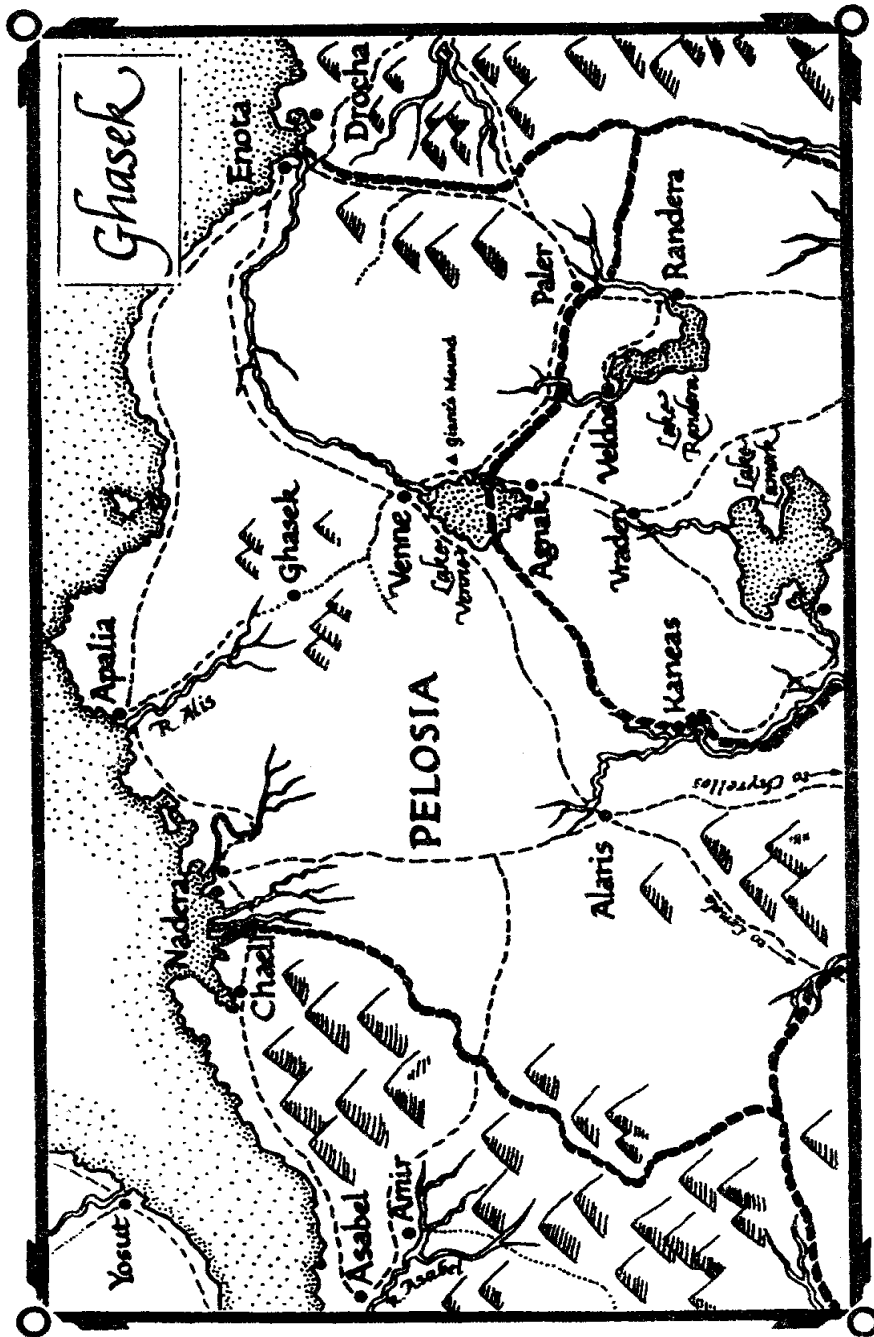
"Prosím tě, nerozčiluj se. Sparhawk a ostatní jsou pořád v brnění a měšce mají pod ním. Ten tvůj byl jediný, k němuž se dalo dostat."

"Co je pod tou plachtovinou?" zajímal se Sparhawk, nahlížeje do vozu.

"Suché dřevo na oheň," opáčil hoch. "Farmář měl slušnou zásobu ve stodole. Vzal jsem i pár kuřat. Povož jsem neukradl," zopakoval důrazně, "ale to dříví a kuřata ano - potřebuju si udržet cvik. Jen tak mimochodem, ten farmář s jmenuje Wat, šilhá a pořád se drbe. Mám dojem, že když jsem včera poslouchal za dveřmi od šenku, zdály se vám tyhle věci bůhvíproč důležité."

DÍL DRUHÝ

GHASEK

KAPITOLA

DESÁTÁ

DÉŠŤ SE ZMÍRNIL a z jezera sem zavanul čerstvý větřík, který rozmetával kapky ve sprškách po hladině jezírek stojaté vody, jimiž byla bahnitá pláň posetá. Kurik a Berit rozdělali oheň uprostřed kruhu stanů a na návětrné straně jej obestavěli zástěnami z plachtoviny, jednak aby jej chránily před deštěm a poryvy větru, jednak aby odrážely co nejvíce tepla na stan, kde leželi ranění rytíři.

Z dalšího stanu vylezl Ulath a přehazoval si přes mohutná, v oceli oděná ramena suchý plášť. Zvedl k nebi oči, stíněné štětinatým obočím. "Zdá se, že už to trochu přestává," zvěstoval Sparhawkovi.

"Doufejme," odvětil oslovený. "Raněným by cesta v lijáku asi neudělala moc dobře."

Ulath souhlasně zamručel. "Tohle se zrovna moc nevydařilo, co, Sparhawk," řekl mrzutě. "Tři muži jsou vyřazeni a k Bhelliomu nejsme ani o krůček blíž."

K tomu se nedalo nic dodat. "Pojďme se podívat za Sefrenií," navrhl aspoň Sparhawk.

Obešli oheň a vstoupili do stanu, kde se drobná Styrička skláněla nad zraněnými. "Jak se jim daří?" zeptal se Sparhawk.

"Kalten bude v pořádku," odpověděla, zatímco přetahovala přes plavovlasého pandiona červenou vlněnou přikrývku. "Už měl párkrát v životě kosti zlomené a umí se uzdravit rychle. Bevierovi jsem dala lék, který by měl zastavit krvácení. Nejvíc mne ale trápí Tynian. Pokud s ním něco neuděláme - a to hodně rychle - jeho mysl se ztratí navždy."

Sparhawk se zachvěl. "Copak nemůžeš vůbec nic dělat?"

Našpulila rty. "Už jsem o tom dost přemýšlela. S myslí se pracuje daleko hůř než s tělem. Musíš být velice opatrný."

"Co se mu vlastně stalo?" dožadoval se Ulath. "Nepochopil jsem tak docela, co jsi mi prve řekla."

"Na konci svého zaříkání se zcela otevřel bytosti, která povstala z mohyly. Mrtvý obvykle vstává pomalu, takže máš čas postavit se k obraně, je-li toho zapotřebí. Ale tohle zvíře nebylo skutečně mrtvé, a tak se k němu dostalo dřív, než se stačil bránit." Nahlédla do Tynianovy popelavé tváře. "Existuje jeden prostředek, jenž by mu mohl pomoci," pokračovala zamyšleně. "Za pokus to stojí. Nic jiného už ho asi nezachrání. Píšťalko, pojď sem."

Děvčátko vstalo z plachtoviny, která zde tvořila podlažku. Sparhawk si nepřítomně všiml, že má bosá chodidla zbarvená do zelena trávou. Navzdory

bahnu a mokru měla Píšťalka nohy vždycky zelené. Tiše přeběhla stan a její temné oči tázavě utkvěly na její učitelce.

Sefrenie k ní promluvila v onom podivném styrickém dialektu.

Píšťalka přikývla.

"Tak, pánové," obrátila se Sefrenie k přihlížejícím rytířům, "v tomhle okamžiku nám nemůžete nijak pomoci a jenom překážíte."

"Počkáme venku," svolil Sparhawk, trochu v rozpacích nad příkrým způsobem, jímž byli vypuzeni.

"To budu moc ráda."

Oba muži vyšli ven. "Dokáže být pěkně ostrá, co?" prohodil Uloth.

"Dělá to pokaždé, když jde o něco vážného."

"Vždycky se k vám pandionům chová takhle?"

"Ano."

Ze stanu zaslechli zvuk Píšťalčina syringu. Melodie byla podobně líná a malátná, jako když Píšťalka uspávala špehy před kapitulou a vojáky ve vardenaiských docích. Jistý rozdíl tu ale byl a Sefreniino slavnostní styrické deklamování tvořilo s hudbou jakýsi kontrastní dvojhlas. Stan začal náhle žhnout podivným zlatým svitem.

"O tomhle kouzlu jsem nikdy neslyšel," přiznal Uloth.

"Učíme se pouze těm kouzlům, které budeme pravděpodobně potřebovat," odvětil Sparhawk. "Jsou celé říše styrických kouzel, o jejichž existenci nemáme ani potuchy. Některá z nich jsou příliš obtížná, jiná zase nebezpečná." Obrátil se k ohni. "Talene," zavolal.

Mladý zloděj vystrčil hlavu z jednoho ze stanů. "Co se děje?" zeptal se obezřetně.

"Pojď sem. Chci s tebou mluvit."

"Nemůžeme to odbýt vevnitř? Vždyť venku prší."

Sparhawk si povzdechl. "Prostě pojď ven, prosím tě, a nediskutuj se mnou pokaždé, když něco chci."

Chlapec s mrmláním vylezl ze stanu a ostražitě se blížil k rytíři. "Jsem zase v nějakém průšvihů?"

"Já momentálně o žádném nevím. Říkal jsi, že ten farmář, cos od něj koupil povoz, se jmenoval Wat?"

"Ano."

"Jak daleko je jeho farma?"

"Pár mil."

"Jakže tedy ten muž vypadá?"

"Každým okem kouká jinam a pořád se v drbe. Není to ten chlapík, o kterém vám vyprávěl tamten děda v šenku?"

"Jak víš, kdo nám co vyprávěl?"

Talen pokrčil rameny. "Poslouchal jsem za dveřmi."

"Takže jsi nás špehoval?"

"Nevím, jestli se to dá říct zrovna takhle. Jsem ještě dítě, Sparhawk - nebo mě za něj aspoň lidé považují. Naučil jsem se, že pokud opravdu potřebuji něco se dozvědět, musím si to zjistit sám."

"Pravděpodobně má pravdu, Sparhawk," podpořil jej Uloth.

"Měl by sis vzít radši plášť," poradil chlapci Sparhawk. "Za chvíli totiž půjdeme na návštěvu za tím tvým šilhavým farmářem."

Talen se podíval do deště a vzdychl.

V hloubi stanu hudba ustala a umkl i Sefreniin hlas.

"Rád bych věděl, jestli to je dobré znamení, nebo špatné," svěřil se Uloth.

S napětím čekali. Za několik okamžiků Sefrenie vykoukla. "Myslím, že je mimo nebezpečí. Pojd'te dovnitř a trochu si s ním promluvte. Potřebuji si ověřit, jak bude odpovídat."

Tynian měl stále popelavé líce a ruce se mu třáslly, ale už seděl opřený o polštář a jeho oči, ač utrápené, zračily inteligenci a zdravý rozum.

"Jak se cítíš?" vyzvídal Sparhawk a snažil se, aby to znělo nenuceně.

Tynian se slabě zasmál. "Jestli to mám k něčemu přirovnat, pak mám pocit, jako by mne někdo obrátil naruby a pak zase nazpátek. Podařilo se vám zabít tu stvůru?"

"Sparhawk ji zahnal s tou svou sudlicí," prozradil Uloth.

Do Tynianových očí se vrátil strach. "Takže se může vrátit?"

"Není to moc pravděpodobné," chlácholil jej Uloth. "Skočila zpátky do mohyly a přiklopila za sebou hlínu."

"Díky Bohu," oddechl si úlevně Tynian.

"Myslím, že teď by ses měl pořádně vyspat," usoudila Sefrenie. "Promluvit si můžeme později."

Tynian přikývl a klesl zpět na postel.

Sefrenie jej přikryla dekou, pokynula Sparhawkovi s Ulatem a vyvedla je před stan. "Dostane se z toho," ujistila je. "Když jsem ho slyšela smát se, hned se mi ulevilo. Nějaký čas to ještě bude trvat, ale to nejhorší má za sebou."

"Já popadnu Talena a pojedu s ním k tomu farmáři," informoval je Sparhawk. "Zdá se, že je to ten chlápek, o němž nám vyprávěl stařík v hospodě. Mohl by nám poradit, kam máme jet dál."

"Za pokus to patrně stojí," pronesl Uloth trochu pochybovačně. "Já s Kurikem dohlédneme, aby tu byl klid."

Sparhawk přikývl a odkráčel do stanu, který obvykle sdílel s Kaltenem. Tam si svlékl pancíř a navlékl se do drátěné košile a vlněných bachratých kamaší. Pak si připjal meč a přes ramena přehodil obyčejný šedý cestovní plášť s kapucí. Poté vyšel ven k ohni. "Talene, pojd'," vybídl chlapce.

Volaný vyšel ze stanu s rezignovaným výrazem v tváři. Na tělo se mu stále lepil promočený plášť. "Asi se mi nepodaří ti ten výlet vymluvit," spíš konstatoval, než se zeptal.

"Ne"

"V tom případě doufám, že se farmář ještě nedíval do stodoly. Mohl by být na své dříví pěkně citlivý."

"Pokud bude třeba, zaplatím mu za něj."

Talen přimhouřil oči. "Po té vši dřině, kterou mi dalo ho ukrást? Sparhawk, to je urážka. Možná je to dokonce i neetické."

Sparhawk se na něj tázavě podíval. "Jednou mi budeš muset vysvětlit zlodějskou etiku."

"Je hrozně jednoduchá, Sparhawk. Prvním a základním pravidlem je za nic neplatit."

"Myslel jsem si, že to nějak takhle bude. Jedem."

Jak vyrazili k jezeru, nebe na západě se zřetelně rozjasňovalo a déšť se změnil ve sporadické přehrášky. Sparhawk měl hned lepší náladu, do smíchu mu však stále nebylo. Obavy které jej pronásledovaly od prvních kroků, které učinil z Cimmury, se ukázaly jako plně oprávněné. Alespoň teď vědí, co mohou očekávat, a mají tak pevné východisko do nového pátrání. Sparhawk přijal stoicky nezdravý a pokračoval dál pod nebem, které jasnělo čím dál víc.

Dům a hospodářské budovy farmáře Wata ležely v úzkém zarostlém údolíčku. Farma vypadala dost nepořádně, obklopená dřevěnou palisádou, jejíž kůly se nakláněly pod dujícím větrem do všech stran. Dům, napůl z klád a napůl z kamene nesl rozdrbanou doškovou střechu a zdál se být těsně před spadnutím. Stodola na tom byla ještě hůř, držela pohromadě patrně jenom ze zvyku. Na zabláceném dvoře stál rozbitý dvoukolák a zrezavělé nářadí se válelo všude, kde je jeho vlastník zrovna odhodil. Mokrý a rozčepýřený kuřata rezignovaně hrabala ve vrstvě bláta a nedaleko dveří domu ryl vychrtlý černobílý čuník.

"Moc úpravně to tu nemá, co?" nadhodil Talen.

"Viděl jsem ten sklep v Cimmuře, kde jsi bydlel," opáčil rytíř, "útulné to tam taky zrovna nebylo."

"Ale přinejmenším to bylo skryté zrakům okolí. Nepořádek tohohle chlapíka je na očích všem."

Z domu se vyhrabal muž s očima, z nichž každé mířilo jinam, a s mastnými, špinavými vlasy. Oděv mu držel pohromadě jen díky sešňorování kousky provazu. Nepřítomně se drbal na břicho. "Co tu chcete?" zeptal se nepříteli přátelským tónem a sehnul se, aby nakopl prase. "Vypadni vocaď, Sofie," nařídil mu.

"Mluvili jsme s jedním starcem dole ve vesnici," vysvětloval Sparhawk a doprovodil svoji řeč palcem, vystrčeným ve směru, odkud přijeli. "Byl to bělovlasý děda, který zná spoustu místních starých historek."

"To určitě myslíte starýho Farshe," kývl farmář.

"Nám se nepředstavil," pokrčil klidně rameny Sparhawk. "Potkali jsme se s ním v krčmě."

"Jo, to je Farsh. Rád zůstává co nejbliž u píva. A co to má společnýho se mnou?"

"Tvrdil, že máš taky rád staré příběhy - a hlavně ty, které souvisejí s bitvou, která se tu přibližně před pěti sty lety odehrála."

Chlapíkova tvář se rozjasnila. "Jó, todle," protáhl, "my sme s Farshem tydle vyprávěnky vodjakživa přemílali. Podťe dál, jemnostpane. Už sem si vo těch starejch zlatejch časech dlouho nepopovídal."

"Děkujem, sousede. Je to od tebe moc milé." Sparhawk seskočil s Farana. "Pojď, Talene."

"Já. vám ty koně vodvedu do stodoly," nabídl farmář.

Faran pohlédl na rozpadající se stavbu a otřásl se.

"Díky," zachraňoval situaci Sparhawk, "ale déšť už pomalu ustává a ten větřík jim aspoň vysuší srst. Necháme je tady na louce, to jim úplně stačí."

"Někdo by vám je moh šlohnout"

"Tohohle ne," ujistil jej Sparhawk. "Tenhle typ koní zloději moc rádi nemají."

"No, dyš ho někdo votočí, pudete pěšky vy." Šilhavec pokrčil rameny a obrátil se, aby otevřel dveře do domu.

Vnitřek domu nebyl o nic pořádnější než jeho okolí. Na stole se válely zbytky několika jídel a v rozích se vršily kupky špinavého šatstva. "Menuju se Wat," představil se muž a žuchl na židli. "Kecněte si taky," vyzval své návštěvníky. Potom zamžoural na Talena. "Hele, ty si ten mladej, co vode mě koupil vozejk."

"Ano," přiznal chlapec trochu nervózně.

"A funguje dobře? Myslím tím, esli mu neupadlo kolo nebo tak."

"Naprostu perfektně," ujistil ho s úlevou Talen.

"To sem moc rád. A kerá historka vás teda zajímá?"

"Zajímá nás jakákoli informace o tom, co se během bitvy stalo s tehdejším thaleským králem. Jeden náš přítel je jeho vzdálený příbuzný a jeho rodina by chtěla přivést královy kosti zpět do Thalesie k řádnému pohřbu."

"V životě sem nic vo žádnym thalézky královi neslyšel," přiznal Wat, "ale to eště nic neznamená. Todle byla móc velká bitva a Thalezijáni se rvali se Zemochama po celý dylce jezera vod jižního cípu až k Pelóziji. Vite, dyš tu Thalezijáni začali přistávat, hlídky vod Zemochů je viděly a Otha sem poslal pár slušnejch šiku, aby je nepustily na hlavní bojiště. Nejdřív sem přijelo Thalezijánů jen pár malejch skupinek a s těma si Zemoši v pohodě poradili. Byl to docela slušnej masakr. Jenže pak přistál hlavní voj thalezijánský armády a karta se vobrátila. Hele, mám tu krapet domácího píva. Nechtěli byste si dát?"

"Já proti tomu nic nemám," přikývl Sparhawk. "Ale chlapec je na to ještě mladý."

"Přinesu hlt mlíka, esli to tak bude mladýmu vyhovovat," nabídl se Wat.

Talen si povzdechl. "Proč ne?" řekl nahlas.

Sparhawk uvažoval. "Thaleský král se vylodil mezi prvními. Opustil své sídelní města ještě před svou armádou, ale na místo, kde se odehrála hlavní bitva, nikdy nedorazil."

"Pak leží nejspíš někde v Pelóziji nebo třeba v Deíře," odušil Wat a zvedl se, aby došel pro mléko a pivo.

"To je pěkný kus země." Sparhawk svažtil obočí.

"To je, kamaráde, to je, ale dete po správný stopě. V Pelóziji je taky fůra lidí, co maj rádi starý příběhy jako já s Farshem, a čím budete blíž místu, kde krále pochovali, tím větší šanci budete mít, že najdete chlápka, kerej vám vo něm poví."

"To je nejspíš pravda," přitakal Sparhawk a usrkl piva. Bylo trochu kalné, ale chuťově vynikající.

Wat se rozvalil v židli a poškrábal se na prsou. "Fór je v tom, kamaráde, že ta bitva byla moc velká, než aby jí jeden dokázal vidět celou. Já vim zatraceně dobře, co se dělo tady, a Farsh zas, co se vdehrálo u vesnice a jižně vod ní. Tak trochu víme vo celý tý válce, ale dyš chcete podrobnosti, to budete muset za někym, kdo bydlí blíž."

Sparhawk si povzdechl. "Pak je to tedy otázkou čirého štěstí," řekl sklíčeně. "Můžem klidně kolem takového člověka projet a nenapadne nás se ho zeptat."

"Né, to nejni tak docela pravda, kamaráde," zavrtěl hlavou Wat. "My chlápci, co máme rádi povídačky, známe jeden druhýho. Starej Farsh vás poslal ke mně, a já vás můžu poslat za chlápkem, co bydlí v Paleru, nahóře v Pelóziji. Ví vo hodně víc vo tom, co se tam u nich dělo, a zná taky lidi, kerý bydlej eště dál. To sem měl na mysli, dyž sem říkal, že dete po správný stopě. Stačí, dyš pudete vod jednoho k druhýmu, dokud se nedozvíte, co potřebujete. Je to vo móc rychlejší než překopat, celou severní Pelóziji a Deiru."

"To máš asi pravdu."

Šilhavec přimhouřil lišácky oči. "Nezloběj se na mě, jemnostpane, ale vy urozený si myslíte, že my prostý lidi nevíme nic. Jenže dyš nás dáte dohromady, pak na celým světě je, zatraceně málo věcí, kerý bysme *nevěděli*."

"To si budu pamatovat," ujistil jej Sparhawk. "A kdo je ten muž v Paleru?"

"Je hubenej, menuje se Berd - hloupý méno, ale Pelózijáni si v takovejch libujou. Má koželužnu venku před hradbama, kousek vod severní brány. To víte, do města ho kvůli tomu smradu, kerej dělá, nechtěli. Zajděte za Berdem, a dyš ten váš příběh nebude znát, pošle vás za někym jinym."

Sparhawk se zvedl. "Wate, moc jsi nám pomohl." Podal chlapíkovi několik mincí. "Až příště půjdeš do vesnice, dej si pár korbělů piva, a jestli narazíš na Farshe, kup mu taky jedno."

"Jejda, děkas, jemnostpane," zaradoval se Wat. "Určitě vás poslechnu. A hodně štěstí v tom hledání."

"Díky." Pak si Sparhawk na něco vzpomněl. "Rád bych od tebe koupil trochu dřeva na oheň, jestli nějaké můžeš postrádat." Podal farmáři několik dalších mincí.

"Inu, jistě, jemnostpane. Poďte se mnou do stodoly a já vám ukážu, kde ho mám."

"To je v pořádku, Wate," usmál se Sparhawk. "Už jsme tam byli. Pojd', Talene."

Když oba cestovatelé vyšli z domu, bylo už po dešti a nad jezerem na západě se klenula blankytně modrá obloha.

"A musel jsi mu to říct a musel jsi mu zaplatit, že jo?" znechuceně si odfrkl Talen.

"Když on nám opravdu *hodně* pomohl, Talene," téměř se bránil Sparhawk.

"To s tím nemá co do činění. Ostatně, opravdu jsme se dozvěděli tolik?"

"Byl to dobrý začátek," vysvětloval rytíř. "Wat možná nevypadá moc chytře, ale má za ušima. Ten nápad, abychom chodili od jednoho lidového vypravěče k druhému, je zatím to nejlepší, co jsme až dosud měli."

"Ale zabere nám to dost času."

"Ne tolik jako některá jiná zdržení, která jsme až dosud měli."

"Tak jsme sem tedy nejeli nadarmo."

"To zjistíme, až si promluvíme s tím koželuhem v Paleru." Když se vrátili do tábora, zastihli právě Ulaitha s Beritem, jak napnuli šňůru kolem ohně a rozvěšují na ni promočené svršky. "Měli jste štěstí?" zajímal se Ulaith.

"Snad ano," odpověděl Sparhawk. "Je téměř jisté, že se král Sarak tak daleko na jih vůbec nedostal. S největší pravděpodobností se v Pelosii a Deiře bojovalo mnohem víc, než kolik by se podle Bevierových kronik zdálo."

"Co tedy podnikneme dál?"

"Pojedeme do města Paler v Pelosii a navštívíme tamějšího koželuha jménem Berd. A pokud ani on o Sarakovi neslyšel, pravděpodobně nás pošle k někomu, kdo nám poradí. Jak je Tynianovi?"

"Stále ještě spí. Bevier se už ale probral a Sefrenie ho právě krmí polévkou."

"To je dobré znamení. Pojd'me dovnitř a promluvíme si s ní. Když se teď vyčáslilo, budeme snad moci jet brzy dál."

Vpadli do stanu a Sparhawk své učitelce zopakoval stručný obsah rozhovoru s Watem.

"Ten plán je rozumný, Sparhawk," schválila jej Sefrenie. "Jak je to daleko do Paleru?"

"Talene, dojdi mi pro mapu, ano?"

"Proč já?"

"Protože jsem tě o to požádal."

"Jo tak. No dobře."

"A jenom mapu, Talene," upřesnil Sparhawk. "Neber mi z vaku nic jiného."

Chlapec se za chvíli vrátil a Sparhawk rozložil velký arch.

"Tak," prohlásil a přejel po něm ukazovákem. "Paler je zde na severním konci jezera, přímo za pelosijskou hranicí. Odhaduji to tak na deset leguí."

"Ten povoz pojede dost pomalu," upozornil Kurik. "A nechceme přece raněné vyklepat za jízdy. Bude nám to pravděpodobně trvat dobré dva dny."

"Alespoň budeme moci poslat nemocné v Paleru k lékařům," konstatovala s úlevou Sefrenie.

"Ale vždyť my nemusíme jet na tom voze," namítl Bevier. Byl ještě pobledlý a na čele se mu perlil pot. "Tynianovi je mnohem líp a Kalten a já máme mnohem lehčí zranění než on. Můžeme jet v sedle."

"Nemůžete, alespoň pokud tu velím já," zavrtil hlavou Sparhawk. "Nehodlám riskovat vaše zdraví a životy jen kvůli pár hodinám." Šel k východu ze stanu a otevřel jej. "Blíží se večer," oznámil. "Pořádně se vyspíme a hned ráno vyrazíme."

Kalten zachrochtal a s bolestivým výrazem se posadil. "To je dobře," liboval si. "A teď, když jsme se dohodli, bude nějaká večere?"

Po jídle opustil Sparhawk stan a usadil se k ohni. Mrzutě se díval do plamenů, než si k němu přisedla Sefrenie. "Copak je ti, drahý?"

"Měl jsem konečně čas si to celé pořádně promyslet. Myslíš, že nám ten plán k něčemu bude? Klidně bychom mohli neblížších dvacet let jezdit po Pelosii a Deire a poslouchat vyprávěny místních starců."

"Já si to nemyslím, Sparhawku," odporovala Sefrenie. "Občas mám nějaké předtuchy - malé záblesky prozření do budoucnosti. A dnes určitým způsobem cítím, že jsme na správné cestě."

"Předtuchy," opakoval rytíř pobaveně.

"Možná je ten pocit o něco silnější než jen předtucha, ale tomu slovu bys jako Elén nerozuměl."

"Chceš mi tím říct, že dokážeš předvídat budoucnost?"

Rozesmála se. "Ne, to ne," ujistila jej. "To dokáží jen bohové, a dokonce ani ti ne dokonale. Umím jen vycítit, kdy je něco správně a kdy není. A z tohohle mám prostě *dobrý* pocit. A ještě jedna věc. Aldreasův duch ti přece řekl, že nastal čas, aby Bhelliom opět spatřil světlo světa. A já vím, co Bhelliom dokáže. Umí ovládat dění světa způsobem, jež si nedokážeme ani představit. Pokud bude on chtít, abychom jej našli my, nic na světě nás nedokáže zastavit. Ti vypravěči v Pelosii a Deire ti třeba budou vyprávět příběhy, které nikdy neznali, nebo o nichž se domnívali, že je už dávno zapomněli."

"Není to trochu moc záhad najednou?"

"Styrici jsou záhadní, Sparhawku. Myslela jsem, že to víš."

KAPITOLA

JEDENÁCTÁ

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA spali dost dlouho. Sparhawk se sice probudil už před rozbřeskem, ale rozhodl se, že nechá své přátele pořádně si odpočinout. Cesta byla dlouhá a hrůzy předchozího dne jim také ubraly hodně sil. Vykradl se z kruhu stanů, aby se podíval na východ slunce. Nebe bylo jasné a hvězdy dosud svítily. Přes Sefreniino ujišťování se Sparhawkova nálada předešlého večera příliš nezlepšila. Když se vydali na tuto cestu, zdálo se mu, že pokud jdou za cílem tak správným a ušlechtilým, nic na světě je nemůže zastavit. Události předešlého dne mu však jasně ukázaly, jak se mýlil. Učinil by cokoli, pokud by tím mohl zachránit svou nemocnou královnu, dokonce i kdyby to mělo jeho samého stát život, ale copak má právo riskovat životy svých přátel?

"Copak tě trápí?" Aníž se ohlédl, poznal Kurikův hlas.

"Já nevím, Kuriku," přiznal. "Připadá mi to všechno, jako když se snažím zmáčknout písek v pěsti a on mi protéká mezi prsty. Nemáme moc velkou šanci na úspěch, víd'? Je dost absurdní pokoušet se vystopovat příběh, který se odehrál před pěti stoletími, nezdá se ti?"

"Ne," potřásl jeho přítel hlavou, "myslím, že náš plán je nejlepší postup, jaký můžeme použít. S rýčem bys mohl běhat kolem jezera dvě stě let a nepřiblížil by ses Bhelliomu ani o kousek. Ten farmář měl pravdu. Důvěřujte lidem, můj pane. V mnoha věcech jsou prostí vesničané moudřejší než celá šlechta - nebo dokonce než Církev." Kurik si stísněně odkašlal. "Ale to nemusíš říkat patriarchovi Dolmantovi."

"Tvé tajemství je u mne v bezpečí, příteli," usmál se Sparhawk. "Ale o jedné věci bychom si teď měli popovídat."

"Ano?"

"Kalten, Bevier a Tynian jsou víceméně neschopni boje."

"Když to říkáš, máš asi pravdu."

"To tvoje přitakávání mne rozčiluje."

"To říká Aslada taky."

"Tvá žena je moudrá. Ale dobrá. Za část našich úspěchů vděčíme tomu, že na muže v brnění si málokdo troufne. Navíc si lidé obvykle nic nezačínají s rytíři Církve. Jediný problém je teď v tom, že z rytířů tu zbyl jen Ulath a já."

"Počítat umím, Sparhawku. Kam tím míříš?"

"Myslíš, že by ti padlo Bevieroovo brnění?"

"Pravděpodobně ano. Nebylo by to asi nejpohodlnější, ale mohl bych trochu utáhnout pásky a řemení. Vtip je ale v tom že to neudělám."

"Proč? Vždyť jsi přece už na cvičišti nosil těžkou zbroj."

"To bylo na cvičebním poli. Každý věděl, kdo jsem, a také proč si ji navlékám. Ale teď jsme v širém světě, a tak se podmínky trochu změnily."

"Opravdu v tom nevidím žádný rozdíl, Kuriku."

"Na to existují zákony, Sparhawk. Pouze rytíři smějí nosit brnění a já nejsem rytíř."

"Ten rozdíl je velice nepatrný."

"Ale je to přesto rozdíl."

"Chceš mne donutit, abych ti to dal příkazem, že ano?"

"Přál bych si, abys to neudělal."

"Já bych si přál, abych to udělat nemusel. Nechci se tě dotknout, Kuriku, ale jsme v krajní situaci a jde o naše bezpečí. Vezmeš si Bevierovu zbroj a Berita snad dokážeme nacpat do Kaltenova pancíře. Už předtím si zkoušel obléci ten můj a Kalten je asi stejně velký jako já."

"Ty na tom trváš?"

"Opravdu nemám na vybranou. Potřebujeme se dostat do Paleru, a pokud možno bez zbytečných incidentů. Máme s sebou několik zraněných a nechci riskovat jejich životy."

"Chápu tvé důvody, Sparhawk. Koneckonců nejsem hloupý. Nelíbí se mi to, ale asi máš pravdu."

"Jsem rád, že jsme se dohodli."

"Neraduj se příliš. Chci, aby bylo zcela jasné, že to dělám proti své vůli."

"Pokud bys z toho měl mít někdy nějaké nepříjemnosti, klidně to odpřísáhnou."

"Za předpokladu, že ještě budeš naživu," doplnil kysele Kurik. "Mám probudit ostatní?"

"Ne. Nech je spát. Měl jsi včera pravdu. Bude mám to trvat dva dny, než se do Paleru dostaneme. Potom už moc času na odpočinek nebude."

"Máš strach, že to nestihneme, vid'?"

"Kdyby nám jen zbývalo víc času," povzdechl si trpce Sparhawk. "Na obcházení starců a poslouchání jejich bajek ho budeme ještě tolik potřebovat. Už brzy zemře další z dvanácti rytířů a odevzdá svůj meč Sefrenii. Víš, jak ji to pokaždé oslabí."

"Sefrenie je mnohem silnější, než vypadá. Pravděpodobně vydrží víc než ty a já dohromady." Kurik se ohlédl ke stanům. "Půjdu rozdělát oheň a dám vařit tu její konvici. Vždycky se budí dost časně." Odkráčel do tábora.

Ulath, který stál nedaleko od nich na hlídce, se vynořil ze stínu stromů. "To byl zajímavý rozhovor," zabručel.

"Tys nás poslouchal."

"Pochopitelně. V noci jsou hlasy slyšet bůhvíproč dost daleko."

"Ty s tím nesouhlasíš - myslím s tím brněním?"

"Mně to nevaří, Sparhawk. U nás v Thalesii jsme daleko méně puntičkářští než vy dole. Značné množství genidských rytířů není, přísně vzato, urozeného rodu." Zašklebil se a zuby mu bíle zazářily. "Obvykle počkáme, až je král Wargun namol, a pak mu podstrčíme listiny s příslušnými jmény, aby jim mohl propůjčit nějaký ten titul. Několik mých přátel je barony s lény, která vůbec neexistují." Zammul si nos. "Někdy mám dojem, že celý ten systém šlechtictví je jenom fraška. Lidi jsou lidi - ať jsou urození, nebo ne. Myslím, že Bohu je naše urozenost jedno, a proč by tedy neměla být jedno nám?"

"Dej si pozor, ať s takovými řečmi - nevyvoláš nějakou revoluci."

"Možná už je na nějakou čas. Táhle už se rozednívá." Ulathe ukázal směrem k východu.

"Správně. Vypadá to, že bude hezky."

"Zeptej se mne dnes večer a já ti dám na dnešek kompletní předpověď."

"Copak lidé v Thalesii nepředpovídají počasí, které teprve nastane?"

"A proč by to dělali? Počasí stejně neovlivníš. Podíváme se radši na mapy. Vím něco málo o lodích, větrech, proudech a podobných věcech. Mohl bych zkusit odhadnout, kde král Sarak přistál, a podle toho usoudit, kudy se dal. Třeba tím trochu zúžíme prostor pro naše pátrání."

"To není špatný nápad," souhlasil Sparhawk. "Aspoň bychom věděli, na co se toho koželuha ptát." Zaváhal a trochu zvažněl. "Ulathe, myslíš, že je Bhelliom opravdu tak nebezpečný?"

"Pravděpodobně ještě víc. Vybrusil jej Ghwerig a to není příliš příjemné stvoření - dokonce ani na trolla."

"Říkal jsi 'je'. Neměl jsi spíš říct 'byl'? Už je snad dávno mrtvý, ne?"

"Neslyšel jsem, že by zemřel, a dost o tom pochybuji. Jsou věci, které o trollech asi nevíš, Sparhawk. Trollové neumírají věkem jako ostatní tvorové. Musíš je zabít. Kdyby se někomu podařilo zabít Ghweriga, jistě by se tím vychloubal a já bych ten příběh někde zaslechl. V Thalesii není v zimě co na práci, a tak všichni sedí a vyprávějí příběhy. Když je sněhu po pás, ani nevycházíme z domů. Ale pojďme pro tu mapu."

Jak tak kráčeli ke stanům, Sparhawk si uvědomil, že má Ulathe rád. Mohutný genidský rytíř byl obvykle skoupý na slovo, ale jak se člověk jednou podařilo získat jeho přátelství, jeho poznámky v sobě skrývaly suchý humor, který předčil dokonce i Kaltenovy legrácky. Sparhawkovi společníci byli dobří muži - skutečně ti nejlepší. Každý z nich byl samozřejmě jiný, ale to byla spíš výhoda než překážka. Ať už jejich dobrodružství dopadne jakkoli, byl Sparhawk rád, že se s nimi mohl seznámit.

Sefrenie stála u ohně a pila čaj. "Dneska jste vstali brzo," poznamenala, když dvojice rytířů vstoupila do světla plamenů. "Změnily se nějak plány? Spěcháme s odjezdem?"

"Ne, to rozhodně ne," ujistil ji Sparhawk a políbil jí ruku na přivítanou.

"Jen mi prosím tě nerozlij čaj," bránila se.

"Ne, vážená paní," uklonil se s přehnanou uctivostí. "Dnes stejně neujedeme víc než pět leguí, tak jen ať se ostatní ještě trochu vyspí. Povož pojedě pomalu a navíc, po tom všem mi nepřípadá příliš rozumné potloukat se tady potmě. Berit je už vzhůru?"

"Mám dojem, že jsem ho slyšela."

"Půjdu ho navléknout do Kaltenova brnění a donutit Kurika, aby si vzal Bevierovo. Snad to odradí každého, kdo by měl nějaké nekalé úmysly."

"Na nic jiného vy Eléni nemyslíte?"

"Dobry trik je vždycky lepší než boj," zamružel Uloth. "Rád klamu lidi."

"Jsi stejně zkažený jako Talen."

"Ne, tolik zas ne. Nemám dost ohebné prsty na odřezávání měšců. Pokud mám zájem o něčí měšec, vezmu ho po hlavě a měšec je můj."

Styrička se rozesmála. "Vy jste jeden lepší než druhý."

Den se rozzářil do slunného rána. Nebe bylo jasně modré a mokrá tráva na okolních kopcích svítila jasnou zelení.

"Kdo dneska vaří snídani?" zeptal se Ulotha Sparhawk.

"Ty."

"Jsi si jistý?"

"Naprosto."

Vzbudili ostatní a Sparhawk vybalil ze zavazadel nádobí na vaření.

Po jídle šli Kurik s Beritem nařezat k blízkému lesíku náhradní kopí, zatímco Uloth se Sparhawkem pomáhali svým raněným přátelům nastoupit do Talenova rozhrkaného povozu.

"Co je špatného na kopích, které už máme?" podivil se Uloth, když se Kurik vrátil s úlovkem.

"Často se lámou," vysvětlil Kurik a přivazoval kmínky k vozu, "zvláště při způsobu, jakým s nimi, pánové, zacházíte. Rozhodně nám neublíží, když jich budeme mít s sebou pár navíc."

"Sparhawku," ozval se tiše Talen, "je tu ještě pár těch lidí v bílých kytlicích. Schovávají se v tom křoví na kraji pole."

"Nevíš, kteří Styrikové to jsou?"

"Mají meče," odtušil hoch.

"Pak tedy Zemoši. Kolik?"

"Viděl jsem čtyři."

Sparhawk šel za Sefrení. "Na kraji pole se schovává malá skupinka Zemochů. Pokoušeli by se Pátračovi lidé skrývat?"

"Ne. Zaútočili by okamžitě."

"Myslel jsem si to."

"Co budeš dělat?" zajímal se Kalten.

"Rozeženu je. Nechci, aby kolem nás slídili nějací Othovi lidé. Ulathe, nasedni. Chvilí je budeme honit."

Ulathe se zazubil a vyhoupl se do sedla.

"Chcete kopí," nabízel Kurik.

Ulathe odmítavě zachrochtal a uchopil sekeru. "Na tak drobnou práci stačí tohle."

Sparhawk se vyšvihl na Faranova záda, připravil si štít a vytáhl meč. Nato oba jezdci vyrazili pomalu a výhrůžně k označenému místu. Za okamžik odtud vyrazili ukrytí Zemoši a prchali s křikem do všech stran. "Pojďme je trochu prohnat," navrhl Sparhawk. "Chci, aby byli pořádně uštvaní a neměli čas rozhlížet se po nás nebo se vracet."

"Dobrá," souhlasil Ulathe a pobídl koně do klusu.

Oba váleční koně si prorazili cestu houštím a pronásledovali prchající Zemochy notný kus po zoraném poli.

"Proč je rovnou nezabijem?" houkl Ulathe.

"Myslím, že to není nutné," houkl Sparhawk v odpověď. "Jsou jen čtyři a neznamení velké nebezpečí."

"Nějak měkneš, Sparhawku."

"Jen to tak vypadá."

Hnali před sebou Zemochy nějakých dvacet minut a pak přitáhli otěže.

"Běhají docela dobře, co?" uchechtl se Ulathe. "Nevrátíme se už? Začínám se drobet nudit."

Odjeli zpět do tábora a celá výprava se dala na pochod podél jezera na sever. Cestou viděli rolníky pracující na svých polích, ale žádné Zemochy. Jeli krokem, v čele s Ulathem a Kurikem.

"Nenapadá tě, co tam ti Zemoši dělali?" zeptal se Sparhawk Kalten. Plavovlasý rytíř řídil vůz; v jedné ruce držel nedbale otěže, zatímco druhou si tiskl na zraněná žebra.

"Řekl bych, že Otha nakázal svým mužům, aby dávali pozor na každého, kdo se bude potloukat kolem jezera," odtušil Sparhawk. "Aby věděl, kdyby tu někdo náhodou narazil na Bhelliom."

"Pak tu tedy mohou být i další. Nebude na škodu, když se budeme mít na pozoru."

Slunce šplhalo vzhůru a hřálo a Sparhawk si začal téměř přát, aby se vrátily mraky a začalo zase pršet. Jel však zasmušile a bez jediného slova dál a přitom se potil ve svém černém brnění.

Tu noc se utábořili v malém hájku majestátních dubů nedaleko od peloské hranice a druhého dne časně zrána vstali. Strážé na hranicích se při jejich objevení

uctivě rozestoupily a kolem čtvrté odpoledne zdolali kopec, z něhož spatřili peloské město Paler.

"Jsme tu rychleji, než jsem čekal," poznamenal Kurik, když sjížděli po dlouhém svahu dolů k městu. "Jsi si jist, že je tvá mapa přesná, Sparhawk?"

"Žádná mapa není úplně přesná, Kuriku. V nejlepším případě je to jen odhad."

"Znal jsem kdysi jednoho kresliče map v Thalesii," ozval se Uloth. "Vyráběl mapy krajiny mezi Emsatem a Husdalem. Zpočátku všechno pečlivě krokoval, ale pak si koupil dobrého koně a začal vzdálenosti jen odhadovat. Jeho mapy nejsou ani přibližné, ale každý je používá, protože se nikomu nechce piplat se s novými."

Stráže u jižní brány je propustily po několika krátkých otázkách a poradily jim, kde najdou slušný hostinec.

"Talene," obrátil se Sparhawk k chlapci, "myslíš, že bys do toho hostince trefil?"

"Ovšem. V tomhle městě trefím kamkoli."

"To je dobře. Zůstaň tedy zde a nespust' oči ze silnice na jih. Rád bych věděl, jestli za námi ti Zemoši přijdou."

"Dobře, Sparhawk." Mladík slezl s koně a přivázal jej kousek od brány. Potom se vrátil a usadil se v trávě u silnice.

Družina vjela do města a vůz začal rachotit po kočičích hlavách dláždění. V ulicích bylo dost lidí, ale všichni při pohledu na rytíře Církve ochotně ustupovali, a tak za půl hodiny dorazili k hostinci. Sparhawk seskočil s koně a vešel dovnitř.

Hostinský měl na hlavě jeden z těch vysokých špičatých klobouků, jež se v Pelosii nosily, a tvářil se poněkud povýšeně.

"Máš volné pokoje?"

"Ovšem. Vždyť je to hostinec."

Sparhawk chladně vyčkával.

"Co se stalo?"

"Jen jsem čekal, až dokončíš větu. Myslel jsem, že jsi na něco zapomněl."

Hostinský zrudl. "Promiňte, pane," zamumlal.

"To je mnohem lepší," pochválil jej Sparhawk. "Mám s sebou tři zraněné přátele. Není tu někde náhodou nablízku lékař?"

"Dole na konci ulice, pane. Lékařské znamení je na štítu domu."

"Je to dobrý lékař?"

"Opravdu nevím. Už jsem dlouho nebyl nemocný."

"Zkusíme ho. Přivedu své přátele a dojdu pro něj."

"Obávám se, že nepřijde, pane. Má o sobě velmi vysoké mínění a domnívá se, že je pod jeho důstojnost, aby opouštěl svůj dům. Všichni nemocní a zranění chodí za ním."

"Já ho přesvědčím," pronesl zlověstně Sparhawk.

Hostinský se poněkud nervózně zasmál. "Kolik je vás, pane?"

"Deset. Pomůžeme raněným se ubytovat, a pak si půjdu popovídat s tím důležitým doktorem."

Dovedli Tyniana, Kaltena a Beviera do hostince a pomohli jim do schodů do patra, kde se nacházely jejich pokoje. Poté Sparhawk opustil hostinec a rezolutně kráčel na konec ulice tak rychle, až za ním černý plášť vlál.

Lékař přijímal své pacienty v prvním patře nad krámkem zelináře, a aby se k němu člověk dostal, musel zdolat schodiště vedle domu. Sparhawk vystoupal schody a bez zaklepání vstoupil. Lékař byl drobný muž lasiččího vzezření, oděný ve volně splývavém modrém hávu. Zvedl oči od knihy a trochu překvapeně si prohlížel zamračeného muže v černém brnění, jenž vstoupil, aniž k tomu byl vyzván. "Dovolte, prosím," zaprotestoval.

Sparhawk jeho poznámku ignoroval. Rozhodl se, že nemá smysl se s ním hádat. "Jsi lékař?" zeptal se neutrálním hlasem.

"Jsem," odpověděl muž.

"Půjdeš se mnou." Nebyla to žádost.

"Ale -"

"Žádné ale. Mám tři zraněné přátelé, kteří tě potřebují."

"Nemůžete je sem přivést? Nemám ve zvyku opouštět svou ordinaci."

"Tak své zvyky změníš. Vezmi si, co potřebuješ, a pojd' se mnou. Jsou v hostinci v téhle ulici."

"To je neslýchané, pane rytíři."

"O tom se nebudeme hádat, že ne, sousede?" Sparhawkův hlas byl tichý a hrozivý.

Lékař zakolísal. "Ehm – ne. Asi ne. Udělám pro tentokrát výjimku."

"Doufal jsem, že to pochopíš."

Lékař rychle vstal. "Vezmu si nástroje a pár léků. O jaká zranění jde?"

"Jeden z nich má zlámaná žebra. Druhý má dost možná nějaké vnitřní krvácení. Třetí je smrtelně vyčerpán."

"Vyčerpání se dá vyléčit snadno. Stačí, když váš přítel zůstane pár dní v posteli."

"Na to nemá čas. Dáš mu prostě něco, aby se hned postavil na nohy."

"Jak přišli k těm zraněním?"

"Záležitost Církve," sdělil Sparhawk.

"Církvi posloužím vždy a rád."

"Ani nevíš, jak mne to těší."

Sparhawk vedl zdráhajícího se lékaře ulicí k hostinci a po schodech nahoru. Jakmile felčar začal se svou prací, odvedl si rytíř stranou Sefrenii. "Je už dost pozdě," řekl jí, "co kdybychom odložili tu návštěvu u koželuha až na ráno? Nemuselo by se mu líbit, když přijdeme pozdě večer a budeme na něj pospíchat. Ještě by mohl leccos ze svých historek zapomenout."

"To je pravda," uznala drobná Styrička, "a navíc bych se chtěla ujistit, že ten doktor ví, co dělá. Nepůsobí na mne moc spolehlivým dojmem."

"Ve svém vlastním zájmu bude spolehlivý. Už má dost jasnou představu, co se s ním stane, pokud by spolehlivý nebyl."

"No tak, Sparhawk," pokárala jej.

"Dohodli jsme se docela snadno, matičko. Dokonale pochopil, že buď se oni uzdraví, nebo on onemocní. A je tím vědomím povzbuzen natolik, že udělá, co bude v jeho silách."

Peloská kuchyně se, alespoň pokud si Sparhawk mohl všimnout, skládala nejvíce z vařeného zelí, řepy a tuřínu, sem tam doplněných maličkými kousky soleného vepřového. Maso však zase nebylo přijatelné pro Sefrenii a Píšťalku, a tak ty dvě povečeřely směs syrové zeleniny a vařených vajec. Naproti tomu Kalten snědl vše, co se objevilo v dosahu.

Bylo již po setmění, když dorazil Talen. "Jedou stále za námi, Sparhawk," hlásil, "jenže teď jich je už mnohem víc. Na tom kopci nad městem jsem jich zahlédl dobrých čtyřicet a všichni v sedle. Zastavili se na vrcholku a rozhlíželi se. Pak se stáhli do lesů."

"To už je trochu tvrdší oříšek než jenom čtyři, co?" ušklíbl se Kalten.

"To tedy ano," přitakal Sparhawk. "Nenapadá tě něco, Sefrenie?"

Zamračila se. "Nejeli jsme nijak rychle," řekla. "Jestli jedou na koních, nedalo jim moc práce nás dohnat. Řekla bych, že nás prostě jen sledují. Azash asi ví ledacos, co my nevíme. Celou dobu se nás snažil zabít, ale teď posílá své lidi s instrukcí, že nás mají jen zpovzdálí sledovat."

"Nevíš proč tak rychle změnil taktiku?"

"O několika možných důvodech bych věděla, ale jsou to jen pouhé dohady."

"Budeme si muset dát pozor, až vyrazíme z města," přikývl Kalten.

"To rozhodně ano," připojil se Tynian. "Možná jen vyčkávají, až se dostaneme na nějaké opuštěné místo, kde nás budou moci přepadnout."

"To je opravdu příjemná perspektiva," utrousil Kalten ironicky. "No, já nevím jak vy, ale já jdu do postele."

Druhý den opět jasně zářilo slunce a od jezera vanul osvěžující větřík. Sparhawk se oděl do drátěné košile, kabátce a vlněných kamaší. Potom se Sefrenií vyjel z hostince k severní bráně a ven z města ke koželuhovi jménem Berd. Lidé, potkávali na ulicích, se zdáli být většinou běžnými nádeníky a městskou chudinou. Měli na sobě obvykle prosté modré kytlice a vysoké špičaté klobouky a nesli nejrůznější nářadí.

"To bych rád věděl, jestli si uvědomují, jak hloupě vypadají," zamumlal Sparhawk.

"Kdo? Ti lidé?"

"Ty hučky. Vypadají jako ty oslí čepice, které se nasazují za trest hloupým žákům ve škole."

"Nejsou o nic směšnější než ty kloboučky s peřím, jež nosí cimmurští dvořané."

"To máš asi pravdu."

Koželuzna se nacházela ještě kus od severní brány a zle zapáchala. Sefrenie nakrčila nos. "Tohle nebude moc příjemné ráno," zavěštila.

"Zkrátíme tu návštěvu, jak to jen půjde," slíbil Sparhawk.

Koželuh byl podsaditý, holohlavý muž v plátěné zástěře, pocákané hnědými skvrnami. Když vjížděli do dvora, míchal právě cosi ve velké kádi. "Hned jsem u vás," křikl a jeho hlas rachotil jako šterk sypající se po břídlíci. Ještě okamžik míchal obsah kádě a zkoumavě si jej prohlížel. Poté odložil velké míchadlo a šel jim vstříc, otíraje si ruce do zástěry. "Co pro vás mohu udělat?" zeptal se.

Sparhawk seskočil a pomohl Sefrenii z jejího bělouše. "Mluvili jsme s jedním farmářem dole v Lamorkandu, jmenoval se Wat. Říkal, že bys nám mohl pomoci."

"Starej Wat?" Koželuh se rozesmál. "Ještě je naživu?"

"Ještě před třemi dny byl. Jsi Berd, že ano?"

"Jsem, pane. S čím potřebujete pomoci?"

"Chodíme tady po okolí a hovoříme s lidmi, kteří znají legendy po té velké bitvě, která se tu před mnoha léty odehrála. V Thalesii žijí nějakí vzdálení příbuzní muže, který v té době Thalesii vládl. Rádi by zjistili, kde je jejich dávný král pochován, aby mohli jeho kosti odvézt do vlasti."

"Nikdy sem neslyšel, že by tu bojovali nějaký králové," přiznal Berd. "Ale to samozřejmě neznamená, že tu nebyli. Těžko se nějaký král pojede před bitvou představit místním vesničanům."

"Pak tedy se tu nějaké bitvy přece jen odehrály?"

"Nevím, jestli se tomu dá říkat zrovna bitvy - spíš jenom šarvátky nebo tak nějak. Víte, pane, hlavní bitva se strhla dole u jižního konce jezera. Tam se srazily hlavní šiky a padaly celý regimenty. Tady se jen vobjevovaly malé skupinky lidí - nejdřív Pelosianů, pak i Thaleských; a mířily na jih. Otha tu měl rozestavěný hlídky a došlo tu k pár vošklivejm střetnutí, ale vopravdová bitva žádná. Pár těch šarvátek se strhlo docela blízko, ale nevím, jestli v nich byli i nějaký Thalesiani. Ty se mydlili spíš víc na sever, kolem Vennského jezera až ke Ghaseku." Náhle spráskl ruce. "No, *tohle* je ten chlap, se kterým byste si měli promluvit," zvolal vítězoslavně. "Nevím, proč jsem si na něj nevzpomněl už dávno."

"Ano?"

"No jasně. Ta moje hlava. Hrabě z Ghaseku študoval na nějaký univerzitě dole v Cammorii a zabíjel se tam historií a takovejma věcmi. Ale všechny knihy, co vo tý bitvě přečet, psaly jen vo dění na jižním konci jezera a vo severu tam nebylo nic. A tak prostě když doštudoval, vrátil se domů a začal sbírat všechny starý historky, na který narazil. Taky je všechny sepsal. Dělá to už celý léta. Řekl bych, že už má

ve sbírce úplně všechny historky, co se vyprávěj v severní Pelosii. Přijel dokonce až za mnou a to je přitom sem z Ghaseku pěkněj flák cesty. Povádal, že se snaží zaplnit mezery v tom co se na univerzitě učí. Jó, pane, zajděte si za hrabětem z Ghaseku. Pokud o tom, co hledáte, někdy někdo v Pelosii věděl, určitě to už vyprávěl hraběti a ten to sepsal."

"Příteli náš," zvolal Sparhawk vřele, "možná jste právě vyřešil náš problém. Jak najdeme hraběte?"

"Nejlíp když pojedete po silnici k Vennskému jezeru. Město Venne je na jeho severním konci. Projedete kolem a budete se držet pořád na sever. Je to mizerná cesta, ale projet se tam dá - zvlášť v tomhle ročním období. Ghasek není vopravdový město, jsou to vlastně jen pozemky patřící hraběti. Kolem stojí pár vesnic, který mu většinou patří taky, ale kdokoli tam vás bez problémů pošle do jeho domu - teda spíš do paláce nebo do zámku. Vypadá to tam dost smutně. Jel jsem párkrát kolem, ale vevnitř sem nebyl nikdy." Skřípavě se zasmál. "Já a hrabě se nepohybujem v úplně těch samejch kruzích, jestli mi rozumíte."

"Dokonale," přikývl Sparhawk a vytáhl několik mincí. "Máš tu při práci asi dost horko, Berde."

"To teda jo, pane."

"Až dneska skončíš, možná by sis mohl dát něco k pití v hospodě, aby ses trochu zchladil." Podal peníze koželuhovi.

"Jejda, děkan, pane. To je vod vás hrozně šlechetný."

"Poděkování je na mé straně, Berde. Myslím, žeš mi ušetřil pár měsíců hledání." Sparhawk pomohl Sefrenii zase na koně a pak naskočil sám. "Vděčíme ti za víc, než si dovedeš představit," rozloučil se.

"Tak tohle vypadá přímo skvěle, ne?" usmál se na svou průvodkyni cestou k městu.

"Říkala jsem ti to," připomněla mu.

"Ano, to je pravda. Už nikdy o tvých slovech nezapochybuju ani na chvíli, matičko."

"Pochybovat je zcela přirozené, Sparhawk. Jedeme tedy do Ghaseku?"

"Ovšem."

"Možná bychom měli počkat alespoň do zítra. Ten lékař říkal, že nikdo z nemocných není v nebezpečí, ale jeden odpočinku jim rozhodně neublíží."

"Dokážou se udržet v sedle?"

"Obávám se, že ze začátku budeme muset jet pomalu, ale postupem času si zase zvyknou."

"Dobrá. Vyrazíme tedy zítra ráno."

Když Sparhawk zopakoval ostatním, co se od Berda dozvěděli, jejich nálada se rapidně zlepšila.

Jediný Ulath se ještě tvářil trochu ustaraně. "Začíná se mi to zdát až příliš jednoduché," mumlal si pod vousy, "a jednoduché věci mne zneklidňují."

"Nebud' takový pesimista," utěšoval ho Tynian. "Zkus se na to dívat z té lepší stránky."

"Radši se vždycky připravím na nejhorší. Když pak všechno vyjde, tak jak má, aspoň jsem příjemně překvapen."

"Předpokládám, že budeš chtít, abych se nějak zbavil toho vozu?" zeptal se Talen Sparhawka.

"Ne. Vezmeme si jej pro jistotu s sebou. Pokud se někomu z těch tří udělá náhodou špatně, můžeme ho do něj ještě položit."

"Půjdu prověřit zásoby, Sparhawku," ozval se Kurik. "Do dalšího města s tržištěm se hned tak zase nedostaneme. Budu potřebovat nějaké peníze."

Dokonce ani to nemohlo zkazit Sparhawkovi náladu.

Zbytek dne strávili v klidu a brzy si šli lehnout.

Sparhawk ležel v posteli a díval se do tmy. Teď už to půjde dobře, tím si byl jistý. Ghasek je sice daleko, ale pokud se Berd nemýlil, co se důkladnosti hraběcího výzkumu týče, získají již brzy odpověď, kterou potřebují. Pak už jim bude stačit dojet k místu, kde je Sarak pochován, a nalézt jeho korunu. Nato se snad vrátí do Cimmury s Bhelliomem a –

Kdosi lehce zaklepal na dveře. Vstal a otevřel je.

Byla to Sefrenie. Měla popelavou tvář a tekly jí po ní slzy. "Pojď se mnou, prosím tě," požádala jej. "Já už jim nedokážu čelit sama."

"Čelit komu?"

"Pojď se mnou. Ráda bych se mýlila, ale obávám se, že nikoli." Vedla jej chodbou do pokoje, který sdílela s Píšťalkou. Jakmile otevřela dveře, ucítil Sparhawk známý hřbitovní pach.

Píšťalka seděla na posteli a tvářila se vážně, ale bez strachu upírala oči na stínovitou postavu v černé zbroji. Postava se obrátila a Sparhawk spatřil zjizvenou tvář. "Olvene," vydechl v úděsu.

Duch sira Olvena neodpověděl. Jen natáhl ruce, na nichž spočíval jeho meč.

Sefrenie s hlasitým pláčem přikročila k němu, aby si meč vzala.

Duch pohlédl na Sparhawka a zvedl dlaň v jakémsi nedokončeném pozdravu.

A potom zmizel.

KAPITOLA

DVANÁCTÁ

DRUHÉHO DNE PŘED ROZEDNĚNÍM sedlali koně a jejich radostná nálada byla tatam.

"Byl to dobrý přítel?" zeptal se Uloth, zvedaje Kaltenovo sedlo koni na hřbet.

"Jeden z nejlepších," odpověděl Sparhawk. "Nikdy toho moc nenamluvil, ale vždycky na něj bylo spolehnutí. Bude mi chybět."

"Co budeme dělat s těmi Zemochy, co jedou za námi?" ozval se Kalten.

"Nemyslím, že bychom s nimi mohli něco dělat," opáčil Sparhawk. "Než se uzdravíte, jsme příliš slabí. A dokud za námi jen pojedou, nepředstavují pro nás příliš velký problém."

"Už jsem se ti asi zmiňoval, že za sebou nemám rád nepřítele," potřásl hlavou Uloth.

"Mám radši nepřátele za sebou, kde na ně vidím, než v nějakém křoví před sebou," namítl Sparhawk.

Kalten přimhouřil oči a utahoval dál sedlový řemen. "Začíná to drobet píchat," postěžoval si a jednu ruku jemně přitiskl k boku.

"Uzdravíš se," uklidňoval jej Sparhawk. "Ty se uzdravíš vždycky."

"Jediný problém je, že mi to pokaždé trvá déle a déle. Nemládne, Sparhawku. Bevier může jet také?"

"Pokud do něj nikdo nevráží," přikývl tázaný. "Tynianovi je taky líp, ale každopádně musíme jet první dny pomalu. A Sefrenie bude sedět ve voze. Pokaždé, když dostane další meč, trochu zeslábně. Nese větší břímě, než dává najevo."

Kurik přivedl na dvůr další koně. Měl na sobě přitom svou obvyklou černou koženou vestu. "Řekl bych, že už můžem vrátit Bevierovi brnění," prohlásil s nadějí v hlase.

"Jen si ho ještě nech," zchladil jej Sparhawk. "Nechci, aby si zase začal připadat jako hrdina a dostal chuť na ztřeštěné kousky. Je v tomhle trošičku tvrdohlavý. Počkejme radši, až se pořádně uzdraví."

"To brnění je strašně nepohodlné," protestoval Kurik.

"Své důvody jsem ti už vysvětlil."

"Já nemluvím o důvodech. Bevier je sice skoro stejné postavy jako já, ale určité rozdíly v rozměrech tu jsou. Už jsem od toho plechu celý odřený."

"Za pár dní to přejde."

"To už ze mě bude mrzák."

Berit podpíral Sefrenii cestou z hostince a pomohl ji nastoupit do vozu, načež tam za ní zvedl i Píšťalku. Malá Styrička vypadala unaveně a chovala v náručí Olvenův meč jako by to bylo malé dítě.

"Můžeme ti nějak pomoci?" ptal se jí úzkostlivě Sparhawk.

"Potřebuji trochu času, abych si na ten fakt zvykla, nic víc."

Talen vyvedl svého koně ze stáje.

"Přivaž ho za vůz," poručil mu Sparhawk. "Budeš řídit."

"Jak myslíš," přikývl chlapec.

"Ty nic nenamítáš?" podivil se Sparhawk.

"Proč bych měl něco namítat? Tvůj požadavek má rozumný důvod. A navíc se ve voze sedí pohodlněji než v sedle - mnohem pohodlněji, když už jsme u toho."

Z hostince vyšli Bevier s Tynianem. Oba na sobě měli drátěné košile a vykračovali si trochu ztěžka.

"Nebudete si brát zbroj?" nadhodil Ulath lehkým tónem.

"Je moc těžká," zavrtěl hlavou Tynian. "Nevím, jestli bych ji už unesl."

"Jsi si jistý, že jsme tam nic nezapomněli?" obrátil se Sparhawk ke Kurikovi.

Ten se po něm jen ošklivě podíval.

"Vždyť jsem se jen zeptal," bránil se Sparhawk. "Nesmíš se tak brzo po ránu rozčilovat." Obrátil se k ostatním. "Dneska se nebudeme honit. Bude mi stačit, když urazíme nějakých pět leguí."

"Zdržuješ se s bandou mrzáků, Sparhawku," ozval se Tynian. "Nebylo by lepší, kdybyste jeli s Ulathem napřed? My ostatní za vámi můžeme dojet později."

"Ne," odmítl Sparhawk. "Všude kolem se pohybuje spousta nepřátel a nejste v tak dobrém stavu, abyste se dokázali bránit." Krátce se usmál Sefreniiným směrem. "Kromě toho se od nás očekává, že nás zůstane deset. Nechtěl bych urazit Mladší bohy Styrika."

Pomohli raněným na koně a pomalu vyjeli ze dvora hostince do stále ještě temných a většinou opuštěných ulic Paleru. Krokem dorazili k severní bráně, jejíž strážě jim urychleně otevřely.

"Žehnám vám, děti moje," pokynul jim Kalten velkodušně, když je míjel.

"Bylo to nutné?" zamračil se na něj Sparhawk.

"Vyjde to levněji než jim dávat peníze. A navíc, kdo ví? Třeba jim mé požehnání opravdu pomůže."

"Myslím, že už je mu líp," poznamenal Kurik.

"Jestli tohle ale zkusí na někoho popudlivého, tak se mu zas brzo přitíží," dodal se smíchem Sparhawk.

Nebe na východě se rozjasňovalo a skupina se volným tempem ubírala po silnici, která z Paleru mířila na severozápad k Vennskému jezeru. Země, jež obě jezera oddělovala, byla mírně zvlněná a většinou obdělaná, jak dokazovalo rostoucí obilí. Tu a tam svítily velké lány šlechtických polí a jako dolíčky na tváři krajiny se

černaly shluky chatrčí nevolníků. V západní Eosii bylo nevolnictví zrušeno už před staletími, ale zde v Pelosii stále přetrvávalo, neboť, jak se Sparhawk domníval, peloská šlechta nebyla schopná vyvinout jiný fungující administrativní systém. Spatřili i pár místních urozenců v zářivých saténových kabátcích, jak ze sedla ušlechtilého koně dohlíží na práci svých poddaných. Navzdory hrůzám, které Sparhawk o nevolnictví slyšel, však tito lidé byli dobře živeni a nebudili dojem, že by se s nimi špatně zacházelo.

Berit jel několik set yardů za hlavní skupinou a neustále s otáčel, aby viděl na cestu za sebou.

"Jestli s tím nepřestane, tak mi brzo ukrouť na brnění panty," postěžoval si Kalten.

"Není problém zastavit u kováře, a nechat ti je spravit," uklidnil jej Sparhawk. "Možná by se zároveň vyplatilo povolit ti švy na břicho, když se při každém jídle tak nacpeš."

"Dneska po ránu máš dost hloupé vtipy, Sparhawkku."

"Jo, těch já mám v zásobě vždycky dost."

"Někteří lidé se prostě nehodí na to, aby dělali velitele," obrátil se Kalten k ostatním. "Tady náš ošklivý přítel k nim zřejmě patří. Na velitele je až příliš starostlivý."

"Nechtěl by ses té funkce ujmout sám?" zeptal se klidně Sparhawk.

"Já? Nedělej si legraci. Nedokážu uhlídat ani hejno hus, o rytířích ani nemluvě."

"V tom případě bys mohl držet zobák a nemluvit mi do toho."

Berit je dojel. Oči měl zúžené a dlaň mu přejížděla po topůrku sekery, zavěšené u sedla. "Zemoši jsou už zase tady sire Sparhawkku," hlásil, "sem tam se objeví za námi na dohled."

"Jak jsou daleko?"

"Tak půl míle. Většina z nich se drží zpátky, ale jejich předvoj se občas vynoří. Hlídkají nás."

"Pokud se na ně oboříme, ujedou nám," usoudil Bevier. "A záhy se nám pověsí na paty znovu."

"Pravděpodobně ano," připustil zasmušile Sparhawk. "Dobrá, zastavit je nemůžeme, na to máme málo mužů. Nechme je tedy, ať si jedou za námi, když je to baví. Až se všichni pořádně zotavíme, zbavíme se jich. Berite, vrať se dozadu a dávej na ně pozor - ale žádné hrdinské kousky."

"Rozumím, sire Sparhawkku."

Před polednem začalo být docela horko a Sparhawk se v své černé zbroji potil.

"Je to snad trest za nějaké mé provinění?" zeptal se jej Kurik. Otíral si zpoceně čelo kouskem plátna a očima významně ukazoval na své brnění.

"Víš, že takové věci nedělám."

"Tak proč musím být zavřený v těchle kamnech?"

"Promiň. Je to nezbytné."

Když kolem čtvrté odpoledne projížděli dlouhým, svěže zeleným údolím, z nedalekého panského domu vyjel tryskem půltucet zženštilě oděných mladíků a přehradil jim cestu. "Dál ani krok," nařídil jeden z nich, bledý, uhrovitý mládenec v zeleném sametovém kabátci a pánovitě zvedl ruku. Tvářil se sebejistě a důležitě.

"Prosím?" zeptal se Sparhawk.

"Chci vědět, proč jste vstoupili na půdu mého otce." Mladík se rozhlédl po svých hihňajících se přátelích s pyšným výrazem hrdiny.

"My jsme se domnívali, že toto je veřejná cesta," odtušil Sparhawk.

"Jen proto, že to můj otec trpí." Uhrovitý mladík se nadmul a snažil se vypadat nebezpečně.

"Vytahuje se před kamarády," zamumlal Kurik. "Smeteme je z cesty a pojedem dál. Ty jejich kordy nám moc neublíží."

"Zkusme to nejdřív po dobrém," zavrtěl hlavou Sparhawk. "Nechci mít v patách houf rozzuřených nevolníků."

"Já to zařídím. Už jsem párkrát podobné případy řešil." Kurik vyjel vpřed. Bevierův pancíř zářil v odpoledním slunci a bílý plášť za ním lehce a majestátně vlál. "Mladý muži," pravil přísným hlasem. "Zdá se, že jste se ještě nenaučil základní zdvořilosti. Copak nás nepoznáváte?"

"Nikdy jsem vás neviděl."

"Nemluvím o tom, kdo jsme, ale ke komu patříme. Zřejmě jste toho moc nenacestoval."

Mladík vypouklil oči hněvem. "To není pravda. To není pravda," zaprotestoval chvějícím se hlasem. "Byl jsem přinejmenším dvakrát ve Venne."

"Ach ták," protáhl Kurik. "A když jste tam byl, slyšel jste někdy o Církvi?"

"Máme vlastní kapli přímo u domu. Nepotřebuji, aby mne o takových hloupostech někdo poučoval." Mladík se pohrdavě v zašklebil. Byl to patrně jeho obvyklý výraz.

Od domu se k nim zběsile řítíl starší muž v černém brokátovém kabátci.

"Člověka vždycky potěší, když se setká se vzdělcem," opáčil Kurik. "Neslyšel jste čirou náhodou někdy o rytířích Církve?"

Mladík se zatvářil poněkud nechápavě. Zezadu se rychle přibližoval muž v černém a jeho tvář byla bílá hněvem.

"Vřele vám doporučuji, abyste uhnul," pokračoval hladce Kurik. "To, co děláte, ohrožuje vaši duši - o životě ani nemluvě."

"Nedovolujte si vyhrožovat mi - jsme na pozemku mého otce."

"Jakene!" zaburácel muž v černém. "Pomátl ses?"

"Otče," viditelně zakolísal uhrovitý výrostek, "jen jsem vyslyšel tyto narušitele našich práv."

"Narušitele?" vyštěkl muž. "Tohle je královská cesta, ty osle."

"Ale -"

Muž v černém dojel až k nim, postavil se ve třmenech a srazil mladíka ze sedla mocným úderem pěsti. Poté se obrátil ke Kurikovi. "Přijměte mou omluvu, pane rytíři," uklonil se lehce, "můj nedovtipný syn nevěděl, s kým mluví. Jsem oddán Církvi a ctím její rytíře. Vroucně doufám, že se nezlobíte."

"Vůbec ne, můj pane," odpověděl nevzrušeně Kurik. "Ostatně myslím, že jsme si s vaším synem téměř vysvětlili rozdíl v našich postojích."

Šlechtic přimhouřil oči. "Pak tedy díky Bohu, že jsem dorazil včas. Ne že by tenhle idiot jako syn za něco stál, ale jeho matku by patrně ranilo, kdybyste mu museli useknout hlavu."

"Pochybuj, že by to bylo nutné, můj pane."

"Otče!" ječel mladík na zemi, zděšen a šokován. "Tys mne uhodil!" Z nosu mu tekla krev. "Povím to matce!"

"Jen jí to řekni. Jistě tím na ni uděláš velký dojem." Šlechtic se omluvně podíval na Kurika. "Promiňte, pane rytíři. Domnívám se, že jsem něco podobného měl udělat už dávno." Blýskl hněvivě očima po svém synovi. "Vrať se domů, Jakene," pravil ledově, "a až tam budeš, sbal věci téhle tlupě příživnických zmetků a pošli je pryč. Do večera je, nechci vidět na svých pozemcích."

"Ale jsou to mí přátelé!" zakvílel syn.

"To ano, ale moji ne. Zbav se jich. A můžeš si zabalit taky. Nemusíš si brát příliš slavnostního oblečení, protože pojedíš do kláštera. Tamní bratři jsou velmi přísní a dohlédnou na tvé vychování, které jsem, jak je vidět, značně zanedbal."

"Matka ti to nedovolí!" zaječel mladík a znatelně zbledl.

"Té se ptát nebudu. Nikdy pro mne nebyla příliš velkou překážkou."

"Ale -" výrostek již téměř nabíral k pláči.

"Dělá se mi z tebe špatně, Jakene. Jako syn nejsi požehnání, ale boží trest. Poslouchej ty mnichy a nedělej tam ostudu. Mám ještě pár synovců, kteří jsou mnohem zdárnější než ty, a své dědictví nemáš zdaleka jisté. Klidně bys mohl strávit zbytek života v klášteře."

"To nemůžeš."

"Ale můžu."

"Matka tě za to potrestá."

Šlechticův smích mrazil. "Tvá matka už mne začíná unavovat, Jakene. Je povýšená, hašteřivá a nemálo hloupá. Vychovala tě tak, že bych tě nejradši ani neviděl. Navíc už není ani příliš přitažlivá. Myslím, že ji pošlu na zbytek života k jeptiškám. Modlitby a posty ji možná alespoň trochu přiblíží k nebesům, a já jsem jako milující manžel povinen se starat o povznesení jejího ducha, nemyslíš?"

Úšklebek z Jakenovy tváře zcela vyprchal a mladík se začal zoufale trást. Svět kolem něj se zhroutil.

"A nyní, synu můj," pokračoval šlechtic s pohrdáním, "vykonáš, co jsem ti řekl, nebo mám požádat tohoto rytíře Církve, aby tě potrestal tak, jak si zaslouhuješ?"

Kurik pochopil a pomalu vytáhl Bevierův meč. Nebyl to příjemný zvuk, když klouzal ven z pochvy.

Mladík se toporně zvedl na všechny čtyři. "Mám tu tucet přátel," vyhrožoval nepřesvědčivě.

Kurik rozmazlené mladíky přejel pohledem a potom si pohrdavě odplivl. "Tak?" opáčil zvolna, zvedl štít a napřáhl ruku s mečem. "Budete si chtít nechat jeho hlavu na památku, můj pane?" optal se zdvořile šlechtice.

"To neuděláte!" Jaken byl na pokraji záchvatu.

Kurik pobídl svého koně vpřed a meč se zlověstně zaleskl na slunci. "Tak schválně," pronesl hlasem tak výhrůžným, že by jím i skálu vyděsil.

Mladíkovy oči se vypouklily strachem. Vyškrábal se do sedla a dal se na úprk. Jeho v saténu oděni kumpáni učinili spěšně totéž.

"Chtěl jste to nějak takhle, můj pane?" zeptal se Kurik muže v černém.

"Bylo to dokonalé, pane rytíři. Něco podobného jsem chtěl udělat už celá léta." Povzdchl si. "Můj snátek domluvili rodiče už dávno předem," řekl na vysvětlenou. "Rodina mé ženy měla vznešený titul, ale vězela až po uši v dluzech. Moje rodina měla sice peníze a půdu, ale náš titul k impozantním nikdy nepatřil. Naši rodiče došli k závěru, že tohle manželství bude výhodné pro obě strany, ale já se svou nastávající stěží prohodil několik vět. Vyhýbal jsem se jí, jak to jen bylo možné. Stydím se to přiznat, ale utěšoval jsem svůj žal s jinými ženami; je tu v okolí plno příjemných mladých dam – když na to člověk má. Moje žena se naproti tomu utěšovala se spratkem, jehož jste právě viděli. Jiných potěšení měla málo – snad ještě snahu učinit můj život co nejméně snesitelným. Obávám se, že jsem své výchovné povinnosti zanedbal."

"I já mám syny, můj pane," prozradil Kurik, když pak společně pokračovali v cestě. "Většina z nich jsou dobří chlapci, ale jeden je i pro mne velkým zklamáním."

Talen obrátil oči v sloup, ale neřekl nic.

"Cestujete daleko, páni rytíři?" zeptal se šlechtic, očividně ve snaze změnit téma hovoru.

"Jedeme k Vennskému jezeru," prozradil Kurik.

"To je dost dlouhá cesta. Ale nedaleko západních hranic panství mám letní sídlo. Mohu vám nabídnout své pohostinství? Do večera se tam dostaneme a moji sluhové se o vás dobře postarají." Zašklebil se. "Nabídl bych vám pohostinství ve svém hlavním sídle, ale obávám se, že tam bude dnes večer poněkud hlučno. Má žena má dosti pronikavý hlas a jistá rozhodnutí, která jsem dnes odpoledne učinil, jistě nepřejde mlčky."

"Jste nanejvýš laskav, můj pane. Budeme vděční za vaše letní sídlo."

"Alespoň vám trochu vynahradím chování svého syna. Kdybych tak měl nějakou vhodnou metodu, jak jej zkrotit."

"Já jsem používal kožený opasek a výsledky nebyly nejhorší, můj pane," poradil Kurik.

Šlechtic se zasmál. "To možná není tak špatný nápad, pane rytíři."

Jeli dál nádherným odpolednem, a když se slunce klonilo k západu, dorazili k "letnímu sídlu", jemuž do rozměrů skvostného zámku chybělo pramálo. Jejich hostitel udělil pokyny svým sloužícím a znovu nasedl na koně. "Rád bych u vás zůstal, páni rytíři, domnívám se však, že bych se měl vrátit domů, než má žena rozbije veškeré nádobí. Ale již brzy ji najdu pohodlný klášter a budu žít v klidu a míru."

"Naprosto vás chápu, můj pane," pokývl Kurik. "Hodně štěstí."

"Bůh s vámi, páni rytíři." Muž se obrátil a odjel cestou, kudy sem přijeli.

"Kuriku," ozval se vážným hlasem Bevier, jakmile vstoupili do mramorem dlážděné vstupní haly, "jsem rád, že jsi měl mé brnění. Byl bych toho spratka probodl hned po druhé větě."

Kurik se na něj zazubil. "Takhle to bylo mnohem zábavnější, sire Beviere."

Dům byl zevnitř ještě nádhernější, než se jevil zvenčí. Stěny byly vykládány skvostně vyřezávaným vzácným dřevem. Podlaha a krby byly z mramoru a čalouněný nábytek se leskl jemným brokátem. Služebnictvo bylo pozorné a nevtíravé a splnilo jim vše, co požadovali.

Družina báječně povečeřela v jídelně jen o málo menší než taneční sál. "Tak *tomuhle* já říkám život," vzdychl blaženě Kalten. "Sparhawk, proč *my* nežijeme jen o trochu luxusněji?"

"Jsme rytíři Církve," připomněl mu tázaný. "Chudoba nás činí silnějšími."

"Ale musíme být silní *tolik*?"

"Jak se cítíš?" zeptala se Sefrenie Beviera.

"Mnohem líp, díky," odpověděl Arcian. "Už od rána jsem nevykašlal žádnou krev. Myslím, že zítra bych mohl jet klusem. Tohle pomalé tempo nás okrádá o čas."

"Pojedem zvolna aspoň ještě zítra," zavrtěl hlavou Sparhawk. "Podle mapy je kraj za městem Venne trochu drsný a řídké osídlený. Bude jistě zcela ideální pro přepad ze zálohy a za námi jedou nepřátelé. Chci, abyste se zotavili natolik, že se dokážete bránit."

"Berite," zavolal Kurik.

"Ano?"

"Uděláš pro mne něco, ještě než odsud odjedeme?"

"Ovšem."

"Za prvé hned ráno vyveď Talena na dvůr a pořádně ho prohledej. Majitel tohoto sídla k nám byl velice laskavý a já ho nechci urazit."

"Proč si myslíš, že tu něco ukradnu?" zaprotestoval Talen.

"A proč bych si měl myslet, že ne? To je jen preventivní opatření. V tomhle domě je spousta malých a cenných věcí. Některé z nich by se třeba čistou náhodou mohly přestěhovat do tvých kapes."

Lůžkoviny v domě byly plněny prachovým perím a skýtaly skvělé pohodlí. Vstali za úsvitu a snědli vynikající snídani. Poděkovali služebnictvu, vyhouplí se do sedel a pokračovali v cestě. Nově zrozené slunce zlatě zářilo a ve vzduchu nad jejich hlavami se třepotali zpívající skřiváci. Píšťalka, usazená na voze, je doprovázela na syrinx. Sefrenii už zřejmě bylo lépe, ale na Sparhawkovu žádost zůstala ve voze také.

Bylo krátce před polednem, když k nim z blízkého kopce sjela tryskem skupina asi padesáti divoce vyhlížejících mužů. Měli na sobě kožené boty i oděv a jejich hlavy byly vyholené.

"Domorodci z východního pomezí," varoval potichu Tynian, který již v Pelosii byl. "Bud' velmi opatrný, Sparhawk. Jsou nemilosrdní."

Domorodci se hnali dolů ze svahu a prokazovali přitom, že jsou skvělými jezdci. Za pasem jim vykukovaly zakřivené šavle, levé předloktí jim chránil kulatý štít a všichni nesli krátká kopí. Na úsečný povel vůdce většina z nich přitáhla otěže tak ostře, že koně málem padli na zadek. Vůdce, hubený muž se šikmýma očima a zjizvenou lebkou, se rozjel vpřed spolu s pěti kumpány. Své koně strhli kousek před družinou okázalým gestem všichni naráz a jejich koně se v tomtéž okamžiku vzepjali. Poté zabodli do země svá kopí a vytáhli blyštící se šavle.

"Ne!" křikl ostře Tynian, když jeho společníci sáhli instinktivně po mečích. "To je jen rituál. Zůstaňte klidně stát."

Holohlaví muži se k nim znovu blížili, tentokrát rozvázným krokem, a potom na nějaký tajemný signál všichni koně poklesli předníma nohama na kolena, zatímco jezdci zvedli šavle před tvář ve vojenském pozdravu.

"Bože," vydechl Kalten. "Nikdy jsem neviděl, že by tohle nějaký kůň dokázal!"

Faranovy uši zastříhaly a Sparhawk ucítil, jak se jeho kůň podrážděně ošil.

"Bud'te pozdraveni, rytíři Církve," oslovil je obřadným hlasem vůdce. "Vzdáváme vám hold a zůstáváme ve vašich službách."

"Mohu to zařídit já?" navrhl Tynian. "Mám v tomto směru určité zkušenosti."

"Beze všeho," souhlasil Sparhawk nespouštěje z očí zbytek mužů pod kopcem.

Tynian se pohnul vpřed, držel svého vraníka na uzdě tak, aby šel rovnoměrným a pomalým krokem. "S radostí zdravíme Peloi," pronesl formálním tónem. "S radostí vítáme rovněž toto setkání, neboť bratři by se měli vždy vítat s náležitou úctou."

"Znáš naše způsoby, pane rytíři," pokývl uznale zjizvený vůdce.

"Byl jsem již několikrát na východním pomezí, domi," vysvětlil Tynian.

"Co je to domi?" zašeptal Kalten.

"Staré peloské slovo," informoval Ulath. "Znamená něco jako náčelník."

"Jako?"

"To by bylo dlouhé vysvětlování."

"Vezmeš si se mnou soli, pane rytíři?" zeptal se domorodec.

"Rád, domi," odvětil Tynian, a pomalu sestoupil ze sedla. "Možná bychom ji mohli okořenit, dobře upečeným skopovým?" navrhl.

"Skvělý nápad, pane rytíři."

"Běž pro něj," nařídil Sparhawk Talenovi. "Je v tom zeleném vaku. A neremcej."

"To bych si radši ukousl jazyk," zamumlal nervózně chlapec, přehrabuje se v zavazadlech.

"Teplý den, což?" prohodil konverzačně domi a usadil se na svěže zelenou trávu se zkříženýma nohama.

"I my jsme říkali totéž jen před malou chvílí," pokývl Tynian a napodobil náčelníka.

"Jsem Kring," představil se zjizvený muž. "Domi této skupiny."

"Já jsem Tynian," prozradil Deifan, "alcionský rytíř."

"Předpokládal jsem to."

Talen šel trochu váhavě až k nim a přinesl pečenou jehněčí kýtu.

"Dobře upečené maso," pochválil Kring a odepjal ze svého sedla kožený váček. "Znamenitě jedí rytíři Církve." Roztrhl pečení zuby a nehty vedví a podal půlku Tynianovi. Poté mu nabídl svůj kožený váček. "Sůl, bratře?"

Tynian ponořil do váčku prsty, nabral si špetku soli a rozsypal ji po své porci. Poté potřásl rukou do všech světových stran.

"Jsi opravdu dobře vzdělán v našich způsobech, příteli Tyniane," schválil jeho počínání domi a napodobil jej. "A tento skvělý mladík je tvůj syn?"

"Ach to ne, domi," vzdychl Tynian. "Je to dobrý hoch, ale trpí zlozvykem zlodějství."

"Hohó!" rozchechtal se domi a plácl Talena do ramene takovou silou, až chlapec upadl. "Zlodějství je druhým nejctihodnějším řemeslem na světě - hned po válečnictví. Jsi dobrý zloděj, chlapče?"

Talen se maličko usmál a přimhouřil oči. "Chceš si mne vyzkoušet, domi?" vyzval jej, zatímco vstával. "Řekni, co si chceš nechat, a zbytek ti ukradnu."

Vůdce zvrátil hlavu a rozeřval se smíchy. Talen, jak si Sparhawk všiml, byl už těsně u něj a jeho ruce se jen míhaly.

"No dobrá, můj mladý zloději," dusil se domi a rozpráhl paže, "ukradni co můžeš."

"Díky za dovolení, domi," uklonil se hoch zdvořile, "ale já už všechno stejně mám. Domnívám se, že jsem nic cenného nepřehlédl."

Kring zamrkal a začal se zuřivě šacovat.

Kurik zasténal.

"Možná to dopadne dobře," utěšoval jej potichu Sparhawk.

"Dvě brože," vypočítával Talen a předával jeden kus po druhém původnímu majiteli, "sedm prstenů – mimochodem, ten, co nosíš na levém palci, je pěkně těsný. Zlatý náramek - nech si jej prověřit u zlatníka. Mám dojem, že je zlato nastavené mosazí. Rubínový přívěsek - doufám, žeš ho neplatil moc draho. Ten kámen za moc nestojí. Potom tahle dýka vykládaná drahokamy a kámen, který zdobil jilec tvého meče." Talen si odborně oprášil ruce.

Domí se rozeřval smíchy. "Koupím tohoto kluka, příteli Tyniane," zahlaholil. "Dám ti za něj stádo těch nejlepších koní a budu ho vychovávat jako svého syna. Takového zloděje jsem ještě neviděl."

"Ach – promiň, příteli Kringu," omlouval se Tynian, "ale není můj, takže ti jej prodat nemohu."

Kring vzdychl. "Uměl bys ukrást i koně, chlapče?" zeptal se s nadějí.

"Kůň se špatně strká do kapsy, domi," odvětil Talen, "ale patrně bych si s tím taky poradil."

"Geniální jinoch," pokývl obdivně domorodec. "Jeho otec je miláček štěstěny."

"Že jsem si toho ještě nevšímal," zamumlal Kurik.

"Och, mladý zloději," zjistil Kring téměř lítostivě, "zdá se mi, že také postrádám měsíc - značně těžký měsíc."

"Ale, že bych na něj zapomněl?" plácl se Talen do čela. "To jsem se musel dočista pomátnout." Vylovil zpod kytlice objemný kožený pytlík a předal jej náčelníkovi.

"Spočítej si je, příteli Kringu," varoval jej Tynian.

"Od chvíle, kdy jsme se s chlapcem spřátelili, důvěřuji mu. Je čestný."

Talen si povzdechl a vylovil z různých úkrytů větší množství stříbrných mincí.

"Byl bych rád, kdyby to lidé nedělali," postěžoval si, když je vracel. "Přijdu tak o veškerou zábavu."

"Dvě stáda koní?" nabídl domí.

"Je mi líto, příteli," zatvářil se smutně Tynian. "Vezměme si sůl a popovídejme si."

Zatímco dvojice mužů seděla a jedla solené jehněčí, Talen se loudal zpět k vozu. "Klidně ty koně mohl vzít," procedil ke Sparhawkovi. "Jen co by se setmělo, byl bych zpátky."

"Nechal by tě přivázat ke stromu řetězem," ujistil jej Sparhawk.

"Z jakéhokoli řetězu se dokážu vykroutit ani ne za minutu. Nemáš ponětí, za kolik by se ti jeho koně dali prodat?"

"Ještě dlouho nám potrvá, než toho chlapce náležitě vychováme," usoudil Kalten.

"Žádáš si ozbrojeného doprovodu, příteli Tyniane?" zeptal se Kring. "To, co máme momentálně na práci, není nijak zvlášť důležité a ochotně a rádi to odložíme, abychom mohli pomoci naší svaté matce Církvi a jejím váženým rytířům."

"Děkuji ti, příteli Kringu," potřásl hlavou Tynian, "ale naše poslání si od nás nežádá nic, co bychom nezvládli sami."

"Pravda. Chrabrost rytířů Církve je legendární."

"A kam máte namířeno, domi?" zajímal se Tynian. "Jen zřídka kdy jsem spatřil Peloi tak daleko na západ."

"Obvykle střežíme východní pomezí," připustil Kring a utřhl si zuby velký kus kýty, "ale už celé generace se Zemoši čas od času pokoušejí proklouznout přes hranici do východní Pelosie. Král za jejich uši platí zlatou půlkorunu. Je to snadný způsob, jak přijít k penězům."

"Žádá po vás král obě uši?"

"Nikoli, vždy jen to pravé. Přesto musíme se šavlemi zacházet velice opatrně. Jediným špatným úderem se můžeš připravit o odměnu. Tak či onak, narazili jsme přednedávnm u hranic na slušnou skupinu Zemochů. Hodně jsme jich pobili, ale část jich uprchla. Když jsme je zahlédli naposledy, mířili sem a někteří byli zraněni. Kapající krev je dobrá stopa. Dostihneme je a posbíráme jejich uši – zlato nás nemine. Je to jen otázka času."

"Myslím, že bychom ti mohli trochu času ušetřit, příteli," pronesl Tynian s úsměvem od ucha k uchu. "Poslední dobou za sebou občas zahlédneme docela velkou skupinu Zemochů. Možná to jsou právě ti, které hledáš. Ale i kdyby ne - ucho jako ucho. Pokud král rozdává zlato tak ochotně, jistě se nebude zajímat, za které Zemochy platí."

Kring se potěšeně rozesmál. "Je tomu vsutku tak, jak říkáš, příteli Tyniane," souhlasil. "A kdo ví, možná, že nám tu v okolí kynou dokonce dvě hromady zlata. Kolik jich je, nevíš?"

"Viděli jsme tak čtyřicet jezdců. Blíží se sem po cestě od jihu."

"O moc dál se už nepřiblíží," slíbil Kring a krutě se zašklebil. "Bylo to vsutku šťastné setkání, sire Tyniane - alespoň pro mne a mé druhy. Ale co kdyby jste se ty a tví přátelé obrátili a připojili se k nám? Jistě by i na vás zbylo dost peněz z kořisti?"

"Netušili jsme, že byla taková odměna vypsána, domi," svěřil se Tynian, "a navíc máme naléhavý církevní úkol." Zakřenil se. "Kromě toho, i kdybychom získali nějakou odměnu, naše přísaha nás zavazuje, abychom ji odevzdali Církvi. Z naší práce by měl pak užitek nějaký tučný opat. Nemám chuť prolévat tolik svého potu, abych obohatil muže, jenž za celý svůj život ani den pořádně nepracoval. Je daleko lepší poradit tuto možnost svému příteli."

Kring jej v návalu radosti objal. "Můj bratře," zvolal, "jsi opravdový přítel. Je pro mě velkou ctí, že jsem se s tebou setkal."

"I pro mne je to čest, domi," odpověděl Tynian vážně.

Domi si otřel mastné prsty do kožených jezdeckých kalhot. "Nu, měli bychom vyrazit, příteli Tyniane," pravil. "Pojedeme-li pomalu, žádné odměny se nedočkáme." Odmlčel se. "Jsi si jistý, že mi toho chlapce nechceš prodat?"

"Je to syn mého přítele," pokrčil rameny Tynian. "Co se mne týče, já bych se chlapce klidně zbavil, ale to přátelství je pro mne příliš cenné."

"Rozumím dokonale, příteli Tyniane," uklonil se Kring. "Zmiň se o mně Bohu, až s Ním budeš příště mluvit." Vymrštil se do sedla, a ještě než se usadil, kůň už pádl tryskem pryč.

Ulath šel k Tynianovi a uznale pokýval hlavou. "Zvládl to opravdu znamenitě."

"Byl to jen vzájemně výhodný obchod," bránil se skromně Tynian. "My se zbavíme dotírajících Zemochů a Kring získá pár desítek uší. Obě strany jsou spokojeny."

"To je naprosto, naprosto správné," souhlasil Ulath. "Ale nikdy jsem dosud neslyšel, že se platí za uši. Obvykle musí zájemce o odměnu přinést celou hlavu."

"Uši jsou lehčí," prozradil Tynian zkušeně, "a neciví na tebe pokaždé, když otevřeš sedlovou brašnu."

"Mohli byste toho, pánové, *nechat*?" ozvala se Sefrenie kysele. "Máme s sebou koneckonců i děti."

"Promiň, matičko," omlouval se Ulath, "jen jsme tak tlachali."

Důstojné odkráčela zpět k vozu a cosi si přitom bručela. Sparhawk si byl docela jistý, že styrické výrazy, jež právě použila, nebyly při zdvořilé konverzaci zrovna běžné.

"Co jsou zač?" zeptal se Bevier s pohledem upřeným na poslední zbytky jezdců, mizejících k jihu.

"Jsou z Peloi," vysvětlil Tynian. "Z kmene potulných chovatelů koní. Byli to první Eléni, kteří se v této oblasti usadili. Peloské království se jmenuje po nich."

"Jsou opravdu tak divocí, jak vypadají?"

"Ještě divočejší. Díky jejich přítomnosti na této hranici si také patrně Otha vybral pro svůj vpád Lamorkand a nikoli Pelosii. Nikdo duševně zdravý na Peloi nezaútočí."

Druhého dne k večeru dorazili k Vennskému jezeru. Byla to veliká a mělká vodní plocha, do níž neustále odtékaly vody z blízkých rašelinišť, a propůjčovaly tak jezeru temně hnědou barvu. Když rozbili tábor kus od vřesem pokrytého břehu jezera, Pišťalka byla čímsi podivně rozrušená. Jakmile stál Sefreniin stan, zmizela uvnitř a odmítala jej opustit.

"Co je jí?" ptal se Sparhawk Sefrenie a nepřítomně si mnul prsten a prst pod ním. Jako by ho svrběl či pálil.

"Opravdu nevím," zachmuřila se Styřicka. "Že by se něčeho bála?"

Po večeři zanesla Sefrenie jídlo Píšťalce do stanu a Sparhawk šel zevrubně vyzpovídat zraněné. Všichni svorně tvrdili, že jsou dokonale v pořádku, což očividně nebyla pravda. "Tak tedy dobrá," rezignoval Sparhawk nakonec. "Pojedeme zase normálně. Vráťte se na koně a zítra zkusíme klus – ale v žádném případě ne cval nebo trysk. Snažte se držet se stranou, dokud nepůjde opravdu do tuhého"

"Je z něj úplná kvočna, co?" šťouchl Kalten do Tyniana.

"Jestli vyhrabe žížalu, budeš ji muset sníst," opáčil oslovený.

"Děkuju mockrát, Tyniane," otrásl se Kalten. "Už jsem večeřel."

Bylo kolem půlnoci a venku jasně svítil měsíc. Sparhawk se vymrštil z pokrývek, probrán ohavným, bučivým řevem.

"Sparhawk!" ozval se zvenčí Ulath ostře. "Probud' ostatní. Rychle!"

Sparhawk zatřásl Kaltenem a chvatně se nasoukal do drátěné košile. Popadl meč a vystrčil hlavu ze stanu. Rychle se rozhlédl a zjistil, že ostatní vzbudit nepotřebují. Vesměs se již oblékali a chápali se zbraní. Ulath stál na okraji tábora, štít zvednutý a sekeru v ruce. Napjatě se díval do tmy.

Sparhawk dorazil k němu. "Co to bylo?" ptal se tiše. "Které zvíře vydává takový řev?"

"Troll," zněla úsečná odpověď.

"Zde v Pelosii? Ulathe, to není možné. V Pelosii trollové nežijí."

"Proč to nevysvětlíš *jemu*?"

"Jsi si absolutně jistý, že to byl troll?"

"Slýchával jsem ten zvuk příliš často, než abych se mohl mýlit. Byl to zcela jasný troll a něco ho rozzuřilo."

"Možná bychom měli rozdělat oheň," navrhl Sparhawk, když se kolem shromáždili i ostatní."

"To nebude k ničemu," opáčil Ulath. "Trollové se ohně nebojí."

"Ty znáš jejich řeč, vid'?"

Ulath zamručel.

"Co kdybys na něj zavolal a vysvětlil mu, že mu nechceme ublížit?"

"Sparhawk," zatvářil se Ulath bolestně, "v téhle situaci to moc nepomůže. Ale budiž, zkusím to. Kdyby zaútočil, miřte mu na nohy. Pokud udeříte na tělo, vytrhne vám zbraň a vrazí ji do vás." Zvedl hlavu a zabučel cosi hrůznou, hrdelní řečí.

Cosi ve tmě mu odpovědělo. Řeč přerušovalo prskání a patrně i plivání.

"Co říkal?"

"Kleje. Bude mu to ještě dobrou hodinu trvat. Trollí řeč je bohatá na nadávky." Ulath se zakabonil. "Je nějaký nejistý," dodal udiveně.

"Možná si všiml, kolik nás tu je, a je proto opatrnější," navrhl Bevier.

"Takové slovo ani neznají," potřásl hlavou Ulath. "Viděl jsem osamělého trolla, který zaútočil na město chráněné hradbami."

Ze tmy se ozvalo další bučivé zaprskání, tentokrát o trochu blíž.

"Co má znamenat tohle?" řekl Ulathe zaraženě.

"A co říkal?" zeptal se Sparhawk.

"Chce, abychom mu vydali nějakého zloděje."

"Talena?"

"Nevím. Jak by mohl Talen vybrat kapsy trollů? Vždyť žádné ani nemá."

Potom zaslechli zvuk Píšťalčina syringu, linoucí se ze Sefreniina stanu. Melodie byla přísná a skrývala v sobě neurčitou hrozbu. Za okamžik zvíře v temnotách zavýlo - zvuk plný bolesti a částečně i zklamání. Poté vytyl sláblo v dálce, až se ztratilo docela.

"Teď bychom měli jít za Píšťalkou a zulíbat ji," prohlásil Ulathe.

"Co se stalo?" nechápal Kalten.

"Nevím jak, ale Píšťalka ho zahнала. Nikdy jsem neviděl trolla, aby před něčím utekl. A to jsem byl přitom jednou svědkem, jak jeden z nich vzdoroval lavině. Měli bychom si jít promluvit se Sefrenií. Děje se tu něco, čemu nerozumím."

Sefrenie však byla vyvedena z míry neméně než oni. Chovala právě v náručí vzlykající Píšťalku. "Pánové, prosím vás," požádala je Styrička tiše, "nechte nás na chvíli o samotě. Píšťalka je velice, velice rozrušená."

"Půjdu hlídat s tebou, Ulathe," nabídl se Tynian, když opustili stan. "Při vzpomínce na to bučení mi tuhnou v žilách krev. Nedokázal bych usnout."

Jakmile troll uprchl, nebylo už po něm ani památky a o dva dny později dorazili do města Venne. Nepatřilo mezi příliš přitažlivá města. Daně se zde zřejmě platily podle plochy pozemku, na němž stály městské domy, a tak obyvatelé zákon vesměs obcházeli stavbou vícepatrových budov. V mnoha případech byly domy tak vysoké, že změnily ulice v úzké tunely, temné dokonce i v poledním světle. Ubytovali se v nejčistším hostinci, jaký dokázali nalézt, a Sparhawk vzal s sebou Kurika a vyrazil do města, aby získal nějaké informace.

Slovo Ghasek však z nějakého důvodu vennské měšťany znervózňovalo. Odpovědi, které oba zvědové obdrželi, byli mlhavé, protiřečily si a jejich informátoři prchali co nejrychleji pryč.

"Támhleto," zavařel úsečně Kurik a ukázal na muže, jen se potácel ze dveří krčmy. "Je příliš opilý, než aby před námi utekl."

Sparhawk si postavu kriticky prohlédl. "Možná, že je také příliš opilý, než aby mohl mluvit," namítl.

Kurikovy metody však byly brutálně přímočaré. Přesl přes ulici, chytil opilce za límec, dotáhl jej na konec ulice a strčil mu hlavu do kašny, jež tam stála. "Tak," prohlásil přátelsky, "myslím, že teď si vzájemně dokonale rozumíme. Položím ti pár otázek a ty mi na ně odpovíš - leda by sis chtěl nechat narůst žábry."

Chlapík prskal a kašlal. Kurik jej párkrát bouchl do zad, až se nešťastník uklidnil.

"Dobrá," začal Kurik. "Kde je Ghasek?"

Opilcova tvář zbělela a oči se mu vypouklily hrůzou.

Kurik mu znovu strčil hlavu pod vodu. "Už mě to začíná unavovat," prohodil lehkým tónem ke Sparhawkovi, nijak se nevzrušuje nad bublinami, které stoupaly na hladinu kašny. Vytáhl chlapíka za vlasy ven. "Příště to nebude o nic příjemnější, kamaráde," upozornil jej. "Opravdu bys měl začít spolupracovat. Zkusíme to tedy znovu. Kde je Ghasek?"

"Na s-severu," zasípěl muž a voda z něj stříkala po celé ulici. Zdálo se, že má pláč na krajíčku.

"To víme. Kterou cestou se máme dát?"

"Vyjed'te severní branou. Asi tak míli za městem se cesta rozdvouje. Dejte se doleva."

"Vidíš, jak to jde. Možná nebudeš mokrá úplně celý. Jak je to daleko?"

"A-asi čtyřicet leguí." Muž se kroutil, ale Kurik jej držel pevně.

"Poslední otázka," slíbil Kurik. "Proč se každý ve městě strachy málem počurá, když slyší jméno Ghasek?"

"Je-je to strašlivý místo. Dějou se tam věci tak ohavné, že se to ani nedá popsat."

"Já mám silný žaludek," ujistil jej Kurik. "Jen mluv."

"Pijou tam krev – a koupou s v ní - a dokonce jedí lidské maso. Je to nejstrašlivější místo na světě. Pouhá zmínka o něm přivolá na vaši hlavu kletbu." Muž se otřásl a začal vzlykat.

"No tak, no tak," chlácholil jej Kurik. Pustil mu hlavu a poplácal ho laskavě po rameni, načež vytáhl z měšce minci. "Jsi nějaký mokrá, příteli. Co kdybys zašel zpátky do taverny a trochu se usušil?"

Chlapík spěšně zmizel.

"Nevypadá to moc vábně, což?" obrátil se Kurik ke svému pánovi.

"To tedy ne," připustil Sparhawk, "ale stejně tam pojedeme."

KAPITOLA

TŘINÁCTÁ

CESTA, KTEROU MĚLI JET, podle místních moc dobrá nebyla, a tak zanechali vůz u hostinského a následujícího rána vyjeli jen na koních. V temných ulicích plných stínů matně zářily hořící pochodně. Sparhawk se o informaci, kterou předešlého dne Kurik vyždímal z opilce, podělil s ostatními, takže se všichni ostražitě rozhlíželi už od chvíle, kdy projeli severní bránou města Venne.

"To jsou pravděpodobně jen nějaké místní báchorky," mračil se Kalten. "Hrůzostrašných příběhů o různých místech jsem už slyšel spousty a pokaždé se jednalo o události - navíc silně zveličené - které se staly už před mnoha generacemi."

"Opravdu to nedává moc velký smysl," přitakal Sparhawk.

"Ten koželuh v Paleru tvrdil, že hrabě z Ghaseku je učenec. Takoví lidé se obvykle lidským masem neživí. Každopádně bychom ale měli být ve střehu. Jsme už dost daleko od domova a na posily spoléhat nemůžem."

"Já pojedu zase vzadu," nabídl se Berit. "Myslím, že se všichni budeme cítit mnohem bezpečněji, když si budeme jisti, že ti Zemoši už za námi nejedou."

"Domnívám se, že v tomto směru se můžeme plně spolehnout na domiho," usmál se Tynian.

"Ale i tak -" Berit se stále tvářil pochybovačně.

"Tak jed', Berite," souhlasil Sparhawk. "Alespoň neponecháme nic náhodě."

Jeli dál lehkým klusem, a když vycházelo slunce, dorazili k onomu rozcestí. Cesta vlevo byla rozježděná, úzká a špatně udržovaná. Z obou stran ji lemovalo husté křoví. Déšť, který smáčel tuto oblast po několik dní, zanechal cestu rozblácenou a nepříjemnou na první pohled.

"Už jsem viděl lepší cesty," komentoval situaci Ulath. "Tudy to moc rychle nepůjde, a až se dostanem k těm kopcům, nebude to o nic lepší, spíš naopak." Pokynul k nízkému hřebenu zalesněných pahorků, jež se táhly před nimi.

"Uděláme, co bude v našich silách," pokrčil rameny Sparhawk, "ale nejspíš máš pravdu. Čtyřicet leguí je slušná vzdálenost a špatná silnice nám ji nijak nezkrátí."

Vydali se po cestě, a jak Ulath předpověděl, její stav se neustále zhoršoval. Asi po hodině vjeli do lesa. Jehličnaté stromy vrhaly jen skrovný stín, ale vzduch tu byl chladný a vlhký a pro rytíře ve zbroji znamenal vítanou úlevu. V poledne se nakrátko zastavili na lehké občerstvení, sestávající z chleba a sýra, a poté jeli dál, stoupající výš a výš do hor. Oblast byla zlověstně opuštěná, a dokonce i ptáci jako by oněměli - s výjimkou havranů černých jako uhlé, kteří krákali snad z každého

stromu. Když se na pochmurný les začal snášet soumrak, odvedl Sparhawk družinu kus od silnice, aby zde rozbila tábor.

Ponurý les umlčel dokonce jindy nezdolného Kaltena, a tak večere proběhla téměř v tichosti. Záhy po jídle šli na kutě.

Přibližně o půlnoci probudil Ulath Sparhawka, aby jej vystřídal na hlídce. "Je tu zřejmě spousta vlků," řekl velký Thalesian tiše. "Možná by nebylo marné, kdyby sis kryl záda stromy."

"Nikdy jsem neslyšel, že by vlk zaútočil na člověka," podivil se Sparhawk rovněž tiše, aby neprobudil ostatní.

"Obvykle to nedělají," připustil Ulath, "pokud nemají hlad nebo je něco nerozruší."

"To je opravdu povzbuzující perspektiva."

"Jsem rád, že se ti líbí. Ale já jdu spát. Byl to opravdu dlouhý den."

Sparhawk opustil okruh, kam dopadalo světlo ohně, a zastavil se v lese asi o padesát yardů dál, aby si oči přivykly temnotě. Slyšel, jak vlci vyjí hluboko v lesích. Možná našel zdroj těch historek, které o Ghaseku ve Venne kolují. Tenhle zasmušilý les by sám o sobě docela stačil vyděsit pověřivé lidi. Když k tomu člověk přičte hejna havranů, kteří jsou v každé zemi považováni za zlé znamení, a mráz nahánějící vytí vlků, pak je jasné, kde se ty historky vzaly. Sparhawk obezřetně obešel tábor, naslouchaje a hledě do všech stran.

Čtyřicet leguí. Při stále horší silnici není pravděpodobné, že urazí víc než deset leguí za den. Sparhawka rozčilovalo pomalé tempo, ale nemohl s tím nic dělat. Do Ghaseku museli. Napadlo jej, že třeba hrabě při svém hledání nepotkal nikoho, kdo by slyšel o hrobu krále Saraka, a že tedy podnikají tuto zdlouhavou a namáhavou cestu nadarmo. Rychle však tu myšlenku zapudil.

S očima stále upřenýma na les kolem přemítal, jak by vypadal jeho život, kdyby se mu podařilo uzdravit Ehlanu. Jako malou princezničku ji znával velice dobře. Nyní sice zaslechl pár útržkovitých informací o tom, jaká je dospělá královna, ale nic tak určitého a přesného, aby si mohl udělat ucelený obraz. Bude z ní dobrá vladařka, tím si byl jistý, ale jaká žena se z ní vlastně stala?

Spatřil ve stínech jakýsi pohyb a zarazil se. Ruka sáhla po meči a oči probodávaly tmu. Nato uviděl dvojici planoucích zelených očí, v nichž se odrážela zář jejich ohně. Byl to vlk. Zvíře zíralo dlouhou chvíli do plamenů, nato se obrátilo a tiše vklouzlo zpět do lesa.

Sparhawk si uvědomil, že hodnou chvíli zadržuje dech, a úlevně vydechl. Na setkání s vlkem je jen málokdo zvyklý, a přestože si byl vědom hlouposti takového pocitu, přece mu instinktivně přejel po zádech mráz.

Vyšel měsíc a rozlil svou bledou září na temný hvozd. Sparhawk zvedl hlavu a spatřil, jak sem plynou mraky. Postupně zahalily měsíc a houstly čím dál víc. "No

prima," zamumlal si. "To jsme potřebovali - další déšť." Potřásl hlavou a šel dál, pročešáváje temnotu kolem.

O něco později jej vystřídal Tynian, a tak odešel zpátky do stanu.

Nespal ale dlouho. "Sparhawku," zavolal kdosi a lehce jím zatřásl. Byl to Talen.

"Ano." Rychle se posadil. V chlapcově hlase zněla naléhavost.

"Venku něco je."

"Já vím. Vlci."

"To nebyl vlk - ledaže by vlci chodili po zadních."

"Co jsi tedy vlastně viděl?"

"Stálo to ve stínu tam pod stromy. Neviděl jsem dobře, ale zdálo se mi, že to má na sobě nějaký oděv. Dost mu odstával."

"Pátrač?"

"Jak to mám vědět? Zhlédl jsem to jen koutkem oka. Vynořilo se to na kraji lesa a zase se to stáhlo do stínu. Kdyby nebylo té záře z obličeje, možná bych si toho ani nevšiml."

"Zelené záře?"

Talen pokývl.

Sparhawk spustil proud kleteb.

"Až ti dojdou slova, dej mi vědět," nabídl chlapec. "Mám dost slušnou zásobu nadávek."

"Varoval jsi Tyniana?"

"Ano."

"A co děláš venku? Máš spát."

Talen si povzdechl. "Vzpamatuj se, Sparhawku," řekl tónem člověka o dvacet let staršího. "Žádný zloděj nespí v kuse víc než dvě hodiny, aniž se jde rozhlédnout po okolí."

"To jsem nevěděl."

"To jsi měl. Je to dost náročný život, ale jeden se při něm aspoň nenudí."

Sparhawk uchopil zlodějovu hlavu do dlaní. "Ještě z tebe udělám normálního chlapce."

"Nenamáhej se. Z dětství jsem už dávno vyrostl. Mohlo být docela příjemné běhat s ostatními a hrát si - za jiných okolností. Jenže ty byly takové, jaké byly, a navíc je tohle mnohem zábavnější. Běž spát, Sparhawku. Tynian a já na všechno dohlédneme. A jen tak mimochodem, ráno bude pršet."

Ráno však nepršelo, ačkoli celou oblohu zahalila těžká mračna. Když dopoledne značně pokročilo, přitáhl Sparhawk Faranovi otěže.

"Co se stalo?"

"Támhle dole v tom údolíčku je vesnice."

"Co tu proboha dělají, v takových lesích? Mezi stromy se půda obdělávat nedá."

"Na to se jich můžeme zeptat. Tak jako tak bych si s nimi chtěl promluvit. Žijí blíže ke Ghaseku než lidé ve Venne a já bych rád získal nějaké čerstvější informace. Je zbytečné jet někam naslepo, když to není nutné. Kaltene!" zavolal.

"Copak zase?" zahuhlal volaný.

"Veď dál ostatní v původním směru. Já s Kurikem sjedeme do vsi a na pár věcí se tam poptáme. Za chvíli vás dohoníme."

"No dobře." Kaltenův hlas byl strohý a trochu nevrlý.

"Co je ti?"

"Nemám z těch lesů kolem dobrý pocit."

"Vždyť jsou to jen stromy, Kaltene."

"Já vím, ale musí jich tu být tolik?"

"Měj se na pozor. Potuluje se tu někde Pátrač."

Kaltenovy oči se rozjasnily. Vytáhl meč a palcem ozkoušel ostří.

"Co máš za lubem?" otázal se Sparhawk.

"Možná se nám naskytne příležitost, jak se toho prevíta zbavit jednou provždy. Ta Othova štěnice je dost hubená. Jednou dobrou ranou by se dala přeseknout vedví. Myslím, že zůstanu kousek za hlavním vojem a přepadnu tu potvoru ze zálohy."

Sparhawk rychle zauvažoval. "Krásný plán," pochválil tónem, jakým se chválí malé dítě, "ale někdo bude muset dovést ostatní do bezpečí."

"To může udělat Tynian."

"Možná ano, ale svěřil bys Sefreniin život do nikou někoho, koho známe teprve šest měsíců a kdo se stále ještě pořádně nezotavil?"

Kalten zasypat svého přítele slušným počtem obscénních přízvisek.

"Povinnost, příteli můj," odtušil Sparhawk klidně. "Povinnost. Je to její přísná a strohá tvář, která nás připravuje o různé příjemnosti života. Udělej, oč jsem tě žádal, Kaltene. O Pátrače se postaráme později."

Kaltenův proud kleteb neustával. Po chvíli však přece jen otočil koně a odklusal za ostatními.

"Málem se na tebe vrhl," pokýval hlavou Kurik.

"Já vím."

"Kalten je dobrý v boji, ale někdy je hrozně zbrklý."

Při těch slovech se pomalu rozjeli k vesnici.

Domky byly sroubeny z klád a měly vesměs drnové střechy. Vesničané se očividně snažili vyčistit od stromů alespoň nejbližší okolí své osady, a vytvořili tak jakési pole asi sto kroků v průměru, jež bylo poseto pahýly pokácených stromů.

"Vykáceli kousek lesa," komentoval to Kurik, "ale všude, jak jsem viděl pěstují nanejvýš zeleninu. Stále ještě nechápu, čím se tady živí."

Odpověď na svou otázku dostal záhy poté, co vjeli mezi domky. Hlouček vesničanů zde namáhavě řezal prkna a trámy z klád, posazených na nahrubo stlučených kozách. Hromady čerstvého stavebního řeziva vysvětlovaly smysl osady.

Jeden z mužů ustal ve své práci a otíral si čelo špinavým šátkem. "Hostinec tu není," oznámil nepřátelsky Sparhawkovi.

"Nehledáme hostinec, sousede," ujistil jej rytíř, "jen nějaké informace. Jak daleko je to odsud k domu hraběte z Ghaseku?"

Tvář vesničana zřetelně pobledla. "Blíž, než by mne těšilo, pane," odvětil a nervózně si prohlížel ozbrojené muže před sebou.

"Co ti na něm vadí, příteli?" optal se Kurik.

"Žádný rozumný člověk se ke Ghaseku ani nepřiblíží," zněla odpověď. "Většina lidí o tom nechce dokonce ani mluvit."

"Zaslechli jsme něco podobného ve Venne," přikývl Sparhawk. "Co se to u hraběte vlastně děje?"

"Vlastně ani nevím, pane," řekl muž vyhýbavě. "Nikdy jsem u něj nebyl. Ale slyšel jsem o něm leccos vyprávět."

"Tak?"

"V okolí jeho domu mizejí zničehonic lidé. Nikdo už je nikdy nespatri a není známo, co se s nimi stane. Nevolníci od hraběte utíkají, ale přitom nemá reputaci krutého pána. V jeho domě se děje cosi zlého a všichni lidé, kteří bydlí v okolí, se bojí."

"Myslíš, že to zlo působí hrabě?"

"To není moc pravděpodobné. Nebyl celý minulý rok doma. Je často na cestách."

"To jsme už také slyšeli." Sparhawk si na něco vzpomněl. "Pověz mi ještě, sousede, neviděls tu v poslední době Styriky?"

"Styriky? Ne, ti do tohohle lesa nechodí. Lidé, kteří tu žijí, je nemají rádi a my nejsme výjimka."

"Chápu. Jak daleko jsi říkal, že je to k hraběcímu domu?"

"Neříkal jsem. Ale může to být kolem patnácti leguí."

"Nějaký chlapík ve Venne nám tvrdil, že z města do Ghaseku je to čtyřicet," podivil se Kurik.

Vesničan si pohrdlivě odplívl. "Měšťani ani nevědí, jak dlouhá je legua. Z Venne to není víc než třicet."

"Včera v noci jsme tu náhodou kohosi zahlédli," prohodil Kurik lehkým konverzačním tónem, "měl na sobě černý plášť a na hlavě kapuci. Mohl to být nějaký z vašich sousedů?"

Dřevorubec v obličeji téměř zbělel. "Nikdo z lidí v okolí se takto neobléká," odvětil krátce.

"Jsi si jistý?"

"Slyšels dobře. Řekl jsem, že nikdo v této oblasti takový oděv nenosí."

"Tak to musel být nějaký pocestný."

"To ano." Mužův hlas byl opět příkrý a do očí se mu vkradl divoký lesk.

"Děkujeme ti za rady, sousede," pokývl Sparhawk a otočil Farana nazpět k hlavní cestě.

"Ten ví víc, než nám řekl," konstatoval Kurik, jakmile opustili shluk stavení.

"Správně," přitakal Sparhawk. "Není v moci Pátrače, ale velmi, velmi se jej bojí. Ale přidejme do kroku. Rád bych dohonil ostatní ještě před soumrakem."

Dojeli své přátele ve chvíli, kdy se západní obzor začínal barvit nachem počínajícího západu slunce, a utábořili se u tichého horského jezera nedaleko od silnice.

"Myslíte, že bude pršet?" zeptal se Kalten, sotva dojedli večeři a usadili se u ohně.

"Ani o tom nemluv," mávl rukou Talen. "Sotva jsem se usušil z té potopy v Lamorkandu."

"To je možné vždycky," reagoval na Kaltenův dotaz Kurik. "V tomhle ročním období tu prší často, ale vzduch mi na déšť připadá málo vlhký."

Objevil se Berit, který byl až dosud u koní. "Sire Sparhawk, " řekl tiše, "někdo se sem blíží."

Sparhawk se vymrštil na nohy. "Kolik jich je?"

"Slyšel jsem jen jednoho koně. Ale ať je to kdo chce, přijíždí ze směru, kudy se ubíráme." Novic se odmlčel. "Žene koně velice rychle."

"To není příliš moudré," zamručel Ulath, "při téhle tmě a mizerné cestě."

"Máme uhasit oheň?" zeptal se Bevier.

"Myslím, že už jej viděl, sire Beviere," zavrtěl hlavou Berit.

"Uvidíme, jestli u nás zastaví," řekl Sparhawk. "Osamělého muže bychom se bát nemuseli."

"Leda by to byl Pátrač," varoval Kurik a chystal si svůj palcát. "Tak, pánové," zvolal pak drsným hlasem dobře vycvičeného kaprála, "rozestupte se do všech stran a připravte se."

Rytíři rozkazu zcela automaticky uposlechli. Instinktivně poznali, že Kurik ví o pěším boji muže proti muži víc, než kterýkoli rytíř ze všech čtyř řádů. Sparhawk vytáhl meč a pocítil náhle pýchu, že má takového přítele.

Pocestný zastavil koně na cestě nedaleko od tábora. Slyšeli, jak kůň přerývaně dýchá a lapá po dechu. "Mohu jít blíž?" požádal nahlas muž ve tmě. Měl zděšený, pronikavý hlas, nebezpečně balancující na pokraji hysterie.

"Jen pojd', cizinče," odpověděl Kalten, když si předtím vyměnil pohled s Kurikem.

Muž, který se vyloupil ze tmy, byl oděn do skvostného oděvu přepestrých, až nevkusně působících barev. Měl na sobě klobouk se širokým okrajem zdobený peřím, červený saténový kabátec, modré nohavice a kožené boty až ke kolenům. Na řemeni na zádech se mu houpala loutna a kromě malé dýky za pasem nenesl žádnou zbraň. Jeho kůň klopýtal a podklesával v kolenou vyčerpáním a jezdec sám nevypadal o mnoho lépe. "Díky Bohu," vydechl s úlevou, když spatřil rytíře ve zbroji, jak stojí kolem ohně. Zakymácel se v sedle a byl by spadl, kdyby byl nepřiskočil Bevier a nezachytil jej.

"Ten chudák toho má zřejmě dost," usoudil Kalten. "Rád bych věděl, proč tak utíkal."

"Možná před vlky," pokrčil rameny Tynian. "Ale zřejmě nám to řekne sám, jakmile popadne dech."

"Přines mu trochu vody, Talene," zavelela Sefrenie.

"Ano, paní." Chlapec popadl vědro a zmizel směrem k jezeru.

"Slez s koně a odpočiň si u nás," vyzval jej Bevier. "Tady jsi v bezpečí."

"Není čas," zasípěl muž. "Musím vám říci něco životně důležitého."

"Jak se jmenuješ, příteli?" vyzvídal Kalten.

"Jsem Arbele, povoláním básník a pěvec," představil se cizinec. "Píši básně a skládám písně, které zpívám ku potěše vznešených pánů a paní. Právě jedu z domu té stvůry hraběte z Ghaseku."

"To nezní zrovna lákavě," zabručel Uloth.

Talen přinášel vědro s vodou a Arbele hltavě pil.

"Odved' k jezeru jeho koně," nařídil chlapci Sparhawk. "Ale dej pozor, ať pije jen zvolna."

"Dobrá," přikývl Talen.

"Proč nazýváš hraběte stvůrou?" zeptal se okamžik nato Sparhawk.

"Jak jinak byste nazvali muže, který dá počestnou pannu zavřít do věže?"

"Kdo je ta počestná panna?" zajímal se Bevier a v jeho hlase byl znát podivný zájem.

"Jeho vlastní sestra," zalykal se Arbele spravedlivým hněvem. "Dáma, která prostě nedokáže konat zlo."

"Mohl bys nám říci, proč ji dal zavřít?" vmísil se do rozmluvy Tynian.

"Plácal nějaké nesmysly, obviňoval ji z jakýchsi ohavných zločinů. Odmítl jsem to poslouchat celé."

"Jsi si tím jist?" zatvářil se pochybovačně Kalten. "A viděl jsi vůbec tu pannu?"

"No, na vlastní oči ne, ale služebníci hraběte mi o ní vyprávěli. Říkali, že je to nejkrásnější dívka v celém okolí a že ji dal hrabě zavřít, když se vrátil z cest. Mne a všechno služebnictvo vyhnal ze zámku a prohlásil, že jeho sestra zůstane ve věži po zbytek života."

"Jak obłudné!" vykřikl Bevier a oči mu plály pobouřením.

Sefrenie si zblízka prohlížela básníka. "Sparhawk," zavolala a vyslala k rytíři naléhavý pohled, vybízejíc jej posunkem, aby poodešel kousek od ohně. Setkali se stranou od ostatních a záhy se k nim připojil i Kurik.

"Co je?" ptal se Sparhawk, jakmile se dostali z doslechu.

"Nedotýkejte se jej," varovala je Styřička. "A upozorněte i ostatní."

"Nechápu."

"Není s ním něco v pořádku," připojil se Kurik. "Má cosi divného v očích a hovoří až příliš rychle."

"Je čímsi nakažen," doplnila Sefrenie.

"Má nějakou nemoc?" Sparhawk se zachvěl. Ve světě, kde mor byl častým jevem, znělo toto slovo jako příslib téměř jisté záhuby.

"Ne v tom smyslu, který máš na mysli," uklidňovala jej malá Styřička. "Tohle není tělesná nemoc. Cosi nakazilo jeho mysl - cosi zlého."

"Pátrač?"

"Nemyslím. Příznaky jsou jiné. Mám silné podezření, že by jeho stav mohl být nakažlivý, držte se tedy od něj co nejdál."

"Mluví," pokývl Kurik, "a nemá nehybnou tvář. Myslím, že máš pravdu, Sefrenie. Nevěřím, že je za tím Pátrač. Příčina tkví v něčem jiném."

"Ale v této chvíli je pro nás velice nebezpečný," upozornila žena.

"Ne nadlouho," zavrčel Kurik a sevřel svůj palcát.

"Oh, Kuriku," napomenula jej smutně, "nech toho. Co by řekla Aslada, kdyby zjistila, že zabíjíš bezbranné pocestné?"

"Vždyť jí to nemusíme říkat, Sefrenie."

"Kdy už konečně přestanou Eléni myslet jen na své zbraně?" zvolala rozhořčeně. Nato pronesla styřicky cosi, čemu Sparhawk nerozuměl.

"Prosím?" zeptal se.

"To nic."

"Problém ale je," upozornil vážně Kurik, "že pokud je básník nakažlivý, už to od něj dostal Bevier. Dotkl se jej, když padal s koně."

"Na Beviera dohlédnu," ubezpečila je Sefrenie. "Snad ho aspoň trochu ochránilo brnění. Zanedlouho to zjistím."

"A Talen?" napadlo Sparhawka. "Nedotkl se toho chlapíka, když mu nesl tu vodu?"

"Myslím, že ne," zavržela hlavou jeho učitelka.

"Dokážeš Beviera vyléčit, pokud se nakazil?" zeptal se ustaraně Kurik.

"Ještě ani nevím, o co se jedná. Víím jen, že se básníka cosi zmocnilo. Vraťme se zpátky a dávejme pozor, ať se k němu nepřiblíží ostatní."

"Žádám vás, rytíři Církve," prohlašoval právě u ohně básník oficiálním tónem, "abyste se neprodleně odebrali do domu toho zkaženého hraběte. Potrestejte jej za jeho krutost a osvobodte jeho líbeznou sestru."

"Ano!" vykřikl horlivě Bevier.

Sparhawk mžikl pohledem po Sefrenii a ta vážně přikývla; ano, i Bevier je nakažen. "Zůstaň tu s tím mužem, Beviere," řekla. "Vy ostatní pojd'te za mnou."

Odešli kousek od ohně a Sefrenie jim vysvětlila situaci.

"Takže Bevier už to dostal také?" zeptal se Kalten.

"Obávám se, že ano. Začíná se chovat nelogicky."

"Talene," vyptával se vážně Kurik, "dotkl ses ho, když jsi mu podával to vědro s vodou?"

"Myslím, že ne."

"Nemáš potřebu vyrazit vpřed, abys zachránil dámu, která je v nebezpečí?" ujišťoval se Kurik.

"Já? Kuriku, nedělej si legraci."

"Je v pořádku," konstatovala s úlevou Sefrenie.

"Dobrá," uzavřel vysvětlování Sparhawk. "Co budeme dělat?"

"Pojedeme co nejrychleji do Ghaseku," rozhodla Styřička. "Než budu moci tu nákazu vyléčit, musím zjistit její příčinu. Musíme se do toho hradu dostat za každou cenu - i kdybychom do něj měli vniknout násilím."

"To zařídíme," ujistil ji Uloth, "ale co provedeme s tím básníkem? Pokud může nakazit další lidi pouhým dotekem, je dost pravděpodobné, že se vrátí s celou armádou."

"Existuje poměrně jednoduché řešení," navrhl Kalten a významně položil dlaň na jilec meče.

"Ne," zasáhla ostře Sefrenie. "Raději jej uspím. Pár dní spánku mu udělá jen dobře." Přísně si změřila Kaltena. "Proč je pokaždé tvou první odpovědí sáhnout po meči?"

"To bude asi jednostranným výcvikem," pokrčil rameny rytíř.

Sefrenie začala pronášet zaříkadlo, utkala tkanivo kouzla prsty a pak je mávnutím seslala.

"A co s Bevierem?" zeptal se Tynian. "Neměli bychom jej uspat také?"

Potřásla hlavou. "Na koni se udrží. Nemůžeme ho tu jen tak nechat. Udržujte od něj dostatečný odstup, aby se vás nedotkl. Už tak mám dost problémů."

Vraceli se zpátky k ohni.

"Ten ubožák usnul," hlásil Bevier. "Co s tím uděláme?"

"Zítřka ráno budem pokračovat v cestě do Ghaseku," odvětil Sparhawk. "A ještě jednu věc, Beviere. Víím, že tě ta událost rozrušila, ale až se dostaneme do hradu, snaž se držet své city na uzdě. Pokus se ovládnout svůj jazyk i meč. Než začneme jednat musíme obhlédnout situaci."

"Možná je někdy opatrnost na místě," připustil Bevier neochotně. "Já ale dokážu vycítit špatnost už od pohledu. A nejsem si jistý, zda dokážu zadržet svůj hněv, pokud se budu muset té zrudě hraběti dívat příliš dlouho do očí."

"Máš pravdu," chlácholil jej Sparhawk. "Ale teď přehod' přes našeho přítele pokrývku a běž na lože. Zítra nás čeká perný den."

Poté, co Bevier zmizel ve stanu, oslovil Sparhawk tiše ostatní rytíře. "Dnes nestavte Beviera na hlídku," varoval je. "Nechci, aby se o půlnoci rozjel sám na hraběte."

Pokývli a tak se šlo spát.

Následujícího rána byla obloha od obzoru k obzoru stále zatažená hustými šedými mračny, které naplňovaly i tak skličující les kalným a smutným příšeřím. Když dosnídali, napjal Kurik nad spícím pěvcem stříšku z plachtoviny. "Kdyby náhodou pršelo," vysvětlil.

"Je v pořádku?" ptal se Bevier.

"Je vyčerpaný," odtušila Sefrenie vyhýbavě. "Nech ho spát."

Nasedli na koně a vrátili se na rozježděnou cestu. Sparhawk je vedl nejprve krokem, aby se koně zahřáli, a asi po půlhodině pobídl Farana do cvalu. "Dejte ale pozor na cestu," houkl na ostatní, "ať se nám nějaký kůň nezraní."

Jeli co nejrychleji temným lesem a jen tu a tam nakrátko zvolnili, aby nechali koně oddechnout. Když den trochu pokročil, zaslechli od západu rachot hromu. Blížící se bouře jen znásobila jejich úsilí dosáhnout co nejdříve - byť sporného - bezpečí Ghasekova domu.

Jak se blížili k hraběcímu sídlu, míjeli cestou opuštěné vesnice, jež se již začínaly rozpadat. Nad hlavami se jim hnala bouřková mračna a vzdálený hrom se pomalu přibližoval.

Pozdě odpoledne projeli zatáčku a spatřili před sebou veliký hrad, jež trůnil na vrcholu útesu. Dětila je od něj pustá pláň s vylištěnou vesnicí, jejíž domy jako by se krčily ve strachu z mocné stavby nahoře. Sparhawk přitáhl Faranovy otěže "Nemůžeme se tam takhle řídit," vysvětlil svým přátelům. "Lidé u zámku by nás mohli považovat za nájezdníky." Pláň tedy projeli lehkým klusem, minuli vesnicí a octli se na úpatí skalnatého kopce.

Na vrchol vedla úzká stezka po úbočí, a tak byli nuceni jet husím pochodem.

"Moc vesele to tu nevypadá," poznamenal Ulath, zakláníje se, aby viděl na mohutnou stavbu na skále.

"Optimismus před návštěvou to v člověku zrovna nebudí," souhlasil Kalten.

Stezka vedla přímo k zavřené bráně. Sparhawk zastavil natáhl se v sedle kupředu a zabušil na bránu pěstí v ocelové rukavici.

Čekali, ale nic se nedělo.

Sparhawk zabušil znovu.

Po chvíli se uprostřed brány otevřelo malé okénko. "Co je?" zeptal se krátce jakýsi dutý hlas.

"Jsme pocestní," odpověděl Sparhawk, "a hledáme přístřeší před blížící se bouří."

"Dům je pro cizince uzavřen."

"Otevři tu bránu," nařídil Sparhawk klidně. "Jsme rytíři Církve a odmítnutí slušné žádosti o přístřeší je urážkou Boha."

Neviditelný muž na druhé straně zaváhal. "Musím se zeptat hraběte," zabrumlal hlubokým, bručivým hlasem.

"Tedy tak ihned učiň."

"To není zrovna povzbudivý začátek, co?" utrousil Kalten.

"Hlídači u brány jsou někdy strašně důležití lidé," chlácholil jej Tynian. "Klíče a zámky někdy dělají s lidským sebehodnocením prapodivné kousky."

Čekali, zatímco potměnou oblohu na západě roztínaly blesky.

Po době, která jim připadala jako celá věčnost, zaslechli chřestění řetězu následované zvukem těžké železné závory, klouzající masivními oky. Vrata skřípavě zasténala a rozevřela se.

Muž, který na ně čekal uvnitř byl mohutný. Měl na sobě krunýř z hovězí kůže a jeho hluboko zapadlé oči stínilo huňaté obočí. Ze zamračené tváře vystupovala dolní čelist.

Sparhawk jej znal. Už jednou ho spatřil.

KAPITOLA

ČTRNÁCTÁ

C HODBA, KTEROU JE VEDL nevrlý strážce, byla plná pavučin a matně osvětlená blikajícími pochodněmi, jež byly v dosti velkých intervalech vetknuty v železných kruzích na zdi.

Sparhawk předstíral zakopnutí, aby se zdržel a mohl počkat na Sefrenii. "Poznala jsi ho taky?" zašeptal jí.

Přisvědčila. "Děje se tu daleko, více věcí, než jsme si mysleli," odpověděla stejným hlasem. "Bud' velice opatrný Sparhawk. Bude to nebezpečné."

"Taký myslím," zabručel.

Pavučinami opředená chodba ústila do velkých těžkých dveří. Když je jejich nemluvný průvodce otevřel, panty hlasitě zaskřípěly na protest. Octli se na úpatí točitého schodiště, jež je dovedlo do rozlehlého sálu. Klenutý strop sálu i zdi svítily bíle, zatímco podlaha z leštěného kamene byla černá jako noc. Ve zděném krbu plápolal oheň, který byl jediným osvětlením v místnosti kromě svíce na nedalekém stole. U něj seděl bledý, šedovlasý muž v černém. Jeho tvář zračila melancholii a prozrazovala, že se do ní jen zřídka opírají sluneční paprsky. Muž vypadal nezdravě, skoro jako by trpěl nějakou podivnou chorobou. Četl si právě ve velké, v kůži vázané knize.

"To jsou lidé, o nichž jsem mluvil, pane," pronesl uctivě jejich mohutný průvodce svým hlubokým, dutým hlasem.

"Výborně, Occudo," odvětil muž u stolu unaveně. "Připrav pro ně komnaty. Zůstanou u nás, než se bouře přežene."

"Jak poroučíte, pane." Mohutný sluha se obrátil a odkráčel zpět ke schodům.

"Jen málo lidí cestuje přes tuto část království," zvedl k nim oči muž v černém. "Tato oblast je opuštěná a neobývaná. Jsem hrabě Ghasek a nabízím vám své skrovné přístřeší, než se venku vyčásí. Možná si však budete zanedlouho přát, abyste nikdy nebyli našli cestu k mé bráně."

"Mé jméno je Sparhawk," uklonil se velký pandion a představil své druhy.

Ghasek na každého z nich zdvořile pokývl. "Posaďte se, prosím," vyzval je. "Za chvíli vám přinese Occuda nějaké občerstvení."

"Jste velmi laskav, pane z Ghaseku," poděkoval Sparhawk, snímaje si přilbu a rukavice.

"Možná za chvíli změníte názor, sire Sparhawk," usmál se hořce Ghasek.

"To je již podruhé, co jste naznačil, že se ve vašich zdech děje cosi neblahého, můj pane," vmísil se do řeči Tynian.

"A patrně ne naposledy, sire Tyniane. Obávám se však, že 'neblahého' je příliš mírný. Abych byl zcela upřímný, kdybyste nebyli rytíři Církve, zůstala by má brána před vámi zavřená. Toto je nešťastný dům s já nechci, aby jeho neštěstí sedlo i na cizí lidi."

"Před několika dny jsme projížděli Venne, můj pane," řekl obezřetně Sparhawk. "O vašem hradu se tam vypráví všechno možné."

"To mne nepřekvapuje ani v nejmenším," odvětil hrabě a přejel si třesoucí se rukou po obličejí.

"Není vám dobře, můj pane?" starala se Sefrenie.

"Patrně jen další známka stárí a na to existuje jen jeden lék."

"Nespatřili jsme ve vašem domě žádné další služebnictvo, pane," podotkl Bevier. I on se zatím choval opatrně.

"Occuda a já jsme nyní jediní, kdo zde zbyli, sire Beviere."

"V lese jsme narazili na jakéhosi pěvce, hrabě," pokračoval Bevier téměř obviňujícím tónem. "Zmínil se, že máte sestru."

"To máte určitě na mysli toho hlupáka jménem Arbele," pokývl hlavou hrabě. "Ano, skutečně mám sestru."

"Připojí se ta dáma již brzy k naší společnosti?" zeptal se Bevier ostře.

"Ne," odpověděl krátce Ghasek. "Je indisponována."

"Paní Sefrenie je vysoce zběhlá v léčitelském umění," naléhal neomaleně Bevier.

"Choroba mé sestry odolává jakékoli, léčbě." V hlase hraběte zazněl rozhodný tón posledního slova.

"To stačí, Beviere," ukončil snahu svého přítele velitelsky Sparhawk.

Bevier zrudl a vstal ze židle, aby odešel na vzdálenější stranu sálu.

"Ten mladý muž se zdá být rozrušen," podivil se hrabě.

"Pěvec Arbele mu vyprávěl leccos o vašem domě," vysvětlil otevřeně Tynian. "Bevier je Arcian a to jsou velmi emotivní lidé."

"Já vím," přikývl melancholický šlechtic. "Dovedu si představit, jaké divoké historky Arbele vypráví. Naštěstí mu jen málokdo věří."

"Obávám se, že jste na omylu, můj pane," odporovala Sefrenie. "Báchorky, které Arbele vypráví, jsou příznakem poruchy, jež mu zatemnila mozek, a tato porucha je nakažlivá. Každý, na koho přinejmenším v nejbližší době narazí, mu bude věřit do posledního slova."

"Jak vidím, ruka mé sestry sahá dál a dál."

Odkudsi z hloubi domu se ozval ohavný skřek, následovaný ozvěnami nepřítelného smíchu.

"Vaše sestra?" zeptala se jemně Sefrenie.

Ghasek přikývl a Sparhawk spatřil, jak mu do očí vhrkly slzy.

"Její choroba tedy není tělesná?"

"Ne."

"Nechme toho vyptávání, pánové," zasáhla Styrička. "Pro pana hraběte je to velmi bolestivé téma."

"Jste velice laskavá, paní," řekl vděčně Ghasek. Povzdechl si. "Povězte mi, pání rytíři, co vás přivádí do tohoto Bohem zapomenutého lesa?"

"Přijeli jsme sem výhradně za vámi, můj pane," přiznal Sparhawk.

"Za mnou?" podivil se šlechtic.

"Pátráme po místě posledního odpočinku krále Saraka Thaleského, jenž padl během poslední zemošské invaze."

"To jméno je mi matně povědomé."

"Myslel jsem si, že si vzpomenete. Koželuh z města Paleru - hubený muž jménem Berd -"

"Ano. Znáám jej."

"Řekl nám o kronice, na kterou sbíráte materiál."

Oči hraběte se rozjasnily - poprvé od chvíle, kdy ho spatřili. "To je mé celoživotní dílo, sire Sparhawku."

"To jsem vyrozuměl, můj pane. Berd nám prozradil, že jste při svém výzkumu nevynechal snad jediný pramen v zemi."

"Berd snad přece jen trochu přehání," hrabě se skromně usmál. "Patrně se mi, však podařilo shromáždit *většinu* lidových legend severní Pelosie, a dokonce i některých částí Deiry. Othova invaze byla daleko rozsáhlejší, než se všeobecně předpokládá."

"Ano, to jsme již zjistili. S vaším dovolením bychom rádi prozkoumali vaši kroniku. Snad nám pomůže nalézt vodítko k místu, kde odpočívá král Sarak."

"Samozřejmě, sire Sparhawku, a i já sám vám rád pomohu, avšak hodina již pokročila a má kronika je objemná." Omluvně se usmál. "Jakmile začnu, strávíme zde skoro celou noc. Ve chvíli, kdy se ponořím do těchto stránek, ztrácím pojem o čase. Asi bychom měli s naším povídáním počkat do rána."

Záhy vešel Occuda s velkým hrncem dušeného masa a sloupcem talířů. "Nakrmil jsem ji, pane," řekl tiše.

"Došlo k nějaké změně?" zeptal se hrabě.

"Ne. Obávám se, že ne."

Ghasek si povzdechl a jeho tvář se opět zasmušila.

Occudovo kuchařské umění zřejmě nebylo bez hranic. Maso, které připravil, bylo stěží požitelné, ale hraběti, který byl stále ponořen ve svých studiích a myšlenkách, to očividně příliš nevadilo.

Po jídle jim jejich hostitel popřál dobrou noc a Occuda je vedl po schodech nahoru a potom dlouhou chodbou k pokojům, jež pro ně přichystal. Cestou zaslechli znovu skřeky šílené ženy. Bevier potlačil vzlyk. "Jak trpí," pronesl žalostně.

"Ne, pane rytíři," ujistil jej Occuda. "Zcela pozbyla rozumu a takovíto lidé nevnímají podmínky, v nichž se nacházejí."

Bevier si odfrkl. "Rád bych věděl, jak se takový sluha stane odborníkem na choroby mysli."

"Tak dost, Beviere," okřikl jej znovu Sparhawk.

"Ne, pane rytíři," učinil odmítavé gesto Occuda. "Otázka vašeho přítele je zcela na místě." Obrátil se k Bevierovi. "Zamlada jsem býval mnichem," vysvětloval mu. "Můj řád se staral o nemocné. Jedno z našich opatství bylo přeměněno ve špitál pro nemocné duchem a tam jsem také sloužil. Mám tedy s těmito lidmi značné zkušenosti. Můžete mi tedy věřit, když říkám, že lady Bellina je nevléčitelně šílená."

Bevier trochu znejistěl, ale záhy jeho tvář opět ztvrdla. "Nevěřím ti," vyštěkl.

"To je vaše právo, pane rytíři," pokrčil rameny Occuda. "Toto bude vaše komnata." Otevřel dveře. "Dobře se vyspěte."

Bevier vešel do pokoje a bouchl za sebou dveřmi.

"Jakmile všichni usnou, půjde ven pátrat po té sestře, je ti to jasné?" zašeptala Sefrenie.

"Asi máš pravdu," odpověděl stejným hlasem Sparhawk. "Occudo, dají se ty dveře nějak zavřít?"

Mohutný Pelosian přikývl. "Mohu je i zajistit řetězem, pane."

"Raději tak učiň. Nechci, aby se Bevier v noci toulal po hradě." Sparhawk okamžik přemýšlel. "Měli bychom mu pro jistotu postavit před dveře stráž," usoudil potom. "Tu svou lochaberskou sekeru má u sebe, a když se dost rozzuří, mohl by ty dveře roztřískat napadrt'."

"To bude asi dost složité, Sparhawk," ozval se Kalten. "Nechceme, aby rozbil dveře, ale na druhou stranu mu taky nechceme ublížit a pochybuji, že bude přístupný rozumným domluvám."

"Jestli se pokusí dostat ven, budeme jej prostě muset přeprat," pokrčil rameny Kurik.

Occuda ukázal přidělené pokoje i ostatním. Sparhawkův byl až na samém konci. "Budete si ještě něco přát, pane rytíři?" zeptal se sluha zdvořile, když pandion vstoupil do své komnaty.

"Zůstaň tu ještě okamžik, Occudo," požádal jej rytíř.

"Ano, pane."

"Už jsme se jednou viděli."

"My dva, pane?"

"Před nějakou dobou jsem dlal v Chyrellu. Sefrenie a já jsme tam pozorovali jeden dům, který patřil nějakým Styrikům. Spatřili jsme tě, jak do toho domu doprovázíš nějakou dámu. Byla to lady Bellina?"

Occuda vzdychl a přisvědčil.

"Víte, zešlela právě po tom, co se vtom domě odehrálo."

"Myslel jsem si to. Ale můžeš mi říci, jak k tomu došlo? Nechtěl jsem trápit hraběte bolestivými otázkami, ale musíme vyléčit z té posedlosti sira Bevia." "

"Chápu, pane. Jsem sice především oddán svému pánu, ale možná byste *měl* znát ty podrobnosti. Snad tak alespoň budete schopni se sám ochránit před tou šílenou." Occuda se posadil a jeho drsná tvář vyjadřovala zármutek a bolest. "Hrabě je učený muž, pane rytíři, a často tráví dlouhý čas mimo domov, neboť již celá desetiletí jezdí po kraji a hledá příběhy do své kroniky. Jeho sestra, lady Bellina, je - nebo byla - normální, spíše zavalitá dáma středních let, jež měla pramalou naději, že se ještě někdy vdá. Tento dům je daleko od civilizace, a tak Bellina trpěla samotou a nudou. Minulou zimu uprosila hraběte, aby ji pustil do Chyrellu na návštěvu k přátelům. Povolil jí to, za předpokladu, že ji doprovodím."

"Také jsem se divil, jak se tam dostala," přikývl Sparhawk a usadil se na okraj postele.

"V každém případě," pokračoval Occuda, "byly Bellininy přítelkyně v Chyrellu hloupé, rozmařilé dámy, které ji napovídaly spoustu nesmyslů o domě Styriků, kde ženě kouzlem navrátí ztracené mládí a krásu. Bellina zahořela touhou ten dům navštívit. Ženy občas dělají, věci, jež je těžké pochopit rozumem."

"Skutečně omládla?"

"Nebylo mi dovoleno ji doprovodit do pokoje, kde byl onen styrický kouzelník, nevím tedy, co se tam dělo, ale když vyšla ven, stěží jsem ji poznal. Měla tělo a tvář šestnáctileté, ale její oči byly strašlivé. Jak jsem již řekl vašemu příteli, pracoval jsem s choromyslnými lidmi již dříve, a tak vím, jak vypadají. Okamžitě jsem ji odvezl nazpět do tohoto domu, doufaje, že bych ji mohl vyléčit. Hrabě byl někde na cestách, nevěděl tedy, co se začalo dít, jakmile jsme sem přijeli."

"A co se dělo?"

Occuda se zachvěl. "Bylo to hrozné, pane rytíři," řekl tiše. "Nevím, jak se jí to podařilo, ale náhle ovládala všechno služebnictvo, až na mne. Jako by všichni byli zčistajasna bezmocní a nedokázali jí odporovat."

"Všichni až na tebe?"

"Domnívám se, že mne ochránilo mé mládí strávené v mnišské kutně - nebo měla možná pocit, že jí za tu námahu nestojím."

"A co přesně dělala?" zajímal se Sparhawk.

"To, na co narazila v tom chyrellském domě - ať to bylo cokoli - bylo zlé skrz naskrz, pane rytíři, a očividně se jí to zmocnilo. Za noci posílala zotročené služebníky do vesnice, aby jí odtud unášeli nevinné poddané. Později jsem zjistil, že si ve sklepeních tohoto domu zřídila mučírnu. Doslova se vyžívala v krvi a agónii." Occudova tvář se stáhla odporem. "Pane rytíři, vždyť ona se živila *lidským* masem a koupala své nahé tělo v *lidské* krvi. Viděl jsem to na vlastní oči."

Když se trochu vzpamatoval z té vzpomínky, pokračoval dál. "Je tomu pouhý týden, co se do hradu vrátil hrabě. Přijel pozdě v noci a poslal mne do sklepa pro láhev vína, ačkoli jen zřídka pije něco jiného než vodu. Když jsem sešel po schodech, zaslechl jsem cosi jako výkřik. Začal jsem pátrat po zdroji onoho zvuku, a tak jsem otevřel dveře tajné místnosti, kterou si tam zbudovala. Ach Bože, kéž bych to byl nikdy neudělal." Zakryl si rukama tvář, aby ztlumil vzlyky. "Bellina byla nahá," pokračoval po chvíli, "a na stole byla řetězy připoutána dívka z vesnice. Pane rytíři, ona tu chuděru řezala na kusy zaživa a ještě teplé kusy masa si cpala do úst!" Occuda vydal zvuk, jako by chtěl dávit a zaťal zuby, aby bouření svých útrobností potlačil.

Sparhawk dodnes nechápe, co jej přimělo položit následující otázku. "Byla v tom sklepení sama?"

"Ne, pane. Služebníci, kterým vládla, stáli kolem ní a lízali krev skapávající dolů. A -" Muž s vystouplou čelistí zaváhal.

"Pokračuj."

"Nemohl bych na to přísahat, pane. Zatočila se mi hlava, ale zdálo se mi, jako by vzadu v místnosti stála postava celá v černém, hlavu zahalenou v kápi, a pohled na ni mne v duši mrazil jako led."

"Můžeš mi ji nějak popsát?" naléhal Sparhawk.

"Byla vysoká, velice hubená a zahalená v tom plášti od hlavy až k patě."

"A dál?" Sparhawk s ledovou jistotou věděl, co bude následovat.

"Ta místnost byla temná, pane," omlouval se Occuda, "až na oheň, v němž si Bellina žhavila mučicí železa, ale z toho i rohu, kde ta postava stála, jako by vycházela zelená záře. Je to v nějakém ohledu důležité?"

"Možná ano," opáčil pochmurně Sparhawk. "Co se dělo dál?"

"Běžel jsem o tom zpravit hraběte. Zpočátku mi odmítl uvěřit, ale přiměl jsem jej, aby šel do sklepa se mnou. Myslel jsem, že ji zabije, když ji spatřil. Ach Bože, proč to neudělal! Jakmile jej viděla ve dveřích, zaječela a pokusila se jej bodnout nožem, kterým rozřezávala onu dívku, ale já jí ho vykroutil z ruky."

"A po této příhodě ji hrabě zamkl ve věži?" Sparhawk byl tím hrůzným příběhem otřesen.

"Vlastně to byl můj nápad," přiznal se zasmušile Occuda. "Ve špitále, kde jsem sloužil, byli zuřiví šílenci vždycky zavíráni do cely o samotě. Odvlekli jsme ji do věže a já dveře zajistil řetězy. Pokud budu ještě dýchat, zůstane ve věži do konce svého života."

"Co se stalo s těmi ostatními sluhý?"

"Zpočátku se pokoušeli ji osvobodit a já jich musel několik zabít. Pak jsem je včera zaslechl, jak vyprávějí tomu hlupákovi pěvci nějaké divoké báchorky. Můj pán mi tedy nařídil, abych je všechny vyhnal z hradu. Chvilí pobíhali kolem brány a potom všichni utekli."

"Nebylo na nich nic zvláštního?"

"Všichni se tvářili úplně netečně," prozradil Occuda, "a ti, jež jsem zabil, zemřeli bez jediného výkřiku."

"Toho jsem se obával. Už jsme se s něčím podobným setkali."

"Co se jí v tom domě stalo, pane rytíři? Co ji dohnalo k šílenství?"

"Byl jsi vychován jako mnich, Occudo," odpověděl Sparhawk, "víš tedy jistě ledacos o teologii. Slyšel jsi někdy jméno Azash?"

"Ten bůh Zemochů?"

"Přesně ten. Ti Styrici v onom chyrellském domě byli Zemoši a je to nyní Azash, kdo vládne duši lady Belliny. Existuje nějaký způsob, jak by se ta žena mohla dostat z věže?"

"Absolutně žádný, pane."

"Nějak se jí podařilo nakazit toho pěvce a on tu chorobu přenesl na Beviera."

"Z věže se rozhodně dostat nemohla, pane rytíři," opakoval Occuda neoblomně.

"Budu si muset pohovořit se Sefrenií," prohlásil Sparhawk a vstal. "Děkuji ti za upřímnost, Occudo."

"Řekl jsem vám to vše v naději, že byste snad mohl pomoci mému pánovi."

"Uděláme, co budeme moci."

"Děkuji vám. Půjdu zajistit dveře vašeho přítele řetězem. Vykročil ke dveřím, ale pak se obrátil. "Pane rytíři," zeptal se ponuře, "myslíte, že bych ji měl zabít? Nepomohlo by to?"

"Možná i na to dojde, Occudo," přiznal upřímně Sparhawk, "ale pokud tak učiníš, budeš jí muset ihned odříznout hlavu. Jinak povstane znovu."

"Udělám to, bude-li to nutné. Mám sekeru a vykonám vše co by mohlo ušetřit hraběte dalšího utrpení."

Sparhawk položil sluhovi konejšivě ruku na rameno. "Jsi dobrý a čestný muž, Occudo," pochválil jej. "Hrabě má štěstí, že tě má ve svých službách."

"Děkuji vám, pane."

Sparhawk se svlékl ze zbroje a odešel chodbou k Sefreniiným dveřím.

"Ano?" ozvalo se v odpověď na jeho zaklepání.

"To, jsem já, Sefrenie," ohlásil.

"Pojď dál, můj milý," vyzvala jej Styrička.

Vstoupil do pokoje. "Mluvil jsem s Occudou," oznámil jí.

"Ano?"

"Vyprávěl mi, co se zde odehrálo. Nejsem si jist, zda to budeš chtít poslouchat."

"Mám-li uzdravit Beviera, pak bohužel budu muset."

"Měli jsme pravdu," začal Sparhawk. "Ta peloská žena, kterou v jsme viděli vcházet do onoho zemošského domu v Chyrellu, byla sestra hraběte."

"Tím jsem si byla jistá. Co dál?"

Sparhawk ve stručnosti zopakoval vše, co mu Occuda řekl, vypouštěje některé zvlášť odpudivé detaily.

"Zapadá to do sebe," ohodnotila děj téměř klidně Sefrenie. "Tyhle lidské oběti jsou součástí rituálů, jimiž se uctívá Azash."

"To ještě není všechno," řekl Sparhawk. "Když Occuda nahlédl do té sklepní místnosti, uviděl vzadu v rohu stín postavy. Měla plášť a kápi a tvář jí zářila zeleně."

Ostře sykla.

"Mohl by tu mít Azash více než jednoho Pátrače?" zeptal se Sparhawk.

"U Starších bohů je možné všechno."

"Nemůže to být tentýž," rozhodil rukama. "Nic přece nemůže být ve stejnou chvíli na dvou místech současně."

"Jak jsem řekla, můj drahý, u Starších bohů je možné všechno."

"Sefrenie," řekl stísněným hlasem, "nerad to přiznávám, ale začínám se trochu bát."

"Já zrovna tak, Sparhawku. Měj stále při sobě tu sudlici krále Aldrease. Moc Bhelliomu tě snad ochrání. A nyní běž do postele. Potřebuji přemýšlet."

"Požehnáš mi ještě, matičko?" požádal ji, padaje na kolena. Náhle si připadal jako malé bezmocné dítě. Jemně jí políbil dlaně.

"Žehnám ti celým svým srdcem, Sparhawku," zašeptala, vzala jeho hlavu do náruče a přitiskla jej k sobě. "Jsi ze všech nejlepší, a pokud nezakolísáš, ani samo peklo proti tobě nic nezmuže."

Když se zvedal, Píšťalka sklouzla z postele a vážně k němu přišla. V té chvíli zjistil, že není schopen pohybu. Děvčátko jej uchopilo za zápěstí v lehkém sevření, jemuž nedokázal vzdorovat. Obrátilo mu ruce dlaněmi vzhůru a na každou z nich mu uštědřilo polibek, který pátil jako svatý oheň. Otřesený Sparhawk bez jediného slova odešel.

Nespal dobře, každou chvíli se budil a převaloval se z boku na bok. Noc se zdála být nekonečná a rachot hromu otřásal hradem v samých základech. Děšť, jež bouře přinesla, bušil na okna jeho komnaty a voda stékala v proudech ze střechy a dopadala s lomozem na kameny hradního nádvoří. Bylo určitě již notně po půlnoci, když se rytíř přestal pokoušet usnout. Odhodil pokrývky a mátožně se posadil na okraj postele. Co provedou s Bevierem? Ano, Arcian je velmi silný ve víře, ale přesto má daleko k Occudově železné vůli. Je mladý a bezelstný a plane v něm oheň, vlastní všem obyvatelům Arcia. Toho Bellina může využít. Dokonce i kdyby Sefrenie dokázala zbavit Beviera jeho prokletí, kde je záruka, že jej Bellina znovu neovládně, až se jí zachce? Ačkoli se zachvěl při pouhém pomyšlení na Occudův návrh, byl nucen si přiznat, že jim patrně nic jiného nezbyvá.

Pak jej zcela náhle přepadl strach a neurčitý nepříjemný pocit. Nablízku bylo zlo, nesmírně silné a mocné. Vstal z postele a našel ve tmě meč. Poté šel ke dveřím a otevřel je.

Chodba byla matně osvětlena jedinou pochodní. Kurik seděl na židli před Bevierovým pokojem a dřímал, ale jinak byla chodba prázdná. Záhy se otevřely dveře u Sefrenie a drobná Styřička přispěchala s Píšťalkou po boku. "Taky jsi to cítil?"

"Ano. Můžeš určit směr, odkud to přichází?"

Ukázala na Bévierovy dveře. "Odsud."

"Kuriku," zavolal tiše Sparhawk a dotkl se ramene svého panoše.

Kurikovy oči se okamžitě otevřely: "Co se děje?"

"Něco je u Beviera. Měj se na pozoru." Sparhawk sejmul Occudův řetěz, otevřel zástrčku a pomalu otevřel dveře. Místnost byla naplněná tajemným světlem. Bevier ležel na posteli a nad ním se vznášel mlhavý zářící obrys nahé ženy. Sefrenie sykla. "Sukuba," zašeptala. Rychle pokynula Píšťalce a začala pronášet zaříkání. Děvčátko pozvedlo syrinx a spustilo melodii tak složitou, že ji Sparhawk nedokázal ani sledovat.

Zářící a nepopsatelně krásná žena u postele se obrátila ke dveřím a stáhla rty, obnažujíc tak své tesáky. Zasyčela na ně hlasem plným zášti, v němž - se slabě ozývalo jakési hmyzí bzučení, zdálo se však, že se nedokáže pohnout. Zaříkávání pokračovalo a sukuba začala vriskat a přitiskla si ruce na uši. Píšťalčina melodie byla čím dál tím nepříjemnější a slova drobné Styřičky hlasitější. Sukuba se počala svíjet a proklínala je tak strašlivě, že i Sparhawk ustoupil o několik kroků. Chvilku nato zvedla Sefrenie ruku a pronesla, kupodivu elénsky namísto styřičtinou: "Navrať se na místo, odkud jsi přišla a již se této noci nevracej!"

Sukuba zmizela s táhlým zavytím plným zklamání, zanechávajíc za sebou odporný pach rozkladu a hniloby.

KAPITOLA

PATNÁCTÁ

JAK SE MOHLA DOSTAT Z VĚŽE?" ptal se tlumeným hlasem Sparhawk. "Vedou z ní přece jen jediné dveře a ty Occuda zajistil řetězem."

"Nedostala se ven," vysvětlila nepřítomně Sefrenie a na čele jí vyvstala hluboká vráska. "Něco podobného jsem spatřila jen jednou v životě," dodala. "Štěstí, že jsem nezapomněla to zaklínadlo."

"To, co, říkáš, nedává moc smysl, Sefrenie," namítl Kurik. "Stála přímo před námi."

"Ne, nestála. Sukuba není z masa a kostí. Je to jen duch toho, kdo ji vyšle. Bellinino tělo je stále zavřeno ve věži, a její duch bloudí po chodbách tohoto nešťastného domu a zasáhne nákazou vše, čeho se jen dotkne."

"Pak je tedy Bevier ztracen, nebo ne?" zeptal se Sparhawk.

"Ne. Přinejmenším jsem jej alespoň částečně osvobodila od jejího vlivu. Pokud budeme nyní jednat rychle, mohu mu mysl vyjasnit docela. Kuriku, běž sehnat Occudu. Potřebuju se ho na pár věcí zeptat."

"Už běžím," odušil panoš a vyrazil ze dveří.

"Nepřijde ta žena zítra v noci a nenakazí jej znovu?" zapochyboval Sparhawk.

"Domnívám se, že tomu lze zabránit, ale abych to mohla říci s jistotou, musím si promluvit s Occudou. A nech už těch řečí, Sparhawku. Potřebuji přemýšlet." Posadila se na postel, a duchem někde jinde, položila dlaň na Bevierovo čelo. Nepokojně se zavrtěl a začal se zvedat. "Nech toho," utrhla se na spícího rytíře. Zamumlala několik styričských slov a mladý Arcian ihned poklesl zpět na polštář.

Zatímco drobná Styrička přemítala, Sparhawk nervózně čekal. Za několik minut se vrátil Kurik a vedl Occudu. Sefrenie se vztyčila. "Occudo," začala s první otázkou, ale pak zřejmě změnila názor. "Ne," řekla spíš sama k sobě. "Takhle to bude rychlejší. Chci, abys teď učinil, co ti řeknu: vrať se ve vzpomínkách do toho okamžiku, kdy jsi otevřel ty dveře ve sklepe - přesně do té chvíle, kdy jsi tak učinil. Ponech stranou to, co v tu chvíli dělala Bellina."

"Obávám se, že vám tak docela nerozumím, paní," hlesl v sluha zaraženě.

"To ani nemusíš. Jen to udělej. Nemáme mnoho času." Così si krátce zamumlala a pak se k němu natáhla vzhůru, aby se dotkla jeho štětinatého obočí. Musela si k tomu stoupnout na špičky. "Proč jste vy lidé všichni tak vysocí?" stěžovala si. Okamžik držela prsty na Occudově čele a pak hlasitě vydechla. "Přesně to jsem si myslela," prohlásila potom. "Tam to být *muselo*. Occudo, kde je v tuto chvíli hrabě?"

"Domnívám se, že stále v centrální komnatě, paní. Obvykle tráví téměř celou noc četbou."

"Dobrá." obrátila se k loži a tleskla. "Beviere, vstávej."

Arcian se toporně zvedl. Jeho oči hleděly prázdně a bez výrazu.

"Kuriku," velela Sefrenie, "ty a Occuda ho budete podpírat. Nenechte jej upadnout. Píší'alko, vrať se do postele. Nechci, abys byla u něčeho takového."

Děvčátko přikývlo.

"Pojďte, pánové," vyzvala je příkře. "Moc času nám již nezbývá."

"Co to vlastně děláme?" dožadoval se Sparhawk, když ji následoval chodbou. Na tak malou ženu kráčela s udivující rychlostí.

"Na vysvětlování není čas," opáčila. "Potřebujeme aby nám hrabě dovolil jít do sklepa - obávám se, že nás tam bude muset i doprovodit."

"Do sklepa?" opakoval Sparhawk zaraženě.

"Nech už těch hloupých otázek, Sparhawku." Zastavila se a přejela jej kritickým pohledem. "Řekla jsem ti, abys tu sudlici nepouštěl z ruky," vyčetla mu.

"Teď se pro ni vrať zpět do pokoje."

Rozhodil bezmocně rukama a obrátil se zpět.

"Rychle!" křičela za ním.

Dohnal skupinu právě ve chvíli, kdy vstupovala na schodiště vedoucí k onomu sálu ve středu hradu. Hrabě Ghasek stále ještě seděl shrben nad knihou v matném světle svíce. Oheň v krbu již dohasínal a v komíně krbu vyl vítr zuřící bouře.

"Zničíte si oči, můj pane," pokárala jej Sefrenie. "Odložte tu knihu. Máme práci."

Užasle se na ni zadíval.

"Ráda bych vás požádala o laskavost, můj pane."

"O laskavost? Samozřejmě, paní."

"Nedávejte mi svůj souhlas tak rychle, hrabě - počkejte alespoň, než se dozvíte, o co vás chci požádat. Ve sklepech vašeho domu je jistá místnost. Já a tady sir Bevier ji potřebujeme naléhavě navštívit a byla bych ráda, kdybyste nás tam doprovodil. Pokud budeme jednat rychle, dokážu vyléčit Beviera a zbavit tento dům jeho prokletí."

Ghasek vytřeštil oči na Sparhawka.

"Doporučuji vám, abyste udělal, co vám říká, můj pane," pokývl Sparhawk. "Stejně to nakonec uděláte a je rozhodně méně trapné, když souhlasíte ochotně a rád."

"Dělá tohle ta žena často?" zeptal se hrabě, zvedaje se od stolu.

"Občas ano."

"Čas běží, pánové," upozornila je Sefrenie a netrpělivě podupávala nohou.

"Pojďte tedy se mnou," vyzval je rezignovaně hrabě. Vedl je ke schodům a do chodby plné pavučin. "Vchod do sklepení je zde." Ukázal do úzké postranní

chodby a pokračoval v cestě. Po chvíli se zastavil, aby vyndal z kabátce velký železný klíč a odemkl nepříliš široké dveře, jež jim přehrazovaly cestu. "Budeme potřebovat světlo," upozornil.

Kurik vyjmul z nejbližšího kruhu pochodeň a podal mu ji. Hrabě ji zvedl nad hlavu a pustil se dolů po dlouhé řadě úzkých kamenných schodů. Ostatní šli za ním, Kurik a Occuda podpírali po stranách ještě spícího Beviera. Když schodiště skončilo, hrabě zabočil doleva. "Jeden z mých předků se považoval za znalce dobrých vín," vysvětloval a ukázal na zaprášené sudy a láhve ležící na dřevěných policích kolem. "Já sám víno příliš nepiji, a tak se sem dostanu jen zřídka. Byla to pouhá náhoda, že jsem sem jedné noci Occudu poslal a že tedy na tu místnost hrůzy narazil."

"Nebude to pro vás příliš příjemná podívaná, můj pane," varovala jej Sefrenie. "Možná byste chtěl raději zůstat před dveřmi."

"Ne, paní," zavrtěl pevně hlavou. "Jestli to vydržíte vy, dokážu to také. Teď je to je pouhá místnost. Co se zde odehrálo, je už minulostí."

"Je to však minulost, kterou hodlám přivést znovu k životu, můj pane."

Vrhl na ni zděšený pohled.

"Sefrenie zná mnohá tajemství," vysvětloval Sparhawk. "Dokáže spoustu neuvěřitelných věcí."

"Slyšel jsem o takových lidech," připustil hrabě, "ale v Pelosii není mnoho Styriků, a tak jsem nikdy nebyl svědkem provozování takového umění."

"Možná si nebudete přát zúčastnit se něčeho takového ani dnes, můj pane," varovala jej zlověstně. "Pro Beviera je nezbytné, aby spatřil všechny zvrácenosti, které tu vaše sestra prováděla, neboť jinak jej nelze vyléčit. Vaše přítomnost jako vlastníka tohoto sídla je nezbytná, ale můžete zůstat před prahem. Bude to zcela dostačující."

"Ne, paní, pohled na to, co se tu dělo, může jen posílit mé odhodlání. Pokud nemohu vyléčit svou sestru tím, že ji uzavřu stranou od lidí, možná pocítím potřebu použít brutálnější metody."

"Doufejme, že to nebude zapotřebí."

"Toto jsou dveře od oné místnosti," pravil hrabě a vytáhl další klíč. Odemkl je a otevřel. Zavanul na ně puch krve a hnijícího masa, z něhož se jim dělalo nevolno.

Při mihotavém světle pochodně Sparhawk okamžitě pochopil, proč tato místnost vzbuzovala v jejich hostitelích takovou hrůzu. Uprostřed zkrvavené podlahy stál skřípec a ze stěn kolem trčely masivní ostré háky. Zavřel oči, když si všiml, že na mnoha z nich se ještě houpou zbytky zčernalého masa. Na jedné ze zdí viselo hrůzné nářadí katovského řemesla; nože, kleště, pálící železa a háky ostré jako jehla. Nechyběly ani palečnice a španělská bota, stejně jako sada nejrůznějších bičů.

"Bude to nějaký čas trvat," upozorňovala Sefrenie, "a celý úkol musíme stihnout do rána. Kuriku, vezmi si pochodeň a drž ji nad hlavou, co nejvýš můžeš. Sparhawk, měj svou sudlici v pohotovosti. Možná se někdo pokusí naši práci překazit." Vzala Bevieru pod paží a vedla jej ke skřipci. "Tak, Beviere," pobídla jej, "Probud' se."

Bevier zamrkal a zmateně se rozhlédl. "Kde to jsem?"

"Jsi tu, aby ses díval, ne abys mluvil," odsekla rázně. Začala pronášet styrická zaříkadla a přitom před sebou pohybovala prsty. Nakonec ukázala na pochodeň, aby kouzlo seslala.

Zpočátku se zdálo, že se nic nebude dít, ale za okamžik zaznamenal Sparhawk nedaleko skřipce slabý pohyb. Postava byla zprvu matná a nezřetelná, ale pak pochodeň vzplála, a tak ji mohl lépe rozeznat. Byla to ona peloská žena, již viděl vycházet z toho styrického domu v Chyrellu. Její tvář byla také totožná s tváří sukuby, jež se této noci vznášela nad Bevierovým ložem. Byla nahá a v tváři se jí zračil triumf. V jedné ruce držela dlouhý ostrý nůž, v druhé hák. Pomalu se začala zjevovat i další postava, tentokrát připoutaná na skřipci. Soudě podle oblečení to byla patrně prostá dívka z vesnice v okolí. Obličej měla znetvořený do výrazu nelidské hrůzy a zoufale, leč marně se zmítala ve svých poutech.

Žena s nožem se přiblížila ke svázané dívce a úmyslně pomalu začal své oběti rozřezávat šaty. Když bylo děvče zcela obnaženo, pokračovala sestra hraběte na dívčině těle, mumlajíc si po celou dobu cosi v jakémsi cizím styrickém dialektu. Děvče křičelo a výraz krutého triumfu ustrnul na tváři lady Belliny v ohavný úšklebek. Sparhawk si s vlnou nevolnosti všiml, že jsou její zuby špičaté jako zuby dravce. Odvrátil se, neschopen přihlížet ani o chvíli déle, a zavadil přitom očima o Bevierovu tvář. Arcian přihlížel se směsicí nedůvěry a hrůzy, jak se Bellina cpe dívčíným masem.

Když Bellina skončila, kapala jí z koutků úst krev a byla jí postříkána po celém těle.

Potom se obraz změnil. Tentokrát byl obětí muž, který se svíjel na jednom z háků trčících ze zdi, zatímco jeho trýznitelka pomalu odkrajovala z jeho těla malé kousky a s chutí je pojídala.

Procesí obětí pokračovalo. Bevier plakal a pokoušel si zakrýt oči.

"Ne!" zasáhla ostře Sefrenie a strhla mu ruce. "Musíš to vidět celé."

Dál a dál pokračoval horor, další a další oběť hynula pod Bellininým nožem. Nejhorší byly děti. Ani Sparhawk ten pohled nedokázal snést.

A pak, po věčnosti krve a utrpení, bylo náhle po všem. Sefrenie pozorně hleděla Bevierovi do tváře. "Víte, kdo jsem, pane rytíři?" zeptala se jej.

"Ovšem," vzlykal. "Paní Sefrenie," prosil úpěnlivě, "zapřísahám vás, už dost toho strašného divadla."

"A kdo je tento muž?" ukázala drobná Styrička na Sparhawk.

"Sir Sparhawk z pandionského řádu, můj bratr ve zbrani."

"A tento?"

"Kurik, Sparhawkův panoš."

"A tento pán?"

"Hrabě Ghasek, vlastník tohoto nešťastného domu."

"A tento?"

"To je sluha hraběte, dobrý a počestný muž."

"Ještě stále máš v úmyslu pustit sestru hraběte na svobodu?"

"Na svobodu? Ji? Zešílela jsi? Ta ďáblice patří do té nejhlubší propasti celých pekel."

"Podařilo se to," vydechla s úlevou Sefrenie ke Sparhawkovi. "Nebudeme jej muset zabít."

Sparhawk se zachvěl nad tím věcným konstatováním.

"Má paní, prosím," ozval se chvějícím se hlasem Occuda, "můžeme nyní opustit toto strašné místo?"

"Ještě jsme neskončili. Teď přijde nejnebezpečnější část našeho úkolu. Kuriku, odnes tu pochodeň až dozadu. Sparhawk, běž s ním a buď připraven na cokoli."

Oba muži kráčeli těsně vedle sebe do vzdálenějšího konce komory. Záhy v mihotavém světle pochodně spatřili malou kamennou sošku, uloženou ve výklenku ve zdi. Byla groteskně zdeformovaná a měla ohyzdnou tvář.

"Co je to?" vyjekl Sparhawk.

"Azash," opáčila Sefrenie.

"Opravdu vypadá takhle?"

"Přibližně. Je na něm pár detailů, jež jsou příliš hrůzné, než aby je kterýkoli sochař dokázal zachytit do kamene."

Vzduch před soškou jako by se zachvěl, a mezi ní a Sparhawkem se náhle objevila vysoká kostnatá postava černém hábitu s kapucí. Zelená záře planoucí zpod kápě jasněla čím dál víc.

"Nedívejte se mu do tváře!" varovala je ostře Sefrenie, "Sparhawk, sjeď levou rukou po dřevě sudlice, až budeš v dlani držet její čepel."

Mátožně uposlechl, a sotva se dotkl místa, kde spočíval prsten, cítil, jak jím projela ohromná síla.

Pátrač zavřískl a uskočil od něj. Záře z kápě zablikala a počala slábnout. Sparhawk se pochmurně, krok za krokem blížil k tvoru v černém a držel před sebou čepel sudlice jako nůž. Pátrač znovu zavřeštěl a zmizel.

"Znič tu sošku, Sparhawk," nařídila Sefrenie.

Aniž pustil sudlici, sáhl rytíř jednou rukou před sebe a vzal idol z jeho výklenku. Zdál se úděsně těžký a horký na dotek. Nedbal však na to a zvedl sošku nad hlavu a udeřil s ní o zem, kde se roztříštila na stovky kusů.

Z horních pater domu se ozval skřek, v němž bylo obsaženo nepředstavitelné zoufalství.

"Dokonáno!" prohlásila Sefrenie. "Vaše sestra je nyní bezmocná, hrabě. Zničení obrazu jejího boha ji připravilo o veškeré nadpřirozené schopnosti a já věřím, že kdybyste se na ni teď šel podívat, její vzhled bude zase jako ve chvíli, kdy vstupovala do onoho chyrellského domu."

"Nikdy vám nebudu moci dostatečně poděkovat, paní Sefrenie," pronesl hrabě vděčně.

"Byl to stejný tvor, který nás celou dobu pronásledoval?" zeptal se zvědavě Kurik.

"Jen jeho obraz," prozradila Sefrenie. "Azash jej vytvořil, když si uvědomil, že jeho socha je v nebezpečí."

"Pokud to byl pouhý obraz, pak vlastně neznamenal reálné nebezpečí, nebo snad ano?"

"Tuhle chybu už nikdy nedělej, Kuriku. Obrazy, jež sesílá Azash, jsou někdy ještě nebezpečnější, než skuteční tvorové." S nechutí se rozhlédla kolem. "Pojďme pryč z tohoto hnusného místa," navrhla. "Zamkněte zase dveře, hrabě - alespoň prozatím. Později bude možná moudré vchod zazdít."

"Postarám se o to," slíbil Ghasek.

Vystoupali zpět po úzkém schodišti a vrátili se do hlavního sálu, kde se poprvé setkali s hrabětem. Zbytek družiny tu již na ně čekal.

"Co to bylo za strašné vřeštění?" ptal se Talen. Byl znatelně pobledlý.

"Obávám se, že to křičela má sestra," odpověděl smutně hrabě.

Kalten ostražitě mžikl pohledem po Bevierovi. "Je to bezpečné, mluvit o ní před ním?" zeptal se tiše Sparhawka.

"Je v pořádku," ujistil jej tázaný, "a lady Bellina přišla o svou moc."

"To se mi ulevilo. Nespalo se mi dobře, když jsem si uvědomil, že s ní nocuji pod jednou střechou." Obrátil se k Sefrenii. "Jak jsi to dokázala?" zajímal se. "Myslím vyléčit Beviera?"

"Zjistili jsme, jakým způsobem lady ovlivňuje ostatní lidi," zněla odpověď. "Existuje kouzlo, které takovým věcem dokáže po určitou dobu zabránit. Potom jsme šli dolů do sklepa a tam jsme léčbu dokončili." Zachmuřila se. "Je tu ale ještě jeden problém," řekla hraběti. "Nedaleko od hradu je stále ten pěvec. Je nakažen, a stejně tak služební, které jste vyhnal. Mohou přenést kletbu na další, a vrátit se tak s velkým zástupem lidí. Nemohu zde zůstat, abych je vyléčila všechny. Cíl naší cesty je příliš důležitý, než abych si mohla dovolit takové zdržení."

"Pošlu pro ozbrojence," prohlásil hrabě. "Mám dost peněz, abych si mohl vojsko dovolit, a mohu také neprodyšně uzavřít brány tohoto hradu. Pokud nebude možné zabránit mé sestře v útěku jinak, zabiju ji."

"Tak daleko rozhodně nebudete muset zajít, můj pane," uklidňoval jej Sparhawk, maje na paměti, co řekla Sefrenie ve sklepe. "Pojďme se na tu věž podívat."

"Máte nějaký plán, sire Sparhawku?"

"Počkejme s tím, než si ji prohlédnu."

Hrabě je vedl na nádvoří. Bouře již téměř pominula, blesky se teď křížovaly jen nad východním obzorem a ostré bubnování deště se zmírnilo v občasnou přepršku, která zalila lesknoucí se kameny na nádvoří. "Je to támhleta, sire Sparhawku," řekl Ghasek a ukázal na jihovýchodní roh hradu.

Sparhawk si vzal od vchodu pochodeň, přešel mokré dláždění a jal se zblízka zkoumat zmíněnou věž. Byla to zavalitá, okrouhlá stavba nějakých dvacet stop vysoká a patnáct v průměru. Kolem ní se vinulo kamenné schodiště zakončené nahoře pevnými, dobře uzavřenými a řetězem opatřenými dveřmi. Místo oken se v ní černaly jen úzké štěrbiny. Dole u paty věže se nacházely ještě druhé dveře, ty však zamčené nebyly. Sparhawk je otevřel a vešel dovnitř. Octl se patrně ve skladišti. Podél stěn se vršily krabice a pytle a celá místnost byla zaprášená a očividně nepříliš užívaná. Na rozdíl od věže však místnost nebyla okrouhlá, nýbrž měla tvar půlkruhu. Ze zdí trčely opěrné pilíře nesoucí zřejmě místnost nahoře. Sparhawk spokojeně pokývl a vyšel opět ven. "Co je za tou zdí od skladiště, můj pane?" otázal se hraběte.

"Dřevěné schodiště, které vede do kuchyně, sire Sparhawku. V dobách, kdy bylo nutno věž hájit, mohl kuchař nosit jídlo a pití přímo obráncům. Dnes je používá Occuda, aby mohl zásobovat moji sestru potravou."

"Věděli sloužící, jež jste vyhnal, o tom schodišti?"

"Jenom kuchaři a ty Occuda zabil."

"Výborně. Jsou na konci těch schodů nějaké dveře?"

"Ne. Jen úzká štěrbina, aby tudy šlo prostrčit jídlo."

"Ještě líp. Lady se nechovala právě slušně, ale přesto bychom ji neradi nechali umřít hladu." Rozhlédl se po ostatních. "Pánové," oslovil je, "naučíme se novému řemeslu."

"Moc ti nerozumím, Sparhawku," přiznal Tynian.

"Stanou se z nás na nějaký čas zedníci. Kuriku, umíš stavět zdi z kamení a cihel?"

"Ovšemže umím, Sparhawku," opáčil tázaný znechuceně "To bys měl už dávno vědět."

"Skvělé. Staneš se tedy naším předákem. Pánové, to, co vám nyní navrhu, vás možná šokuje, ale obávám se, že nemáme na vybranou." Pohlédl na Sefrenii. "Jestli se někdy Bellina dostane z té věže, pravděpodobně se bude snažit nalézt Zemochy nebo Pátrače. Dokázali by obnovit její moc?"

"Ano, tím jsem si jistá."

"To nemůžeme připustit. Nechci, aby to sklepení znovu ožilo."

"Co tedy navrhujete, sire Sparhawku?" otázal se hrabě.

"Chystáme se zazdít ty dveře nad schodištěm," vysvětlil pandion. "Potom strhneme přístupové schodiště a jeho kameny použijeme k zazdění dveří do skladiště. Nakonec zamaskujeme dveře vedoucí z kuchyně na schody ke štěrbině. Occuda tak bude stále moci nosit lady potravu, ale pokud se do hradu náhodou dostane ten pěvec či vyhnaní sluhové, nikdy nezjistí, jak se k ní dostat. Lady Bellina tak stráví zbytek života tam, kde se právě nalézá."

"To je opravdu hrůzný návrh, Sparhawku," otřásl se Tynian.

"Chtěl bys ji raději zabít?" zeptal se drsně pandion.

Tynianova tvář zbělela.

"Tak vidíš. Nezbývá než ji zazdít."

Bevier se mrazivě usmál. "Dokonalé, Sparhawku," pronesl a obrátil se k hraběti. "Povězte mi, můj pane, kterou ze staveb uvnitř hradu můžete postrádat?"

Hrabě k němu vyslal nic nechápající pohled.

"Budeme potřebovat stavební kámen," vysvětlil Bevier. "A to poměrně dost velké množství. Chci, aby zeď, jež zahradí ony dveře, byla silná a pevná."

KAPITOLA

ŠESTNÁCTÁ

S VLÉKLI BRNĚNÍ, oděli se do prostých pracovních kytlic, jež jim donesl Occuda a pustili se do práce. Pod Kurikovým vedením vybourají část zadní zdi stáje. Occuda namíchal velkou kád' malty a ostatní začali nosit kameny po schodišti na věž ke dveřím.

"Ještě než začnete, pánové," ozvala se Sefrenie, "tak bych ji potřebovala vidět."

"Musí to být?" zdráhal se Kalten. "Víš, že může být nebezpečná."

"To právě musím zjistit. Jsem přesvědčená, že je neškodná, ale u něčeho takového je lepší se ujistit - a k tomu ji právě musím vidět."

"I já bych rád její tvář ještě jednou spatřil," připojil se Ghasek. "Nemohu se přenést přes to, čím se stala, ale kdysi jsem ji opravdu miloval."

Vystoupili po schodech a Kurik odstranil ze dveří těžký řetěz i ocelovou závoru. Poté vytáhl hrabě další klíč a odemkl dveře.

Bevier vytasil meč.

"Je to opravdu nutné?" zeptal se jej Tynian.

"Možná ano," odtušil Bevier temně.

"Tak, můj pane," řekla Sefrenie hraběti. "Otevřete ty dveře."

Lady Bellina stála kousek od vchodu. Její tvář, zkroucená v divokou grimasu, byla odulá a krk měla pokrytý vráskami. Rozcuchanými vlasy jí prokvétaly šedé prameny a kůže na nahém těle se vrásnila a visela na ní v neladných záhybech. Upřela na ně nepřítelny pohled a s nenávistným zaprskáním obnažila špičaté tesáky.

"Bellino," oslovil ji smutně hrabě, ale jeho sestra zasyčela a vrhla se na něj s prsty zaťatými jako drápy dravce. Sefrenie pronesla jediné slovo a ukázala prstem. Bellina okamžitě odskočila zpátky, jako by dostala těžký úder. Zavyla zklamáním a pokusila se svůj útok zopakovat, ale uprostřed kroku se náhle zastavila a škrábala do vzduchu před sebou, jako by před ní stála nějaká neviditelná zeď.

"Zavřete zase dveře, můj pane," těžce požádala Sefrenie hraběte, "viděla jsem už dost."

"I já," vypravil Ghasek stísněným hrdlem, a když zamykal zámek, v očích se mu leskly slzy. "Je teď zcela beznadějně šílená, že ano?"

"Naprosto. Pozbyla ovšem rozumu již při té návštěvě v Chyrellu, ale nyní její mysl odešla docela. Nebude již nikdy nebezpečná pro nikoho - kromě sebe samé." Ze Sefreniina hlasu byl patrný zármutek a lítost. "V té místnosti nejsou žádná zrcadla, že ne?"

"Ne. Bylo by to nějak nebezpečné?"

"To ani ne, ale takto alespoň zůstane ušetřena pohledu na sebe samu. To by bylo příliš kruté." Zamyšleně se odmlčela. "Jak jsem si všimla, v okolí roste několik docela běžných bylin. Existuje určitý způsob, jak z nich získat jejich šťávu, která má uklidňující účinky. Promluvím si s Occudou a dám mu instrukce, jak je sbírat a jak přidávat šťávu do jídla. Nevyléčí ji to, ale bude klidnější a neublíží si. Zataraste ty dveře, můj pane. Půjdu dovnitř a počkám, než vykonáte, co je třeba. Dejte mi vědět, až budete hotovi." Odkráčela zpět k hlavní budově a Píšťalka s Talenem ji následovali.

"Zastav, mladý muži," houkl Kurik na svého syna.

"Co zas?" utrl se Talen.

"Ty zůstaneš tady."

"Kuriku, já o stavění zdí nevím zhola nic."

"Na to, abys nosil kameny po schodech, nepotřebuješ moc vědět."

"To nemyslíš vážně?"

Kurik sáhl po opasku a Talen chvatně odběhl k hromadě kamenů u stáje.

"Dobrý hoch," komentoval jeho počínání Uloth. "Chápe realitu situace opravdu bleskově."

Bevier trval na tom, že bude klást kameny, a činil se u dveří jako šílený.

"Drž tu zeď rovně," křikl na něj Kurik. "Má to stát hezkých pár let, tak to dělej pořádně."

Navzdory svému rozpoložení se Sparhawk musel smát.

"Je tu snad něco k smíchu, pane?" zeptal se jej Kurik ledově.

"Ne. Jen jsem si na něco vzpomněl, to je vše."

"Potom se o ten zážitek s námi poděliš. Ale teď tu nestůj zbůhdarma, Sparhawk, a běž pomoci Talenovi nosit kameny."

Stěna, do níž byly dveře zasazeny, byla masivní, protože věž patřila k hradnímu opevnění. Postavili jednu zeď přímo u dveří, navzdory bušení a vřískotu, který se z nich ozýval. Potom začali budovat druhou, přiléhající těsně na první. Dopoledne již pokročilo, když šel Sparhawk do hradu zvěstovat Sefrenii, že je dílo hotovo.

"Skvělý výkon, pánové," zavolala na družinu dokončující poslední úpravy. "Teď ale pojd'te dolů. Musím ještě něco zařídit."

Seběhli ze schodů a drobná žena se vydala opačným směrem.

Chvilku si melodicky prozpěvovala, a když kouzlo seslala, jako by se zeď na okamžik zavlnila. Poté úkaz zmizel a Sefrenie se vrátila dolů. "Tak," řekla, "nyní můžete strhnout to schodiště."

"Co jsi to dělala?" vyzvídal Kalten.

Usmála se. "Vaše dílo je mnohem lepší, než byste čekali, drahý," prozradila mu. "Stěna je zcela neproniknutelná. Ten pěvec či sluhové do ní mohou bušit perlíky, dokud se nepokryjí šedinami, a přitom ji nepoškodí ani v nejmenším."

Kurik, který se mezitím vrátil zkontrolovat zdivo, se k nim z výšky sklonil. "Malta v je úplně suchá," oznamoval užasle. "Obvykle to trvá několik dní."

Sefrenie ukázala na dveře na úpatí věže. "Až je budete mít zazděné, zase mne zavolejte. Je tu trochu vlhko a zima, půjdu radši do tepla."

Hrabě, který strádal nad uvězněním své sestry víc, než byl ochoten přiznat, ji doprovodil, zatímco Kurik udílel své četě pokyny pro další práci.

Celý zbytek dne jim trvalo, než strhali schodiště kolem věže a neprodyšně uzavřeli dveře do skladu. Potom se opět objevila Sefrenie, zopakovala své zařikání a vrátila se zase do hradu.

Sparhawk se svými druhy se potom shromáždili v kuchyni, situované v hradním křídle, jež sousedilo s věží.

Kurik si pečlivě prohlížel malá dvířka, vedoucí na schody ke špehýrce.

"Tak co?" zajímal se Sparhawk.

"Nespěchej na mne, Sparhawku."

"Kuriku, je spousta hodin."

"Chceš to udělat za mne?"

Sparhawk zmlkl a beze slova přihlížel, jak Talen nenápadně mizí. Chlapec vypadal unaveně. Kurik byl tvrdý a nemilosrdný velitel. Sparhawk to chápal; sám takový býval také, když to bylo nutné.

Kurik se okamžik radil s Occudou a pak přešel pohledem maltou pocákanou četou. "Přišel čas se naučit dalšímu řemeslu, pánové," oznámil jim. "Teď se z vás stanou truhláři. Z těchto dveří uděláme krásný příborník. Panty necháme v provozu, ale kliku musím vyrobiť novou, o něco méně nápadnou. Dveře musí dokonale zmizet před zraky nepovolaných." Chvilí uvažoval a s nakloněnou hlavou naslouchal tlumeným skřekům seshora. "Asi budeme potřebovat pár silných příkrývek, Occudo," řekl pomalu. "Přibijeme je z druhé strany dveří, aby ztlumily zvuky, jež se tu asi budou ozývat."

"Dobrý nápad," souhlasil Occuda. "Když tu nebude žádné další služebnictvo, budu muset drahý čas trávit v kuchyni já sám a ten křik by mi vadil."

"To není jediný důvod, proč tohle čalounění děláme, ale tím lépe. A nyní, pánové, do práce." Kurik se zazubil. "Ještě z vás udělám užitečné lidi."

Když po několika hodinách skončili, byl příborník mistrovským dílem. Kurik jej natřel tmavou barvou a poté poodstoupil a prohlížel si kriticky jejich výtvar. "Až barva zaschne, párkrát dřevo navoskuj," poradil Occudovi, "a pak ho trochu odři. Budeš asi muset přidělat i pár škrábanců a fouknout do rohů trochu prachu. Pak teprve do něj postav nějaké nádobí a nikdo už nepozná, že tu ten příborník nestojí hezkou řádku let."

"Ten chlapík je vsutku užitečný, Sparhawku," prohodil Ulath. "Neuvažuješ o tom, že bys jej prodal?"

"Jeho žena by mne zabila," opáčil rytíř. "Kromě toho, my v Elenii lidi neprodáváme."

"*Nejsme* v Elenii."

"Nepůjdeme radši zpátky do hlavního sálu?"

"Ještě ne, páni rytíři," oznámil Kurik neoblomně. "Nejprve musíte zamést piliny a uklidit po sobě nářadí." Sparhawk si povzdechl a šel pro koště.

Když uklidili kuchyň, smyli ze sebe piliny a maltu, převlékli se do košilí a nohavic a vrátili se do hlavní komnaty s klenutým stropem, kde našli hraběte a Sefrenii, zabrané do rozmluvy, zatímco Talen a Píšťalka seděli opodál. Chlapec zřejmě učil děvčátko hrát dāmu.

"Teď už vypadáte mnohem úhledněji," pochválila je Sefrenie. "Tam na nádvoří jste byli neuvěřitelně špinaví."

Kurik pokrčil rameny. "Těžko postavíš zed', aniž se zacákáš."

"Asi jsem si udělal puchýř," oznámil žalostně Kalten, prohlížeje si dlaň.

"Je to první poctivá práce, kterou udělal od doby, co byl pasován na rytíře," vysvětlil Kurik hraběti. "Při troše odborného vedení by z něj nemusel být špatný truhlář, ale zato ti ostatní by se museli ještě moc, moc učit."

"Jak se vám podařilo zamaskovat ty dveře v kuchyni?" zajímal se Ghasek.

"Vyrobili jsme na ně příborník, můj pane. Occuda ho ještě trochu vylepší, aby vypadal starší, a pak jej naplní nádobím. Z druhé strany jsme to trochu vypoštářovali, aby nebylo slyšet ten křik."

"Ještě pořád křičí?" Hrabě vzdychl.

"A bude křičet celá léta, můj pane," přikývla nevesele Sefrenie. "Až přestane, poznáte, že je po všem."

"Occuda nám připravuje něco k jídlu," prozradil hraběti Sparhawk. "Chvíli mu to ještě bude trvat, takže bychom možná měli čas nahlédnout do té vaší kroniky."

"Skvělý nápad, sire Sparhawku," souhlasil Ghasek a vstal ze židle. "Omluvíte nás na okamžik, paní?"

"Ovšem."

"Možná byste nás chtěla doprovodit?"

Rozesmála se. "Ach, to ne, můj pane. V knihovně nejsem k ničemu."

"Sefrenie nechte," vysvětloval Kurik. "Mám dojem, že to má co do činění s jejím náboženstvím."

"Ne," zavrtěla hlavou Styřicka. "Má to co do činění s jazykem, můj drahý. Nechci si zvyknout přemýšlet v elénštině. Mohlo by mi to občas vadit, když potřebuji velice rychle přemýšlet - a mluvit - styřicky."

"Beviere, Ulathe, nechcete jít také?" zval své druhy pandion. "Možná by vás napadly nějaké detaily, které nám s hledáním pomohou."

Vydali se znovu na schodiště a následovali pána hradu zaprášenými chodbami, dokud nedorazili k jedné dveřím v západním křídle. Hrabě odemkl a vedl je do

temné místnosti. Chvilí tápal po velkém stole v jejím středu, ale pak našel svíci a vrátil se do chodby, aby si ji připálil od nejbližší pochodně.

Místnost nebyla velká a přetékala knihami, naskládanými na policích od podlahy až po strop. I v rozích se jich vršily hromady.

"Jste náruživý čtenář, můj pane," řekl Bevier.

"Co jiného vědci zbývá, sire Beviere. Půda v okolí je chudá, neroste tu o moc víc než stromy - a pěstovat stromy není pro civilizovaného člověka příliš velkým povyražením." Zamilovaně se rozhlédl kolem. "Toto jsou moji přátelé," prohlásil. "Obávám se, že budu jejich společnost potřebovat ještě víc než dřív. Už nemohu opustit svůj dům, když mne tu sestra potřebuje."

"Choromyslní lidé nežijí obvykle příliš dlouho, můj pane, ujišťoval jej Uloth. "Jakmile pozbudou rozumu, začnou zanedbávat sami sebe. Měl jsem sestřenici, která jedné zimy zešilela. Do jara byla pryč."

"Je bolestné, když člověk musí doufat, že zemře člověk jehož má rád, ale, Bůh mne netrestej, i já si na tu myšlenku zvyknu." Ghasek položil ruku na dobrou stopu vysokou hromadu volných listů, ležících v deskách na psacím stole. "Toto je mé životní dílo, pánové." Posadil se. "A nyní do práce. Co konkrétně hledáme?"

"Hrob krále Saraka Thaleského," prozradil Uloth. "Na hlavní bojiště dole v Lamorkandu nedorazil, předpokládáme tedy, že padl v nějaké drobné potyčce zde v Pelosii nebo v Deire - leda by se jeho loď ztratila na moři."

Na to Sparhawk nikdy, nepomyslel a představa, že Bhelliom leží někde na dně Thaleské úžiny nebo Peloského moře, jej děsila.

"Můžete mi dát nějaké všeobecnější údaje?" požádal hrabě. "Na kterou stranu jezera král mířil? Abych dodal své kronice nějaký řád, rozdělil jsem ji podle jednotlivých územních celků."

"Se vši pravděpodobností směřoval král na východní břeh," odtušil Bevier. "Tam také thaleská armáda sváděla se Zemochy největší boje."

"Existuje nějaká zpráva o tom, že bezpečně přistál?"

"O žádné jsem neslyšel," přiznal Uloth. "Odhadl jsem pár míst, kde by k jeho vylodění mohlo dojít, ale ta místa jsou od sebe vzdálena stovky leguí. Sarak se mohl plavit do některého z přístavů na severním pobřeží, i když to Thaleské lodi běžně nedělají. V některých končinách řádili piráti a Sarak se tak třeba mohl chtít vyhnout únavným otázkám a prostě přirazit k nějaké opuštěné pláži."

"To nám trochu komplikuje situaci," pokývl hrabě Ghasek. "Kdybych věděl, kde přistál, znal bych také oblasti, přes něž mohl projíždět. Dochoval se v Thalesii nějaký popis krále?"

"Nepříliš podrobný," odtušil Uloth, "jen to, že byl asi sedm stop vysoký."

"To by nám mohlo pomoci. Prostí lidé patrně jeho jméno neznali, ale muže jeho výšky by si mohli všimnout." Jal se listovat svým rukopisem. "Mohl přistát na severním pobřeží Deiry?" zeptal se.

"Je to možné, ale ne moc pravděpodobné," zavrtěl hlavou Ulat. "Vztahy mezi Deirou a Thalesii byly tou dobou trochu napjaté. Sarak by byl patrně neriskoval, že bude zajat."

"Začneme tedy v okolí přístavu Apalia. Nejkratší cesta k Randerskému jezeru by odtud vedla přímo na jih." Probral se svými papíry a zachmuřil se. "Nic podobného tady nevidím," konstatoval. "Jak početná byla králova družina?"

"Nevelká," zabručel Ulat. "Sarak opustil Emsat ve spěchu a vzal s sebou jen pár dvořanů."

"Všechny legendy, které jsem nasbíral v Apalii, se zmiňují pouze o velkých útvech thaleských vojsk. Mohlo to samozřejmě proběhnout tak, jak jste, sire Ulathe, naznačil. Král se mohl vylodit na nějaké opuštěné pláži a zcela Apalii obejít. Zkusme tedy ještě přístav Nadera, a pokud ani tam nic nenajdeme, začneme pročesávat pláže a izolované rybářské vesničky." Podíval se na mapu a pak odebral ze svazku listů asi polovinu, načež se jal prohlížet ty, které nyní ležely navrchu. "Myslím, že jsem něco našel!" zvolal s vědeckým zanícením. "Jakýsi rolník nedaleko Nadery mi vyprávěl o thaleské lodi, která za noci proklouzla kolem přístavu a plavila se ještě několik leguí vzhůru po řece, než zakotvila. Vylodilo se z ní množství válečníků a jednomu z nich vyčnívala hlava a ramena nad ostatní. Bylo něco neobvyklého na Sarakově koruně?"

Ulath zpozorněl. "Na jejím vrcholu byl vsazen velký modrý drahokam."

"Pak to tedy byl on," zajásal Ghasek. "Příběh se o tom kamenu výslovně zmiňuje. Říká, že byl velikosti mužské pěsti."

Sparhawk úlevně vydechl. "Alespoň že se Sarakova loď nepotopila na moři."

Hrabě vzal kus provázku a napnul jej napříč přes mapu. Nato namočil pero do kalamáře a udělal několik poznámek. "Tak dál," zavelel odhodlaně. "Pokud král Sarak mířil nejkratší cestou k bojišti, musel projet přes oblasti, které jsem si zde vypsál. Už se blížíme, páni rytíři. Přece jen toho vašeho krále vystopujeme." Začal rychle probírat jednotlivé listy. "Tady se o něm nezmiňují," mumlal spíš pro sebe, "ale v tomto kraji také nedošlo k žádným střetům." Pokračoval ve čtení a špulil rty. "Tady!" vykřikl a vítězně se usmál. "Skupina Thaleských projela vesnicí dvacet leguí na sever od Vennského jezera. V jejich čele byl velmi vysoký muž s korunou na hlavě. Okruh se zužuje."

Sparhawk zjistil, že napětím přestává dýchat. Za svůj život se účastnil mnoha výprav a pátrání, ale toto sledování stop na papíře v sobě skrývalo jakési zvláštní vzrušení a kouzlo. Začínal chápat, jak člověk může zasvětit celý svůj život učenému bádání.

"A tady je to!" zajásal hrabě. "Našli jsme jej."

"Kde?" ptal se Sparhawk dychtivě.

"Přečtu vám celou tu pasáž," odpověděl jeho hostitel. "Jistě chápete, že jsem příběhy, jež mi vyprávěli prostí lidé, převlekl do poněkud uhlazenější řeči." Usmál

se. "Jazyk rolníků a nevolníků je barvitý, ale příliš se nehodí pro vědeckou práci." Zamžoural na text. "Ach ano, už si vzpomínám. Ten chlapík byl nevolník. Jeho pán mi řekl, že rád vypráví staré legendy. Nalezl jsem jej, jak rozbíjí krumpáčem hroudy na poli nedaleko východního břehu Vennského jezera. A toto mi vyprávěl:

Válečné tažení teprve začínalo a Zemoši pod Othovým vedením překročili východní hranice Lamorkandu a pochodovali do nitra země, pustošíce přitom kraj. Západní elénští králové jim pospíchali vstříc se všemi silami, které dokázali shromáždit, a tak sem ze západu mířily velké houfy vojáků, ty se však přesouvaly do jižnějších končin ne, k Vennskému jezeru. Vojska přijíždějící od severu byla vesměs thaleská. Avšak ještě dříve, než thaleská armáda přistála, projel kolem jezera na jih její předsunutý oddíl.

Otha, jak všichni víme, vyslal před svůj hlavní voj skupiny, jež měly hlídat šiky nepřítelů a vyvolávat s nimi šarvátky. A byla to jedna z těchto skupin, která zpozorovala zmíněný oddíl Thalesiánů u místa zvaného Obří mohyla."

"Vzniklo to jméno před bitvou, nebo až po ní?" zeptal se Uloth.

"S největší určitostí až po ní. Pelosiané nestaví pohřební mohyly. To je thaleský zvyk, že?"

"Přesně tak. Navíc to slovo *obr* krále vystihuje docela dobře, ne?"

"Také si myslím. Ale to není všechno." Ghasek opět sklopil oči k textu a začal číst. "Srážka mezi Zemochy a Thalesiany byla krátká, ale velice zuřivá. Zemoši byli ve velké přesile a svými těly téměř zavalili skupinku severských válečníků. Mezi těmi, kdo odolávali nejdéle, byl vůdce severanů, muž enormních rozměrů. Jeden z jeho věrných, ač sám vážně raněn, vzal cosi z těla padlého vůdce a uprchl s tím na západ k jezeru. Nikdo neví, co to bylo za věc či co s ní učinil. Zemoši muže zběsile pronásledovali a on zemřel na následky svých zranění na břehu jezera. Náhodou se však poblíž nacházel oddíl alcionských rytířů, kteří mířili do svého mateřského domu v Deiré, aby se zotavili z ran, utržených během tažení v Rendoru, a pobili Zemochy do posledního muže. Poté pohřbili toho věrného muže a jeli dál, přičemž jen o vlas minuli místo prvotního střetnutí.

Náhoda tomu chtěla, že pouhý den poté jela ve stopách Thalesiánů početná kolona z téže země. Když se její členové od místních rolníků dozvěděli, co se přihodilo, pohřbili své krajany a nad jejich hroby vztyčili mohylu. Tento druhý šik Thalesiánů však rovněž nikdy nedosáhl břehů Randerského jezera, neboť byl o dva dny později přepaden ze zálohy a vyvražděn."

"To tedy vysvětluje, proč nikdo nevěděl, co se se Sarakem stalo," řekl Uloth. "Nezůstal nikdo, kdo by tu zprávu mohl předat dál."

"Ten věrný muž," napadlo Beviera, "nemohl vzít náhodou královu korunu?"

"Je to možné," připustil Uloth. "Ale spíš bych řekl, že vzal jeho meč. Thalesané si královských mečů velice cení."

"To nebude těžké zjistit," pokrčil rameny Sparhawk. "Pojedeme k Sarakově mohyle a Tynian vyvolá jeho ducha. On už nám poví, co se stalo s jeho mečem - i korunou."

"Je tu ještě cosi divného," svažtil obočí hrabě. "Vzpomínám si, že jsem to ani nechtěl zaznamenat, protože se to stalo až po bitvě. Po celá staletí nevolníci občas zahlédnou nějaký obludně deformovaný stín, jak se plíží rašeliništi kolem."

"Nějaké bahenní zvíře?" navrhl Bevier. "Třeba medvěd?"

"Domnívám se, že by vesničané medvěda poznali," zatvářil se pochybovačně Ghasek.

"Mohl by to být los," usoudil Uloth. "Když jsem jej viděl poprvé, nedokázal jsem pochopit, že může existovat něco tak velikého, a navíc není los žádný krasavec."

"Ještě něco si vybavuji: ti lidé tvrdili, že ten tvor chodí po zadních nohách."

"Nemůže to být troll?" zeptal se Sparhawk. "Ten, který řval, když jsme tábořili u jezera?"

"Popisují vesničané toho tvora jako chlupatého a velmi vysokého?" zeptal se Uloth.

"Chlupatého, to ano, ale prý je spíše zavalitější a jakoby sražený a má zkřivené údy."

Uloth se zamračil. "To nevypadá na trolla, alespoň jsem o takovém nikdy neslyšel - leda snad -" Oči se mu náhle rozšířily. "Ghwerig!" vykřikl a spráskl ruce. "Musí to být Ghwerig. Tím to do sebe zapadá, Sparhawku. Ghwerig pátrá po Bhelliomu - a ten ví, kde ho má hledat."

"Myslím, že bychom se měli vrátit k Vennskému jezeru," pokývl Sparhawk, "a to co nejrychleji, jak to jen bude možné. Nechci, aby jej Ghwerig našel před námi. A už vůbec s ním nechci o něj bojovat."

KAPITOLA

SEDMNÁCTÁ

Z ŮSTANU NAVĚKY VAŠIMI DLUŽNÍKY, PŘÁTELÉ," děkoval jim hrabě Ghasek následujícího rána na nádvoří, když se chystali k odjezdu.

"I my vašimi, můj pane," ujistil jej Sparhawk. "Bez vaší pomoci bychom neměli naději nalézt to, co hledáme."

"Bůh tedy s vámi, sire Sparhawk," popřál jim starý šlechtic a vřele potřásl velkému pandionovi rukou.

Sparhawk vedl družinu z nádvoří ven a úzkou cestou dolů k patě útesu.

"Rád bych věděl, co s ním bude," řekl posmutněle Talen, ohlížeje se zpátky.

"Nemá na vybranou," potřásla hlavou Sefrenie. "Musí tu zůstat, dokud jeho sestra nezemře. Není již nebezpečná, ale přesto je nutné ji hlídat a starat se o ni."

"Obávám se, že stráví zbytek života v osamění," povzdechl si Kalten.

"Má přece své knihy a kroniku," odporoval Sparhawk. "O jinou společnost žádný učenec ani nestojí."

Ulath si cosi bručel pod vousy.

"Co je ti?" zeptal se jej Tynian.

"Mohlo mě napadnout, že ten troll u Vennského jezera tam není jen tak," zlobil se seveřan. "Mohl jsem nám tím ušetřit spoustu času."

"A byl bys poznal Ghweriga, kdybys jej spatřil?"

Ulath přikývl. "Je zakrslý a takových trollů, je málo. Trollice obvykle znetvořená mláďata sežere hned po narození."

"To je brutální zvyk."

"Trollové nemají zrovna jemné způsoby. Nejsou dokonce schopni se snášet navzájem."

Slunce toho rána svítilo velice jasně a v křoví nedaleko opuštěné vesnice pod hradem zpívali ptáci. Když vesnici míjeli, Talen se od nich oddělil a zamířil mezi domy.

"Tam není co krást!" volal za ním Kurik.

"Já jen tak ze zvědavosti," zavolal chlapec v odpověď. "Za pár minut vás dohoním."

"Mám pro něj dojet?" zeptal se Berit.

"Jen ho nech, ať se rozhlédne," mávl rukou Sparhawk. "Pokud ho nenecháš, bude nás tím celý den otravovat."

Za chvíli se Talen vyřítil tryskem z vesnice. Měl divoce vytřeštěné oči a tvář smrtelně bledou. Když je dostihl, vrávoravě slezl s koně a zůstal ležet ha trávě, kde zvracel, neschopen řeči.

"Měli bychom se tam radši jet podívat," pohlédl Sparhawk na Kaltena. "Vy ostatní tu zůstaňte."

Oba rytíři vjeli ostražitě do vesnice s napřaženými kopími.

"Jel tudy," poznamenal Kalten tiše a ukázal špičkou kopí na stopy v blátě, které zde zanechal Talenův kůň.

Sparhawk přisvědčil a oba sledovali stopy k domu, jenž byl o něco větší než chalupy kolem. Tam seskočili s koní, a s tasenými meči vstoupili dovnitř.

Místnosti domu byly pokryty prachem a docela prázdné. "Vůbec nic tu není," pokrčil rameny Kalten. "To bych rád věděl, co ho tak vyděsilo."

Sparhawk otevřel dveře vedoucí do nitra domu a nahlédl dovnitř. "Měl bys radši dojet pro Sefrenii," řekl pochmurně.

"Co je tam?"

"Dítě. Není naživu a leží tu už dlouho."

"Jsi si jistý?"

"Podívej se sám."

Kalten nahlédl do pokoje a vydal dávivý zvuk. "Musí tohle vidět Sefrenie?" zeptal se pochybovačně.

"Potřebujeme vědět, co se tu stalo."

"V tom případě pro ni dojdu."

Vyšli před dům. Kalten nasedl a odjel za ostatními, zatímco Sparhawk čekal před vchodem. Zanedlouho se jeho přítel vracel se Sefrenií.

"Řekl jsem jí, ať nechá Píšťalku v Kurikově péči," hlásil Kalten. "Nemusí se na to koukat ještě ona."

"Ne, to ne," přitakal nevesele Sparhawk. "Matičko," omlouval se Sefrenii, "nebude to příjemné."

"Jen málo věcí je příjemných," opáčila odhodlaně.

Odvedli ji k oněm dveřím.

Vrhla na tělíčko rychlý pohled a pak se odvrátila. "Kaltene," vydechla, "běž vykopat hrob."

"Nemám rýč," namítl rytíř.

"Tak ho vyhrab rukama," utrhla se na něj téměř divoce.

"Ano, Sefrenie." Kalten se vylekaně stáhl a rychle opustil dům.

"Ach, chudáček malý," truchlila Sefrenie, sklánějíc se nad vysušeným tělíčkem.

Malá postavička byla svraskalá a suchá. Z šedé kůže se dívaly otevřené, hluboko zapadlé oči.

"Zase Bellina?" zeptal se Sparhawk. Dokonce i jemu samému připadalo, že mluví zbytečně hlasitě.

"Ne," zněla odpověď. "Tohle je Pátračova práce. Takhle se živí. Podívej se sem," ukázala na suchou ranku na dětském tělíčku, "a sem, sem a sem. Tady sál Pátrač. Pokaždé vysaje tělesné tekutiny a ponechá jen vysušenou slupku."

"Už sát nebude," zaskřípěl zuby Sparhawk a sevřel pěst kolem násady Aldreasovy sudlice. "Až se setkáme příště, zemře."

"Můžeme si to dovolit, drahý?"

"Nemohu si dovolit to neudělat. Pomstím tohle dítě – pomstím se Pátračovi nebo Azashovi nebo třeba samému peklu."

"Mluví z tebe hněv, Sparhawku."

"Ano. I tak se to dá říct." Zuřivě vytrhl z pochvy meč a zničil okenici, která za nic nemohla. Bylo to pošetilé a nic tím nevyřešil, ale trochu se mu ulevilo.

Ostatní zatím v tichosti dorazili do vesnice a dívali se na hrob, který Kalten vyhrabal. Sefrenie opustila dům s vysušeným tělíčkem v náručí. Píšťalka jí vyšla naproti s kusem plátna a společně do něj mrtvolku zabalily. Poté ji složily do mělkého hrobu.

"Beviere," požádala Sefrenie, "udělal bys to ty? Je to elénské dítě a ty jsi nejzbožnější rytíř naší družiny."

"Nejsem toho hoden." Bevier se nahlas rozplakal.

"A kdo tedy je hoden, můj drahý?" zeptala se. "To pošleš tohle neznámé dítě do temnot samotné?"

Bevier se na ni chvíli upřeně díval a pak poklekl vedle hrobu a začal odříkávat prastarou modlitbu za mrtvé, jak žádal zvyk elénské církve.

Píšťalka se s trochu zvědavým výrazem přiblížila k klečícímu Arcianovi. Její prsty se jemně probíraly modročernými kadeřemi rytířovy hlavy, jako by jej konejšily. Sparhawk získal zničením dojem, že to podivné děvčátko by mohlo být daleko starší, než na kolik vypadá. Záhy nato pozvedla Píšťalka svůj syrx. Církevní hymnus, který zahrála, byl velice starý, vycházející snad ze samotné dřevě elénské víry ale zněl v něm i lehoučký styřický podtón. Jak dívka píseň zněla, měl Sparhawk nakrátko pocit, že to děvče dokáže zcela nepředstavitelné věci.

Když bylo po pohřbu, nasedli na koně a jeli dál; celý den téměř nemluvili. Na noc v se utábořili vedle jezírka, kde nedávno narazili na onoho potulného pěvce. Muž byl však pryč.

"Toho jsem se obával," řekl Sparhawk. "Byl by zázrak, kdyby tu ještě čekal."

"Možná jej dohoníme trochu dál na jih," zadoufal Kalten. "Jeho kůň na tom nebyl právě nejlip."

"Co bychom s ním ale mohli dělat, i kdybychom jej dohnali?" rozhodil rukama Tynian. "Nechceš ho přece zabít, nebo snad ano?"

"To jen v krajním případě," připustil Kalten. "Ale když teď Sefrenie ví, co s ním Bellina provedla, dokáže ho patrně vyléčit."

"Tvá důvěra mne velice těší, Kaltene," usmála se Sefrenie, "ale není bohužel na místě."

"Copak to kouzlo, jež na něj seslala, nikdy nevyprchá?" podivil se Bevier.

"Do určité míry ano. Jak poplyne čas, bude pěvec čím dál zoufalejší, ale nikdy se od té kletby neosvobodí docela. Možná že tak ale bude aspoň skládat lepší básně. Co je však nejdůležitější, postupně přestane být nakažlivý. Pokud tento týden nepotká hodně velké množství lidí, nebude už nebezpečný, a stejně tak i Ghasekovi sluhové."

"Alespoň něco," vydechl s úlevou mladý cyrinik, ale vzápětí se zase zakabonil. "Ale když už jsem byl já nakažen, proč ke mně v noci ta bytost přišla? Nebyla to pro ni jen ztráta času?" Od té chvíle, kdy sloužil smuteční bohoslužbu za mrtvé dítě, byl Bevier očividně stále silně otřesen.

"Potřebovala svou moc nad tebou posílit, Beviere," vysvětlovala Sefrenie. "Byl jsi již pod jejím vlivem, ale nebyl bys zašel tak daleko, abys zaútočil na své přátele. Musela se ujistit, že uděláš *cokoli*, abys ji z té věže dostal."

Když byla příprava ležení v plném proudu, cosi Sparhawka napadlo. Šel k ohni za Sefrenií, která tam seděla s hrnkem čaje v dlaních. "Sefrenie," zeptal se jí, "co zase Azash chystá? Proč tak náhle změnil taktiku a snaží se podmanit si Elény? To nikdy dřív nedělal, nebo snad ano?"

"Vzpomínáš si, co ti té noci v kryptě řekl duch krále Aldrease? Že přišel čas, aby se Bhelliom znovu vynořil na světlo denní?"

"Ano."

"Azash to ví také a je čím dál zoufalejší. Patrně došel k závěru, že Zemoši nejsou dostatečně spolehliví. Plní sice jeho příkazy, ale chytrostí zrovna neoplývají. Celá staletí překopávali bojiště, a přitom pořád přešlapují na místě. Co jsme zjistili my za pouhých několik týdnů, na to Zemoši nepřišli za celých pět set let."

"Měli jsme štěstí."

"To není tak docela pravda, Sparhawku. Občas tě sice popichuji a vysmívám se té vaší elénské logice, ale je to ona, kdo nás dovedl tak blízko k Bhelliomu. Zemoch nemyslí, protože nemusí. Azash to obstará za něj. To je důvod, proč se Azash tak zoufale snaží obrátit na svou stranu Elény. Nepotřebuje, aby jej uctívali, potřebuje jejich mozky. Poslal své Zemochy do všech západních království, aby sbírali staré příběhy tak jako my. Řekla bych, že doufá, že jeden z nich náhodou narazí na ten pravý příběh a Elénové, které si mezitím podrobí, z něj vyhmátnou pravdivé jádro a poradí mu, kde hledat."

"To je dost časově náročné, nebo ne?"

"Azash má čas. Na rozdíl od nás není nucen ke spěchu nějakou lhůtou."

O něco později stál Sparhawk na hlídce kousek od ohniště a rozhlížel se po jezírku, jež se třpytilo v měsíčním svitu. Znovu znělo kolem vlčí vytí a rozléhalo se

ozvěnou po zasmušilých lesích. Strašidelný duch, jenž ležel na tomto lese, je již však pryč a vlci jsou dnes jen vlky, nikoli posly zla. Pátrač, to je ovšem něco jiného. Sparhawk si s temným odhodláním slíbil, že až se s ním příště setká, vrazí do něj Aldreasovu sudlici.

"Sparhawku, kde jsi?" To byl Talen. Hovořil tiše a stál u ohně, přičemž vykukoval do tmy.

"Tady."

Chlapec se vydal směrem k němu a opatrně našlapoval, aby se vyhnul překážkám skrytým ve tmě.

"Co se děje?" zeptal se Sparhawk.

"Nemohl jsem spát. Myslel jsem si, že bys uvítal společnost."

"To ano, Talene. Na hlídce je člověku smutno."

"Jsem moc rád, že jsme pryč z toho hradu," nadhodil hoch. "V životě jsem se tolik nebál."

"I já byl trochu nervózní," připustil Sparhawk.

"Nebudeš mi to možná věřit, ale hrad byl plný zajímavých věcí a mne ani jednou nenapadlo, že bych, je mohl ukrást. Není to divné?"

"Možná už rosteš a dostáváš rozum."

"Znal jsem několik velice starých a možná i moudrých zlodějů," zavrtěl hlavou Talen a pak si žalostně povzdechl.

"Proč tak smutně, Talene?"

"Asi bych to veřejně nepřiznal, Sparhawku, ale už to není taková zábava, jako bývala. Dnes, když dokážu ukrást téměř cokoli a komukoli se mi zlíbí, už v tom není to správné vzrušení."

"Možná by ses mohl porozhlédnout po jiném druhu práce."

"Pro co jiného bych se já mohl hodit?"

"Budou o tom trochu přemýšlet, a až na něco přijdu, dám ti vědět."

Talen se zničehonic rozesmál.

"Co je tu tak směšného?"

"Asi bych měl trochu problémy, kdybych potřeboval nějaké doporučení," smál se chlapec. "Moji zákazníci obvykle nevědí, že jsou se mnou v obchodním styku."

Sparhawk se zazubil. "To by byl asi opravdu problém," uznal. "Něco ale vymyslíme."

Hoch si znovu povzdechl. "Už je skoro po všem, vid', Sparhawku? Už víme, kde je král pochován. Zbývá už jen vykopat jeho korunu a vrátit se do Cimmury. Ty se vrátíš do paláce a já na ulici."

"To si nemyslím," potřásl hlavou Sparhawk. "Možná pro tebe najdeme lepší uplatnění než na ulici."

"Možná ano, ale ve chvíli, kdy mne život pod střechem omrzí, uteču zase ven. To dobrodružství by mi chybělo, chápeš? Byly chvíle, kdy jsem se při práci bál, až jsem propotil košili, ale byly i krásné chvíle. A právě ty si pamatuji nejdéle."

"Aspoň ses od nás něco přiučil." Sparhawk mu položil ruku na rameno. "Vrať se na kutě, Talene. Zítra vstáváme časně."

"Jak chceš, Sparhawku."

Vyrazili už za svítání a jeli velice opatrně, aby na rozbité cestě nezranili koně. Bez zastávky minuli vesnici dřevorubců a zrychlili tempo.

"Za jak dlouho tam podle tebe budeme?" zeptal se Kalten, když slunce vystoupalo, již notný kus nad obzor.

"Tři, možná čtyři dny - nanejvýš pět," odpověděl Sparhawk. "Jak se dostaneme ven z lesa, cesta se zlepší, a pojedeme rychleji."

"Takže nám vlastně stačí už jen najít Obří mohyly."

"To by neměl být takový problém. Podle toho, co říkal Ghasek, ji místní rolníci užívají jako hraniční kámen. Zeptáme se v nějaké vesnici."

"A potom budeme muset kopat."

"Myslím, že to není práce, kterou bys rád svěřil někomu cizímu."

"Vzpomínáš si, co říkala Sefrenie tenkrát v Alstromově hradu v Lamorkandu?" řekl Kalten vážně. "To, že až se Bhelliom objeví, zazní ta zpráva jako zvon po celém světě?"

"Matně si vzpomínám."

"Pak ale v tom okamžiku, kdy drahokam vykopeme, se o tom dozví Azash a silnice k Cimmuře bude lemována Zemochy. Bude to dost nervy drásající cesta."

"Ne tak docela," namítl Ulath, který je mezitím dojel. "Sparhawk má již prsteny a já jej naučím několik slov z jazyka trollů. Jakmile bude mít v rukou i Bhelliom, nebude snad na světě síly, s níž by si nedovedl poradit. Dokáže zlikvidovat sám celý regiment Zemochů."

"To je ten kámen opravdu tak mocný?"

"Je, ani nemáš ponětí jak. Pokud je pravdivá byť jen polovina příběhů, které se o něm vyprávějí, pak dokáže Bhelliom téměř cokoli. Možná by s ním mohl Sparhawk zastavit i slunce, pokud by o to stál."

Sparhawk se ohlédl na Ulatha. "Je k jeho ovládnutí nutné znát trollí jazyk?" zajímal se.

"Nejsem si jist," opáčil Ulath. "Ale říká se, že moc kamene je mocí trollích bohů. Možná by bohové nereagovali na slova, pronesená ve styřičtině nebo élenštině. Až někdy potkám nějakého trollího boha, zeptám se ho."

Tu noc se opět utábořili v lese. Po večeři opustil Sparhawk společnost u ohně, aby chvíli přemýšlel. Bevier se k němu tiše připojil. "Až dorazíme do Venne, zastavíme se v něm?" zeptal se mladý cyrinik.

"Velmi pravděpodobně ano," zněla odpověď. "Pochybuji, že budeme zítra večer schopni ještě pokračovat dál."

"To je dobře. Musím vyhledat nějaký kostel."

"Tak?"

"Byl jsem poskvrněn zlem. Potřebuji strávit nějakou dobu v modlitbách."

"To opravdu nebyla tvoje vina, Beviere. Mohlo se to stát komukoli z nás."

"Jenže se to stalo mně, Sparhawku," vzdychl Bevier. "Čarodějnice mne vyhledala, neboť věděla, že budu vnímavý k jejím svodům."

"Nesmysl, Beviere. Jsi ten nejzbožnější muž, jakého znám."

"Ne," zavrtěl Bevier smutně hlavou. "Mám své slabiny. Jsem mocně přitahován osobami opačného pohlaví."

"Jsi mladý, příteli. To, co cítíš, je zcela přirozené. Časem to pomine - alespoň to tvrdí starci."

"I ty stále cítíš takové nutkání? Doufal jsem, že v době, kdy dosáhnu tvého věku, mne již ta žádost trápit nebude."

"Tenhle mechanismus nefunguje docela spolehlivě, Beviere. Znam některé velmi věkovité starce, kteří vždy otočí hlavu, projde-li kolem nich dívka s hezkou tváří. Domnívám se, že to je neoddělitelná součást lidské povahy. Kdyby Bůh nechtěl, abychom takovou žádost pociťovali, patrně by ji nepřipustil. Patriarcha Dolmant mi to jednou vysvětloval, když jsem s tím měl nějaký podobný problém. Nevím, zda jsem mu tenkrát uvěřil docela, ale určitě mne ten pocit viny trochu přešel."

Bevier se uchechtl. "I ty, Sparhawku? Tuhle stranu tvé povahy jsem nikdy nespátřil. Vždycky jsem si myslel, že jsi zcela pohlcen svým smyslem pro povinnost."

"Ne tak docela, Beviere. Ještě stále mi zbývá troška času i na jiné myšlenky. Škoda, že ses nikdy nemohl setkat s Lillias."

"Lillias?"

"To byla jedna Rendořanka. Žil jsem s ní během svého pobytu ve vyhnanství."

"Sparhawku!" zasípěl Bevier.

"To byla nezbytná součást mého přestrojení."

"Ale jistě jsi nespáchal -" Bevier větu nedokončil. Sparhawk si byl jist, že se mladík krvavě zarděl, ale tma jeho výraz milosrdně skryla.

"Ale ano," ujistil jej pandion. "Jinak by mne Lillias nechala. Byla to velmi lačná žena. A já ji potřeboval, abych zakryl svou skutečnou identitu, musel jsem se tedy snažit, aby byla spokojená."

"Jsem sebou šokován, Sparhawku, skutečně šokován."

"Pandioni jsou pragmatičtější řád než cyrinici, Beviere. Děláme, co je zapotřebí, pokud je v sázce náš úkol. Neměj strach, příteli. Tvá duše nedošla úhony - alespoň ne příliš."

"Přesto musím strávit určitou dobu v kostele."

"Proč? Bůh je přece všude, nebo snad ne?"

"Ovšem."

"Promluv si s ním tedy zde."

"To by nebylo totéž."

"Inu, když myslíš."

Za prvních ranních paprsků se dali na pochod. Cesta nyní klesala, neboť sjížděli ze zalesněných kopců do nížin. Tu a tam, když projeli zatáčkou či zdolali nízké návrší, spatřili před sebou v dálce Vennské jezero, jiskřící v jarním slunci, a když odpoledne řádně pokročilo, dorazili na rozcestí za městem. Hlavní silnice byla mnohem lepší než cesta vedoucí z Ghaseku, a tak dorazili k severní bráně města těsně předtím, než západ slunce naplnil ohněm horizont.

Znovu projížděli úzkými uličkami mezi vysokými domy, kde se šerilo již dávno před večerem, a dojeli opět do hostince, v němž minule nocovali. Hostinský, žoviální tlustý Pelosian, je uvítal a odvedl do patra, kde již byly připraveny pokoje. "Tak co, vznešení pánové," prohodil, "jaká byla vaše výprava do těch prokletých lesů?"

"Docela úspěšná, sousede," odušil Sparhawk, "a myslím, že by ses mohl zmínit po okolí, že Ghaseku již není nutno se obávat. Odhalili jsme příčinu nesnází a odstranili jsme ji."

"Díky Bohu za rytíře Církve!" vykřikl nadšeně hostinský. "Historky, které o tom místě po světě kolovaly, rozhodně nijak neprospívaly našim obchodům zde ve Venne. Lidé raději jezdili jinudy, protože se těch lesů báli."

"Už je to vyřešeno," ujistil jej Sparhawk.

"Byla tam nějaká nestvůra?"

"I tak se to dá říci," pokrčil rameny Kalten.

"Zabili jste ji?"

"Je zazděná." Kalten si začal svlékat brnění.

"Zaplať vám to, Pánbůh, páni rytíři." Hostinský se měl k odchodu.

"Mimochodem," zadržel jej ještě Sparhawk, "hledáme nějaké místo jménem Obří mohyla. Nemáš náhodou potuchy, kde by se mohlo nalézat?"

"Mám dojem, že leží na východním břehu jezera," poškrábal se na hlavě hostinský. "Jsou tam v okolí nějaké vesnice. Ale budou hodný kus od břehu, aby nezapadly do rašeliniště." Zasmál se. "Ty vesnice nebude těžké najít. Vesničané tam topí rašelinou a z té je spousta kouře, takže vám stačí jet po čichu."

"A co nám nabídneš dneska k večeři?" vyptával se dychtivě Kalten.

"Myslíš ty taky na něco jiného?" povytáhl obočí Sparhawk.

"Cesta byla dlouhá, Sparhawku. Potřebuju se najíst něčeho pořádného. Jste, pánové, dobrými společníky, ale vaší kuchyni ještě něco málo k dokonalosti chybí."

"Mám od rána na rožni pořádný kus hovězího, pane," prozradil hostinský. "Myslím, že bude už brzy hotové." Kalten se potěšeně usmál.

Bevier dostal svým slovům a strávil celou noc v nedalekém kostele, takže se k nim připojil až ráno. Sparhawk se jej na stav jeho duše raději nevyptával.

Vyjeli z Venne a vydali se po cestě na jih, podél jezera. Jeli teď mnohem rychleji, než když sem mířili od Paleru. Kalten, Bevier a Tynian se již dávno zotavili ze svých ran, které jim uštědřila nestvůra u Randerského jezera, a dokázali jet i tryskem.

Bylo pozdní odpoledne, když Kurik pobídl koně a dohnal Sparhawka. "Cítím kouř rašeliny," oznamoval. "Někde v okolí je vesnice."

"Kaltene," zavolal Sparhawk.

"Ano?"

"Jsme u vesnice. Kurik a já se tam půjdeme podívat. Postavte tábor a rozdělte pořádný oheň. Možná se vrátíme až za tmy, tak abychom vás měli podle čeho najít."

"Vím, co mám dělat, Sparhawku."

"Dobrá. Udělej to tedy." Sparhawk a jeho panoš odbočili od silnice a cválali přes pole k pásu nízkých stromů, jenž se nacházel asi míli na východ.

Pach hořící rašeliny zesílil a podivným způsobem připomínal domov. Sparhawk se zaklonil v sedle, aby se v tom zvláštním pocitu nějak zorientoval.

"Nebuď příliš důvěřivý," varoval jej Kurik. "Ten kouř dělá s lidskou myslí všelijaké věci. Ti, kdo pálí rašelinu, nejsou zrovna vždycky spolehliví. V mnohém ohledu mohou být horší než Lamorci."

"Kde jsi k těmhle informacím přišel, Kuriku?"

"Jsou určité způsoby, jak se dozvědět spoustu věcí, Sparhawku. Církev a urození páni čerpají z oběžníků a úředních zpráv. Obyčejní lidé jdou přímo ke zdoji."

"To si budu pamatovat, Kuriku."

"Bylo by lepší, kdybys nechal vyjednávat mne," navrhl Kurik. "Ať by ses snažil jakkoli, pořád nebudeš mluvit jako oni."

Byla to malá vesnice. Jedinou uličku tvořila dvojité řady nízkých, širokých chalup, postavených z šedých kamenů a pokrytých doškovými střechami. Před otevřenými dveřmi od chléva seděl podsaditý rolník a dojíl hnědou krávu.

"Hej, kamaráde," zavolal na něj Kurik a seskočil s koně. Muž se otočil a civěl na něj s otevřenými ústy.

"Nevíš náhodou o místě zvaném Obří mohyla?"

Chlapík zíral dál, aniž cokoli řekl.

Z nedaleké chalupy se vynořil hubený muž se šilhavýma očima. "S nim si moc nepokecáte," ujistil je. "Dyž byl mladej, kop ho do hlavy kůň a vod tý doby mu to moc nemyslí."

"A tak," pokývl Kurik. "To mě mrzí. Ale možná bys nám moh pomoci ty. Hledáme Obří mohyly."

"Ale nechcete tam jet teďka v noci, že né?"

"Ne, spíš asi počkáme do rána."

"To bude vo trochu lepší, ale vo moc né. Víte, straší tam."

"Vida, to sem nevěděl. Kde to je?"

"Vidíte támdleto polní cestu na jihovýchod?" ukázal chlapík.

Kurik přikývl.

"Počkejte do rána a jed'te po ní. Vede přímo kolem mohyly - je to vocaď čtyři, možná pět mil."

"Nepotloukal se kolem ní v poslední době někdo? Třeba by tam moh něco kopat."

"Nikdy sem nic takovýho neslyšel. Rozumný lidi na strašidelný místa nelezou."

"Slyšeli sme, že se tu někde po okolí pohybuje troll."

"Co je to troll?"

"Vošklivý zvíře, celý chlupatý. A tenhle má prej křivý nohy a ruce."

"Jó, todle. Má pelech někde v močálech. Vylejzá jen v noci a chodí po pobřeží nahoru a dolů. Dycky chvíli vydává děsný zvuky a pak mlátí předníma prackama do země, jako dyby se dočista zcvoknul. Já sám sem ho takle párkrát zmerčil, kdy sem řezal rašelinu. Na vašem místě bych se mu vyhnul. Má dost mizernou náladu, a to furt."

"Asi to tak uděláme. Styriky jste tu někdy neviděli?"

"Ne. Sem nechoděj. Lidi v tomhle kraji se s pohanama moc nekamaráděj. Ale seš něk moc zvědavěj, kamaráde."

Kurik pokrčil rameny. "Nejlepší způsob, jak se něco dovědět, je zeptat se."

"No, tak to se běž ptát zas někoho jinýho. Já mam práci."

Muž se zatvářil nepřátelsky. "Už jsi ji podojil?" houkl na slabomyslného chlapíka, co dojel krávu.

Idiot horlivě zavrtěl hlavou.

"No tak sebou pohni. Dokud ji nepodojíš, nedostaneš večeri."

"Díky za rady, příteli," zavolal Kurik a nasedl.

Hubený muž cosi zavrčel a zmizel v domě.

"Užitečné informace," pochválil si Sparhawk, když opouštěli v červácích zapadajícího slunce vesnici. "Aspoň se se tu nepotulují Zemoši."

"Nebyl bych si tím tak jistý, Sparhawku," potřásl hlavou Kurik. "Nemyslím, že ten chlapík byl tím nejlepším zdrojem informací na světě. Toho nezajímalo, co se mu děje deset stop za humny. A kromě toho nejsou Zemoši jediným nebezpečím, které nám hrozí. Pátrač na nás může poslat v podstatě kohokoli, a navíc musíme dávat pozor i na toho trolla. Pokud měla Sefrenie pravdu, že se má ten kámen znovu objevit, pak by o tom ten troll měl vědět především, nemyslíš?"

"Nevím. Musíme se jí zeptat."

"Bude lepší počítat s tím, že troll ví totéž, co my. Takže je dost pravděpodobné, že až tu korunu vykopeme, dříve nebo později nás navštíví."

"Příjemná perspektiva. No, aspoň jsme zjistili, kde je ta mohyla. A teď pojďme najít tábor, ještě než se úplně setmí."

Kalten vybudoval ležení v nízkém stromoví zhruba míli od jezera a na okraji hájku zapálil mohutný oheň. Když Sparhawk a Kurik přijeli, stál právě u něj. "Tak co?" zeptal se jich.

"Víme, kde hledat mohylu," odpověděl Sparhawk, slézaje ze sedla. "Není to příliš daleko. Ale pojďme radši za Tynianem."

Alcion stál ve svém těžkém brnění o kus dál a rozmlouval s Ulathem.

Sparhawk jim zopakoval údaje, které Kurik získal, a pak se obrátil k Tynianovi. "Jak se cítíš?" zeptal se přímo.

"Dobře. Proč? Vypadám snad nějak sešle?"

"Ne, to ne. Jen jsem si říkal, jestli budeš moci zase vyvolávat duchy. Posledně tě to dost zmohlo."

"Bez problémů, Sparhawku," ujistil jej Tynian, "pokud ovšem po mně nebudeš chtít, abych vyvolal celý regiment."

"Ne, jenom jednoho. Potřebujeme si promluvit s králem ještě dřív, než jej vykopeme. Pravděpodobně se nějak dozví, co s jeho korunou uděláme, a rád bych měl jistotu, že nebude nic namítat. Nestojím o to, aby nás honil ještě nějaký rozzuřený duch."

"To je pravda," uznal Tynian.

Následujícího rána vstali ještě před úsvitem a netrpělivě čekali na náznak ranního světla nad východním obzorem. Jakmile se objevil, seděli už v sedlech a vydali se přes dosud temná pole.

"Já myslím, že jsme měli počkat, až se trochu víc rozední, Sparhawku," reptal Kalten. "Takhle ani nevíme, kam máme jet."

"Jedeme na východ, Kaltene. To je tam, kde slunce vychází. Stačí nám jet za ním."

Kalten si pro sebe cosi mumlal.

"Tomu jsem nerozumněl," potřásl hlavou Sparhawk.

"Taky jsem to neříkal tobě."

"Ach tak. Promiň."

Bledé světlo ranního slunce pomalu sílilo a Sparhawk se rozhlédl kolem, aby se zorientoval. "Ta vesnice je támhle," oznámil po chvíli. "A cesta, po níž chceme jet, je na její vzdálenější straně."

"Nespěchejme tolik," nabádala je Sefrenie a přehodila přes Píšťalku cíp svého bílého šatu. "Chci, aby slunce už byla vysoko na obloze, až k té mohyle dorazíme."

Ty řeči o strašení mohou být jen místní pověry, ale je zbytečné riskovat, když to není nutné."

Sparhawk s jistou námahou potlačil svou netrpělivost. Krokem objeli ztichlou ves a vstoupili na cestu, kterou jim včera ukázal její nevrlý obyvatel. Sparhawk pobídl Farana do kroku. "Nepojedeme tak rychle, Sefrenie," řekl chlácholivě, když viděl nesouhlas v jejích očích. "Než tam dojedeme, bude už slunce pěkně vysoko."

Cesta byla z obou stran lemována nízkými kamennými zídками a klikatila se jako všechny venkovské cesty. Sedláci se odjakživa pramálo starají o to, aby jejich cesta byla krátká, a jdou raději cestou nejmenšího odporu. Zato Sparhawkova netrpělivost rostla s každou milí.

"Támhle je to," řekl nakonec Ulath a ukázal před sebe. "Takových mohyl jsou v Thalesii stovky."

"Počkejme ještě chvíli, než slunce vystoupí o trochu výš," navrhl Tynian a přimhouřenýma očima odhadoval sluneční dráhu. "Při vyvolávání nechci kolem žádné stíny. Kde měl být pohřben král?"

"Uprostřed," prozradil Ulath, "s nohama k západu. Členové jeho družiny budou ležet v řadách po jeho bocích."

"Je dobře, že to víme."

"Ještě než začneme, měli bychom celou mohylu objet," upozornil je Sparhawk. "Chci se podívat, jestli tu někdo nekopal před námi, a každopádně bych se rád přesvědčil, zda se tu někdo nepotlouká. Tenhle druh činnosti vyžaduje soukromí." Objeli klusem pahorek. Byl docela vysoký a mohl měřit na délku dobrých sto stop a dvacet na šířku. Úbočí mohyly byla porostlá travou a tvar pahorku byl zcela symetrický bez jakýchkoli stop po rýči.

"Já jdu na vrchol," oznámil Kurik, když se vrátili na cestu. "To je nejvyšší bod široko daleko. Kdyby tu byl někdo nablízku, odtamtud je uvidím."

"To chceš vážně šlapat po něčím hrobě?" zalapal po dechu Bevier.

"Za chvíli po něm budeme šlapat všichni, Beviere," pokrčil rameny Tynian. "Abych mohl vyvolat králova ducha, potřebuji se dostat co nejbliž k místu, kde je pohřbeno jeho tělo."

Kurik se vyškrábal na vrcholek mohyly; stál tam a rozhlížel se do všech stran. "Nikoho nevidím," zavolal dolů, "ale támhle na jihu jsou nějaké stromy. Nic se nestane, když se tam ještě zajedeme podívat."

Sparhawk zatnul zuby, ale musel sám sobě přiznat, že má jeho panoš pravdu.

Kurik sjel dolů po travnatém valu a vyšvihl se opět na koně.

"Sefrenie," podivil se Sparhawk, "Proč tu nezůstaneš i s dětmi?"

"Nechci, Sparhawk," potřásla hlavou drobná Styrička.

"Pokud se v těch stromech někdo skrývá, nemusí přece vědět, že máme zájem zrovna o tuhle mohylu."

"To je pravda," souhlasil pandion. "Pojed'me tedy dál k těm stromům, jako kdybychom chtěli pokračovat dále na jih."

Dali se do pohybu po klikaté polní cestě.

"Sparhawku," ozvala se po chvíli tiše Sefrenie, "v tom lesíku jsou lidé a nemají přátelské úmysly."

"Kolik?"

"Přinejmenším deset."

"Zůstaň trochu vzadu a řekni totéž Pišťalce a Talenovi. A vy, pánové," obrátil se k ostatním, "víte, co máte dělat."

Ale dříve než mohli vjet mezi stromy, vyrazila z nich skupina špatně ozbrojených vesničanů. Všichni měli onen nepřítomný pohled, který družině rázem prozradil, s kým mají tu čest. Sparhawk sklonil své kopí a řada koní se s hřměním kopyt obořila na nepřítele.

Boj netrval dlouho. Vesničané nebyli vycvičeni v boji a byli opěšalí. Za několik minut bylo po všem.

"Ssskvěle provedeno, páni rytíři," ironicky pronesl mrazivě kovový hlas vycházející ze stínů pod stromy. Nato vyjel Pátrač ve svém plášti s kápí do světla ranního slunce. "Na tom však nessesje," pokračoval. "Vím, kde ssse nyní nacházíte."

Sparhawk podal své kopí Kurikovi a vytáhl od sedla Aldreasovu sudlici. "My zase víme, kde jsi ty, Pátrači," odpověděl zlověstně tiše.

"Nebuď pošššetilý, ssire Sssparhawku," zasyčela postava. "Nejsssi mi düssstojným ssokem."

"Tak proč to nezkusíš?"

Tvář, zahalená kápí, začala zeleně žhnout. Záhy však světlo zablikalo a zesláblo. "Ty máššš prsssteny," zasyčela postava, očividně s menší jistotou než dřív.

"Myslel jsem, že to už dávno víš."

Vtom dorazila Sefrenie a stanula Sparhawkovi po boku.

"Už dlouho jssme ssse neviděli, Sssefrenie," uvítal ji.

"Nijak by mne nemrzelo, kdyby to trvalo ještě déle," odtušila chladně.

"Ušššetřím života tvého, padneššš-li, na kolena a budeššš-li mne uctívati."

"Ne, Azashi. Nikdy. Zůstanu věrná své bohyni."

Sparhawk vytřeštil v úžasu oči nejprve na ni a potom na postavu v černé kápí.

"Pošššetilá ženo! Myssslíššš sssi, že tě Aphrael dokáže ochrániti, rozhodnu-li ssse, že tvůj život nemá sssmysslu?"

"To už ses rozhodl dávno, aniž sis dal tu námahu mne o tom informovat. Budu i nadále sloužit Aphrael."

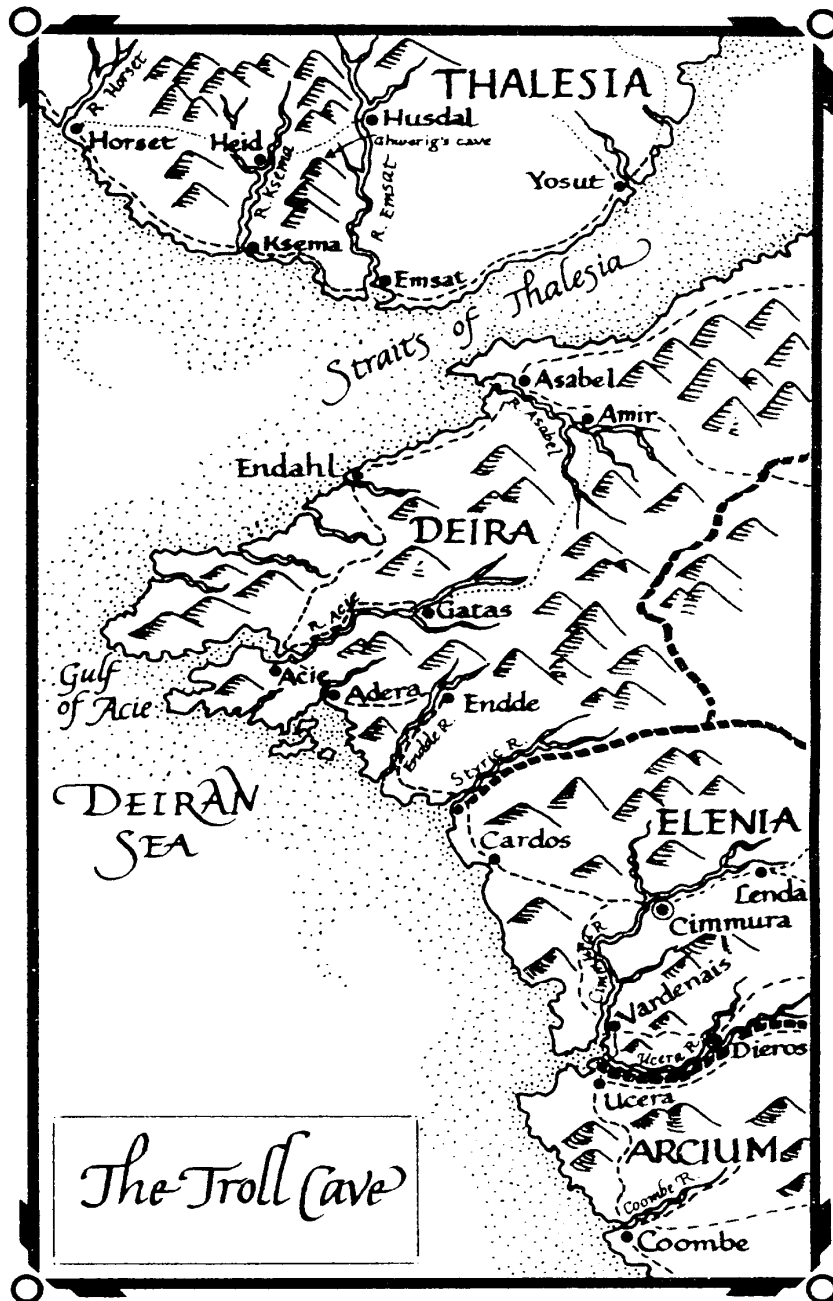
"Jak chceššš, Sssefrenie."

Sparhawk pobídl Farana do kroku a sjel železnou rukavicí, v níž měl na ruce prsten, po násadě sudlice, až se dotkl kovového ostří. Opět ucítil tu ohromnou vlnu mocné síly.

"Hra jessst již téměř dohrána a výssledek její je dávno znám. Ješšště ssse sssetkáme, Ssefrenie, ješšště jednou a napossled." Poté postava obrátila koně a uprchla před hrozivě se blížícím Sparhawkem.

DÍL TŘETÍ

TROLLÍ JESKYNĚ

KAPITOLA

OSMNÁCTÁ

BYL TO OPRAVDU AZASH?" hlesl Kalten. Hlas se mu chvěl posvátnou hrůzou.

"Jeho hlas," odtušila Sefrenie.

"A to opravdu mluví takhle? S tím vším syčením?"

"Ne, to ne. To jen zkomolila Pátračova ústa."

"Pochopil jsem z toho, že jste se již setkali," nadhodil Tynian a posunul si těžké pláty chránící mu ramena, aby jej netlačily.

"Jednou ano," odvětila krátce, "je to už velmi, velmi dávno." Sparhawk měl neurčitý dojem, že se jí o tom zážitku nechce příliš mluvit. "Můžeme se klidně vrátit k mohyle," změnila Sefrenie téma. "Učiňme, pro co jsme sem přišli, a opusťme toto místo, než Pátrač přivede další posily."

Obrátili koně a rozjeli se zpět klikatou cestou. Slunce už zářilo z plných sil, ale navzdory tomu Sparhawk cítil chlad. Ještě hodnou chvíli po setkání se Starším bohem - byť to bylo zprostředkované setkání - mu tuhla v žilách krev, a dokonce i slunce jako by zářilo nějak slaběji. Jakmile dorazili k mohyle, vzal Tynian své klubko provazu a pracně se škrábal po příkrém svahu na vrchol, kde opět poskládal onen podivný provazový obrazec.

"Jsi si jistý, že nevyvoláš omylem někoho z královny družiny?" zapochyboval Kalten.

Tynian zavrtěl hlavou. "Zavolám Saraka jménem." Pronesl zaříkávání a ukončil je tak jako minule ostrým tlesknutím. Zpočátku se zdálo, že se nic nebude dít, ale potom se ze studené země pomalu zvedl duch dávno mrtvého krále Saraka. Kroužkové brnění, které na sobě měl, bylo starodávného tvaru a zela v něm řada velikých trhlin, způsobených mečem a válečnou sekerou. Jeho štít byl potlučen a zprohýbán a starodávný meč se zubatým ostřím pokryt škrábanci. Duch byl obrovitý - ale koruna mu na hlavě chyběla. "Kdo jsi?" obořil se na Tyniana dutým hlasem.

"Jsem Tynian, Vaše Veličenstvo. Alcionský rytíř z Deiry."

Král Sarak si jej přísně měřil prázdnými očními důlky. "Jest nepřístojné, co činíš, sire Tyniane. Ihned mne navrať na místo odpočinku mého, neb se rozhněvám."

"Odpusť nám, Výsosti," omlouval se Tynian. "Nebyli bychom rušili tvůj klid, ale naše záležitost jest velmi naléhavá."

"Pro mrtvého nic nemůže býti naléhavé."

Sparhawk pokročil vpřed. "Mé jméno je Sparhawk, Výsosti," představil se.

"Jsi pandion, podle tenkého pancíře soudě."

"Ano, Výsosti. Královna Elenie vážně onemocněla a jen Bhelliom ji může uzdravit. Přišli jsme sem požádat tě, abys nám dovolil užít toho kamene k její léčbě. Navrátíme jej do tvého hrobu, jakmile splníme svůj úkol."

"Vrat' jej, nebo si jej ponech, sire Sparhawku," pronesl lhostejně duch. "V mém hrobě ho však nenajdete. Nemám jej."

Sparhawk měl pocit, jako kdyby dostal těžkou ránu do žaludku.

"A kteráť choroba může tak těžká býti, že jen Bhelliomem ji lze uzdravit?" V duchově hlase se objevil slaboučký náznak zvědavosti.

"Byla otrávena, Výsosti, těmi, kdo hodlají uchvátit její trůn."

Sarakův výraz, dosud zcela lhostejný, se náhle změnil v nejprudší hněv. "Vysoce odporný to čin, sire Sparhawku," pravil drsně. "Znáš, kdo jsou těmi zrádci?"

"Znám."

"A potrestal jsi je již?"

"Dosud nikoli, Výsosti."

"Ještě stále mají hlavy na krku? Stali se snad z pandionů za ta staletí změkčilci?"

"Domnívali jsme se, že nejlepší bude navrátit královně její zdraví, Výsosti, tak aby si ona mohla dopřát to potěšení odevzdat je záhubě."

Sarak to chvíli rozvažoval. "Jest to vhodné," uznal posléze. "Inu dobrá tedy, sire Sparhawku, pomohu ti. Nezoufej, že Bhelliom nenalézá se na místě, kde ležím, neboť odeslati tě mohu tam, kde jest skryt. Když padl jsem na tomto poli, můj příbuzný, vévoda z Heidu, zmocnil' se mé koruny a uprchl, by ona do rukou soků mých nepadla. Zle však na něj dotírali a těžce on raněn byl. Dosáhl ještě břehu jezera, než zhynul, a přísahal mi v Domě mrtvých, že ještě z posledních sil korunu vhodil do kalných vod a naši vrazi nenalezli ji. Hledej tedy v jezeře, neboť v něm se Bhelliom beze vší pochyby nalézá."

"Děkuji vám, Výsosti," řekl Sparhawk vděčně.

Nato se dopředu prodrat Ulath. "Jsem Ulath z Thalesie," prohlásil, "a jsem tvůj vzdálený příbuzný, můj pane a vládce. Jest nepatřičné, abys odpočíval navždy v cizí zemi. Dá-li mi Bůh sílu, přísahám, že s tvým svolením přenesu kosti tvé do vlasti naší a uložím je k odpočinku do hrobky královské v Emsatu městě."

Sarak na něj pohlédl s jistým uznáním. "Učiň tedy tak, můj potomku, neboť vpravdě mému spánku chybí klid na tomto místě barbarském."

"Spi zde dál, avšak jen krátký čas, ó můj králi, neboť jakmile náš úkol splněn bude, navrátím se sem pro tebe a domů tě odvezu." Ve světlemodrých Ulathových očích se objevily slzy. "Vrat' jej zase k odpočinku, Tyniane," požádal. "Jeho poslední cesta bude ještě dlouhá."

Tynian přikývl a král Sarak se opět zanořil do země.

"Takže je to jasné, co?" řekl dychtivě Kalten. "Jedeme k Vennskérm jezeru a dáme se do plavání."

"Je to jednodušší než kopat," připustil Kurik. "Jediným problémem bude Pátrač a ten troll." Zamračil se. "Sire Ulathe," obrátil se k severanovi, "pokud Ghwerig přesně ví, kde se Bhelliom nalézá, proč už jej za ty roky, nevyzvedl?"

"Pokud jsem to dobře pochopil, tak Ghwerig nedokáže plavat," pokrčil rameny tázaný. "Jeho tělo je příliš zdeformované. Ale přesto se s ním asi budeme muset utkat. Jakmile vyzvedneme Bhelliom ze dna jezera, Ghwerig na nás zaútočí."

Sparhawk pohlédl na západ, kde světlo ranního slunce jiskřila na hladině jezera. Vysoká tráva na polích kolem mohyly se vlnila v dlouhých řadách, neboť se do ní opíral svěží ranní vánek, a její zeleň tmavla, jak se blížila břehům jezera a měnila se v rákos a vřes rašelinišť. "O Ghweriga se budeme starat, až se objeví," prohlásil. "Pojďme si radši zblízka prohlédnout jezero."

Slezli dolů z mohyly a vyhoupli se do sedel. "Bhelliom by neměl být příliš daleko od pobřeží," uvažoval nahlas Ulathe, když se blížili k jezeru. "Koruny se vyrábějí ze zlata a zlato je těžké. Umírající muž takovou korunu nehodí příliš daleko." Podrbal se na bradě. "Už jsem párkrát věci pod vodou hledal," prozradil. "Chce to metodický postup. Náhodným tčkáním z místa na místo se ničeho nedosáhne."

"Až dojedeme, k vodě, ukážeš nám, jak na to," přikývl Sparhawk.

"Správně. A teď pojedeme přímo na západ, až narazíme na břeh. Pokud vévoda z Heiduu umíral, určitě nejezdil oklikami." Pokračovali v cestě, ale Sparhawkovu původně radostnou náladu zdusila úzkost. Těžko říci, kdy se Pátrač vrátí s další hordou bezduchých mužů, a pokud budou prozkoumávat hlubiny jezera, nemohou mít na sobě brnění. V tu chvíli budou bezbranní. A nejen to; jak jim řekl Azashův duch, Pátrač i jeho bůh vědí přesně, co právě dělají, a vědět to bude zřejmě i Ghwerig.

Jeli dál a lehký větřík stále vál a rozvážným tempem - hnál nadýchané bílé obláčky po azurové obloze.

"Támhle před námi je cedrový háj," oznámil Kurik, ukazuje na temně zelenou oblast asi čtvrt míle daleko. "Až se dostaneme k jezeru, neobejdeme se bez voru. Pojď, Berite. Začneme kácet." Odváděl karavanu nákladních koní k háji a novic jej následoval.

Sparhawk a jeho přátelé dorazili k vodě kolem desáté dopoledne a zůstali stát na břehu, pozorující vlnky, jež na hladině čeřil vánek. "To tmavé zbarvení nám pátrání dost zkomplikuje," usoudil Kalten a ukázal do kalných, rašelinou zbarvených hlubin.

"Nenapadá tě, v kterých místech mohl vévoda z Heiduu dorazit na pobřeží?" zeptal se Sparhawk Ulathe.

"Hrabě Ghasek nám přece četl z kroniky, že k němu přijeli nějací alcionští rytíři a pochovali jej," odtušil severan. "Měli dost naspěch, takže asi nenosili jeho tělo příliš daleko od místa, kde padl. Zkusme se po tom hrobě porozhlédnout."

"Po pěti stech letech?" namítl skepticky Kalten. "Za tu dobu už z něj moc nezbylo."

"Myslím, že se mýlíš," Kaltene," zavrtěl hlavou Tynian.

"Když Deirané někoho pohřbí, navrší nad jeho hrobem hromadu kamení. Hlína se nad hrobem slehne, ale kamení přece jen něco vydrží."

"Dobře," prohlásil Sparhawk, "rozběhněte se tedy po okolí a hledejte kupu kamení."

Byl to Talen, kdo našel hrob: nízkou mohylu nahnědo zbarvených kamenů, částečně zakrytých bahnými nánosy, které se tu za celá staletí záplav nashromáždily. Tynian místo označil svým kopím s praporcem, které zabodl vedle kamenů.

"Začneme tedy?" otázal se Kalten.

"Počkejme na Kurika s Beritem," rozhodl Sparhawk. "Dno jezera bude patrně příliš bahnité, než aby se tam dalo brodit. Budem potřebovat vor."

Asi za půl hodiny dorazili oba dřevorubci. Nákladní koně za nimi s námahou táhli tučet cedrových klád.

Když svázali poslední kmen a primitivní vor byl hotov, bylo krátce po poledni. Rytíři tou dobou již dávno odložili svou zbroj a pracovali ve spodním prádle. I tak se ve sluneční lázni potili jaksepatří.

"Spálíš se," varoval Kalten Ulatha, jenž měl jako severan světlou pleť.

"To se mi stává každý rok," pokrčil rameny Ulath. "My Thalesiané se neopalujeme dvakrát dobře." Napřímil se, neboť právě uvázal poslední uzel na laně, které drželo pohromadě jeden konec voru. "Tak, teď ho spustíme na vodu a podíváme se, jestli vůbec poplave."

Dostrkali vor po bahnitě pláži k vodě. Ulath si jej prohlížel kritickým zrakem. "No, přes moře bych se na něm plavit nechtěl," řekl, "ale pro náš účel docela stačí. Berite, zajdi támhle do těch vrb a uřízni pár mladých stromků."

Novic přikývl a za několik minut se vrátil s dvěma dlouhými, pružnými kmínky. Ulath odešel k hrobu a zvedl z něj dva kameny o něco větší než pěst. V každé ruce potěžkal jeden z nich a pak ten větší hodil Sparhawkovi. "Co myslíš?" zeptal se. "Může to vážit zhruba tolik, co královská koruna?"

"Jak to mám vědět?" pokrčil rameny Sparhawk. "Nikdy jsem na hlavě korunu neměl."

"Zkus hádat, Sparhawk. Den se krátí a za chvíli vylezou z úkrytů komáři."

"Dobrá, pravděpodobně to váhou odpovídá, plus minus pár liber."

"Také si myslím. Berite, vylez si na vor a odstrkej se kousek od břehu. Chceme si označkovat oblast, kterou prozkoumáme."

Novic se zatvářil trochu zmateně, ale udělal, co mu bylo řečeno.

Ulathe sevřel jeden z kamenů. "To stačí, Berite. Dál už nejedeš." Hodil kámen spodním obloukem k voru. "Označ to místo!" zahulákal.

Berit si otřel vodu, která mu při dopadu kamene stříkla do tváře. "Ano, sire Ulathe," řekl a manévroval se svým plavidlem ke středu šířících se kruhů. Potom vzal jeden z vrbových kmínků a zabodl jej do bahnitého dna.

"A teď se odstrkej doleva," velel Ulathe. "Ten další kámen hodím kousek za tebe."

"Doleva podle vás nebo podle mne, sire Ulathe?" zeptal se Berit zdvořile.

"Vyber si. Je to jedno, jen bych ti nechtěl rozbít hlavu." Ulathe si přehazoval kámen z jedné ruky do druhé a očima měřil vzdálenost v hnědých vodách jezera.

Berit odstrkal vor z cesty a Ulathe mrštil ze všech sil svůj kámen.

"Pane na nebi!" zaprotestoval Kalten. "Žádný umírající ještě nikdy tak daleko nehodil."

"To si také myslím," odušil Ulathe skromně. "To je totiž vnější hranice oblasti, kterou máme propátrat. Berite!" zahřměl hlasem, kterým by mohl skály lámat, "označ to místo a pak slez do vody. Chci vědět, jak hluboko budeme muset jít a jaké dno tam je."

Berit zabodl druhý kmínek a zaváhal. "Požádal byste laskavě paní Sefrenii, aby se obrátila zády?" poprosil nesměle a začervenal se.

"Jestli se někdo zasměje, stráví zbytek života jako ropucha," vyhrožovala Sefrenie, obracejíc se energickým gestem zády k vodě a strkajíc stejným směrem i zvědavou Píšťalku.

Berit se svlékl a vklouzl pod vodu jako vydra. Asi za minutu se opět vynořil. Každý na břehu, jak si Sparhawk všiml, na jeho vynoření čekal se zatajeným dechem. Novic lapal po dechu a vyfrkoval vodu do všech stran. "Je tu asi osm stop hluboko, sire Ulathe," hlásil, chytaje se za okraj voru, "ale dno je bahnité - bahna je tam aspoň na dvě stopy, je mazlavé a není zrovna příjemné se v něm přehrabovat. A voda je tmavě hnědá. Nevidím ani ruku kousek od vlastního nosu."

"Toho jsem se obával," zamumlal Ulathe.

"Jaká je voda?" houkl Kalten.

"Studená, velice studená," zadrkotal zuby novic.

"Toho jsem se taky obával," prohlásil Kalten pochmurně.

"Tak, pánové," vybídl je Ulathe, "nadešel čas, abychom si trochu smočili nohy."

Zbytek odpoledne proběhl dost nepříjemně. Jak zjistil už Berit, voda byla studená a kalná a měkké dno tvořila silná vrstva hnědého bahna z blízkých rašelinišť. "Nehrabte se v tom rukama," radil jim Ulathe, "hledejte chodidly."

Nenalezli nic. Když zapadalo slunce, byli všichni vyčerpaní a modří zimou.

"Musíme učinit jedno závažné rozhodnutí," zahájil poradu Sparhawk poté, co se všichni usušili a převlékli do suchých šatů a drátěných košil. "Jak dlouho tu

můžeme zůstat, abychom se nevystavovali neúměrnému nebezpečí? Pátrač ví téměř přesně, kde nás hledat, a po čichu nás velice rychle najde. A jakmile nás uvidí v jezeře, bude Azash vědět, kde se skrývá Bhelliom. To mu přece nesmíme prozradit."

"Máš pravdu, Sparhawku," podpořila jej Sefrenie. "Pátračovi bude nějakou dobu trvat, než shromáždí dostatečné síly, a další dobu, než je sem dovede, ale rozhodně bychom si měli stanovit časovou lhůtu, dokdy tu můžeme zůstat."

"Ale jsme už tak blízko," protestoval Kalten.

Sefrenie potřásla hlavou. "Nebude nám k ničemu, když najdeme Bhelliom, jen abychom jej vzápětí odevzdali Azashovi. Pokud odsud odjedeme, odlákáme z těchto míst i Pátrače. Víme už, kde se Bhelliom nalézá. Můžeme se sem vrátit později, až to bude bezpečnější."

"Odjedeme zítra v poledne?" navrhl Sparbawk.

"Nevidím důvod, proč tu zůstat, déle."

"Tak tedy dohodnuto," přikývl pandion. "V poledne zabalíme a vrátíme se do Venne. Mám dojem, že do města Pátrač své lidi nepovede. Byli by nápadní svou chůzí a chováním."

"Člun," ozval se Ulath. Na jeho tváři zářily rudé odlesky ohně.

"Kde?" zajímal se Kalten a rozhlížel se po ztemnělém jezeře.

"Nikde. Chtěl jsem jen říct, co kdybychom si zajeli do Venne a najali si člun? Pátrač nás bude sledovat až do Venne, ale přes vodu nás nevyčenechá, nebo snad ano? Utáboří se před Venne a bude čekat, až z něj zase vyjedeme - ale my už v té chvíli budeme zase tady a v klidu budeme hledat dál, dokud kámen nenajdeme."

"To je dobrý nápad, Sparhawku," pochválil jej Kalten.

"Má, pravdu?" zeptal se Sparhawk Sefrenie. "Setřeseme Pátrače, když se přeplavíme přes vodu?"

"Věřím, že ano," přikývla Styrička.

"Dobrá. Zkusíme to tedy."

Snědli skrovnou večeři a šlo se spát.

Ráno vstali s východem slunce, rychle posnídali a odstrkali vor mezi známé dva kůly. Záhy už všichni byli ve vodě a pročesávali nohama mrazivé bahno.

Bylo již skoro poledne, když se Berit vynořil kousek od místa, kde Sparhawk šlapal vodu a popadal dech. "Myslím, že jsem něco našel," vyrazil ze sebe novic mezi křečovitými pokusy nasytit plíce vzduchem. Potom se obrátil a hlavou dolů zajel pod hladinu. Po minutě, která všem připadala mučivě dlouhá, se zase objevil. Nebyla to koruna, co držel v ruce, ale nahnědo obarvená lidská lebka. Berit doplavil k voru a položil ji na jeho okraj. Sparhawk zvrátil hlavu a zaklel, načež následoval novice zpět na vor a vytáhl se na jeho palubu. "Konec," oznámil Kaltenovi, jenž právě vystrčil hlavu z vody. "Nemůžeme tu už zůstat déle. Sežeň ostatní; vracíme se na pobřeží."

Když vyčerpaně vylezli na břeh, jal se sluncem spálený Ulathe zvědavě ohledávat lebku. "Připadá mi bůhvíproč hrozně úzká a dlouhá," divil se.

"To proto, že patřila Zemochovi," vysvětlila Sefrenie.

"Myslíte, že se utopil?" uvažoval Berit.

Ulathe odškrábl z lebky trochu bahna a pak dloubl prstem do otvoru v levém spánku. "S touhle dírou v hlavě asi těžko." Odešel s lebkou zpět k jezeru a chvíli ji máchal ve vodě, aby z ní vymyl staleté nánosy bahna. Poté ji přinesl zpátky a zatřepal s ní. Cosi uvnitř chrastilo. Velký Thalesian položil lebku do hromady kamenů na hrobě vévody z Heid, vzal jeden z nich a rozbil lebeční klenbu stejně nedbale, jako by to byl vlašský ořech. Nato z jejích úlomků cosi vylovil. "Myslel jsem si to," pravil. "Někdo mu vpálil do hlavy šíp, patrně z pobřeží." Podal zrezivělý hrot Tynianovi. "Poznáváš jej?"

"To je výtvar deirských kovářů," prohlásil Tynian po krátkém ohledání.

Sparhawk zavzpomínal. "Ghasekův vesničan říkal, že sem přijeli alcionští rytíři a pobili Zemochy, kteří pronásledovali vévodu z Heid. Můžeme si být téměř jisti, že Zemoši viděli, jak vévoda hází korunu do jezera. V tom případě se ji vydali hledat, a to přesně na místo, kde zmizela pod hladinou. Když člověk najde lebku s deirským šípem v hlavě, není tak těžké si domyslet, co se tu odehrálo. Berite, dokážeš určit místo, kde jsi ji našel?"

"S přesností na několik stop, sire Sparhawk. Orientoval jsem se podle výrazných bodů na pobřeží. Bylo to přímo proti támhleтому suchému stromu a zhruba třicet stop od břehu."

"To bychom tedy měli," řekl Sparhawk vítězně. "Zemoši se potápěli a hledali korunu a mezitím se tu objevili alcioni a postříleli je ze břehu šípy. Ta lebka pravděpodobně neleží od Bhelliomu dál než pár yardů."

"Víme teď, kde Bhelliom je," uzavřela Sefrenie, "takže si pro něj přijedeme později."

"Ale -"

"Musíme okamžitě pryč, Sparhawk, a bylo by příliš nebezpečné mít v rukou Bhellioma, když je nám v patách Pátrač."

Sparhawk s brněním uznal, že má pravdu. "No dobrá," pronesl zklamaně, "sbalíme věci a jedeme pryč. Neberte si brnění; v drátěných košilích nebudeme tak nápadní. Ulathe, odstrč ten vor víc na jezero. Než opustíme břeh, musíme zahladit všechny stopy."

Trvalo jim pouhou půl hodinu, než vyrazili, a cvalem zamířili na sever. Jako obvykle jel vzadu s odstupem Berit a pátral po možných pronásledovatelích.

Sparhawk měl smutnou náladu. Zdálo se mu, že ať v posledních týdnech dělal cokoli, jeho cíl mu vždycky nějak proklouzl mezi prsty. Dostal se tak blízko k té jediné věci, která mohla uzdravit jeho královnu, a zase musel upustit od svého snažení. Jeho obrazotvornost začala pracovat naplno a popustila uzdu temným

pověřám. Sparhawk byl Elén a rytíř Církve; přinejmenším oficiálně byl tedy zcela oddán elénské víře a zavrhoval bez výjimky vše, co jeho Církev nazývala "pohanstvím". Příliš dlouho však putoval po světě a viděl příliš mnoho, než aby slepě věřil všemu, co mu jeho víra předkládala. Uvědomil si, že mnohdy se potácí mezi bezvýhradnou vírou a stejně bezvýhradnou skepsí. Co si se mu zoufale snaží zabránit, aby Bhelliom nalezl, a byl si téměř jist, že tu příčinu zná - ale proč by Azash choval takovou zášť vůči mladé královně Elenie? Sparhawk zasmušile přemítal o armádách a invazích. Slavnostně si přísahal, že jestli Ehlana zemře, vymaže Zemochy z povrchu zemského a zanechá Azashe, aby plakal v troskách jejich měst sám, bez jediného člověka, který by jej uctíval.

Nazítí krátce po poledni dorazili do Venne a temnými ulicemi se vrátili do známého hostince. "Neměli bychom si tu hospodu rovnou koupit?" nadnesl Kalten, když slézal s koně na dvoře. "Začínám mít pocit, jako bych tu strávil celý život."

"Tak běž uzavřít kupní smlouvu," pobídl jej Sparhawk. "Kuriku, my půjdeme na břeh a zkusíme sehnat nějaký člun k pronajmutí."

Rytíř a jeho panoš odkráčeli dlážděnou ulicí, jež vedla k jezeru. "Čím víc tohle město poznávám, tím mi připadá ošklivější," poznamenal Kurik.

"Nejsme tu kvůli místním krásám," zavrčel Sparhawk.

"Co je ti, Sparhawk?" zeptal se starostlivě jeho panoš. "Celý týden máš špatnou náladu a možná víc než týden."

"Čas, Kuriku," povzdechl si Sparhawk. "Čas. Někdy mám pocit, jako bych téměř cítil, jak mi protéká mezi prsty. Byli jsme pouhých pár stop od Bhelliomu a museli jsme se sbalit a zmizet. Má královna pomaloučku umírá a mně se pořád nedaří to, co bych si přál. Začínám mít čím dál silnější chuť někomu ublížit."

"Nedívej se na mne."

Sparhawk se slabě usmál. "Myslím, že ty se bát nemusíš, příteli," pronesl vřele a veden náhlým popudem položil Kurikovi ruku na rameno. "I kdybych měl chuť se na tebe vrhnout, nikdy bych si nemohl být jistý, že tě přemůžu."

"Já taky ne," přitakal Kurik a kamsi ukázel. "Támhle."

"Támhle co?"

"Ta krčma. Chodí do ní rybáři."

"Jak to víš?"

"Právě jsem tam jednoho viděl vcházet. Do člunů dost často zatéká a jejich majitelé je obvykle utěšňují smolou. Pokaždé když potkáš člověka, jehož oděv je potřísněn smolou, můžeš si být jistý, že má s loděmi něco do činění."

"Někdy jsi opravdu nevyčerpatelný zdroj informací, Kuriku."

"Strávil jsem dost dlouhou dobu ve světě, Sparhawk. Má-li člověk oči otevřené, může se docela dost naučit. Až vstoupíme dovnitř, nech mne mluvit. Bude to rychlejší." Kurikův rázný krok se náhle změnil v podivné kolébání, a když

dospěli ke dveřím krčmy, rozrazil je až zbytečně silně. "Hola, kamarádi," zvolal sípavým hlasem. "Máme tu kliku bejt na místě, kde se scházej chlapi vod vody?"

"Našels to správně, příteli," přikývl krčmář.

"Zplatpámbu," pokývl spokojeně Kurik. "Nerad piju s suchozemskejma krysama. Nedokážou mluvit vo ničem jiným než vo vobilí a vo počasí, a jak vám řeknou, že je zatažino a že tuřín roste dobře, už nejni vo čem kecat."

Muži v krčmě se souhlasně rozchechtali.

"Vodpusť mi tu zvědavost," ozval se krčmář, "ale podle řeči vypadáš, že jsi vod slaný vody."

"To jo," opáčil Kurik, "a zatraceně mi chybí slanej pach a na tváři lehká pusa mořský tříště."

"Tady jsi zatraceně daleko vod slaný vody, brachu," prohodil jeden smolou potřísněný chlapík u stolu v rohu. Z hlasu mu zazníval jistý respekt.

Kurik si mohutně povzdychl. "Chybí mi loď, brachu," řekl. "Pluli jsme z Yosutu z Thalesie dolů a přistáli jsme v Apalii. Tak sem šel do města a tam se drobet zhlálkal grogem. Jenže náš kapitán nejni z těch, co by čekali na vopozdilce, tak zvednul kotvy a nechal mě na břehu. Ale měl sem kliku, že sem narazil na tohohle chlápka," plácl Sparhawk důvěrně do ramene, "a ten mě zaměstnal. Povídal, že si chce najmout tady ve Venne člun a potřebuje někoho, kdo se na lodích vyzná, aby neskončil na dně."

"Tak jo, kámo," zareagoval usmolený muž v rohu, "a kolik by tvuj zaměstnavatel chtěl vyklopit za pronájem?"

"Má to bejt jen tak na dva dny," pokrčil rameny Kurik, a obrátil se ke Sparhawkovi. "Co myslíte, kapitáne? Moh by váš měsíc postrádat půlkorunu?"

"Půlkorunu určitě," přikývl Sparhawk, snaže se zakrýt svůj úžas nad náhlou proměnou, která se s Kurikem udála.

"Dva dny říkáš?" zeptal se muž v rohu.

"Záleží na větru a na počasí, kámo, ale to je tak na vodě dycky, ne?"

"Pravda. Můžeme teda udělat vobchod. Mam náhodou slušnej rybářskej člun, ale ryby poslední dobou moc netáhnou. Moh bych vám ho pronajmout a ty dva dni spravovat sítě."

"A co dybysme teď zašli k vodě a mrkli se na ten koráb?" navrhl Kurik. "Dyž se nám bude líbit, rovnou si plácnem."

Zasmolený chlapík dopil korbek a zvedl se. "Tak dem," pravil a ubíral se ke dveřím.

"Kuriku," ozval se tiše bolestným tónem Sparhawk. "Nezkoušej na mě taková překvapení často. Nemám už tak dobré nervy jako dřív."

"Pestrost dělá život zajímavěj, kapitáne," zazubil se Kurik. Záhy už kráčeli ulicí za rybářem.

Člun mohl měřit na délku zhruba třicet stop a seděl na vodě dost nízko.

"Řek bych, že do něj na jednom na dvou místech teče, brachu," poznamenal Kurik, ukazuje na dobrou stopu vody uvnitř.

"Zrovna sme ho utěšňovali," omlouval se rybář. "Najel sem na ponořenou kládu. Chlapi, co pro mě dělaj, se šli jenom najíst. Pak se vrátěj a dodělaj to." Poplácál láskyplně bok lodi. "Je to stará dobrá kocábka," pochválil ji. "Dobře manévruje a vydrží každý počasí, který se na jezeře semele."

"A bude ráno hotová?"

"Bez problémů, kámo."

"Co vy na to, kapitáne?" zeptal se Kurik Sparhawka.

"Mně se líbí," odpověděl rytíř, "ale já se v lodích nevyznám."

"Dobrý, tak ji vemem, kámo," sdělil Kurik majiteli.

"Přijdem ráno, až slunko vykoukne, a vyrovnáme se." Plívl si na dlaň a plácl si s rybářem. "Pod'te, kapitáne," vyzval potom svého pána. "Pudem si dát grog a večeri a najdem nákou postel. Zejtra nás čeká spousta práce." A kolébavým krokem se ubíral zpět k hostinci.

"Mohl bys mi to všechno vysvětlit?" požádal Sparhawk, když se trochu vzdálili od majitele lodi.

"Není to tak těžké, Sparhawku," odtušil skromně Kurik. "Lidi, kteří se plaví po jezerech, mají velký respekt před skutečnými námořníky, a jsou k nim proto daleko vstřícnější."

"To jsem si všiml, ale jak ses naučil takhle chodit?"

"Když mi bylo šestnáct, nějaký čas jsem na moři strávil. To už jsem ti vyprávěl."

"Nějak si na to nevzpomínám."

"Určitě ano."

"Možná mi to už vyklouzlo z hlavy. A co tě to popadlo, že ses dal na moře?"

"Aslada," rozesmál se Kurik. "Bylo jí v té době tak čtrnáct a právě rozkvétala. A už měla takový ten lačný lesk v očích, jako kdyby se chtěla vdávat. Na to já tenkrát nebyl připraven, a tak jsem utekl na moře. Největší chyba, jakou jsem kdy udělal. Nechal jsem se najmout jako plavčík na ten nejděravější škopek na západním eosijském pobřeží. Půl roku jsem strávil vyléváním vody z podpalubí. Když jsem se zas dostal na pevninu, zařekl jsem se, že už v životě na loď nevstoupím. Aslada byla moc ráda, že mne zase vidí, ale ona byla vždycky hrozně emotivní."

"A tehdy ses rozhodl, že se s ní oženíš?"

"Krátce poté. Jakmile jsem se vrátil domů, vzala mě dokonce na otcův seník a tam mě dost důrazně přesvědčovala. Aslada dokáže být opravdu velice, velice přesvědčivá, když si něco vezme do hlavy."

"Kuriku!" Sparhawk byl očividně šokován.

"Uklidni se, Sparhawku. Aslada je holka z vesnice a většina vesnických holek už má bříško, když se vdává. Je to poměrně přímočará forma námluv, ale má své výhody."

"Ale v *seníku*?"

Kurik se usmál. "Někdy člověk musí improvizovat."

KAPITOLA

DEVATENÁCTÁ

S PARHAWK SEDĚL V POKOJI, který sdílel s Kaltenem, a hloubal nad mapou, zatímco jeho přítel chrápal na nedalekém lůžku. Ulathův nápad se člunem byl bezpochyby dobrý a Sefreniino ujištění, že tak Pátrač pravděpodobně ztratí jejich stopu, jej uklidnilo. Budou se tedy moci vrátit na onu bahnitou pláž, kde spí svůj věčný sen vévoda z Heidů, a dokončit své pátrání beze strachu, že někde za stromem, číhá postava s kapucí. Ta zemošská lebka, kterou Berit našel, určuje poměrně přesně místo, kde se Bhelliom nachází. Při troše štěstí jej naleznou za jediné odpoledne. Budou se však muset vrátit do Venne pro koně a v tom bude problém. Pokud bude za městem skutečně čekat Pátračova bezduchá kohorta, nezbude jim, než si cestu domů probojovat. Za normálních okolností by boj Sparhawkovi zas tak moc nevadil; byl k němu koneckonců celý život cvičen. Pokud ale bude mít s sebou Bhelliom, pak nebude v sázce jen jeho vlastní život, ale i Ehlanin, a to bylo riziko, jaké nemohl podstoupit. A jakmile navíc Azash zjistí, že se Bhelliom opět vynořil na denní světlo, vrhne proti nim Pátrač celé armády v zoufalé snaze je o kámen obrát.

Řešení bylo samozřejmě prosté. Stačilo by jen vymyslet způsob, jak přepravit koně na západní břeh jezera. Pak, by mohl Pátrač běhat kolem jezera, dokud nezemře stářím, aniž by Sparhawkovi a jeho družině působil nějaké nepříjemnosti. Člun, který s Kurikem najali, však nedokázal naráz pojmout víc než dva koně. Představa, že bude muset podobných výletů podniknout osm nebo devět, přiváděla Sparhawka na pokraj šílenství. Další možností bylo najmout, člunů několik, ale i tato cesta měla své slabiny. Jediný člun patrně neupoutá pozornost; naproti tomu celá flotila nepochybně ano. Snad by si mohli najmout nějakého čeledína, který by jim koně odvedl na západní pobřeží. Potíž ale byla v tom, že si Sparhawk nebyl jistý, zda Pátrač nepozná kromě pachu pánů i pach jejich koní. Nepřítomně se poškrábal na prstě, který nesl prsten. Z nějakého neznámého důvodu ta věc na jeho prstě jako by pulsovala a svědila.

Kdosi lehce zaklapal na dveře.

"Mám práci," odpověděl podrážděně.

"Sparhawku." Hlas byl vysoký a melodický a kolísal v onom zvláštním. Rytmu, vlastním všem Styrikům. Sparhawk se zachmuřil. Ten hlas nepoznával.

"Sparhawku. Potřebuju s tebou mluvit."

Vstal a šel ke dveřím. K jeho ohromení za nimi stála Píšťalka. Vklouzla do pokoje a zavřela za sebou.

"Takže ty *umíš* mluvit?" hlesl překvapeně.

"Ovšemže umím."

"Tak proč nemluvíš?"

"Dosud to nebylo nezbytné. Vy Eléni melete pořád a zbytečně moc." Ačkoli hlas patřil nepochybně malému děvčátku, slova a tón byly podivně dospělé. "Sparhawku, poslouchej mě. Tohle je velice důležité. Musíme všichni ihned odjet."

"Vždyť je noc, Píšťalko," namítl.

"Opravdu objevné," odsekla a pohlédla k temnému oknu. "Teď buď prosím tě chvíli zticha a poslouchej. *Ghwerig našel Bhelliom!* Musíme jej zastavit, dříve než unikne na sever a proklouzne na palubu nějaké lodi mířící do Thalesie. Jestli nám uprchne, budeme jej muset následovat do jeho jeskyně v thaleských horách, a to by nám dost dlouho trvalo."

"Podle Ulatha dokonce nikdo neví, kde se ta jeskyně nalézá."

"Já vím, kde je. Už jsem v ní byla."

"Ty jsi v ní co?"

"Sparhawku, plýtváš časem. Musím pryč z tohoto města. Je tu příliš mnoho vzruchů, které rozptylují mou pozornost. Nedokážu cítit, co se děje. Navlékni si ten svůj železný oděv a pojď." Tón jejího hlasu byl příkrý, téměř velitelský. Zadívala se na něj vážným pohledem svých temných očí. "Opravdu jsi tak necitelný špalek, že nedokážeš, poznat, kdy se Bhelliom začne toulat po světě? Copak ti tvůj prsten neřekl vůbec nic?"

Vytřeštil oči a sjel jimi k rubínovému prstenu na své levičce. Stále ještě jako by pulsoval. To dítě před ním ví až příliš mnoho. "Víš o tom všem Sefrenie?"

"Ovšem. Balí zavazadla."

"Pojďme si s ní promluvit."

"Začínáš mne dráždit, Sparhawku." V temných očích to zablesklo a koutky růžových úst se stáhly dolů.

"Je mi líto, Píšťalko, ale přesto si musím promluvit s Sefrenií."

Obrátila oči v sloup. "Ti Eléni," prohlásila tónem tak podobným Sefreniinu, že Sparhawku málem vyprskl smíchy. Vzala jej však za ruku a vedla ven z pokoje a dolů chodbou.

Sefrenie měla plné ruce práce; právě skládala své i Píšťalčiny svršky do plachtovinové tašky, trůnící na lůžku. "Pojď dál Sparhawku," zavolala na něj, když se zastavil ve dveřích. "Už tě čekám."

"Co se to děje, Sefrenie?" zeptal se zaraženě.

"Copak jsi mu to neřekla?" zeptala se Sefrenie Píšťalky.

"Řekla, ale on mi zřejmě nevěří. Jak můžeš vedle sebe snášet tak tvrdohlavé lidi?"

"Mají v sobě určitý půvab. Věř jí, Sparhawku," obrátila se smrtelně vážně k rytíři. "Píšťalka ví, o čem mluví. Bhelliom se vynořil z jezera a nyní jej má Ghwerig. I já jsem to ucítila. Musíme ven do otevřené krajiny, abychom s

Píšťalkou mohly zjistit, kam se s ním troll vydá. Běž vzbudit ostatní a pošli Berita, ať osedlá koně."

"Jsi si tím jistá?"

"Ano. Pospěš si, nebo nám Ghwerig uteče."

Rychle se obrátil a vyšel zpět do chodby. Vše se dělo tak rychle, že neměl ani čas o tom přemýšlet. Chodil od jednoho pokoje k druhému, budil ostatní a instruoval je, aby se shromáždili v Sefreniině pokoji. Poslal Berita do stáje sedlat koně a pak, úplně naposled, zatřásl Kaltenem.

"Co se děje?" ptal se plavovlasý pandion a ospale si protíral oči.

"Něco se stalo," odpověděl Sparhawk. "Odjíždíme."

"V noci?"

"Ano. Oblékni se a já sbalím naše věci."

"A co se stalo, Sparhawk?" Kalten spustil nohy na podlahu.

"Sefrenie ti to vysvětlí. Pospěš si."

Kalten se začal s reptáním oblékat a Sparhawk zatím spěšně cpal náhradní oblečení do vaku, který si přinesl. Potom oba opustili místnost a záhy už klepali na dveře pokoje, kde bydlely obě Styřičky.

"Prosím tě, *pojď*, Sparhawk. Není čas na ceremonie."

"Kdo je to?" podivil se Kalten.

"Píšťalka," prozradil Sparhawk, otevíraje dveře.

"Píšťalka? Ona mluví?"

Ostatní na ně již čekali a jejich pohledy se s úžasem upíraly k malému děvčátku, o němž se až dosud všichni domnívali, že je němé.

"Abychom ušetřili čas," zahájila Píšťalka svůj proslov, "ano, umím mluvit, a ne, dosud jsem mluvit nepotřebovala. Stačí to jako odpověď na některé únavné otázky? Tak, a teď pozorně poslouvejte. Zakrslému trollovi Ghwerigovi se nějak podařilo zmocnit se opět Bhelliomu a teď se s ním pokouší uprchnout do své jeskyně, kterou má v thaleských horách. Pokud si nepospíšíme, uteče nám."

"Jak mohl dostat drahokam z jezera, když to po celá staletí nedokázal?" zeptal se Bevier.

"Měl pomocníky." Rozhlédla se po jejich nechápavých tvářích a zamumlala jakousi styrickou nadávku. "Radši jim to ukaž, Sefrenie, jinak tu zůstanou celou noc a budou nám klást hloupé otázky."

V jednom z rohů pokoje se nacházelo zrcadlo - vlastně jen vyleštěná mosazná deska. "Mohli byste se sem jít všichni podívat, prosím?" požádala je Sefrenie, kráčeje k němu.

Shromáždili se kolem zrcadla a drobná Styřička odrecitovala zařikávání, které Sparhawk dosud nikdy neslyšel, a na jeho závěr učinila jakýsi pohyb rukou. Lesklá plocha se na okamžik zamlžila. Když byla opět jasná, spatřili na ní jezero.

"Támhle je vor," zjistil s úžasem Kalten, "a tam se vynořuje Sparhawk z vody. Nerozumím tomu, Sefrenie."

"Díváme se na to, co se dělo včera těsně před polednem," vysvětlila.

"Vždyť už přece víme, co se v té době stalo."

"Víme, co jsme dělali *my*," opravila jej. "Byli tam však i jiní."

"Nikoho, nevidím."

"Nijak nestáli o to, abys je viděl. Jen se dívej dál."

Obraz v zrcadle se měnil a posouval se od břehu k rákosí, jež rychle houstlo a měnilo se v rašeliniště. V hustém porostu se krčila postava v tmavém dlouhém hábitu.

"Pátrač!" vykřikl Bevier. "Sledoval nás!"

"Nebyl jediný," ujistila jej Sefrenie.

Perspektiva se znovu změnila a záběr sklouzl o pár set yardů severněji, kde rostl hlouček křoví a stromů. Skrýval se v něm huňatý a groteskně znetvořený stín.

"A toto je Ghwerig," prozradila Píšťalka.

"To je *zakrslý*?" užasl Kalten. "Vždyť je vysoký jako Ulath. Jak veliký je normální troll?"

"Asi tak dvakrát vyšší než Ghwerig." Ulath pokrčil rameny. "Ogři jsou ještě větší."

Zrcadlo se opět zamlžilo, neboť Sefrenie pronesla několik dalších styrických slov. "Dost dlouho se nedělo nic podstatného, takže můžeme kus přeskočit," dodala na vysvětlenou.

Mosazná deska se rozjasnila. "To jsme my, jak odjíždíme od jezera," komentoval děj Kalten.

Záhy nato se z porostu zvedl Pátrač a s ním asi deset mužů se strnulými výrazy, kteří vypadali jako peloští vesničané. Muži toporně odkráčeli k vodě a začali se brodit do jezera.

"Toho jsme se báli," přikývl Tynian.

Obraz se zatemnil. "Pokračovali v pátrání po zbytek dne a neustali ani v noci," vyprávěla Sefrenie. "Před pouhou hodinou jeden z nich Bhelliom našel. Bude to špatně vidět, protože je tma. Zesvětlím ten obraz, jak jen budu moci."

Postavy byly trochu nezřetelné, ale přesto se dalo rozeznat, že jeden z vesničanů vylezl z vody a nesl bahnem obalený předmět. "Koruna krále Saraka," prohlásila Sefrenie s určitostí.

Pátrač ve svém černém plášti spěchal k němu a nedočkavě natahoval pařáty, ale Ghwerig byl u nálezu dříve, než Azashova stvůra. Mocným úderem chlupaté pěsti rozdrtil vesničanovi hlavu a zmocnil se koruny. Poté se obrátil a utekl, dříve než mohl Pátrač povolat z jezera své muže. Ghwerig se pohyboval podivnými přískoky, k nimž používal obě nohy a jednu mimořádně dlouhou paži. Člověk by asi dokázal běžet rychleji, ale ne dlouho.

Obraz vymizel.

"Co se stalo potom?" hlesl Kurik.

"Ghwerig čas od času zastavil, když jej některý z Pátračových lidí začal dohánět," řekla Sefrenie. "Řekla bych, že občas zpomaloval schválně. Zabil je jednoho po druhém."

"A kde je Ghwerig teď?" otázal se Tynian.

"Nevíme," pokrčila rameny Pišťalka. "Je velmi obtížné sledovat trolla za tmy. To je také důvod, proč se potřebujeme dostat do otevřené krajiny. Sefrenie a já vnímáme Bhelliom, ale ne v blízkosti tolika lidí jako zde ve městě."

Tynian to uvážil. "V tom případě je prozatím Pátrač víceméně mimo hru," usoudil. "Bude muset shromáždit další lidi, aby mohl pokračovat v pronásledování."

"Alespoň nějaká úleva," povzdechl si Kalten. "Nijak bych nestál o boj s oběma najednou."

"Měli bychom vyrazit," upozornil je Sparhawk. "Oblečte si brnění, pánové, pokud narazíme na Ghweriga, budem je potřebovat."

Vrátili se do pokojů dobalit svršky a navléknout se do železa. Sparhawk s řinčením sestoupil po schodech, aby se vyrovnal s tlustým hostinským, jenž se opíral o dveře prázdného výčepu, protíral si oči a zíval.

"Chystáme se odjet," řekl mu Sparhawk.

"Vždyť je venku ještě tma, pane rytíři."

"Já vím, ale něco se přihodilo."

"Pak jste asi slyšeli poslední novinku."

"Jakou novinku?" zeptal se Sparhawk obezřetně.

"Na jihu v Arciu vypukly nějaké nepokoje. Nepochopil jsem pořádně, o co vlastně jde, ale prej je tam snad nějaká válka nebo co."

Sparhawk se zachmuřil. "To nedává moc smysl, sousede. Arcium není Lamorkand. Arcijská šlechta prolévá krev jen nerada a pouze na králův rozkaz."

"Opaknu jen to, co jsem slyšel, pane rytíři. Říká se, že všechny království v západní Eosii povolávají muže do zbraně. Dnes večer projeli přes Venne nějaký chlápci a strašně spěchali - nechtělo se jim do války za cizí zájmy. Tvrdili, že na západ od jezera se sbírá veliká armáda a násilím odvádí každého chlapa, na kterého narazí."

"Západní království by nemobilizovala jen kvůli občanské válce v Arciu," kroutil hlavou Sparhawk. "To je vnitřní věc Arcianů."

"Taky jsem se divil," přitakal hostinský, "ale co je ještě divnější, ti chlápci povídali, že značnou část té armády tvoří Thalesiani."

"To se museli mýlit," usoudil Sparhawk. "Král Wargun je opilec, ale to ještě neznamená, že by zničehonic vtrhl do země, s níž udržuje přátelské vztahy. Jestli ti

lidé, co jsi je potkal, utíkali před verbíři, patrně neměli moc času si vojsko prohlédnout a ozbrojenci v brnění si jsou podobní jako vejce vejci."

"Asi máte pravdu, pane rytíři."

Sparhawk zaplatil za nocleh. "Díky za informace, sousede," řekl ještě, když se na schodech objevili ostatní. Pak se obrátil a šel na dvůr.

"Co se děje, sire Sparhawk?" zajímal se Berit a podával rytíři Faranovy otěže.

"Pátrač nás sledoval, když jsme hledali v jezeře," vysvětlil stručně Sparhawk. "Jeden z jeho mužů našel Bhelliom, ale troll Ghwerig mu ho sebral. Teď musíme najít Ghweriga."

"To může dát dost práce, sire Sparhawk. Na jezero padá mlha."

"Doufejme, že ji vítr rozežene dřív, než nám Ghwerig uteče příliš daleko na sever."

Družina se shromáždila venku. "Nasedáme," nařídil Sparhawk. "Kam jedeme, Píšťalko?"

"Prozatím na sever," oznámila a nechala se Kurikem zvednout do sedla k Sefrenii.

Berit zamrkal. "Ona mluví!" vykřikl.

"Berite, prosím tě," zasáhla Píšťalka. "Neopakuj to, co už všichni vědí. Sparhawk, jedeme. Dokud tu budeme stát, nedokážu určit, kde se Bhelliom nachází."

Vyjeli do mlžných ulic. Mlha byla hustá, padaly z ní drobné krůpěje vody a mísily se s kyselým pachem blízkých rašelinišť.

"Není to zrovna nejlepší doba na střetnutí s trollem," poznamenal Uloth, jedoucí Sparhawkovi po boku.

"Silně pochybuji, že bychom dnes v noci na Ghweriga narazili," opáčil Sparhawk, "jde pěšky a má to sem od místa, kde drahokam našel, docela daleko - tedy za předpokladu, že vůbec poběží tudy."

"Patrně bude muset," potřásl hlavou Thalesian. "Chce se dostat do Thalesie a to znamená, že musí do některého z přístavů na severním pobřeží."

"Jakmile se dostaneme z města, Sefrenie s Píšťalkou nám řeknou víc."

"Já bych tipoval, že půjde do Nadery," hádal Uloth. "Je to větší přístav než Apalia, a tak v ní kotví i více lodí. Na palubu bude muset Ghwerig proklouznout potají. Nemyslím, že by jej někdo vzal s sebou dobrovolně. Většina kapitánů je pověřčivá, a na palubě trolla nechce."

"Rozumí Ghwerig dostatečně našemu jazyku, aby zjistil, která loď míří do Thalesie?"

Uloth přikývl. "Většina trollů zná něco z elénštiny a dokonce i ze styřičtiny. Obvykle nemluví jiným jazykem než svým vlastním, ale trochu nám rozumějí."

Minuli městskou bránu a před rozbřeskem dorazili na známé rozcestí. Se smíšenými pocity se dívali na rozbitou, úzkou cestu, jež stoupala do hor směrem ke

Ghaseku a končila v přístavu Apalia. "Doufám, že se nerozhodne jít tudy," zachvěl se Bevier, přestože byl teple oděn a měl přes sebe i bílý plášť. "Nechtěl bych se vracet do Ghaseku."

"Pohybujete se vůbec?" zeptal se Sparhawk Píšťalky.

"Ano," přikývla. "Míří na sever podél pobřeží."

"Nějak tomu nerozumím," obrátil se k děvčátku Talen. "Pokud dokážeš ucítit, kde se Bhelliom nalézá, proč jsme nezůstali v hostinci a nepočkali, až Ghwerig přijde sám?"

"Protože je ve Venne příliš mnoho lidí," vysvětlovala Sefrenie. "Nedokážeme získat jasný obraz Bhelliomu uprostřed té směsice lidských myšlenek a citů."

"Ach tak," potřásl hlavou hoch nepřiliš chápavě, "pak to asi smysl má."

"Mohli bychom mu jet naproti na jih," navrhl Kalten "Ušetří nám to spoustu času."

"V mlze ne," pronesl pevně Uloth. "Rád bych jej aspoň viděl, až se s ním setkáme. Nijak nestojím o to, aby mne troll překvapil znenadání."

"Pokud míří na severní pobřeží, bude tudy muset projít," vmísil se do hovoru Tynian, "nebo alespoň nedaleko odtud. Jezero přeplavat nedokáže a do Venne nemůže, tam by byl nápadný. Až se přiblíží, můžeme ho přepadnout ze zálohy."

"To by šlo, Sparhawku," připojil se Kalten. "Pokud se nám podaří přesně určit, kudy se vydá, můžeme ho překvapit. Zabijeme ho, a než si toho někdo všimne, budeme už v polovině cesty do Cimmury."

"Ach, Kaltene," povzdechla si Sefrenie.

"Zabíjení je naším povoláním, matičko," usmál se na ní pandion. "Ale nemusíš se na nás přitom dívat, jestli nechceš. Bude-li na světě o jednoho trolla víc či míň, nikdo to ani nepozná."

"Je tu ovšem ještě jeden problém," nadhodil Tynian směrem k Píšťalce.

"Jakmile Pátrač nashromáždí dostatek lidí, požene se Ghwerigovi v patách a předpokládám, že dokáže ucítit Bhelliom stejně jako ty a Sefrenie, nebo ne?"

"Ano," přiznalo děvčátko.

"Pak tedy zapomínáte, že jakmile se zbavíme Ghweriga, budeme mít na krku Pátrače."

"A ty zase zapomínáš, že v té chvíli budeme mít Bhelliom a Sparhawk své prsteny."

"A dokáže Bhelliom zneškodnit Pátrače?"

"Docela snadno."

"Pojďme se schovat do támhletěch stromů u cesty," navrhl Sparhawk. "Nevím, jak dlouho bude Ghwerigovi trvat než se sem dostane, ale nechci, aby nás tu zastihl jak stojíme uprostřed cesty a debatujeme o počasí."

Stáhli se do stínu malého lesíku a slezli s koní.

"Sefrenie," ozval se nechápavě Bevier, "jestli dokáže Bhelliom kouzlem zničit Pátrače, nemůžeš to se svou běžnou styrickou magií udělat taky?"

"Beviere," opáčila trpělivě, "kdybych to dokázala, myslíš, že bych to neudělala už dávno?"

"Oh," řekl trochu zahanbeně, "to mne tedy nenapadlo."

Ráno bylo toho dne poněkud kalné. Nepříliš řidnoucí mlha z jezera a pára, která stoupala z lesa, se valily na sever a značně snižovaly viditelnost těsně nad zemí, přestože nebe samotné bylo jasné. Družina postavila hlídky a všichni si překontrolovali zavazadla, zda něco nezapomněli v hostinci. Záhy většina z nich začala ve vlhkém teple podřimovat, a tak zkrátili interval hlídek. Rozespálý muž v tom dusnu přece jen není nejbědělejší.

Nedlouho po poledni vzbudil Sparhawka Talen. "Píšťalka s tebou chce mluvit," hlásil mu.

"Já myslel že spí."

"Neřekl bych, že Píšťalka vůbec někdy pořádně spí," zavrtěl hlavou chlapec. "V žádnou denní ani noční dobu se k ní nedá přiblížit, aniž otevře oči."

"Jednou se jí na to budeme muset zeptat." Sparhawk odhodil pokrývku, vstal a postříkal si obličej vodou z blízkého pramene. Potom se odebral k místu, kde se Píšťalka pohodlně tulila k Sefrenii.

Velké oči děvčátka se ihned otevřely. "Kde jsi byl?" zeptala se.

"Chvilku mi trvalo, než jsem se pořádně probíral."

"Zůstaň ve střehu, Sparhawku," nabádala jej. "Pátrač se blíží."

Zaklel a sáhl po meči.

"Ale nech toho," řekla znechuceně. "Je ještě asi míli odsud."

"Jak se dostal tak rychle na sever?"

"Nezastavil se, aby sháněl lidi, jak jsme si mysleli. Jede sám a svého koně pokaždé uštvě. Ten současný chudák právě dodělává."

"A Ghwerig je ještě daleko?"

"Ano, Bhelliom je ještě na jihu od Venne. Zachycuji útržky Pátračových myšlenek." Otrásla se. "Jsou ohavné, ale značně se podobají našemu plánu. Snaží se získat před trollem dostatečný náskok, aby na něj mohl nastražit léčku. Může zverbovat lidi přímo na místě. Domnívám se, že se s ním budeme muset vypořádat."

"Bez Bhelliomu?"

"Obávám se, že ano, Sparhawku. Je docela sám, v takže by to mohlo být o něco snazší."

"Lze jej zabít obyčejnou zbraní?"

"Nemyslím. Jedna věc by na něj ale platit mohla. Nikdy jsem to nezkoušela, ale má starší sestra mi poradila, jak se to dělá."

"Nevěděl jsem, že máš nějakou rodinu."

"Ach, Sparhawku!" Rozesmála se. "Moje rodina je daleko, daleko větší, než si vůbec dokážeš představit. Vzbud' ostatní. Pátrač tu bude za několik minut. Přehrad' mu cestu a já přivedu Sefrenii. V tu chvíli přestane uvažovat - tedy Azash přestane uvažovat, protože ten je jeho mozkem. Je totiž příliš nadutý, než aby si nechal ujít příležitost vysmívat se Sefrenii - a právě v té chvíli udeřím."

"Zabiješ ho?"

"Ovšemže ne. My nezabíjíme, Sparhawku. To ponecháváme přírodě. A teď jdi. Nemáme mnoho času."

"Nechápu."

"Ani nemusíš. Jdi jen pro ostatní."

Přehradili cestu u rozcestí, na koních a s napřaženými kopími.

"Víš to děvče, o čem mluví?" zeptal se Tynian pochybovačně.

"Doufám, že ano," zamumlal Kurik.

A pak zaslechli namáhavé dýchání koně na pokraji zhroucení, nejisté klopýtání kopyt, divoké hvízdání a praskání biče. Ze zatáčky se vynořil Pátrač ve svém černém plášti a nahrben v sedle nemilosrdně hnál zcela uštvaného koně.

"Stůj, pekelníku!" křikl zvučným hlasem Bevier, "neboť zde skončí tvá ohavná pouť!"

"Jednou si s tím chlapcem budeme muset vážně promluvit," zabručel Ulath ke Sparhawkovi.

Pátrač však uposlechl a opatrně přitáhl otěže. Vzápětí ze stínu stromů vystoupila Sefrenie s Píšťalkou. Obličej malé Styričky byl ještě bledší než kdy jindy. Zvláštní, že si Sparhawk nikdy nevšiml, jak droboučká a křehká je jeho učitelka - jen o málo vyšší než Píšťalka. Chovala se však odjakživa tak rozhodně a velitelsky, že mu připadala větší než sám Ulath. "Toto je ono setkání, jež jsi mi slíbil, Azashi?" zvolala pohrdavě. "Pokud ano, pak jsem připravena."

"Sssprávně, Ssefrenie," odpověděl hlas plný zášti. "Sssetkali jssme ssse tady znovu a zcela nečekaně. Dnesss možná nadešššel possslední den žití tvého."

"Nebo tvého, Azashi," opáčila s klidem.

"Ty mne zničit nemůžeš." Zazněl odporný chechtot.

"Bhelliom však ano," namítla, "a my nedopustíme, aby padl do tvých rukou, a použijeme jej k tomu, k čemu chceme my. Prchej, Azashi, je-li ti život milý. Zalez do skal a kamení tohoto světa a chvěj se strachem, neboť tě dostihne hněv Mladších bohů."

"Nepřehání to trochu?" zeptal se znepokojeně Talen.

"Mají něco za lubem," zamumlal Sparhawk. "Sefrenie a Píšťalka ho záměrně provokují, aby provedl něco nepředloženého."

"Zhyň, stvůro!" vykřikl Bevier a zvedl kopí k útoku.

"Beviere, stůj!" vyštěkl Kurik. "Sefrenie ví, co dělá, i když, Bůh je mi svědkem, my ostatní nikoli."

"A ještě stále jsi tak hloupě sspřažená s těmi elénsskými dětmi, Ssefrenie?" pokračoval ve svých výpadech Azashův hlas. "Mášš-li tak ssilné choutky, vssstup do mne a já je usspokojím měrou vrchovatou."

"To už dávno není v tvé moci, Azashi, nebo jsi snad zapomněl, že už dávno nejsi mužem? Jsi zmetek, porovná-li tě s ostatními bohy, a proto tě také vyvrhli ze svého středu, vykastrovali tě a uvězili na místě věčného utrpení a žalu."

Tvor na uštvaném koni zasyčel vztekem a Sefrenie klidně kývla na Píšťalku. Děvčátko pozvedlo syrx ke rtům a začala hrát. Melodie byla rychlá a plná třepotavých a nepříliš ladících trylků. Pátrač jako by se scvrkl. "Nic ti to nepomůže, Ssefrenie," zasyčel Azash. "již brzy nadejde časss."

"Myslíš, mocný Azashi?" opáčila s posměškem v hlase. "'V tom případě tě nekonečná staletí izolace připravila nejen o mužství, ale i o rozum."

Pátračovo zavřeštění byl výraz čistého vzteku.

"Impotentní bůžku," pokračovala Sefrenie ve svých provokacích, "vrať se ke svým hloupým Zemochům a drásej si dál svou duši v marném žalu nad rozkošemi, které ti zůstanou na věky odepřeny."

Azash zavyl a Píšťalčina píseň ještě zesílila.

S Pátračem se cosi dělo. Jeho tělo jako by se svíjelo pod černým hávem a zpod kápě se ozývaly strašné, neartikulované skřeky. S děsivým škubnutím se seškrábal z vyčerpaného koně a potácel se vpřed, svá škorpiónní klepeta natažená před sebe.

Rytíři se instinktivně pohnuli vpřed, aby chránili Sefrenii a děvčátko.

"Z cesty!" houkla na ně Sefrenie. "Nedokáže už zastavit, co se s ním děje."

Pátrač se zhroutil na zem, kde se svíjel a rval ze sebe černý plášť. Sparhawk potlačil mohutný impuls ke zvracení. Tělo toho tvora bylo protáhlé, rozdělené úzkým pasem jako vosím, a lesklo se šedavým, hnisu podobným slizem. Dlouhé hubené končetiny nesly množství kloubů a namísto tváře se použily jen dvě velké oči, jež doplňoval zející chřtán, lemovaný kolem dokola několika řadami ostrých, špičákům podobných výrůstků.

Azash cosi zavřískal na Píšťalku. Sparhawk rozeznal jazyk jako styřičtinu, ale - a za to byl navždy vděčný - nerozuměl ani jedinému slovu.

A pak se začal Pátrač se strašným páravým zvukem rozevírat. Cosi bylo uvnitř jeho těla, cosi, co se svíjelo a kroutilo a pokoušelo se prodrat ven. Trhlina na Pátračově těle se rozšiřovala a tvor, který byl uvnitř, začal vylézat na povrch. Byl zářivě černý a mokrá a z ramen mu visela průsvitná křídla. Měl dvě mohutné vyčnívající oči, jemná tykadla a žádná ústa. Otřásl se a zápolil, pokoušeje se zcela osvobodit ze slupky, která bývala Pátračem. Když se konečně vyprostil, přidřepel do prachu cesty a pohyboval hmyzími křídly, aby je osušil. Jakmile byla suchá a zarůžovělá čímsi, co snad mohlo být krví, zavířila tak rychle, že je oko přestávalo vnímat, a bytost, která se tak odporným způsobem zrodila přímo před jejich očima, se vznesla do výše a odlétla k východu.

"Zastavte ho!" křičel Bevier. "Nenechte jej uletět!"

"Ted' je již neškodný," řekla Píšťalka klidně, odkládajíc syrx.

"Cos to s vím provedla?" ptal se Arcian, naplněn uctivou bázní.

"Tohle kouzlo docela prostě urychluje zraní," vysvětlila. "Má sestra měla pravdu, když mě je učila. Pátrač je nyní dospělý a všechny jeho instinkty jsou teď zaměřeny jen na páření. Dokonce ani Azash nedokáže zastavit jeho zoufalou touhu po družce."

"A jaký byl smysl té slovní přestřelky?" zajímal se Kalten.

"Azash musel být natolik rozzuřen, aby ztratil svou kontrolu nad Pátračem, a aby tak kouzlo mohlo účinkovat," objasnila Sefrenie. "Proto jsem mu musela vmést do tváře několik nepříjemných faktů."

"Nebylo to trochu nebezpečné?"

"Velice," přiznala.

"Najde dospělý Pátrač družku?" zeptal se s úděsem Tynian Píšťalky. "Byla by hrůza, kdyby se celý svět hemžil Pátrači."

"Nenajde," ujistilo jej děvčátko. "Je jediný svého druhu na povrchu zemském. Nemá již ústa, takže nemůže přijímat potravu. Asi tak týden bude zoufale létat po světě."

"A pak?"

"A pak? Pak zahyne," odušila s děsivým nezájmem v hlase.

KAPITOLA

DVACÁTÁ

ODTÁHLI Z CESTY PRÁZDNOU SLUPKU z Pátrače a vrátili se do hájku, aby tam očekávali Ghweriga. "Kde je teď?" zeptal se Sparhawk Píšťalky.

"Nepříliš daleko od Severního konce jezera," zněla odpověď. "Před chvílí se přestal pohybovat. Řekla bych, že když se mlha rozptýlila, vyšli vesničané do polí. Venku je pravděpodobně příliš mnoho lidí, než aby mohl proklouznout nepozorován."

"To tedy znamená, že nás bude míjet za tmy, co?"

"Ano, to je pravděpodobné."

"Ze setkání za tmy moc velkou radost zrovna nemám," řekl Sparhawk.

"Mohu udělat světlo, Sparhawk - nebude sice jako za dne, ale pro naše účely, bude stačit."

"To jsem rád." Zakabonil se. "Ale když jsi dokázala takhle zatočit s Pátračem, proč jsi to neudělala už dávno?"

"Nebyl čas. Vždycky se objevil znenadání. Chvíli to trvá, než si člověk to které kouzlo připraví. Musíš mluvit tolik, Sparhawk? Potřebuju se soustředit na Bhelliom."

"Promiň. Půjdu si popovídat s Ulatem. Chci vědět, jak bojovat s trollem."

Velkého genidského rytíře našel, jak dřímá pod stromem. "Co se děje?" zahučel a zamžoural jedním modrým okem.

"Píšťalka tvrdí, že se Ghwerig schoval a zřejmě prozatím nehodlá pokračovat v cestě. Pravděpodobně kolem nás projde v noci."

Ulat pokývl. "Trollové se rádi pohybují za tmy. Tou dobou obvykle vycházejí na lov."

"Jakým způsobem se s ním dá nejlépe vypořádat?"

"Mohlo by to jít kopím - pokud se na něj vrhneme všichni naráz. Jeden z nás může mít štěstí a trefit se do správného místa."

"Připadá mi, že je v sázce příliš mnoho, než abychom se mohli spoléhat na štěstí."

"Za pokus to stojí - alespoň pro začátek. Stejně asi nakonec budeme muset vytáhnout meče a sekery. Doporučuji však maximální opatrnost a dávat si velký pozor na jeho ruce. Jsou velmi dlouhé a trollové jsou daleko obratnější, než vypadají."

"Zdá se, že toho o nich víš hodně. Už jsi někdy s nějakým bojoval?"

"Párkrát ano. Není to zrovna zábava, kterou by si člověk chtěl dopřávat každý týden. Má Berit ještě ten svůj luk?"

"Myslím, že ano."

"To je dobře. To je obvykle na úvod nejlepší - zpomalit trolla několika šípy a pak se na něj vrhnout a dorazit ho."

"Bude mít nějaké zbraně?"

"Snad kyj. Trollové nejsou zvyklí na železo či ocel."

"Jak ses naučil jejich jazyku?"

"V naší kapitule v Heidru jsme měli trolla jako mazlíčka. Našli jej jako mládě, ale trollové znají svůj jazyk už od narození. Byl to roztomilý malý neřád - alespoň zpočátku. Pak začal být zlý. Pochytil jsem od něj jeho řeč ještě než vyrostl."

"Říkáš, že začal být zlý?"

"Nebyla to vlastně ani jeho chyba. Když troll dospěje, začne mít ty své choutky a my neměli čas mu shánět po lesích samici. A pak se mu jeho apetit vymkl z ruky. Každý týden sežral jednu dvě krávy, někdy i koně."

"Co se s ním nakonec stalo?"

"Jeden z bratrů ho šel jednou krmit a on na něj zaútočil. Bratři se jej začali bát, a tak jsme usoudili, že nezbývá než ho zabít. Muselo nás jít pět, a většina z nás potom strávila dobrý týden v posteli."

"Ulathe," pronesl Sparhawk podezřívavě, "nevodíš ty mě za nos?"

"Proč bych to dělal? Trollové nejsou zas tak hrozní - když máš k dispozici houf ozbrojených mužů. Šíp do břicha je většinou udrží v uctivé vzdálenosti. S ogry je to horší. Nejsou tak chytří, aby pochopili, že nemají šanci." Poškrábal se na tváři. "Jedna ogřice svého času zahořela slepou vášní k jednomu bratru z Heidru. Nebyla až tak ošklivá - na ogřici. Udržovala si kožich v čistotě a rohy jí jen svítily. Dokonce si leštila i tesáky. Mimochodem, tesáky si leští žvýkáním žulových kamenů. Takže, jak jsem řekl, bláznivě se zamilovala do toho rytíře v Heidru. Obvykle na něj čekávala v lese, a když šel kolem, vykukovala zpoza stromů a zpívala mu - tak příšerné zvuky jsi v životě neslyšel. Jak otevřela tlamu, opadalo jehličí ze stromů na sto kroků kolem. Po nějaké době už to nedokázal déle snášet a vstoupil do kláštera. Ta chuděra se kvůli němu ještě dlouho trápila."

"Ulathe, já vím, že mě vodíš za nos."

"Ale Sparhawku, no tak," zaprotestoval mírně Thalesian.

"Takže nejlepší způsob, jak zlikvidovat Ghweriga, je držet se zpátky a nasypat do něj toulec šípů?"

"Pro začátek ano. Ale stejně budeme muset až k němu. Trollové mají velice hustý kožich a silnou kůži. Šípy většinou neproniknou příliš hluboko a střilet ve tmě je dost náročné."

"Píšťalka tvrdí, že nám opatří nějaké světlo."

"Je to velice divné děvče, co? Dokonce i na Styřičku."

"To tedy je, příteli."

"Kolik si myslíš, že jí vlastně je?"

"Nemám ponětí. Sefrenie se o tom nezmínila ani náznakem. Vím jen, že je mnohem, mnohem starší, než se jeví, a mnohem moudřejší, než si dokážeme představit."

"Když tak pěkně uměla odstranit Pátrače, myslím, že by nám jen prospělo, kdybychom se nějaký čas řídili jejími radami."

"S tím mohu jen souhlasit," přikývl Sparhawk.

"Sparhawku," ozvalo se děvčátko ostře. "Pojď sem."

"Jen bych si přál, aby nebyla tak panovačná," zabručel potichu pandion a obrátil se, aby splnil její přání.

"Ghwerig provádí něco, čemu nerozumím," oznámila mu ihned poté, jak k ní dorazil.

"A co?"

"Pohybuje se směrem do jezera."

"Pak musel někde najít nějaký člun," pokrčil rameny Sparhawk. "Ulath tvrdí, že neumí plavat. Kterým směrem se ubírá?"

Zavřela oči, aby se soustředila. "Víceméně na severozápad. Takto mine Venne a přistane na západním břehu jezera. Budeme tam muset dojet, pokud mu chceme zkrátit cestu."

"Povím to ostatním," přisvědčil Sparhawk. "Jak rychle se pohybuje?"

"Velice pomalu. Zřejmě veslování příliš neovládá."

"Alespoň získáme trochu času, než se to stačí naučit."

Sbalili těch několik málo věcí, které ze zavazadel vyložili a rozjeli se na jih podle západního břehu Vennského jezera, zatímco na západní Pelosii padal soumrak.

"Dokážeš tím svým citem pro Bhelliom přibližně určit, kde přistane?" zjišťoval Sparhawk u Píšťalky, jedoucí v Sefreniině náručí.

"S přesností asi na půl míle," opáčila. "Mé vidění se zpřesní, jakmile se Ghwerig přiblíží ke břehu. Chápeš, jsou tu různé proudy a větry a tak."

"Stále jede tak pomalu?"

"Ještě pomaleji. Má do určité míry znetvořená ramena a boky, takže mu veslování činí značné obtíže."

"Dokážeš nějak odhadnout, za jak dlouho přistane?"

"Za současného stavu věcí ne před svítáním. Momentálně chytá ryby. Potřebuje jídlo."

"To je chytá rukama?"

"Trollové mají velice rychlé ruce. Hladký povrch jezera jej ale mate; většinou není schopen ani určit, kterým směrem vlastně jede. Trollové si pletou světové

strany – kromě severu; to se řídí tahem pólu, který cítí ze země. Na vodě jsou však téměř bezmocní.

"Pak jej tedy přemůžeme."

"Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil, Sparhawku," odsekla příkře.

"Jsi velice protivné děvčátko, Píšťalko. Víš to?"

"Ale máš mě rád, vid'?" pronesla s odzbrojující nevinností.

"Co s ní má člověk dělat?" zeptal se rytíř bezmocně Sefrenie. "Na ni si opravdu nepřiďeš."

"Odpověz na její otázku, Sparhawku," doporučila mu jeho učitelka. "Je důležitější, než si myslíš."

"Ano. Bůh mne za to netrestej, ale mám tě rád," přiznal Píšťalce. "Jsou chvíle, kdy bych ti nejradši napráskal, ale i tak tě mám rád."

"To je podstatné," vzdychla holčička, zachumlala se do Sefreniina roucha a rychle usnula.

Hlídkovali podél dlouhého pásu západního pobřeží a vyhlíželi do tmy, která už nad jezerem dávno zhoustla. Během nekonečně dlouhé noci Píšťalka postupně zužovala strážný úsek, a vzdálenost mezi rozestavěnými hlídkami se tak neustále zkracovala.

"Jak to můžeš vědět?" rozčiloval se na ni Kalten dvě hodiny po půlnoci.

"Pochopí to?" zeptala se pochybovačně Píšťalka Sefrenie.

"Kalten? Pravděpodobně ne, ale jestli chceš, můžeš mu to zkusit vysvětlit." Sefrenie se usmála. "Čas od času člověk potřebuje zažít v životě trochu zklamání z nezdaru."

"Když se k tobě blíží Bhelliom zešikma, máš úplně jiný pocit, než když se pohybuje kolmo, přímo k tobě," snažilo se děvčátko.

"Aha," řekl pochybovačně, "to je asi pravda."

"Vidíš," změřila si Píšťalka vítězně Sefrenii. "Já věděla, že to pochopí."

"Jenom ještě jednu otázku," dodal Kalten, "co je to kolmo?"

"To snad ne," vyrazila ze sebe holčička a přitiskla se k Sefrenii v návalu zoufalství.

"No, co to tedy je?" dožadoval se Kalten u svých přátel.

"Pojed'me hlídat trochu víc na jih, Kaltene," vybídl jej Tynian, "a já ti to cestou vysvětlím."

"Ty!" houkla Sefrenie výhružně na Ulatha, který se slabounce usmíval. "Ani slovo."

"Vždyť nic neříkám."

Sparhawk obrátil Farana a pomalu odklusal k severu, nespouštěje přitom z očí temné vody. Měsíc té noci vyšel pozdě a vrhl na povrch jezera dlouhý jiskřivý pás. Sparhawk se v jeho světle trochu uvolnil. Vyhlížet trolla potmě je přece jenom dost nervy drásající záležitost, ale v měsíčním svitu vše vypadalo náhle až příliš

jednoduché. Stačí přece počkat, až Ghwerig dorazí ke břehu. Po těch všech nezdarech a potížích, které již na své výpravě zažil, jej však pomyšlení, že tu teď má jen sedět a čekat, trochu znervózňovalo. Měl temné podezření, že zase něco nevyjde. Pokud všechny ty útrapy, které se jim přihodily v Lamorkandu a zde v Pelosii, nebyly zcela náhodné, pak něco přímo *muselo* nevyjít. Už od chvíle, kdy opustili Cimmuru, pokaždé jen o vlásek unikali zkáze a Sparhawk neviděl žádný důvod, proč by tomu právě teď mělo být jinak.

A znovu vyšlo slunce na okraji zružovělé oblohy - měděný disk, visící nízko nad hnědavými vodami jezera. Sparhawk se unaveně vracel hájkem, kde čekala Sefrenie a děti. "Jak je daleko?" zeptal se.

"Asi tak míli od pobřeží," informovala jej Píšťalka. "Už zase zastavil."

"Proč pořád *zastavuje*?" Sparhawka trollovy pravidelné zastávky dráždily čím dál víc.

"Chtěl bys znát můj názor?" ozval se Talen.

"Mluv."

"Jednou jsem ukradl člun, protože jsem se potřeboval dostat přes řeku Cimmuru. Jenže do člunu zatékalo a já musel každých pět minut zastavovat, abych vyléval vodu. Ghwerig zastavuje každou půlhodinu. Možná že jeho loďka neteče tolik, jako tenkrát ta moje."

Sparhawk okamžik v na hocha tupě zíral a pak vybuchl v smích. "Díky, Talene," zvolal a hned se cítil mnohem líp.

"Není zač," opáčil chlapec. "Víš, Sparhawku, nejjednodušší odpověď je vždycky ta správná."

"Pak se tedy troll plaví na dřevém člunu a my musíme čekat, až z něj vyleje všechnu vodu."

"Shrnul jsi to opravdu pěkně."

Klusem k nim dojel Tynian. "Sparhawku," zavolal tiše, "ze západu sem jedou nějací jezdci."

"Kolik?"

"Příliš mnoho, než abych je mohl pohodlně spočítat."

"Podíváme se na ně." Oba odjeli mezi stromy k místu, kde čekali Kalten, Ulath a Bevier a dívali se k západu. "Už jsem si je prohlédl, Sparhawku," hlásil Ulath. "Myslím, že to jsou Thalesiané."

"Co dělají Thalesiané tady v Pelosii?"

"Vzpomínáš si, co ti říkal hospodský ve Venne o té válce dole v Arciu?" připomněl mu Kalten. "Nepovídal snad, že západní království svolávají vojsko?"

"Už jsem na to zapomněl," přiznal Sparhawk. "No, to se nás netýká - alespoň v této chvíli."

Připojili se s k nim Kurik s Beritem. "Myslím, že jsme ho už zahlédli," oznamoval Kurik. "Aspoň Berit to tvrdí."

Sparhawk bleskl pohledem po novicovi.

"Vyšplhal jsem na strom, sire Sparhawku," vysvětloval Berit, "Hodný kus od pobřeží je loďka. Detailů jsem moc nerozeznal, ale zdálo se, že ji volně unáší proud. A jako by tam někdo cákal vodu."

Sparhawk se zašklebil. "Řekl bych, že měl Talen pravdu."

"Moc vám nerozumím, sire Sparhawku."

"Povídal, že asi Ghwerig ukradl dřavou loď a musí často zastavovat, aby vyléval vodu."

"To chceš říci, že tu celou noc čekáme jenom proto, že tomu trollovi teče do lodě?" vyjevil se Kalten.

"Už to tak vypadá," kývl tázaný.

"Ti jezdcí se blíží, Sparhawku," upozornil Tynian a ukázal k západu.

"A jsou to zcela určitě Thalesiani," dodal Ulath.

Sparhawk zaklel a vyšel až na kraj hájku. Blížící se muži jeli v zástupu a v jejich čele se hnal mohutný muž v drátěné košili a purpurovém plášti. Sparhawk ho znal. Byl to král Wargun Thaleský a zdál se být opilý, jak zákon káže. Vedle něho, klusal bledý, štíhlý muž ve složitě zdobené, ale přece jenom křehčí zbroji."

"Ten muž vedle Warguna je král Soros Peloský," informoval tiše Tynian. "Nemyslím, že nám z jeho strany hrozí nějaké nebezpečí. Většinu života tráví v modlitbách a postech."

"Nastanou nám komplikace, Sparhawku," pronesl vážně Ulath. "Za chvíli je na břehu Ghwerig, který má thaleskou královskou korunu. Wargun by dal celou svou duši, aby ji dostal zpátky. Neraď to říkám, ale budeme jej muset odlákat od pobřeží dřív, než se objeví Ghwerig."

Sparhawk zklamaně zaklel. Jeho podezření, které jej v noci hryzalo, se ukázalo být zcela oprávněné.

"Dobře to dopadne, Sparhawku," povzbuzoval jej Bevier. "Píšťalka dokáže pohyb Bhelliomu sledovat. Odvedeme jen krále Warguna o kus dál a pak se vytratíme. Potom se můžeme vrátit a dohonit toho trolla."

"Asi opravdu nemáme příliš na vybranou," smířil se s osudem Sparhawk. "Půjďme pro Sefrenii a děti a pak vyrazíme naproti Wargunovi."

Rychle nasedli a vrátili se k místu, kde čekali Sefrenie, Talen a Píšťalka. "Musíme odjet," oznámil Sparhawk stručně. "Jedou sem nějací Thalesiani v čele s králem Wargunem. Ulath říká, že jestli Wargun zjistí, proč jsme tady, pokusí se nám korunu sebrat, jen co se k ní dostaneme. Jedem."

Opustili pohostinný hájek a cvalem vyrazili na sever. Jak se dalo očekávat, jal se je šik thaleských vojáků pronásledovat. "Potřebujeme jim ujíždět aspoň dvě míle," houkl Sparhawk na své přátele, "jinak nebude mít Ghwerig čas uniknout."

Dosáhli silnice, jež vedla severovýchodně - zpět k městu Venne, a pustili se po ní. Okázale se za sebe ani jednou neohlédli.

"Blíží se rychle," hlásil Talen, který se dovedl dívat přes rameno, aniž to jejich pronásledovatelé zaznamenali.

"Rád bych je dostal ještě kus od jezera," zabručel Sparhawk lítostivě, "ale bojím se, že tak rychlé koně nemáme."

"Ghwerig je troll, Sparhawk," utěšoval jej Uloth. "Ten se umí skrývat."

"Tak dobrá," souhlasil Sparhawk. Okázale se ohlédl a pak zvedl paži na znamení, aby zastavili. Jeho přátelé přitáhli otěže a obrátili koně, aby čelili příjíždějícím Thalesianům.

Vojáci rovněž zastavili a pouze jeden z nich pokračoval krokem až k nim. "Král Wargun Thaleský by si s vámi rád promluvil, páni rytíři," prohlásil uctivě. "Zakrátko se k nám připojí."

"Dobrá," odpověděl úsečně Sparhawk.

"Wargun je opilý," zamumlal k němu Uloth. "Snaž se chovat diplomaticky, Sparhawk."

Oba králové k nim dojeli a přitáhli otěže. "Hohó, Sorosi!" zaburácel Wargun a nebezpečně se zakymácel v sedle. "Zdá se, že jsme polapili hejno rytířů Církve." Zamrkal a natáhl krk, aby si rytíře lépe prohlédl. "Tohohle znám," zahlaholil poté. "Ulathe, co děláš tady v Pelosii?"

"Církevní povinnosti, Vaše Veličenstvo," odtušil Uloth neutrálně.

"A támhleten se zlomeným nosem je pandion Sparhawk," informoval Wargun Sorose. "Kam jste se hnali tak rychle, Sparhawk?"

"Naše poslání je dosti naléhavé, Vaše Veličenstvo," ozřejmil Sparhawk.

"A co je to za poslání?"

"Není nám dovoleno o tom rozmlouvat, Vaše Veličenstvo. Chápete, to je standardní postup Církve."

"Takže politika," odfrkl si Wargun. "Kdyby tak Církev přestala konečně strkat nos do politiky."

"Pojedete kousek s námi, Vaše Veličenstvo?" otázal se Bevier zdvořile.

"Ne, myslím, že pojedete vy s námi, a opačným směrem, pane rytíři - a řekl bych, že ne jenom kousek." Wargun je přejel pohledem. "Víte, co se děje dole v Arciu?"

"Slyšeli jsme nějaké nejasné klepy, Vaše Veličenstvo," připustil Tynian, "ale nebylo v nich nic podstatného."

"Dobrá," pokývl Wargun, "tak já vám to podstatné řeknu. Rendořané napadli Arcium."

"To je nemožné!" vykřikl Sparhawk.

"Běž to říci lidem, kteří žili v Coombe. Rendořané město vyplnili a vypálili. Ted' pochodují na hlavní město Larium. Král Dregos uplatnil smlouvy o vzájemné obraně, které s Arciem máme, a tak tady Soros a já sbíráme každého muže

schopného unést zbraň, na kterého narazíme. Až sešikujeme dostatečné vojsko, vyrazíme na jih a zadusíme tu rendorskou nákazu jednou provždy."

"Velice bych si přál, abychom mohli Vaše Veličenstva doprovodit," řekl žalostným tónem Sparhawk, "máme však jiný závazek. Snad se k vám budeme moci připojit, až naše poslání skončí."

"To už se stalo, Sparhawk, ujistil jej Wargun neomaleně.

"Máme jiný závazek, který nesnese odkladu, Vaše Veličenstvo," opakoval Sparhawk, jako by neslyšel.

"Církev je věčná, Sparhawk, a velice trpělivá. Váš závazek bude muset počkat."

To stačilo. Sparhawk, který se ovládal jen s největším úsilím, pohlédl thaleskému monarchovi přímo do tváře. Na rozdíl od většiny jiných mužů, kteří svůj vztek vybíjeli v křiku a kletbách, rozzuřený Sparhawk se tvářil ledově klidně. "Jsme rytíři Církve, Vaše Veličenstvo," odpověděl bezbarvým, nevzrušeným hlasem. "Nejsme podřízeni pozemským králům. Zodpovídáme se jen Bohu a naší matce Církvi. Uposlechneme *jejích* rozkazů, ne vašich."

"Mám za zády tisíc ozbrojených mužů," vyprskl Wargun.

"A kolik jste ochoten jich obětovat?" zeptal se Sparhawk svým zlověstně tichým hlasem. Napřímil se v sedle a pomalu sklopil hledí. "Neplýtvějme časem, Wargune Thaleský," pronesl oficiálním tónem a pomalu stahoval pravou rukavici. "Shledávám váš požadavek neslýchaným a vaše slova urazila nejen mne, ale i celou Církev." Nedbalým pohybem hodil rukavici do prachu cesty před thaleským králem.

"Tak *takhle* on si představuje diplomacii?" zamumlal znechuceně Uloth.

"Nic lepšího ještě nikdy nevymyslel," pokrčil rameny Kalten a uvolnil meč v pochvě. "Můžeš klidně vytáhnout sekeru, Ulathe. Tohle ráno začíná slibně. Sefrenie, odved' děti dozadu."

"Zešílel jsi, Kaltene?" vybuchl Uloth. "Chceš, abych vytáhl sekeru na svého vlastního krále?"

"Ovšemže ne," zašklebil se Kalten. "Na něj ne, jen ne jeho počest při pohřebním průvodu. Jestli se Wargun utká se Sparhawkem, bude záhy po první srážce popíjet nebeskou medovinu."

"Pak budu nucen pustit se do boje se Sparhawkem," oznámil Uloth lítostivě.

"To už je tvoje věc, kamaráde," odušil Kalten stejným tónem, "ale neradil bych ti to. Dokonce i kdyby ses dostal přes Sparhawka, budeš muset čelit mně a já při souboji strašně podvádím."

"To nedopustím!" zaburácel čísi zvučný hlas. Muž, který protlačil svého koně mezi kruhem Thalesianů, byl obrovité postavy, dokonce vyšší než Uloth. Měl na sobě drátěnou košili, doplněnou přilbicí s ogřími rohy, a v ruce svíral masivní sekeru. Široká černá stuha kolem krku prozrazovala, že je duchovním. "Seber si

svou rukavici, sire Sparhawku, a vezmi zpět svou výzvu! Tak ti velí tvá matka Církev!"

"Kdo je to?" podivil se Kalten.

"Bergsten, patriarcha emsatský," opáčil Ulath.

"*Patriarcha*? V tomhle odění?"

"Bergsten není obyčejný duchovní, na jaké jste zvyklí u vás."

"Vaše Milosti," zakolísal Wargun. "Já -"

"Zastrč meč, Wargune," zaburácel Bergsten. "Nebo snad chceš čelit v přímém souboji *mně*?"

"To nechci," prohodil Wargun skoro konverzačním tónem a obrátil se ke Sparhawkovi. "Ty ano?"

Sparhawk si zkoumavě prohlédl patriarchu. "Pokud to nebude nutné, tak ne," připustil. "Jak mohl tak vyrůst?"

"Byl jedináček," vysvětlil Wargun. "Nemusel se každý večer prát s devíti sourozenci o večeři. Co kdybychom teď uzavřeli příměří, Sparhawku?"

"Zdá se mi to jako prozíravé, Vaše Veličenstvo. Ale máme opravdu dost důležitý úkol."

"O tom si promluvíme později, až se bude Bergsten modlit."

"Tak zní vůle Církve!" zaburácel patriarcha emsatský. "Rytíři Církve se k nám připojí a pomohou nám splnit naše svaté poslání. Počinání těch eshanditských kacírů je urážkou Boha a jejich šiky zahynou na skalnatých pláních Arcia. A nyní, Bůh nám pomáhej, pojďme dokončit to velké dílo, za nímž jsme sem přišli. Pojďte, děti." Strhl koně a obrátil jej na jih. "Nezapomeň si tu rukavici, Sparhawku," řekl ještě přes rameno. "Až se dostaneme do Arcia, mohla by ti chybět."

"Ano, Vaše Milosti," procedil Sparhawk zaťatými zuby.

KAPITOLA

JEDENADVACÁTÁ

V POLEDNE, KTERÉ ZANEDLOUHO NASTALO, nařídil král Soros Peloský zastavit. Vydal pokyny svým služebníkům, aby postavili královský stan, a spolu se svým osobním zpovědníkem se odebral dovnitř na polední modlitby.

"Pámbíčkář!" zavrčel pro sebe Wargun. "Bergstene!" zařval.

"Tady jsem, Vaše Veličenstvo," ozval se mírně bojovný patriarcha, stojící za zády svého krále.

"Už tě přešla ta špatná nálada?"

"Já jsem nebyl špatně naložený, Vaše Veličenstvo. Snažil jsem se pouze zachránit životy - včetně vašeho."

"Co tím chceš říci?"

"Jen to, že kdybyste byl tak pošetilý a přijal výzvu sira Sparhawka, už byste dnes večeřel v nebi - anebo v pekle, kdyby tak Bůh rozhodl."

"To je snad příliš."

"Pověst sira Sparhawka sahá po celé Eosii, Vaše Veličenstvo, a vy byste mu rozhodně nebyl důstojným soupeřem. A nyní, co jste si přál?"

"Jak je odsud daleko do Lamorkandu?"

"Rozprostírá se za jižním cípem jezera, Vaše Veličenstvo - asi dva dny cesty odsud."

"A nejbližší lamorské město?"

"To bude Agnak, Vaše Veličenstvo. Je těsně za hranicemi kousek na východ."

"Dobrá. Pojedeme tedy tam. Chci dostat Sorose ven z jeho vlastní země a co nejdál od všech těch svatostánků. Jestli se ještě jednou zastaví na modlení, tak ho zardousím. Ještě dnes večer se spojíme s hlavním armádním vojem, který už pochoduje k jihu. Sorose pošlu dál do Lamorkandu, aby tam zmobilizoval tamější barony. Ty půjdeš s ním, a jestli se pokusí modlit se častěji než jednou denně, máš můj souhlas k tomu, abys mu rozbil hlavu."

"To by mohlo mít nějaké politické následky, Vaše Veličenstvo," namítl Bergsten.

"Vždyť můžeš lhát," zavrčel Wargun. "Tvař se, že to byla nešťastná náhoda."

"Jak můžete někomu rozbít hlavu nešťastnou náhodou?"

"Něco si vymysli. Ale teď mě poslouvej, Bergstene. Potřebuju ty Lamorky. Nenech Sorose, aby se z toho vykroutil na nějakou náboženskou pout'. Drž jej v pohybu. Jestli to bude nutné, cituj mu klidně svaté texty. Seberte každého Lamorka, kterého potkáte, a pak to vemte do Elenie. Setkáme se na arcijských

hranicích. Já budu ještě muset do Acie v Deiře; Obler tam svolal válečnou radu. Rozhlédl se kolem. "Sparhawk." řekl znechuceně. "Běž se modlit někam jinam. Rytíř Církve by se neměl snížit k poslouchání cizích hovorů."

"Ano, Vaše Veličenstvo," odušil Sparhawk.

"Víš, že máš strašně ošklivého koně?" zeptal se jej král obhlížeje kriticky Farana.

"Ten váš není o nic lepší, Vaše Veličenstvo."

"Králi Wargune, dával bych si na něj pozor," poradil mu Kalten přes rameno, když se se svým přítelem vracel ke zbytku družiny. "Kouše."

"Sparhawk nebo jeho kůň?"

"Vyberte si, Vaše Veličenstvo."

Dvojice rytířů seskočila s koní a připojila se ke svým přátelům. "Co dělá Ghwerig?" zajímal se Sparhawk.

"Pořád se ještě schovává," odvětila Píšťalka. "Aspoň si to myslím. Bhelliom stojí na místě. Troll patrně čeká, až se setmí."

Sparhawk zamručel.

Kalten se obrátil k Ulathovi. "Co je to za člověka, ten Bergsten? Ještě nikdy jsem neviděl kněze v brnění."

"Býval to genidský rytíř," vysvětloval Ulath. "Kdyby nevstoupil do semináře, byl by z něj dnes představený řádu."

Kalten souhlasně přikývl. "Mně se hned zdálo, že s tou sekerou dovede zacházet. Ale není to trochu neobvyklé, že příslušník rytířského řádu oblékne sutanu?"

"Až zas tolik ne, Kaltene," nesouhlasil dosud naslouchající Bevier. "Značná část vysokých církevních hodnostářů v Arciu bývala kdysi cyriniky. Jednoho dne možná i já sám opustím náš řád, abych mohl sloužit Bohu přímo."

"Budeme mu muset najít nějaké sympatické děvče, Sparhawk," zabručel tiše Ulath. "Musíme jej namočit do hříchu tak velkého, aby tenhle úmysl pustil z hlavy. Tak dobrého chlapa by pro kleriku byla škoda."

"A co Naween?" navrhl Talen, který stál za nimi.

"Kdo je to Naween?" zeptal se Thalesian.

Talen pokrčil rameny. "Nejlepší děvka v Cimmuře. Svou práci vykonává s nadšením. Sparhawk už ji zná."

"Opravdu?" prohlížel si Ulath zkoumavě Sparhawka.

"Bylo to v rámci plnění povinností," opáčil krátce pandion.

"To chápu - ale jejích povinností, nebo tvých?"

"Nemohli bychom toho nechat?" Sparhawk si odkašlal, aby si pročistil hrdlo a ujistil se, že se v okolí nenachází žádný z vojáků krále Warguna. "Musíme se odsud dostat, dřív než nám Ghwerig uteče příliš daleko."

"Večer," navrhl Tynian. "Povídá se tu, že se král Wargun každý večer zpije do němoty. Vyklouznout odtud by pak neměl být vážný problém."

"Přece nemůžeme nesplnit rozkaz patriarchy emsatského," vydechl šokovaně Bevier.

"Ovšemže ne, Beviere," chlácholil jej Kalten. "Jenom se vzdálíme kousek od ležení a najdeme nějakého vesnického faráře nebo opata, jehož přimějeme, aby nám přikázal vrátit se k našemu původnímu poslání."

"To je nemorální," zalpal po dechu Bevier.

"Já vím," Kalten se zazubil. "Přímo nechutné, že?"

"Ale technicky vzato je to v naprostém pořádku, Beviere," podpořil jej Tynian. "Trošku ošklivé, to připouštím, ale naprosto legální. Jsme vázáni přísahou řídit se příkazy vysvěcených členů kléru. Takže příkaz faráře nebo opata prostě zruší nařízení patriarchy emsatského, nebo snad ne?" Tynianovy oči byly nevinnost sama.

Bevier se na něj chvíli bezmocně díval a pak se rozesmál.

"Já myslím, že z toho vyroste, Sparhawk," ocenil Bevierův výkon Ulath, "ale přesto si drž tu svou Naweenu v pohotovosti - pro každý případ."

"Kdo je to Naweena?" podivil se Bevier.

"Jedna moje známá," odtušil vyhýbavě Sparhawk. "Jednou ti ji možná představím."

"Bude mi ctí," řekl upřímně Bevier.

Talen odjel o kus dál a tam se zhroutil v křečích neovladatelného smíchu.

Pozdě odpoledne se setkali s neuspořádaným shlukem právě naverbovaných Pelosianů. Jak se Sparhawk obával, po obvodu ležení, které záhy zbudovali, se procházela hlídka Wargunových těžce ozbrojených hrdlořezů. Těsně před západem slunce vojáci vztyčili velký stan, kde se mělo spát. Když do něj naše družina vstoupila, stáhl si Sparhawk zbroj a nahradil ji drátěnou košilí. "Vy ostatní zůstaňte tady," nařídil. "Chci se ještě před setměním trochu porozhlédnout po okolí." Připnul si meč a vyšel ven.

Před stanem však stáli dva nerudní Thalesiané. "Kam jdeš?" obořil se na něj jeden z nich.

Sparhawk se na něj nepřátelsky díval a stál, jako by na něco čekal.

"Pane," dodal neochotně strážce.

"Chci zkontrolovat naše koně," oznámil Sparhawk. "To už zařídili naši štolbové, pane rytíři."

"O to se snad nebudeme hádat, že ne, sousede?"

"Ehm - ne, asi ne, pane rytíři."

"To je dobře. Kde jsou koně?"

"Dovedu vás tam, pane rytíři."

"Není zapotřebí. Stačí, když mi je jen ukážeš."

"Stejně musím jít s vámi, pane rytíři. Králův rozkaz."

"Chápu. Pojd' mě tedy."

Jakmile učinili pár kroků, zaduněl zvučný hlas. "Hola, pane rytíři!" Rozhlédl se.

"Koukám, že dostali i vás a vaše přátele." Byl to Kring, domi peloských kočovníků.

"Zdravím tě, příteli," přivítal Sparhawk holohlavého náčelníka. "Potkali jste ty Zemochy?"

Kring se rozchechtal. "Mám uší celý pytel," prozradil. "Pokusili se nám postavit na odpor. Hloupí lidé, tihle Zemoši. Ale pak se objevil král Soros s těmi verbíři a my museli jet s nimi - jinak bychom nedostali odměnu." Poškrábal se na vyholené hlavě. "Ale to nic. Stejně jsme neměli doma nic naléhavého na práci, když už klisny vrhly hříbata. Pověz mi, máte stále s sebou toho mladého zloděje?"

"Když jsem se naposledy díval, ještě tu byl. Mohl samozřejmě něco ukrást a pak prásknout do bot. Do bot práská velice hbitě, pokud je to zapotřebí."

"Rád věřím, pane rytíři. To opravdu rád věřím. A co můj přítel Tynian? Viděl jsem vás, když jste přijeli, a právě jsem se chtěl s vámi jít přivítat."

"Daří se mu dobře."

"To jsem rád." Domi zvažněl. "Snad bys mi mohl říci něco o vojenském chování, pane rytíři. V životě jsem nebyl v pravidelné armádě. Jaká jsou pravidla pro získávání válečné kořisti?"

"Myslím, že jestli si najdeš nějakou kořist, nikomu to vadit nebude," ujistil jej Sparhawk. "Alespoň pokud své loupení omezíš na padlé nepřátele. Okrádat těla svých spolubojovníků se považuje za nevhodné."

"Hloupé pravidlo," povzdychl si domi. "K čemu je mrtvému majetek? A co znásilňování?"

"To ne. Jedeme do Arcia a to je spřátelená země. Navíc jsou Arciané na své ženy dost citliví. Ale pokud tě tyto potřeby sužují, Wargun shromáždil jistě množství markytánek."

"Markytánky se vždycky přitom tváří tak znuděně. Dejte mi radši pokaždé pěknou mladou pannu. Tak se mi zdá, že tohle tažení je čím dál méně zajímavé. A co takhle občas něco podpálit? Miluju pořádný oheň."

"To ti rozhodně neradím. Jak jsem již řekl, jedeme do Arcia a tam města a domy náleží lidem, kteří v nich bydlí. Jsem si jist, že by měli námitky."

"Civilizované válčení není moc zábavné, co, pane rytíři?"

"Co ti mám na to říct, domi?" rozhodil Sparhawk bezmocně rukama.

"Jestli se neurazíš, já bych řekl, že je to tím brněním. Vy rytíři jste tak zavření v tom železe, že ztrácíte z dohledu ty nejpodstatnější věci - kořist, ženy, koně. To je chyba, pane rytíři."

"Je to chyba, domi," připustil Sparhawk. "Pochop, máme v tom už několik set let starou tradici."

"Na tradicích není nic špatného dokud člověka neodvádějí od toho podstatného."

"Budu to mít na paměti, domi. Náš stan je tady. Tynian tě rád uvidí." Sparhawk opustil kočovníka a následoval thaleského strážce k místu, kde se pásli koně. Naoko prohlédl Faranovi kopyta a přitom se nenápadně rozhlížel po táboře. Jak si všiml již dříve, po obvodu ležení jezdilo několik tuctů mužů na koních. "Proč je tu tolik hlídek?" zeptal se svého průvodce.

"Peloským odvedencům se do boje moc nechce, pane rytíři," odušil zbrojnoš. "V noci často utíkají a nás nebaví je honit neustále po okolí."

"Chápu," přikývl Sparhawk. "Můžeme se vrátit."

"Ano, pane."

Wargunovy hlídky jejich úmysl značně komplikovaly, o dvou strážcích před stanem ani nemluvě. Ghwerig s Bhelliomem utíkal stále dál a dál a Sparhawk s tím nemohl vůbec nic udělat. Bylo mu jasné, že kdyby použil svého důvtipu a síly, sám by se z tábora dostal, ale co zmůže bez svých přátel? Bez Píšťalky nemá jen mizivou šanci, že dokáže prchajícího trolla vystopovat, a kdyby ji chtěl vzít s sebou bez ochrany ostatních, vystavoval by ji neúměrnému nebezpečí. Budou muset vymyslet něco jiného.

Thaleský voják jej vedl kolem stanu s nějakými peloskými rekruty a Sparhawk v něm zahlédl známou tvář. "Occudo?" užasl. "Jsi to ty?"

Muž s vystouplou dolní čelistí a krunýřem z hovězí usně se zvedl, ale jeho zachmuřená tvář nevypadala nijak radostně. "Obávám se, že ano, můj pane."

"Co se stalo? Co tě přimělo opustit hraběte?"

Occuda bleskl pohledem po mužích, s nimiž sdílel stan. "Mohli bychom hovořit v soukromí, pane rytíři?"

"Jistě, Occudo."

"Pojďte tudy, pane."

"Zůstanu v dohledu," ujistil Sparhawk svého strážce. Potom odkráčel s Occudou k remízku mladých stromků, který byl tak hustý, že se do něj žádný stan nevešel.

"Hrabě ochořel, můj pane," řekl Occuda vážně.

"A tys ho s tou šílenou nechal samotného? Tos mne zklamal, Occudo."

"Okolnosti se poněkud změnily, pane."

"Tak?"

"Lady Bellina je mrtvá."

"Co se jí stalo?"

"Zabil jsem ji," pronesl hluše bývalý sluha. "Nemohl jsem již snášet její nekonečný křik. Zpočátku ji trochu zklidnily bylinky, které mi poradila Sefrenie,

ale za nějaký čas si na ně lady zřejmě zvykla a ony ztratily svůj účinek. Snažil jsem se zvýšit dávky, ale bezvýsledně. Jednoho večera, když jsem jí štěrbínou podával večeri, jsem ji spatřil. Běsnila a z úst jí stříkala pěna jako vzteklému psu. Očividně strašlivě trpěla. V té chvíli jsem se rozhodl, že jí dopřeji klid."

"Věděli jsme, že to tak může skončit," přikývl smutně Sparhawk.

"Snad ano. Nemohl jsem se však přimět ji prostě zabít. Bylinky ji utišit nemohly, blín ale ano. Přestala křičet krátce poté, co jsem jí jej podal." V Occudových očích se zaleskly slzy. "Vzal jsem perlík a prorazil otvor do zdi věže. Pak jsem učinil se sekerou to, co jste mi řekl. V životě jsem nic tak těžkého nedělal. Tělo jsem zabalil do plachtoviny a vynesl jej před hrad. Tam jsem je spálil. Poté, co jsem toto učinil, nemohl jsem se již podívat hraběti do očí. Zanechal jsem mu dopis, v němž jsem přiznal svou vinu, a odešel do dřevorubecké vesnice nedaleko hradu, kde jsem najal několik mužů, aby o hraběte pečovali. Přestože jsem je ujišťoval, že jim v hradě už žádné nebezpečí nehrozí, musel jsem jim zaplatit dvojnásobek, abych je přesvědčil. Potom jsem odtamtud odešel a vstoupil do této armády. Doufám, že boj začne již brzy. Můj život skončil. Teď nechci víc než brzy umřít."

"Vykonat jsi to, co jsi vykonat musel, Occudo."

"Snad ano, ale to ze mne vinu nesmyje."

Sparhawk učinil v duchu jakési rozhodnutí. "Pojď se mnou," řekl nahlas.

"Kam jdeme, pane?"

"K patriarchovi emsatskému."

"Nemohu předstoupit před tak vysokého kněze s krví lady Belliny na rukou."

"Patriarcha Bergsten je Thalesian. Pochybuji, že by byl příliš choulostivý. Potřebujeme navštívit patriarchu emsatského," oznámil svému strážci. "Doved' nás k jeho stanu."

"Ano, pane."

Zbrojnoš je vedl táborem k prostornému stanu patriarchy Bergstena. Světlo svíčky dopadalo na hrubou tvář kněze a Bergsten v něm vyhlížel jako typický Thalesian ještě víc než dřív. Pod obočím se mu klenuly mohutné nadočnicové oblouky a i lícní kosti a čelist vystupovaly z tváře. Měl na sobě stále svou drátěnou košili, ale přilbu s ogřími rohy již sňal a sekeru odložil do kouta stanu.

"Vaše Milosti," pozdravil jej s úklonou Sparhawk, "můj přítel má problém duchovní povahy. Napadlo mne, zda byste mu nemohl pomoci?"

"To je mé poslání, sire Sparhawku," odušil patriarcha.

"Děkuji vám, Vaše Milosti. Tady Occuda byl svého času mnichem. Poté vstoupil do služeb jednoho hraběte v severní Pelosii. Sestra hraběte se stala členkou zlého kultu a začala provozovat nekalé rituály, zahrnující lidské oběti, které jí propůjčovaly nadpřirozené síly."

Bergstenovy oči se rozšířily.

"V každém případě," pokračoval Sparhawk, "ve chvíli, kdy byla tato žena připravena o svou moc, zešílela a její bratr byl nucen ji uvěznit. Occuda se o ni staral až do chvíle, kdy již nedokázal déle snášet její utrpení. Potom ji ze soucitu otrávil."

"To je hrůzný příběh, Sparhawku," pronesl svým hlubokým hlasem Bergsten.

"Je to hned celá řada hrůzostrašných událostí," souhlasil Sparhawk. "Occudu teď trápí pocit viny a domnívá se, že ztratil duši. Můžete mu dát rozhřešení, aby byl schopen dál žít?"

Mohutný duchovní pohlédl zkoumavě do Occudovy zmučené tváře a jeho pronikavé oči na okamžik změkly soucitem a porozuměním. Několik okamžiků zřejmě náležitost zvažoval a pak jeho rysy ztvrdly. "Ne, sire Sparhawku, to nemohu," oznámil rozhodně.

Sparhawk se užuž chystal protestovat, ale patriarcha jej umlčel zvednutím své tlapy a podíval se velkému Pelosianovi do očí. "Occudo," řekl přísně, "ty jsi býval kdysi mnichem?"

"Ano, Vaše Milosti."

"Dobrá. To bude tedy tvé pokání. Oblékneš si opět mnišské roucho, bratře Occudo, a vstoupíš do mých služeb. Až se rozhodnu, že jsi ji dostatečně zaplatil za své hříchy, dám ti rozhřešení."

"Va-Vaše Milosti," rozvzlykal se Occuda, padaje na kolena, "jak vám mám poděkovat?"

Bergsten se zlověstně usmál. "Možná časem změníš názor, bratře Occudo. Zjistíš, že jsem velmi tvrdý pán. Odpykáš si mnohonásobně své hříchy, než bude tvá duše opět očištěna. A teď si běž sebrat své věci. Přestěhuješ se sem ke mně."

"Ano, Vaše Milosti." Occuda vstal a opustil stan.

"Nezlobte se na mne, Vaše Milosti," řekl Sparhawk, "ale jste velice nevyzpytatelný muž."

"Ne tak docela, Sparhawku." Obří prelát se usmál. "Jen mám značné zkušenosti s lidskou duší a vím, že je velmi složitá. Tvůj přítel cítí, že musí trpět, aby smyl svůj hřích, a kdybych mu dal prostě rozhřešení, trápily by jej stále pochybnosti, zda byl očištěn důkladně. Má dojem, že musí trpět, poskytnu mu tedy utrpení - samozřejmě s mírou. Koneckonců nejsem netvor."

"Spáchal opravdu hřích?"

"Ovšemže ne. Jednal z milosrdenství. Bude z něj velice dobrý mnich, a až dojdou k závěru, že už vytrpěl dost, pošlu jej do nějakého pěkného tichého kláštera a uděláme z něj opata. Bude mít příliš mnoho práce, než aby mohl hloubat o svých hříších, a Církev získá dobrého, věrného opata. A to ani nemluvím o těch několika letech, kdy mi bude zadarmo sloužit."

"Nejste zrovna dobrák, Vaše Milosti."

"Také jsem nikdy netvrdil, že jsem, synu. A to je vše, sire Sparhawk. Jdi s pokojem." Patriarcha lišácky zamrkal.

"Děkuji vám, Vaše Milosti," pokývl pandion, aniž se usmál. Jak tak kráčel se svým strážce přes tábor, měl hřejivý pocit, že se mu něco podařilo. Možná že nedokáže řešit vždy své vlastní problémy, ale přinejmenším s tím pomáhá jiným.

"Kring povídal, že je tábor hlídán," přivítal jej Tynian, když Sparhawk vstoupil do svého stanu. "Bude dost těžké odsud zmizet, co?"

"To ano," pokývl pandion.

"Ach ano," vzpomněl si Tynian, "Píšťalka se nějak zajímala o vzdálenosti. Kurik hledal tvou mapu, ale nějak ji nemohl najít."

"Je v mé sedlové brašně."

"Mohlo mě to napadnout," ulevil si Kurik.

"Cos to chtěla vědět?" otázal se Sparhawk děvčátka, rozepínaje zmíněné zavazadlo.

"Jak daleko je to z toho Agnaku do Acie?"

Sparhawk rozložil mapu na stůl, jenž stál uprostřed stanu. "To je moc pěkný obrázek, jenomže odpověď na mou otázku v něm jaksi nevidím," konstatovala dívka.

Sparhawk vzdálenost přeměřil. "Asi tak tři sta leguí."

"Pořád to ještě není odpověď, Sparhawk. Já potřebuju vědět, jak dlouho tam trvá cesta."

Chvilí počítal. "Asi dvacet dní."

Zamračila se. "Snad bych ten čas mohla trochu zkrátit."

"O čem je vlastně řeč?" zajímal se Sparhawk.

"Acie je na pobřeží, že?"

"Ano."

"Budeme potřebovat nějakou loď, abychom se dostali do Thalesie. Ghwerig nese Bhelliom do své jeskyně v thaleských horách."

"Je nás dost na to, abychom přemohli strážce," nadhodil Kalten, "a vypořádat se s rozespálou hlídkou není příliš těžké. Zatím Ghwerig stále ještě nemá takový náskok, abychom jej nemohli dohnat."

"Máme v Acii nějakou práci," zavrtěla hlavou Píšťalka. "Tedy přinejmenším já - a je třeba ji vykonat dřív, než se pustíme za Bhelliomem. Víme, kam Ghwerig míří, nebude tedy nijak obtížné jej najít. Ulathe, běž říct Wargunovi, že ho doprovodíme do Acie. Vymysli si nějaký rozumný důvod."

"Ano, paní," řekl beze stopy úsměvu.

"Chci, abyste mi tak přestali říkat," zaprotetovala. "A mimochodem, až půjdeš za Wargunem, řekni tam sloužícím, ať nám donesou něco k večeři."

"Co by sis přála?"

"Nebylo by špatné kůzlečí, ale sním cokoli kromě vepřového."

Dorazili do Agnaku následujícího dne k večeru a znovu postavili svůj rozlehlý tábor. Obyvatelé města ihned zavřeli městské brány. Král Wargun trval na tom, že jej Sparhawk a ostatní rytíři Církve doprovodí pod bílou vlajkou k severní bráně. "Jsem Wargun Thaleský," zaburácel směrem k městským hradbám. "Mám s sebou krále Sorose Peloského a také tyto rytíře Církve. Arcijské království bylo napadeno Rendořany, a tak volám každého muže, jenž věří v Boha a unese zbraň, aby se k nám připojil a pomohl nám zadusit ty eshanditské kacíře. Obyvatelé města, nechci vám dělat nepříjemnosti, ale pokud neotevřete brány do slunce západu, srovnám vaše hradby se zemí a vyženu vás do lesů, neboť vaše domy vyhoří do základů."

"Myslíš, že ho slyší?" zeptal se pochybovačně Kalten.

"Toho slyší až v Chyrellu," opáčil Tynian. "Ulathe, tvůj král má nanejvýš pronikavý hlas."

Ulathe pokrčil rameny. "Z jedné hory na druhou je v Thalesii daleko. Pokud chceš, aby tě ostatní slyšeli, musíš mluvit velice hlasitě."

Král Wargun se na ně lišácky zazubil. "Chcete se někdo vsadit, že tu bránu neotevřou?"

"Jsme rytíři Církve, Vaše Veličenstvo," odvětil Bevier uctivě. "Učinili jsme slib chudoby, nemůžeme tedy sázet peníze na pozemské skutky."

Wargun se rozeřval smíchy.

Městská brána se zdráhavě otevřela.

"Cítil jsem v kostech, že to pochopí," pochválil si Wargun a vedl je do města. "Kde najdu vašeho starostu?" houkl na jednoho z chvějících se strážných u brány.

"Já - já se domnívám, že se nachází na radnici, Vaše Veličenstvo," zablekotal muž. "Pravděpodobně se schovává ve sklepech."

"Buď tak hodný a dojdi nám pro něj."

"Už běžím, Vaše Veličenstvo." Voják odhodil kopí a rozběhl se do ulic.

"Mám rád Lamorky," prohodil král. Byl toho dne ve sdílné náladě. "Vždycky tak ochotně poslouchají."

Starosta byl zavalitý muž, poněkud pobledlý a zpocený, jak jej voják spěšně vlekl až před Warguna.

"Požaduji přiměřené ubytování pro krále Sorose, sebe a náš doprovod, Vaše Excellence," sdělil mu král. "Obyvatele města naše přítomnost nebude zajisté obtěžovat, neboť stráví noc balením svých svršků, aby s námi nemuseli jet do pole nevybaveni."

"Jak poroučí Vaše Veličenstvo," odpověděl třesoucím se hlasem starosta.

"Víte, co si myslím o Lamorcích?" obrátil se k nim Wargun. "Soros tu bude mít lehkou práci. Celé království vysmejčí ani ne za týden - pokud ovšem nebude dělat příliš mnoho zastávek na modlení. Co kdybychom si zašli někam na pár korbelů, než pro nás Jeho Excellence vyprázdní nějaký ten tucet domů?"

Následujícího rána, poté co si král Wargun promluvil s králem Sorosem a patriarchou Bergstenem, odejel na západ s oddílem thaleské jízdy a Sparhawkem po boku. Bylo krásné ráno, sluneční jiskřily na jezeře a od západu vál lehký větřík.

"Předpokládám, že mi pořád ještě nechceš říct, co tady v Pelosii děláte?" zeptal se Wargun Sparhawka. Thaleský monarcha se toho rána zdál být poměrně střízlivý, a Sparhawk se tedy rozhodl toho využít a zariskovat.

"Zajisté víte o nemoci královny Ehlany," nadhodil.

"O té ví celý svět. Proto se taky snaží ten parchant její bratranec uchopit moc."

"To není všechno, Vaše Veličenstvo. Konečně jsme zjistili příčinu oné choroby. Primas Annias potřeboval získat přístup ke královnině pokladnici, tak ji otrávil."

"Cože ji?"

Sparhawk přikývl. "Slyšel jste dobře. Annias se nezatežuje nějakými morálními předsudky a udělá cokoli, aby se stal arciprelátem."

"Ten muž je zatraceně prohnaný mizera," zavrčel Wargun.

"V každém případě jsme zjistili, že Ehlanu lze vyléčit. Léčba ale vyžaduje magii a k té zase potřebujeme určitý talisman. Dozvěděli jsme se, že ten talisman se nachází ve Vennském jezeře."

"Co je to za talisman?" zeptal se Wargun a oči se mu podezřívavě zúžily.

"Je to jakási ozdoba," odušil Sparhawk vyhýbavě.

"A to vážně tolik věříš těm nesmyslům o magii?"

"Párkrát jsem viděl, jak to funguje, Vaše Veličenstvo. Ale abych vám řekl, proč jsme se tak bránili, když jste naléhal, abychom se připojili k vašemu vojsku. Nechtěli jsme být neuctiví, ale Ehlanu je při životě udržována kouzlem a to kouzlo již nepotrvá dlouho. A pokud Ehlanu zemře, obsadí trůn Lycheas."

"Učiním, co budu moci, aby neobsadil. Nechci, aby na kterémkoli trůně v Eosii seděl muž, který ani neví, kdo byl jeho vlastní otec."

"Ani mně se ta možnost nelíbí, ale domnívám se, že Lycheas ví, kdo je jeho otcem."

"Vážně? A kdo je to? Ty to víš?"

"Primas Annias."

Wargun vytřeštil oči. "Jsi si tím jist?"

Sparhawk přisvědčil. "Mám to od zdroje z nejpovolanějších. Prozradil mi to duch krále Aldrese. Jeho sestra je kapánek prostopášná."

Wargun udělal posunek, jímž pověřiví vesničané zahánějí zlé síly, poněkud nečekaný u vzdělaného vladaře. "Duch, říkáš? Svědectví ducha před žádným soudem neobstojí, Sparhawku."

"Neměl jsem v úmyslu jej předložit soudu, Vaše Veličenstvo," odpověděl zasmušile Sparhawk, pokládaje dlaň na jílec meče. "Jakmile budu mít čas, stanou viníci záhy před vyšší spravedlností, než je pozemská."

"Správně," schválil jeho postoj Wargun. "Nenapadlo by mne však, že by církevní hodnostář mohl podlehnout Arissiným svodům."

"Arissa dokáže přesvědčit mnohé. Ostatně, i toto vaše tažení je jen reakcí na jeden z Anniových úkladů. Mám silné podezření, že rendorská vojska, která vpadla do Arcia, vede muž jménem Martel. Ten pracuje pro Annia; celou dobu se pokouší vyvolat nepokoje, do nichž by zatáhl rytíře Církve, aby je v době arciprelátských voleb vystrnadil z Chyrellu. Naši představení by patrně Anniovi zabránili v dosažení arciprelátského stolce, potřebuje je tedy odklidit z cesty."

"Ten muž je skutečná zmije."

"To je poměrně výstižné označení."

"Dodals mi dnes hodně látky k přemýšlení, Sparhawku. Ještě si to přeberu a později si o tom promluvíme." Sparhawkovy oči se rozjasnily.

"Nedělej si však přílišné naděje. Stále si myslím, že se mi budeš v Arciu hodit. Navíc už všechny rytířské řády vyrazily na jih. Jsi Vanionova pravá ruka a řekl bych, že by tě postrádal, kdybys tu zůstal."

Čas a vzdálenost se cestou na západ nesnesitelně vlekly. Překročili opět hranice do Pelosie a za jasného slunečního svitu se ubírali přes nekonečné pláně.

Jednoho večera, když byly hranice Deiry stále ještě v nedohlednu, dostal Kalten špatnou náladu. "Neříkala jsi náhodou, že tuhle cestu trochu urychlíš?" vyjel podrážděně na Píšťalku.

"Taky jsem ji urychlila," řeklo děvčátko.

"Vážně?" protáhl rytíř sarkasticky. "Už jsme na cestě dobrý týden a pořád nejsme ani v Deire."

"Ve skutečnosti jedeme pouhé dva dny. Zařídila jsem, aby se vám to *zdálo* delší. Jinak by Wargun mohl pojmout podezření."

Nevěřící se na ni podíval.

"Já se tě chci, Píšťalko, zeptat na něco jiného," ozval se Tynian. "Když jsme byli u jezera, hrozně jsi spěchala, abychom Ghweriga chytili, a sebrali mu Bhelliom. Teď jsi najednou změnila názor a říkáš, že musíme do Acie. Co se stalo?"

"Dostala jsem vzkaz od své rodiny," vysvětlila Píšťalka. "Než budu moci dál hledat Bhelliom, musím splnit ještě nějaký úkol v Acii." Zašklebila se. "Mohlo mě to napadnout samotnou."

"Vraťme se k původnímu tématu," ozval se netrpělivě Kalten. "Jak se ti podařilo ten čas stlačit nebo natáhnout?"

"Jsou určité způsoby," odpověděla vyhýbavě.

"Já bych se jí nevyptávala, Kaltene," radila mu Sefrenie. "Stejně bys tomu nerozuměl, tak nač se tím trápit? Navíc, pokud v tom ptaní budeš pokračovat, mohl bys ji přimět k odpovědi, a ta by tě patrně značně rozrušila."

KAPITOLA

DVAADVACÁTÁ

ZDÁLO SE JIM, že to trvalo ještě celé dva týdny, než dorazili k úpatí pahorků nad Acíí, nepřiliš pohledným hlavním městem Deiry, které trůnilo za pásem kopců, na obnaženém skalnatém srázu nad původním přístavem a úzkým, dlouhým Acijským zálivem. Píšťalka jim však toho večera prozradila, že od chvíle, kdy opustili město Agnak v Lamorku, neuplynulo víc než pět dní. Většina družiny se s tím spokojila, jenom sir Bevier, jehož uvažování bylo vyhraněně osvícené a elénské, se děvčátka neustále vyptával, jak k tomu údajnému zázraku došlo. Vysvětlování, jehož se mu dostalo, bylo sice trpělivé, ale příšerně nejasné. Bevier se nakonec omluvil a odešel před stan, aby se nějakou chvíli díval na hvězdy a pokusil se poopravit si názory na věci, které celý život považoval za neměnné a věčné.

"Rozuměls vůbec něčemu z toho, co ti řekla?" zajímal se Tynian, když se Arcian, bledý a zpocený, vrátil dovnitř.

"Jen trochu," odpověděl Bevier a sedl si. "V hrubých obrysech." Zděšenýma očima zavadil o Píšťalku. "Myslím, že patriarcha Ortzel měl pravdu. Těmhle Styrikům bychom se měli vyhýbat. Nic jim není svaté."

Píšťalka přešla přes stan a pohladila jej chlácholivě po tváři. "Drahý Beviere," pronesla líbezně, "jsi tak zbožný a tak svědomitý. Ale my se potřebujeme dostat rychle do Thalesie - co nejdřív, jen co splním svůj úkol v Acii. Nemáme prostě čas se plahočit přes půl kontinentu normálním tempem. Proto jsem to zařídila takhle."

"Já ty důvody chápu," namítl, "jenže -"

"Nechci ti působit bolest a ani to nedovolím nikomu jinému, ale nesmíš být tak konzervativní. Víš, takhle mi dá strašně práce ti něco vysvětlit. Pomohlo ti mé objasnění aspoň trochu?"

"Moc ne."

Zvedla se na špičky a políbila jej. "A teď," zasmála se zvonivě, "už je zas všechno v pořádku, nebo ne?"

Bevier rezignoval. "Dělej si, co uznáš za vhodné, Píšťalko," odpověděl s jemným, ostýchavým úsměvem. "Nemohu vzdorovat tvým argumentům i polibkům zároveň."

"Je to tak *slušný* chlapec," oznámilo děvčátko potěšeně ostatním.

"My z něj máme tentýž pocit," přitakal blahosklonně Ulath, "a taky s ním máme určité záměry."

"Ty ale," změřila si jej Píšťalka kritickým pohledem, "rozhodně nejsi *slušný* chlapec."

"Já vím," přiznal nevzrušeně genidský rytíř, "a nemáš ani ponětí, jak jsem tím zklamal svou matku - a postupně i mnoho dalších dam."

Ošklivě se na něj podívala a důstojně odkráčela pryč, cosi si mumlajíc ve styřičtině. Sparhawk některá slova pochytil a zauvažoval, jestli děvčátko vůbec zná jejich pravý význam.

Jak se stalo již zvykem, následujícího rána požádal Wargun Sparhawka, aby jel opět po jeho boku, a tak zdolávali dlouhý skalnatý svah, klesající z pásma kopců k pobřeží společně. "Měl bych jezdit na výpravy častěji, člověk se tím zoceluje," svěřil se král Sparhawkovi. "Po těch téměř třech týdnech, co jedeme z Agnaku, už bych měl únavou málem padat ze sedla, ale přitom se cítím, jako bychom byli na cestě teprve pár dní."

"Snad je to těmi horami," navrhl Sparhawk. "Horský vzduch má povzbuzující účinky."

"Snad ano," souhlasil Wargun.

"Přemýšlel jste o naší včerejší rozpravě, Vaše Veličenstvo?" nadhodil pandion obezřetně.

"Měl jsem spoustu práce, Sparhawku. Oceňuji tvou starost o královnu Ehlanu, ale z politického hlediska je nyní prvořadé rozdrtit rendorskou invazi. Pak se budou moci představení rytířských řádů vrátit do Chyrellu a zabránit Anniovu zvolení. Pokud se Anniovi nepodaří stát se arciprelátem, panchart Lycheas nebude mít šanci obsadit královský trůn. Jsem si vědom, že je to těžké rozhodování, ale v politice není nic lehkého."

Když se o něco později Wargun radil s velitelem svého oddílu, podělil se Sparhawk se svými přáteli o nejpodstatnější informace, které z rozhovoru s králem vplynuly.

"Ani střizlivý není o nic rozumnější, co?" zatvářil se kysele Kalten.

"Ze svého úhlu pohledu má pravdu," nesouhlasil Tynian. "Politická situace bezpodmínečně vyžaduje dělat vše, co je v našich silách, aby se mohli představení řádů vrátit zpět do Chyrellu dřív, než Cluvonus zemře. Pochybují, že Wargunovi Ehlanu nějak leží na srdci, ať tak, či onak. Existuje ale ještě jedna možnost. Nacházíme se právě v Deiře a tady je králem Obler, starý a velmi moudrý muž. Když mu vysvětlíme situaci, možná by jeho slovo mohlo platit víc než Wargunovo."

"Nelíbí se mi spoléhat na něco tak nepravděpodobného, když je v sázce Ehlanin život," potřásl hlavou Sparhawk a obrátil koně, aby se opět připojil k Wargunovi.

Navzdory Píšťalčinu ujišťování, jak málo času si putování ve skutečnosti vyžádalo, byl Sparhawk stále netrpělivější a jejich - byť i jen zdánlivě - pomalé tempo jej trápilo. Jeho rozum sice dokázal akceptovat to, co mu Píšťalka řekla,

emoce se tomu však vzpíraly. Dvacet dní, které zaznamenají vaše smysly, je dvacet dní a Sparhawkovy nervy byly v tuto chvíli napjaté k prasknutí. Začal propadat černým myšlenkám. Zdálo se mu, že smůla, která je celou dobu pronásleduje, je tak velká, že snad musí být výrazem boží vůle. Výsledek nadcházejícího střetnutí s Ghwerigem se mu v tomto světle zdál čím dál méně jistý.

Kolem poledního dorazili do Acie, hlavního města deirského království. Deirská armáda již tábořila kolem města a ležení kypělo ruchem, jak se všichni horečně připravovali k pochodu na jih.

Wargun byl už zase opilý, ale přesto se tvářil spokojeně, když se rozhlížel kolem. "Výborně," pochvaloval si, "jsou už téměř přichystáni. Pojď, Sparhawk a přiveď své přátele. Pojedeme si promluvit s Oblerem."

Cestou v úzkých, kočičími hlavami dlážděných uličkách Acie pobídl Talen koně a dojel Sparhawk "Trochu se zdržím," upozornil jej tiše. "Chci se tu trochu porozhlédnout. V otevřené krajině je příliš těžké nepozorovaně ujet, ale tohle je město a v něm se dá vždycky nějak schovat. Král Wargun mne postrádat nebude, vždyť sotva ví, že jedu s vámi. Jestli najdu dobrý úkryt pro všechny, možná bychom mohli vyklouznout a počkat tu, než armáda odjede. A pak vzhůru do Thalesie!"

"Ale buď opatrný."

"Přirozeně."

O pár ulic dále Sefrenie ostře přitáhla otěže svého bělouše a zastavila u jednoho z domů. Spolu s Píšťalkou rychle sesedly a vstoupily do vedlejší úzké uličky, kde na ně čekal starý Styrik s dlouhým bílým plnovousem a v ruce zářící jako padlý snůh. Odehrálo se mezi nimi cosi jako přivítací rituál, ale detaily Sparhawk sledovat nestihl. Obě ženy si s mužem vyměnily několik vět, poté se navzájem všichni uklonili a Sefrenie s Píšťalkou se vrátily uličkou zpět.

"Co to bylo?" ptal se podezíravě Wargun, když se k nim dvojice zase připojila.

"To byl náš starý přítel, Vaše Veličenstvo," odvětila Sefrenie, "a zároveň nejváženější a nejmoudřejší muž celého západního Styrika."

"Myslíš král?"

"Toto slovo nemá ve styričtině žádný význam, Vaše Veličenstvo," potřásla hlavou drobná Styrička.

"Kdo vám ale vládne, když nemáte krále?"

"Jsou i jiné způsoby, Vaše Veličenstvo, a navíc Styrici již vyrostli z potřeby mít nad sebou nějakou vládu."

"To je absurdní."

"Mnoho věcí se zdá být absurdních - na první pohled. Možná i vy Eléni na to časem přijdete."

"Ta žena dokáže člověka občas pěkně rozčilit, Sparhawk," zavrčel Wargun a pobídl koně, aby se dostal na čelo kolony.

"Sparhawku," zašvitořila Píšťalka.

"Ano?"

"Úkol v Acii je splněn. Můžeme odjet do Thalesie."

"Jak to chceš zařídit?"

"To ti povím později. Jen si jed' povídat s Wargunem. Je mu bez tebe smutno."

Královský palác nebyl příliš impozantní. Vyhlížel spíš jako budova pro úřednictvo, než jako velkolepá stavba, budovaná pro reprezentační účely.

"Nechápu, jak může Obler žít v takové chatrči," utrousil pohrdavě Wargun a zakymácel se v sedle. "Hej ty tam," zahulákal na jednoho ze strážců, stojících u hlavního vchodu, "běž říct Oblerovi, že přijel král Wargun Thaleský. Potřebujeme se s ním o leccems poradit."

"Hned to bude, Vaše Veličenstvo." Strážný zasalutoval s odešedl dovnitř.

Wargun seskočil s koně a odvázel od sedla měch s vínem, otevřel jej a dlouze z něj upil. "Doufám, že tu má Obler nějaké chlazené pivo," prohlásil poté. "Tohle víno už mi začíná připadat moc kyselé."

Strážný se vrátil. "Král Obler vás přijme, Vaše Veličenstvo," hlásil. "Račte mne následovat."

"Já znám cestu," opáčil Wargun. "Už jsem u něj byl. Radši sežeň někoho, aby nám pohlídal koně." Zamrkal svýma krví podlitýma očima na Sparhawka a jeho družinu. "Pojďte," nařídil, aniž si všiml, že Talen chybí.

Produňeli strohými chodbami Oblerova paláce a našli starého deirského krále, jak sedí za velkým stolem, pokrytým mapami a papíry.

"Omlouvám se, že jdu tak pozdě, Oblere," řekl Wargun, přičemž si rozepnul purpurový plášť a odhodil jej na zem. "Učinil jsem zájžd'ku do Pelosie, abych tam vyzvedl Sorose a to, co on vydává za armádu." Rozvalil se do židle. "Byl jsem trochu z doslechu. Děje se něco nového?"

"Rendořané oblehli Larium," odvětil bělovlasý deirský král. "Alcioni, genidští a cyrinici drží město, zatímco pandioni jsou venku v kraji a pobíjejí nájezdnické tlupy Rendorských."

"To jsem víceméně očekával," zachrochtal Wargun. "Můžeš mi nechat přinést nějaké pivo, Oblere? Už několik dní mne sužuje žaludek. Sparhawka si pamatuješ, že ano?"

"Ovšem. To je ten muž, který dole v Arciu zachránil hraběte Raduna."

"A tento je Kalten. Ten mohutný je Ulath. Ten s tmavou pletí je Bevier a Tyniana jistě znáš. Ta Styrička se nazývá Sefrenie - ale nejsem si jist, jak se jmenuje doopravdy. Možná bychom její jméno nedokázali ani vyslovit. Vyučuje pandiony magii a to rozkošné dítě patří k ní. Ti další dva pracují pro Sparhawka. Ale toho posledního nikde nevidím." Rozhlížel se kolem a zrak mu potemněl. "Co se stalo s tím chlapcem, kterého jsi měl s sebou?" otázal se Sparhawka.

"Pravděpodobně se vydal na průzkum města," odtušil pandion nedbale. "Politické rozpravy ho nudí."

"Mně někdy taky," pokývl uklidněn Wargun a obrátil se zpět ke králi Oblerovi. "V Elenii už mobilizovali?"

"Moji zvědové nic takového nehlásili."

Wargun vychrlil proud kleteb. "Mám dojem, že se cestou na jih zastavím v Cimmuře a toho mladého pancharta Lychea vlastnoručně pověším."

"Já vám půjčím provaz, Vaše Veličenstvo," nabídl se Kalten.

Wargun se rozřehtal. "Co se děje v Chyrellu, Oblere?"

"Cluvonus je v deliriu," odvětil deirský král. "Obávám se, že už moc dlouho nevydrží. Většina prelátů se již připravuje k volbám jeho následovníka."

"Jímž se stane s největší pravděpodobností primas cimmurský," zavrčel kysele Wargun a vzal si korbel piva, který mu sluha přinesl. "To je v pořádku, chlapče," řekl mu. "Nech ti rovnou celý soudek." Pivo zaúčinkovalo bleskově a Wargunův jazyk začínal trochu těžknout "Takhle bych si to představoval já, Oblere. Dorazíme co nejrychleji do Laria a zatlačíme Rendořany do moře, aby se rytířské řády mohly vrátit do Chyrellu a zabránit Anniovi stát se arciprelátem. A pokud by k tomu přece jen došlo, vyhlásíme válku."

"Církvi?" užasl Obler.

"Pár arciprelátů už bylo v minulosti taky sesazeno, Oblere. Přijde-li Annias o hlavu, nebude mu arciprelátský klobouk k ničemu. Sparhawk se už nabídl, že to zařídí."

"Chystáš se zahájit občanskou válku na celém kontinentě, Wargune? Po celá staletí se nikdo Církvi otevřeně nepostavil."

"Pak možná dožrál čas, aby k tomu konečně došlo. Ještě něco zajímavého?"

"Před hodnou chvílí sem, dorazili vévoda z Lendy a Vanion, představený řádu pandionů," prozradil Obler. "Chtěli si po cestě trochu odpočinout a omýt se. Poslali jsme pro ně ihned poté, co mne zastihla zpráva o tvém příjezdu. Za chvíli dorazí."

"To je dobře. Leccos domluvíme. Co je dnes za den?"

Král Obler mu to pověděl.

"Musíš mít špatný kalendář, Oblere," potřásl hlavou Wargun poté, co na prstech spočítal dny cesty.

"Co jsi provedl se Sorosem?" změnil Obler téma.

"Málem jsem ho zabil," zavrčel Wargun. "V životě jsem neviděl, že by se někdo tak často modlil, když má před sebou spoustu práce. Poslal jsem jej do Lamorkandu, aby tam posbíral tamější barony. Jede v čele vojska, ale ve skutečnosti mu velí Bergsten. Z toho by mohl ostatně být dobrý arciprelát, kdyby se nám ho někdy podařilo svléknout z brnění." Rozchechtal se. "Dovedeš si představit, jak by se Hierokracie tvářila na arcipreláta, který by na svém stolci seděl v drátěné košili a rohaté přilbě, navíc se sekerou v ruce?"

"Myslím, že by to značnou část Církve probudilo k životu," souhlasil Obler a rty mu lehce zvlínil úsměv.

"Sám Bůh ví, jak to naše matka potřebuje," zahučel Wargun. "Od doby, kdy Cluvonus onemocněl, se chová jako studená stará panna."

"Mohou mne Vaše Veličenstva omluvit?" otázal se uctivě Sparhawk. "Chtěl bych se podívat za Vanionem. Nějakou dobu jsme se neviděli a rád bych mu podal zprávu o pár věcech."

"Zase nějaké ty církevní záležitosti?" rýpl si Wargun.

"Však víte, jak to chodí, Vaše Veličenstvo."

"Ne, to díky Bohu nevím. Jen běž, rytíři Církve. Promluv si se svým otcem představeným, ale ať ti to netrvá dlouho. Potřebujeme ještě probrat spoustu důležitých věcí."

"Ano, Vaše Veličenstvo," Sparhawk se uklonil a tiše opustil místnost.

Když vstoupil do Vanionova pokoje, jeho obyvatel se právě pracně soukal do slavnostní zbroje. S úžasem vytřeštil oči na svého podřízeného. "Co tu děláš, Sparhawk?" podivil se. "Já myslel, že jsi v Lamorkandu?"

"Jen tudy projíždím, Vanione," odtušil Sparhawk. "Pár věcí se změnilo. Řeknu ti teď to nejpodstatnější a až král Wargun půjde do postele, doplním detaily." Zkoumavě si prohlédl svého představeného. "Vypadáš unaveně, příteli."

"To je to stáří," vzdychl Vanion žalostně, "všechny meče, které jsem téměř násilím odebral Sefrenii, jsou den ode dne těžší. Víš, že Olven zemřel?"

"Ano. Jeho duch odevzdal Sefrenii svůj meč."

"Toho jsem se obával. Vezmu si jej."

Sparhawk poklepal ukazovákem na Vanionův prsní plát. "Tohle si vážně nemusíš brát. Obler si na formality nepotrpí a Wargun ani neví, co to slovo znamená."

"Je to nutné v zájmu důstojnosti mého úřadu, příteli můj," usmál se smutně Vanion, "a cti Církve samé. Je to někdy otrava, brát na takové věci pořád ohled, jenže -" pokrčil rameny. "Pomoz mi s tou svěřací kazajkou, Sparhawk. Můžeš mluvit, zatímco budeš zapínat přezky."

"Ano, můj pane představený." Sparhawk pomáhal svému příteli a přitom v kostce shrnul události, které se odehrál v Lamorkandu a Pelosii.

"Proč jste nepronásledovali toho trolla?" podivil se Vanion.

"Pár věcí nám do toho přišlo," vysvětlil Sparhawk a upevňoval přitom černý plášť na ramenní pláty. "Především Wargun. Dokonce jsem jej vyzval na souboj, ale patriarcha Bergsten mi v tom zabránil."

"Tys vyzval na souboj *krále*?" Vanion zůstal jako omráčen.

"V tu chvíli mi to připadalo vhodné, Vanione."

"Ach příteli," vzdychl představený řádu.

"Měli bychom jít," uvědomil si Sparhawk. "Mám k vyprávění ještě spoustu, ale Wargun bude netrpělivý." Prohlédl si úkosem Vanionovo brnění. "Narovnej se," poradil jeho majiteli. "Jsi nachýlený na jednu stranu." Udeřil oběma pěstmi do ramenních plechů. "Tak," pochválil své dílo. "Teď už je to lepší."

"Díky," odtušil suše Vanion, jemuž se z té rány trochu podlomila kolena.

"Čest řádu je mi nade vše, můj pane. Nechci, abys vypadal, že máš na sobě laciný železný plech."

Vanion radši neodpověděl. Když Sparhawk s Vanionem vstoupili do místnosti, kde se konala porada, vévoda z Lendy již v ní byl.

"Tady jsi, Vanione," přivítal je král Wargun. "Konečně můžeme začít. Co se děje v Arciu?"

"Situace se příliš nezměnila, Vaše Veličenstvo. Rendořané stále obléhají Larium, které hájí genidští, alcioni, cyrinici a větší část arcijské armády."

"Hrozí městu reálné nebezpečí?"

"Sotva. Je stavěno pevně jako hora. Však znáte zálibu Arcianů ve stavbě kamenných budov a zdí. Vydrží se bránit třeba dvacet let." Vanion upřel zrak na Sparhawk. "Potkal jsem tam tvého starého přítele. V čele rendorské armády zřejmě stojí Martel."

"To jsem čekal. Myslel jsem, že se nám podařilo jeho pletichy v Rendoru překazit, ale zřejmě nějak přece jen Arashama obešel."

"To ani nemusel," ujistil jej Obler. "Arasham zemřel asi před měsícem - za velmi podezřelých okolností."

"To zní, jako by Martel zase sáhl do své zásoby jedů," usoudil Kalten.

"Kdo je tedy novým duchovním vůdcem v Rendoru?" zeptal se Sparhawk.

"Muž jménem Ulesim," informoval král Obler. "Pochopil jsem to tak, že to je jeden z Arashamových žáků."

Sparhawk se rozesmál. "Arasham ani nevěděl, že Ulesim existuje. Setkal jsem se s ním. Je to idiot. Nevydrží ani půl roku."

"V každém případě," pokračoval Vanion, "jsem vyvedl pandionský řád do otevřené krajiny, aby neutralizoval jednotlivé skupiny Rendorských. Martelovi začnou zanedlouho docházet vojáci. A to je zhruba všechno, Vaše Veličenstvo."

"Dobře řečeno a k věci. Díky, Vanione. Lendo, jak to vypadá v Cimmuře?"

"Všechno při starém, Vaše Veličenstvo - až na to, že Annias odjel do Chyrellu."

"A bude patrně jako sup sedět v nohách arciprelátovy postele," doplnil Wargun.

"Nijak by mne to nepřekvapilo, Vaše Veličenstvo," přitakal Lenda. "Zanechal správu říše v Lycheových rukou. Mám v paláci několik svých lidí a jednomu z nich se podařilo zaslechnout poslední instrukce, které Annias tomu parchantovi dával. Nařídil mu, aby neposílal armádu Elenie do Rendoru. Jakmile Cluvonus zemře, má celé vojsko - a s ním i církevní oddíl v Cimmuře - pochodovat na Chyrellos."

Annias chce Svaté město zaplavit svými muži, aby zastrašil ty členy Hierokracie, kteří mu nejsou nakloněni."

"Takže Elenie přece jen postavila vojsko?"

"Ovšem, Vaše Veličenstvo. Jejich ležení se nachází asi deset leguí na jih od Cimmury."

"Pravděpodobně se s nimi budeme muset utkat, Vaše Veličenstvo," zachmuřil se Kaltén. "Annias propustil většinu původních generálů a nahradil je svými lidmi."

Wargun zaklel.

"Možná to nebude tak zlé, jak to vypadá, Vaše Veličenstvo," chlácholil jej vévoda z Lendy. "Podrobně jsem si prostudoval zákony. V dobách náboženské krize, jsou rytířské řády oprávněny ujmout se velení všech vojsk v západní Eosii. Nemyslete, že by se vpád eshandistických kacířů dal považovat za náboženskou krizi?"

"Přisámboh, máš pravdu, Lendo. To je právo Elenie?"

"Ne, Vaše Veličenstvo. Právo církevní."

Wargun zavyl smíchy. "No to se povedlo," zaburácel a jednou z chlupatých pěstí udeřil do opěradla křesla, až zadunělo. "Annias se snaží stát se hlavou Církve a my právo téže Církve využijeme k tomu, abychom mu jeho spády překazili. Lendo, ty jsi génius."

"Mám své světlé okamžiky, Vaše Veličenstvo," připustil Lenda skromně. "Dovedu si představit, jak tady představený Vanion přesvědčuje elénský generální štáb, aby se k nám přidal - zvláště když mu církevní právo v takovém případě umožňuje použít i krajních prostředků pro případ, že by některý z důstojníků odmítl uposlechnout."

"Myslím, že pár s'atých hlav by mohlo být generálnímu štábu dostatečným varováním," nadhodil Ulathe. "Pokud zkrátíme o hlavu čtyři pět generálů, zbytek s největší pravděpodobností sklopí uši a bude poslouchat."

"A to dost spěšně," zazubil se Tynian.

"V tom případě si dávej pozor, ať si neztupíš sekeru, Ulathe," nabádal jej král Wargun. "Brzy se ti může hodit."

"Ano, Vaše Veličenstvo."

"Takže jediný zbývající problém zní, co provést s Lycheem," oznámil vévoda z Lendy.

"O tom jsem už rozhodl," ujistil jej Wargun. "Jakmile se dostaneme do Cimmury, pověsím ho."

"Není to, špatný nápad," prohodil Lenda uhlazeně, "ale možná bychom si to měli ještě trochu rozvážit. Víte přece, že Annias je otcem prince regenta, že ano?"

"Tak mi to řekl Sparhawk, ale mně je celkem jedno, kdo je jeho otcem, tak jako tak ho pověsím."

"Nevím, jak moc Anniovi na synovi záleží, ale aby jej primas dosadil na elénský trůn, provedl již jistá krajní opatření, takže mu Lycheův osud docela lhostejný nebude. Lycheas by nám tedy mohl být k užitku, až se řády vrátí do Chyrellu. Kdybychom naznačili, že jej dáme na mučení, třeba by se Annias nechal přesvědčit a stáhl by z Chyrellu své vojsko, aby mohly volby proběhnout bez rušivých vlivů."

"Ty vždycky zkazíš každou legraci, Lendo," stěžoval si Wargun a zamračil se. "Ale asi máš pravdu. Tak dobrá, až dorazíme do Cimmury, uvrhnu jej do žaláře - a s ním i všechny jeho nohsledy. Jsi schopen se ujmout vlády v paláci?"

"Když si to Vaše Veličenstvo bude přát," povzdechl si Lenda. "Ale nebyli by v tomto směru užitečnější Sparhawk nebo Vanion?"

"Možná ano, ale ty budu potřebovat v Arciu. Co myslíš, Oblere?"

"Chovám k vévodovi z Lendy naprostou důvěru," ubezpečil jej deirský monarcha.

"Udělám, co bude v mých silách, Vaše Veličenstva," prohlásil Lenda, "mějte však na paměti, že jsem velmi stár a sil mi již valem ubývá."

"Nejsi ani tak starý jako já, příteli," připomněl mu Obler, "a *mně* dosud také nikdo nenabídl, že mne zprostí vladařských povinností."

"Dobrá, tedy ujednáno," uzavřel záležitost Wargun. "Teď si to shrňme: odtáhneme na jih do Cimmury, uvrhneme Lychea do vězení a přinutíme elénský generální štáb, aby se se svou armádou připojil k našim silám. Můžeme ostatně přibrat i církevní vojsko. Potom se spojíme se Sorošem a Bergstenem, kteří budou čekat na arcijských hranicích, a půjdeme na Larium, obklíčíme Rendory a valnou část jich pobijeme."

"Není to trochu krajní řešení, Vaše Veličenstvo?" namítl Lenda.

"Abych pravdu řekl, tak ani ne. Chci, aby byl od těch eshandistických kacírů aspoň deset generací pokoj." Potutelně mrkl na Sparhawka. "Pokud mi budeš sloužit věrně a spolehlivě, příteli, přenechám ti dokonce Martela."

"Za to jsem vám vděčen, Vaše Veličenstvo," odušil rytíř zdvořile.

"Ach, bohové," vzdychla Sefrenie.

"Musí to tak být, dámo," konejšil ji Wargun. "Oblere, je tvá armáda připravena vyrazit?"

"Čekají jen na rozkaz, Wargune."

"Dobrá. Pokud nemáš nic jiného v plánu, co kdybychom v se vydali do Elenie hned zítra?"

"Proč ne?" pokrčil rameny starý král.

Wargun se zvedl a protáhl se, přičemž mohutně zívł. "Pojďme spát," vyzval shromážděné. "Zítra vstáváme časně."

O něco později se Sparhawk a jeho přátelé shromáždili ve Vanionově pokoji, aby svému představenému podrobně vylíčili, co se dělo v Lamorkandu a Pelosii.

Když skončili, zadíval se Vanion zvědavě na Píšťalku. "A co ty tu vlastně děláš?" zajímal se.

"Poslali mne, abych vám pomohla," odvětila s pokrčením ramen.

"Kdo? Styrikum?"

"Dá se to tak říci."

"A co je to za úkol, který máš splnit zde v Acii?"

"Už jsem jej splnila, Vanione. Měla jsem si spolu se Sefrenií promluvit s jedním starým Styrikem. Potkaly jsme jej cestou do paláce a vše jsme již zařídily."

"A tohle sdělení bylo důležitější než cesta za Bhelliomem?"

"Musely jsme připravit Styrikum na to, co se chystá."

"Myslíš na rendorskou invazi?"

"Ach, ta nic neznamená, Vanione. Toto bylo mnohem, mnohem závažnější."

Vanion se obrátil ke Sparhawkovi. "Jedete tedy do Thalesie?"

Sparhawk přikývl. "I kdybychom měli jít přes moře pěšky."

"Dobrá, udělám co bude v mých silách, abych vás dostal ven z města. Ale je tu jeden problém. Pokud zmizíte všichni, Wargun si toho všimne. Sparhawk a jeden dva další by možná mohli uklouznout, aniž by vzbudili jeho pozornost - ale nic víc."

Píšťalka si stoupla doprostřed místnosti a rozhlédla se po družině. "Sparhawk," vypočítávala, "a Kurik. Sefrenie a já - a Talen."

"To je šílenství!" vybuchl Bevier. "Pokud se má Sparhawk utkat s Ghwerigem, potřebuje dobře ozbrojené muže."

"To Sparhawk s Kurikem zvládnou," ubezpečila jej Píšťalka s jistotou.

"Není nebezpečné brát Píšťalku s sebou?" strachoval se Vanion.

"Možná ano, ale je jediná, kdo zná cestu ke Ghwerigově jeskyni."

"A proč Talen?" zeptal se Kurik.

"Musí zařídit jistou věc v Emsatu."

"Je mi líto, přátelé," oznámil Sparhawk zbylým rytířům, "ale asi nám nezbyvá než udělat co Píšťalka říká."

"Odjedete ihned?" otázal se Vanion.

"Ne, musíme počkat na Talena."

"To je dobře. Sefrentie, dojdí pro Olvenův meč."

"Ale -"

"Udělej to, Sefrenie. Prosím tě, nehádej se se mnou."

"Ano, drahý," povzdechla si drobná Styřička.

Jakmile Vanion přijal meč, byl náhle tak slabý, že se sotva udržel na nohou.

"Tohle tě zanedlouho zabije a ty o tom víš," neodpustila si Sefrenie.

"Každý musí na něco umřít. A nyní, pánové," oslovil rytíře, "mám s sebou oddíl pandinů. Ti z vás, kteří zůstanou s námi, se mezi ně mohou před cestou vmísit. Lenda a Obler jsou dost staří. Navrhnu Wargunovi, že bychom je mohli

vézt v kočáře a že by jim mohl dělat společnost. Tím by od něj byl pokoj. Budu ho zaměstnávat, co to jen půjde." Podíval se na Sparhawk. "Ale víc než den dva vám slíbit nemůžu," omlouval se.

"To by mělo stačit," pokývl Sparhawk. "Wargun si pravděpodobně bude myslet, že jsem se vrátil k Vennskému jezeru a oddíl pronásledovatelů pošle tam."

"Jediným problémem tedy zůstává, jak vás dostat z paláce," svažtil čelo Vanion.

"O to se postarám," oznámila Píšťalka.

"Jak?"

"Kouu - zly," odpověděla a komicky protáhla slovo, vlníc na něj prsty, jako by sesílala zaříkadlo.

Rozesmál se. "Jak jsme se bez tebe mohli obejít?"

Odfrkla si. "Řekla bych, že dost těžko."

Asi tak za hodinu do místnosti vklouzl Talen.

"Měls nějaké potíže?" zeptal se jej Kurik.

"Ne." Talen pokrčil rameny. "Všechno šlo hladce. Navázal jsem pár kontaktů a sehnal nám úkryt."

"Kontaktů?" podívil se Vanion. "S kým?"

"S pár zloději, nějakými žebráky a párkem vrahů. Poslali mě za mužem, který ovládá acijské podsvětí. Dluží Platimovi pár služeb, takže když jsem se o Platimovi zmínil, byl velice ochotný."

"Žiješ v podivném světě, Talene," pokýval hlavou Vanion.

"Není o nic podivnější než ten váš, pane," odtušil Talen s přemrštěnou úklonou.

"Možná má pravdu, Sparhawku." připustil představený řádu. "Přísně vzato jsme možná všichni zloději a vrazi. Tak dobrá," obrátil se zpět k Talenovi, "kde je ten tvůj úkryt?"

"Radši bych o tom pomlčel," zatvářil se Talen vyhýbavě. "Jste svým způsobem oficiální osoba a já dal své slovo."

"To se ctí i v tvém povolání?"

"Ach ano, pane. Jen mne k jeho dodržení nevážou rytířské mravní zásady, ale snaha nenechat si podříznout krk."

"Máš velice moudrého syna, Kuriku," pronesl pochvalně Kalten.

"To sis samozřejmě nemohl nechat pro sebe a musels to říct nahlas, že, Kaltene?" odsekl kysele Kurik.

"Stydíš se za mne, otče?" řekl tiše Talen se sklopenou hlavou.

Kurik zavrtěl hlavou. "Ne, Talene, vlastně ne." Položil statnou paži kolem chlapcových ramen. "Toto je můj syn Talen," oznámil všem vyzývavě, "pokud se to někomu nelíbí, rád mu poskytnu zadostiučinění a klidně můžeme ponechat stranou ty nesmysly o tom, kdo je jak urozený, aby se se mnou mohl bít."

"Nebud' blázen, Kuriku," řekl Tynian se širokým úsměvem. "Gratuluju vám oběma."

Rytíři se shlukli kolem otce se synem, poplácávali je po ramenou a připojovali se k Tynianovu blahopřání.

Talen se po nich rozhlédl a jeho vytřeštěné oči se zalily slzami nad uznáním, kterého se mu dostalo. Nato prchl k Sefrenii, padl před ní na kolena a zabořil jí hlavu do klína.

Píšťalka se usmála.

KAPITOLA

TŘIADVACÁTÁ

B YLA TO TATÁŽ NEZVYKLÁ, uspávající melodie, kterou Píšťalka hrála již ve vardenaiských docích a potom před kapitulou v Cimmuře. "Co to dělá?" zašeptal Talen Sparhawkovi, když se všichni krčili za sloupkovým zábradlím terasy před palácem krále Oblera.

"Uspává Wargunovy strážce," opáčil Sparhawk. Nemělo smysl se pouštět do dlouhého vysvětlování. "Až půjdeme mezi nimi, nebudou nás vnímat." Sparhawk byl oděn nenápadně, do drátěné košile a černého pláště.

"Jsi si tím jistý?" zapochyboval Talen.

"Zažil jsem to už párkrát. Funguje to."

Píšťalka se zvedla a kráčela k širokému schodišti, vedoucímu na nádvoří. Se syringem v ruce se ostražitě rozhlédla a pak jim pokynula, aby šli za ní.

"Jdeme," oznámil Sparhawk a vstal.

"Sparhawk," varoval jej Talen, "jsi vidět ze všech stran."

"To je v pořádku, Talene. Nevšimnou si nás."

"Chceš říci, že nás neuvidí?"

"Uvidí," vysvětlovala Sefrenie, "přinejmenším jejich oči nás zaznamenají, ale strážci nás nebudou považovat za nic mimořádného."

Sparhawk je vedl ke schodům a dolů na nádvoří.

Jeden z thaleských strážných stál u paty schodiště, ale nevěnoval jim víc než krátký pohled. Jeho oči byly tupé a bez zájmu.

"Drásá mi to hrozně nervy," zašeptal Talen.

"Nemusíš šeptat," řekla mu Sefrenie.

"Copak oni ani neslyší?"

"Slyší, to ano, ale neuvědomují si, že tu nemáme co dělat."

"Nevadilo by ti, kdybych se dal do běhu, že ne?"

"To opravdu není nutné."

"Ale stejně to udělám."

"Uklidni se, Talene," chlácholila jej Sefrenie. "Jinak, to Píšťalce ztížíš."

Došli do stájí, osedlali koně a vyvedli je na nádvoří, zatímco Píšťalka stále hrála. Potom vyšli ven branou kolem netečných strážců krále Oblera a nevnímajících Wargunových hlídek.

"Kudy?" zeptal se Kurik svého syna.

"Támhle tou uličkou."

"Je to daleko?"

"Skoro přes půl města. Meland se necítí dobře blízko paláce, protože jsou tu ulice plné hlídek."

"Meland."

"To je náš hostitel. Má pod palcem všechny zloděje a žebračky v Acii."

"Je spolehlivý?"

"Ovšemže ne, Kuriku. Je to zloděj. Ale nezradí nás. Požádal jsem jej, o útočiště pro zloděje. Je povinen nás ukrýt před každým, kdo by nás hledal. Kdyby odmítl, musel by se Platimovi na příštím setkání zlodějů v Chyrellu zodpovídat."

"Existuje celý svět, o kterém vůbec nic nevíme," řekl Kurik užasle Sparhawkovi.

"Už jsem to taky zjistil," opáčil rytíř.

Chlapec je vedl křivolakými uličkami do chudinské čtvrti nedaleko městských bran. "Zůstaňte tady," nařídil, když dorazili ke zchátralé hospodě. Vešel dovnitř a záhy se zase vynořil, doprovázen mužem, malým a mrštným jako lasička. "Postará se nám o koně."

"Dej pozor na tohohle hřebce, sousede," varoval Sparhawk, když předával muži Faranovy otěže. "Rád s lidmi laškuje. Farane, chovej se slušně."

Faran zastříhal podrážděně ušima, ale Sparhawk na to nedbal a pečlivě vytáhl od sedla Aldreasovu sudlici.

Talen je vedl do nitra hospody. Lokál byl plný kouře z lojových svící a zařízen dlouhými, rozviklanými a otrískanými stoly a podobně vyhlížejícími lavicemi. Po nich posedávalo množství drsně vypadajících mužů. Nikdo z nich skupině nově příchozích nevěnoval zvláštní pozornost, ale očividně byl zaznamenáni a hlídáni. Talen kráčet ke schodům vzadu v místnosti. "Tudy nahoru," oznámil a ukázal na schodišti.

Podkroví bylo velice rozlehlé a Sparhawkovi cosi připomínalo. Namísto nábytku se podél stěn táhly slavníky, sloužící jako skrovná lože. Značně se to tu podobalo onomu Platimovu sklepu v Cimmuře.

Meland byl hubený chlapík s ošklivou jizvou, jež se mu táhla přes levou tvář. Seděl právě u stolu nad listem papíru. U levé ruky se mu válela hromádka šperků, které, jak se zdálo, právě inventarizoval.

"Melande," zavolal Talen, "tohle jsou přátelé, o nichž jsem mluvil."

"Já myslel, že vás bude deset." Mluvil nosem a jeho hlas nebyl příjemný.

"Změna plánu. Tohle je Sparhawk. V podstatě nás vede."

Meland cosi zachrochtal. "Jak dlouho tu chcete zůstat?" otázal se Sparhawk krátkce.

"Pokud najdeme loď, tak jen do rána."

"S tím nebude problém. Dole v zátoce kotví lodi z celé západní Eosie: thaleské, arcijské, elénské, a dokonce i pára z Cammorie."

"Jsou městské brány otevřeny v noci?"

"Obvykle ne, ale teď leží před hradbami to vojsko. Vojáci se trousí sem a zase tam, takže je otevřeno." Meland si znalecky prohlédl rytíře. "Jestli chceš jít do přístavu, neměl by sis brát tu drátěnou košili a meč. Talen říkal, že nijak nestojíte o to, aby si vás někdo všiml. Lidi v přístavu si člověka v tvých šatech zapamatují. Táhle - na věšáku visí nějaké oblečení. Zkus, jestli ti něco z toho padne." Meland mluvil úsečně, až příkře.

"Jak se nejlépe dostanu do přístavu?"

"Vyjdi ven severní branou a jdi po silnici. Asi půl míle za městem odbočuje doleva vozová cesta a vede až k vodě."

"Díky, sousede," řekl Sparhawk.

Meland cosi zavrčel a vrátil se ke svému soupisu.

"Půjdem se s Kurikem podívat po nějaké lodi," informoval rytíř Sefrenii. "Radši tu z dětmi zůstaň."

"Jak chceš," přikývla.

Sparhawk našel poněkud ošuntělý modrý kabátec, který mu zhruba velikostí vyhovoval. Svlékl drátěnou košili a navlékl se do něj. Poté si znovu vzal plášť.

"Kde máš lidi?" dotazoval se Talen Melanda.

"Je noc," pokrčil rameny jejich hostitel. "Pracují - nebo by ve svém vlastním zájmu pracovat měli."

"Hm, to asi ano."

Sparhawk a Kurik seběhli po schodech do lokálu.

"Mám dojít pro koně?" zeptal se panoš.

"Ne. Půjdem pěšky. Lidé na koních jsou nápadní."

Vyšli ven městskou branou a kráčeli po silnici, až narazili na vozovou cestu, o níž Meland mluvil, a sešli po ní až k zátocce.

"Je to tu dost zchátralé, co?" poznamenal Sparhawk, jak se rozhlíželi po obytných čtvrtích, jež lemovaly přístav.

"Přístavní čtvrti nejsou nikde lepší," pokrčil rameny Kurik. "Zkusíme se něco dozvědět." Zastavil kolemjdoucího, který vypadal jako námořník. "Hledáme nákladní loď, co má namířeno do Thalesie," oslovil jej toutéž námořnickou mluvou, kterou použil ve Venne. "Řekni mi, kámo, nejni tu někde hospoda, kam choděj kapitáni?"

"Zkus to u Zvonu a kotvy," opáčil muž. "Děte támhletudy, je to jen o pár ulic dál - hned u vody."

Kráčeli dolů k dlouhým přístavním molům, vybíhajícím daleko do temných, odpadky pokrytých vod Acijského zálivu.

Náhle se Kurik zastavil. "Sparhawku, nepřipadá ti támhleta loď na konci mola nějak povědomá?"

"Ten sklon stěžňů už jsme někde viděli, že?" souhlasil Sparhawk. "Pojďme se podívat zblízka."

Vyšli kus na molo. "Je z Cammorie," odhadl znalecky Kurik.

"Jak to víš?"

"Podle ráhnoví a toho sklonu stěžňů."

"Snad nemyslíš -" Sparhawk se zarazil uprostřed věty a nevěřícně zíral na jméno lodi, namalované velkými písmeny na boku. "Ať se propadnu," vyjekl. "Je to loď kapitána Sorgiho. Co dělá v těchhle končinách?"

"Co kdybychom se ho zašli zeptat? Pokud je to opravdu Sorgi, a ne někdo, komu svou loď prodal, měli bychom po starostech."

"Za předpokladu, že pluje správným směrem. Pojďme ke Zvonu a kotvě."

"Pamatuješ si ještě dopodrobna, co jsi o nás Sorgimu navykládal?"

"Myslím, že si pamatuju dost na to, aby se nedivil."

U zvonu a kotvy byla úhledná, klidná hospůdka, jak se slušelo na místo, kam chodili kapitáni. Hospody pro námořníky byly obvykle hlučnější a také zdevastovanější. Sparhawk a Kurik vstoupili dovnitř a zůstali stát u dveří, rozhlížeje se po návštěvnicích. "Támhle je," zareagoval jako první Kurik a ukázal nenápadně na rozložitého muže s kudrnatými, prošedivělými vlasy, jenž popíjel u stolu v rohu se skupinou přátel. "Je to Sorgi, o tom není sporu."

Sparhawk se podíval naznačeným směrem a i on poznal muže, který je vezl z cammorského Madelu do rendorské Cipprie. "Pojďme blíž a tvařme se, jako že o něm nevíme," navrhl, "bude lepší, když si nás všimne sám." Nedbale kráčeli přes místnost a snažili se ze všech sil budit dojem, že jsou tu pouhou náhodou.

"Ať do mne hrom praští, jestli tohle není mistr Cluff!" vykřikl nadšeně Sorgi. "Co děláte tady v Deiře? Já myslel, že zůstanete v Rendoru, dokud ty vaše bratrance nepřestane bavit vás hledat."

"Jéje, to je přece kapitán Sorgi," vyjekl Sparhawk s předstíraným údivem.

"Pojďte k nám, mistře Cluffe," zval jej srdečně Sorgi, "A svého sluhu vemte s sebou."

"Jste velice laskav, kapitáne," zamumlal Sparhawk a přisunul si židli k jejich stolu.

"Co se vám přihodilo, příteli?" zajímal se Sorgi.

Sparhawk nasadil truchlivý výraz. "Bratrance mne vystopovali," potřásl hlavou. "Bůhví jak se jim to podařilo. Měl jsem štěstí, že jsem jednoho z nich zahlédl na ulici v Cipprii dřív než on mne a vzal jsem do zaječích. Od té doby jsem zase na útěku."

Sorgi se rozesmál. "Mistr Cluff se dostal do maléru," vysvětloval svým společníkům. "Udělal tu chybu, že se šel ucházet o ruku ženy, která zdědila tučné jmění, aniž si ji předtím prohlédl. Dáma se ale ukázala být velice ošklivá, a tak před ní náš přítel uprchl a řval přitom hrůzou, což se jí pochopitelně dotklo."

"Tedy, hrůzou jsem přímo neřval, kapitáne," protestoval Sparhawk. "Připouštím ale, že se mi ještě dobrý týden vlasy ježily."

"Ať tak, či onak," pokračoval Sorgi s úsměvem od ucha k uchu, "jak se záhy ukázalo, ta dáma měla značný počet bratranců, kteří teď už celé měsíce pronásledují ubohého mistra Cluffa. Pokud ho chytí, odvedou jej zpět ke své sestřenici a donutí jej, aby se s ní oženil."

"To bych se radši zabil," prohlásil žalostně Sparhawk. "Ale co děláte vy tak daleko na severu, kapitáne? Já myslel, že křížujete jenom Arcijskou úžinu a Vnitřní moře."

"Dostal jsem se jednou náhodou do přístavu Zenga na jižním pobřeží Cammorie," vysvětloval Sorgi, "a narazil jsem na příležitost nakoupit náklad saténu a brokátu. Pro tohle zboží ale v Rendoru není žádný odbyt. Však víte, všichni tam nosí ty ohavné černé hábity. Nejlepším trhem pro cammorské látky je Thalesie. Sám bych tomu nevěřil, když si vzpomenu na tamější klima, ale thaleské dámy jsou po saténu a brokátu přímo posedlé. Myslím, že na tom nákladu slušně vydělám."

Sparhawk zalila vlna úlevy. "Míříte tedy do Thalesie?" otázal se. "A nenašlo by se u vás místo pro pár cestujících?"

"Vy chcete jet do Thalesie, mistře Cluffe?" podivil se Sorgi.

"Já chci jet *kamkoli*, kapitáne," ujišťoval jej zoufalým hlasem pandion. "Mám na bratrance náskok ani ne dva dny. Pokud se dostanu do Thalesie, možná bych se mohl ukrýt někde v horách."

"Byl bych velice opatrný, příteli," nabádal jej jeden ze Sorgiho společníků. "V thaleských horách je spousta lupičů - o trollech ani nemluvě."

"Lupičům uteču, a co se trollů týče, ošklivější než ona dáma být rozhodně nemohou," prohlášoval Sparhawk a zdařile předvedl zachvění. "Co myslíte, kapitáne," žadonil, "pomůžete mi zase z bryndy?"

"Cena bude stejná?" ujistil se mazaně Sorgi.

"Zaplatím cokoli," zoufal si Sparhawk.

"Pak tedy ujednáno, mistře Cluffe. Má loď kotví u třetího mola zde v přístavu. S ranním odlivem vyplouváme do Emsatu."

"Určitě tam budu, kapitáne," sliboval Sparhawk. "A teď, jestli nás omluvíte, si půjdeme zabalit zavazadla." Vstal a napřáhl k námořníkovi pravici. "Zase jste mne zachránil, kapitáne," děkoval mu vděčně a s Kurikem po boku opustil krčmu.

Vraceli se ulicemi zpátky a Kurik se mračil. "Taky máš ten pocit, že s námi někdo manipuluje?" zeptal se konečně.

"Jak to myslíš?"

"Nepřipadá ti divné, že jsme čirou náhodou zase narazili na Sorgiho - jediného člověka, na kterého se můžeme spolehnout? A není ještě divnější, že má namířeno zrovna do Thalesie - jediného místa na světě, kam nutně potřebujeme jet?"

"Mám dojem, že máš příliš velkou obrazotvornost, Kuriku. Slyšel jsi ho. Jeho důvody jsou naprosto logické."

"Ale že sem přijede zrovna v tu pravou chvíli, abychom narazili?"

To už bylo závažnější. "Až se vrátíme do města, můžeme se zeptat Píšťalky," navrhl Sparhawk.

"Myslíš, že v tom může mít prsty ona?"

"Ne, to ne, ale přesto je jediná, o kom víme, že by snad něčeho takového byla schopna - ačkoli se domnívám, že tohle by bylo i nad její síly."

Po návratu do krčmy však k rozhovoru s Píšťalkou neměli příležitost, protože za stolem naproti Melandovi seděla známá postava - mohutný Platim s bujným plnovousem, oděný v nepopsatelně rozdrbaném plášti, si jich ihned všiml, přestože byl plně zaměstnán smlouváním. "Sparhawku!" zaburácel přátelsky na pozdrav.

Sparhawk na něj v úžasu vytřeštil oči. "Co děláš v Acii, Platime?"

"Vlastně hned několik věcí naráz," odušil vůdce cimmurského podsvětí. "Už odedávna si vyměňuju s Melandem kradené šperky. On tu prodá, co já naloupím v Cimmure, a já zase střelím jeho kořist u nás. Lidi maj ve zvyku svoje bývalé šperky poznat, a tak není dobré je prodávat ve městě, kde je člověk ukradl."

"Tenhle kus nemá cenu, kterou za něj požaduješ, Platime," řekl Meland nevzrušeně, obraceje v prstech drahokamy posázený náramek.

"No dobře, tak kolik dáš?" vyzvídal Platim.

"Další pouhá náhoda, Sparhawku?" zašklebil se Kurik.

"Uvidíme," pokrčil rameny rytíř.

"Tady v Acii je touhle dobou i vévoda z Lendy, Sparhawku," obrátil se k nim Platim. "Je to relativně nejčestnější chlap z celé královské rady a sedí na nějaké poradě v Oblerově královském paláci. Něco se mele a já bych rád věděl co. Nemám rád překvapení."

"To ti mohu říct," přikývl Sparhawk.

"Ty o tom něco víš?" Platim se zatvářil trochu překvapeně.

"Za patřičnou cenu." Sparhawk se zazubil.

"Chceš peníze?"

"Ne, něco trochu víc. Té rady, o níž jsi mluvil, jsem se zúčastnil. Přirozeně víš o válce v Arciu?"

"Pochopitelně."

"A to, co ti řeknu, zůstane jen mezi námi?"

Platim gestem naznačil Melandovi, aby se vzdálil. Poté se zblízka podíval Sparhawkovi do očí a zašklebil se. "Pokud to nebude na překážku obchodním zájmům, příteli."

To nebyla příliš uspokojivá odpověď, ale Sparhawk neměl příliš na vybranou. "Prokázal jsi v minulosti určitou dávku vlasteneckého cítění," začal tedy obezřetně.

"Čas od času mě něco takového popadne," přiznal Platim. "Nesmí mi to ale snižovat zisky."

"To chápu. Potřebuji tvou pomoc."

"Co máš na mysli?" zeptal se podezřívavě Platim.

"Mí přátelé a já se snažíme pomoci královně Ehlaně, aby mohla znovu usednout na trůn."

"Ta už se snažíte docela dlouho, Sparhawku, ale copak by ta bledá holčička dokázala zvládnout království?"

"Já myslím, že ano, a navíc jí budu pomáhat."

"Aspoň něco. A co hodláš provést s tím parchantem Lycheem?"

"Král Wargun ho chce dát pověsit."

"Já obvykle věšení neschvaluju, ale v případě Lychea udělám výjimku. Myslíš, že by mi mohla Ehlana udělit doživotní milost? Už mě nebaví se pořád schovávat se svou profesí."

"Nevsádl bych na to ani zlámanou grešli."

Platim se zašklebil. "Za pokus to stálo. Tak aspoň vyříd' mé královně, že zůstávám jejím co nejoddanějším služebníkem. Na detailech se s ní můžu dohodnout později."

"Jsi hnusný lump, Platime."

"Nikdy jsem netvrdil, že jsem něco jiného. Tak co tedy potřebuješ, Sparhawku? Jsem ti k dispozici - do určité míry."

"Víc než cokoli jiného teď potřebuji informace. Znáš Kaltena?"

"Tvého přítele? Ovšem."

"Momentálně se nachází v králově paláci. Nějak se převlékni, abys vypadal slušně, zajdi tam a požádej, ať ti ho zavolají. Mám za to, že jsi schopen zjistit, co se děje ve všech koutech nám známého světa?"

"Chtěl bys vědět, co se v této chvíli děje v tamulském císařství?"

"Ani ne. Momentálně mám dost starostí tady v Eosii. S celým dareským kontinentem se vypořádám, až na to bude vhodná doba."

"Jsi ctižádostivý, příteli."

"Ani moc ne. V tuto chvíli by mi stačilo, kdyby Ehlana seděla na svém trůně."

"S tím souhlasím," přikývl Platim. "Ať tam, sedí kdo chce, jen když se zbavíme Lychea a Annia."

"V tom případě máme shodné zájmy. Promluv s Kaltenem. Dohodněte se na nenápadném způsobu, jakým mu budeš informace posílat, a on je předá dál lidem, kteří je využijí."

"Ty že mne chceš udělat špióna, Sparhawku," namítl Platim ublíženě.

"Je to přinejmenším stejně čestné povolání jako zloděj."

"Já vím. Jediný problém je, že nevím, jak dobře je placené. Kam máš namířeno teď?"

"Musíme do Thalesie."

"Do Wargunova vlastního království? Teď, když jsi mu jen tak tak proklouzl pod rukama? Sparhawk, jsi buď mnohem statečnější, nebo pitomější, než jsem si myslel."

"Takže víš, jak jsme se dostali z paláce?"

"Talen mi o tom řekl." Platim okamžik o čemsi uvažoval. "Vylodíte se pravděpodobně v Emsatu, což?"

"Náš kapitán to aspoň tvrdil."

"Talene, pojď sem," zavolal vládce cimmurského podsvětí.

"Co je zas?" ozval se chlapec otráveně.

"Ještě jste ho to neodnaučili, Sparhawk?" zeptal se kysele Platim.

"To já jen, aby sis připomněl staré časy, Platime," zazubil se uličnický Talen.

"Dobře poslouvej," řekl Platim. "Až se dostanete do Emsatu, vyhledej muže jménem Stragen. Víceméně to tam řídí - tak jako já v Cimmure a Meland tady v Acii. Pomůže ti ve všem, co budeš potřebovat."

"Prima." přikývl Talen.

"Ty myslíš na všechno, Platime, vid'?" ozval se Sparhawk.

"V téhle branži ti nic jiného nezbyvá. Lidé, kteří mají jiný názor, většinou dřív nebo později ztratí půdu pod nohama a dost nepříjemně se pohoupou."

Do přístavu dorazili nazítří krátce po východu slunce, a jakmile naložili koně, vystoupili na palubu.

"Zdá se, že máte nového člena družiny, mistře Cluffe," všiml si kapitán Sorgi Talena.

"To je nejmladší syn mého sluhy," odpověděl po pravdě Sparhawk.

"Na důkaz mého přátelství k vám, mistře Cluffe, vám za toho hochu nebudu nic účtovat. Ostatně, když o tom mluvíme, co kdybychom se vyrovnali, ještě než zvedneme kotvy?"

Sparhawk si povzdechl a sáhl pro měšec.

Vypluli z Arcijského zálivu kolem útesů, jež jej ohraničovaly na severu, a do zad jim váł příznivý vítr. Záhy už byli v Thaleské úžině a nechali zemi daleko za sebou. Sparhawk stál na palubě a rozprávěl se Sorgim. "Jak dlouho myslíte, že nám to bude do Emsatu trvat, kapitáne?"

"Patrně už zítra v poledne budeme v přístavu," odtušil Sorgi, "pokud vydrží vítr. Večer skasáme plachty a spustíme plovoucí kotvy. Zdejší vody neznám tolik jako Vnitřní moře či Arcijskou úžinu, takže nechci zbytečně riskovat."

"Mám rád opatrnost, je-li to vlastnost kapitána lodi, na níž se plavím," pochválil jej Sparhawk. "Mimochodem, když už mluvíme o opatrnosti, myslíte, že byste mohl zastavit v nějaké odlehlé zátoce, ještě než vplujete do přístavu? Nevím proč, ale města mne poslední dobou nějak znervózňují."

Sorgi se rozesmál. "Vy ty vaše bratrance taky vidíte za každým rohem, co, mistře Cluffe? Proto taky chodíte takhle vybaven?" Kapitán se významně podíval na Sparhawkovu drátěnou košili a meč.

"Muž v mé situaci nemůže být nikdy dost obezřetný."

"Najdeme pro vás nějakou odlehlou zátoku. Thaleské pobřeží je jich plné. Zakotvíme u nějaké tiché pláže a vyložíme vás, abyste mohl v klidu proklouznout na sever za trolly, aniž byste měl v patách bratrance."

"To bude od vás velice laskavé, kapitáne."

"Hej ty tam!" zařval Sorgi na jednoho z námořníků v ráhnoví, "pohni sebou! Jsi tam na práci, ne na spaní!"

Sparhawk vyšel po schůdkách až na horní palubu a opřel se o zábradlí, aby nepřítomně pozoroval jasné modré vlnky, jiskřící v poledním slunci. Stále jej trápily Kurikovy otázky. Bylo setkání s Platimem a Sorgim opravdu jen pouhá náhoda? Jak to, že se octli v Acii zrovna v tu chvíli, kdy Sparhawk potřeboval uprchnout z paláce? Pokud Píšťalka skutečně dokázala ovlivnit čas, dokáže také dosáhnout na tak ohromnou vzdálenost, a přivést sem lidi, které zrovna potřebují? Jak velkou mocí vlastně vládne?

Jako kdyby ji svými myšlenkami přivolal, vynořila se Píšťalka z podpalubí a rozhlížela se po moři. Sparhawk zamířil přes palubu k ní. "Mám na tebe pár dotazů," řekl jí.

"Myslela jsem si, že se budeš chtít na něco zeptat."

"Máš něco společného s tím, že se Platim a Sorgi octli v Acii?"

"Ne, já osobně ne."

"Ale věděla jsi, že tu budou?"

"Když můžeš jednat s lidmi, které už znáš, jde všechno rychleji, Sparhawk. Měla jsem pár požadavků a jistí členové mé rodiny se postarali o detaily."

"Pořád mluvíš o své rodině. Co vlastně -"

"Propána, co je to?" vyjekla Píšťalka, ukazujíc přes pravobok do moře.

Sparhawk se podíval naznačeným směrem. Těsně pod hladinou se vzedmula jakási temná vlna a záhy se z moře vymrštil veliký plochý ocas a s mohutnou ranou dopadl zpět v pořádném oblaku vodní tříště. "Myslím, že velryba."

"To může nějaká ryba vážně takhle vyrůst?"

"To není opravdová ryba - alespoň tak jsem to slyšel."

"Ona zpívá!" zajásalo děvčátko a nadšeně tlesklo.

"Já nic neslyším."

"Taky ji neposloucháš, Sparhawk." Rozběhla se k zábradlí a naklonila se přes ně.

"Píšťalko!" houkl na ni. "Dej pozor!" Vystartoval k ní a zachytil ji, aby nepřepadla.

"Přestaň," napomenula jej. Pozvedla ke rtům píšťaly svého syringu, ale loď se náhle zakymácela a nástroj jí vypadl z rukou do moře. "Hrom do toho!" zalátelela, ale pak se jí obličej rozjasnil. "Stejně by ses to už brzo dozvěděl," ušklíbala se na Sparhawk a otevřela ústa. Zvuk, jenž vyšel z jejího hrdla, byl týž, který dříve zdánlivě vyluzoval syring. Sparhawk zůstal stát jako omráčen. Hudební nástroj tedy sloužil jen jako zástěrka a celou tu dobu poslouchali Píšťalčin zpěv. Její píseň vzléla nad vody a třepotala se tam jako mořský pták.

Velryba se opět vynořila a lehce se zakolébala z boku na bok, zvědavě si je měříc ohromným okem. Píšťalka zpívala dál a splétala melodii v jasné trylky. Ohromné stvoření připlulo blíž a jeden z námořníků v ráhnovi vyděšeně křikl. "Jsou tu velryby, kapitáne!"

A vzápětí se z hlubin vynořilo velryb celé stádo, jako by to byla odpověď na Píšťalčinu píseň. Loď se otfásala a houpala, jak se kolem honila velrybí těla, shlukovala se kolem nich a vysílala do výše mohutné sloupy páry, jež jim prýštila z nozder na vrcholku hlav.

Jeden z lodníků se v hrůze hnal k záchrannému člunu.

"Nebud' hloupý," volala na něj Píšťalka. "Jen si hrají."

"Ehm - Píšťalko," řekl Sparhawk hlasem, v němž se úcta mísila se strachem, "nemohla bys jim říct, aby šly domů?" Ve chvíli, kdy slova vypustil z úst, si uvědomil, jak pošetile zněla. Velryby byly doma.

"Ale mně se líbí," protestovalo děvčátko. "Jsou tak krásné."

"Ano, já vím, ale velryby nejsou zrovna nejvhodnější mazlíčci. Jakmile dorazíme do Thalesie, koupím ti místo nich kotě. Prosím tě, Píšťalko, rozluč se s těmi svými velrybami a pošli je pryč. Zdržují nás."

"Ach." Zatvářila se zklamaně. "Asi máš pravdu." Zazpívala znovu a tentokrát byl její trylek smutný, plný lítosti. Velryby se obrátily a pluly pryč. Sem tam nějaká na rozloučenou udeřila ocasem naplocho do vln a roztříštila hladinu do mnoha tisíc zpěněných kapek.

Sparhawk se rozhlédl po palubě lodi. Posádka zírala s otevřenými ústy na děvčátko po jeho boku. Jakékoli vysvětlování by bylo nesmírně těžké. "Co kdybychom se vrátili do kajuty na oběd?" navrhl jí rychle.

"Proč ne," souhlasila a napřáhla k němu paže. "Jestli chceš, můžeš mne tam odnést."

Byl to nejrychlejší způsob, jak zmizet před ohromnými pohledy námořníků; zvedl ji tedy do náručí a nesl ji po schůdcích do podpalubí.

"Byla bych hrozně ráda, kdybys tohle svlékl," zakňourala cestou, ukazujíc útulým prstem na Sparhawkovu drátěnou košili. "Víš, strašně to smrdí."

"Při mém povolání je to nezbytné. Pochop, chrání mě to."

"Jsou i jiné způsoby, jak se ochránit, Sparhawk, a nejsou tak protivné tvému okolí."

Když dorazili do kajuty, našli tam Sefrenii, jak sedí bledá a otřesená s obřadním mečem v klíně. Nad ní stál Kurik a i on byl očividně rozrušen. "Byl to sir Gared, Sparhawk," oznámil tiše. "Přišel přímo skrz zavřené dveře, jako by tu vůbec nebyly, a podal Sefrenii meč."

Sparhawk pocítil, jak jím projela ostrá bolest. Gared byl dobrý přítel. Pak se však narovnal a vydechl. Pokud vše půjde dobře, je tohle poslední meč, který je Sefrenie nucena nést. "Píš'alko," pohlédl na děvčátko, "pomůžeš jí usnout?"

Vážně přikývla.

Sparhawk zvedl Sefrenii do náručí. Byla neuvěřitelně lehoučká. Donesl ji k její palandě a jemně ji uložil. Píš'alka jí usedla u hlavy a začala zpívat Sefrenie vzdychla a zavřela oči.

"Potřebuje si odpočinout," řekl Sparhawk Píš'alce. "Ke Ghwerigově jeskyni je to ještě daleko. Postarej se, ať spí, dokud nepřirazíme ke břehu."

"Ovšem drahý."

K thaleskému pobřeží dopluli druhý den kolem poledního a kapitán Sorgi přistál v malé zátoce západně od přístavního města Emsat.

"Ani nevíte, jak moc jsem vám zavázán, kapitáne," děkoval Sparhawk Sorgimu, zatímco se jeho přátelé připravovali k vylodění.

"Bylo mi potěšením, mistře Cluffe," ujistil jej Sorgi. "My starí mládenci si v tomhle musíme pomáhat."

Sparhawk se na něj spiklenecky zašklebil.

Malá skupina vyvedla koně po dlouhém můstku na pláž. Nasedli na koně a dívali se, jak posádka lodi opatrně manévruje ze zátoky.

"Nechceš si se mnou zajít do Emsatu?" nabídl Sparhawkovi Talen. "Musím si promluvit se Stragenem."

"Ani ne," zavrtěl hlavou rytíř. "Wargun měl dost času, aby do města poslal zprávu, a podle popisu mne každý lehce pozná."

"Já s ním půjdu," navrhl Kurik. "Stejně budeme potřebovat nějaké zásoby."

"Dobrá. Ale nejdřív postavíme tábor na noc, a to někde v lese."

Vztyčili stany na malé mýtině a pozdě odpoledne Kurik s Talenem odjeli.

Sefrenie byla bledá a vyčerpaně seděla u ohně, chovajíc na klíně meč sira Gareda.

"Obávám se, že to pro tebe nebude snadné," omlouval se Sparhawk. "Budeme muset jet velice rychle, jinak Ghwerig stačí svou jeskyni uzavřít a zabarikádovat. Můžeš mi dát Garedův meč?"

Zavrtěla hlavou. "Ne, můj drahý. Nebyl jsi v té chvíli v ranním sále. Jen ti, kdo u mne stáli, když jsem seslala kouzlo, mohou mít v držení meče dvanácti rytířů."

"Toho jsem se obával. Radši dojdu udělat večeři."

Bylo kolem půlnoci, když se otec a syn vrátili z města.

"Všechno šlo hladce?" vyzvídal Sparhawk.

"Celkem ano," odtušil Talen. "Platimovo jméno otevírá jakékoli dveře. Stragen nás však varoval, že kraj severně od Emsatu je plný lupičů. Poskytne nám ozbrojený doprovod a náhradní koně - to byl tátův nápad."

"Pokud budeme každou hodinu střídat koně, můžeme jet rychleji," vysvětloval Kurik. "Stragen nám také spolu s doprovodem pošle nějaké zásoby."

"Vidíš, jak je příjemné mít přátele, Sparhawku?" poškleboval se mu Talen.

Sparhawk jeho slova ignoroval. "Přijedou Stragenovi muži sem?" zeptal se.

"Ne," potřásl hlavou Talen. "Ale před východem slunce se s nimi sejdeme na cestě, jež vede od Emsatu na sever, asi míli za městem." Rozhlédl se po táboře.

"Co bude s večerí? Umírám hladu."

KAPITOLA

ČTYŘIADVACÁTÁ

SOTVA TMA TROCHU před ránem zbledla, vyjeli, proplekli se lesem rozprostírajícím se severně od Emsatu, a zastavili se nedaleko dohodnuté cesty. "Doufám, že Stragen dodrží slovo?" zamumlal Kurik k Talenovi. "V životě jsem v Thalesii nebyl a představa, že bych se měl probíjet nehostinnou krajinou, aniž pořádně vím kam, mne nijak neláká."

"Stragenovi můžeme věřit, táto," ujistil jej Talen. "Thaleští zloději mají jakýsi podivný smysl pro čest. Pozor si musíš dávat na Cammořany. Ti se podvádějí i navzájem, pokud z toho kouká nějaký zisk."

"Pane rytíři," ozvalo se tiše mezi stromy.

Sparhawk bleskově sáhl po meči.

"To není zapotřebí, pane," pokračoval hlas. "Posílá nás Stragen. V předhůří jsou lupiči a náš pán nám poručil, abychom vám tamtudy pomohli bezpečně projet."

"Pojď tedy ven, ať tě vidím, sousede," vyzval muže Sparhawk.

"Sousede." Hlas se zasmál. "To se mi líbí. Zdá se, že sousedství vašeho domu sahá hodně daleko, sousede."

"Poslední dobou skoro po celém světě," přiznal Sparhawk.

"V tom případě tedy buďte vítán v Thalesii, sousede." Muž, který vyjel ze stínu stromů, měl světlé vlasy barvy lnu. Byl hladce oholen, oděn jako prostý muž a nesl hrozivě vypadající píku. U sedla se mu houpala sekera. "Stragen říkal, že chcete na sever. Máme vás doprovodit až k Husdalu."

"Půjde to?" zeptal se Sparhawk Píšťalky.

"Perfektně," uklidnila jej. "Asi tak míli za Husdalem sjedeme z cesty."

"Vám rozkazuje dítě?" užasl světlovlasý muž.

Sparhawk pokrčil rameny. "Ona zná cestu k místu, kam jedeme. Není radno se hádat s tím, kdo vás vede."

"To bude patrně pravda, sire Sparhawku. Mé jméno je Tel - pokud vám to k něčemu bude. Mám s sebou tucet mužů a záložní koně - a také zásoby, které požadoval váš sluha Kurik." Poškrábal se na tváři. "Jedna věc mne zaráží, pane rytíři," přiznal váhavě. "Nikdy jsem nezažil, aby Stragen tak horlivě pomáhal někomu cizímu."

"Slyšel jsi někdy o Platimovi?" usmál se na něj Talen.

Tel po chlapci bleskl pronikavým pohledem. "Myslíš toho šéfa z Cimmury?"

"Toho," potvrdil Talen. "Stragen mu dluží pár laskavostí a já pracuji pro Platima."

"Ach, tak tím se zřejmě všechno vysvětluje," hvízdal Tel a obrátil se ke Sparhawkovi. "Začíná se rozednívat, pane rytíři. Co kdybychom vyrazili do Husdalu?"

"Proč ne?" schválil nápad pandion.

Telovi lidé byli oblečení jako prostí thaleští venkované, ale zbraně nesli tak, že nebylo pochyb o jejich zkušenosti v boji. Všichni byli plavovlasí a tvářili se zachmuřeně jako lidé, s nimiž se život nikdy nemazlil.

Když se slunce vyhouplo nad obzor, zrychlili tempo. Sparhawkovi bylo jasné, že Tel a jeho hrdlořezi je podstatně zpomalí, ale na druhé straně byl vděčen za bezpečí, které jejich průvodci poskytovali oběma ženám. Vzhledem k citelnému oslabení družiny se léček v horách nemálo obával.

Octl se v obdělávané krajině a každou chvíli mýjeli úhledné chalupy, rozmístěné v polích po obou stranách cesty. V tak hustě obydlené krajině bylo přepadení nepravděpodobné. Jeli proto rychle celý den a urazili značnou vzdálenost. Utábořili se kus od cesty a druhý den vstali opět časně.

"Začínám z toho sedla být nějak rozlámaný," přiznal Kurik, když ráno rušili tábor.

"Já myslel, že už sis za ty týdny zvyknul," podivil se Sparhawk.

"Sparhawk, sedíme na koni skoro v kuse už dobrých šest měsíců. Spíš bych řekl, že začíná být rozlámané sedlo."

"Koupím ti nové."

"A bude mě zase čtrnáct dní tlačit, než si ho pohodlně vysedím. Ne, díky."

Krajina se začínala vlnit a na severu se už jasně rýsovaly temně zelené hory. "Můžu vám něco navrhnout, Sparhawk?" ozval se Tel. "Co kdybychom se na noc utábořili ještě než vstoupíme do hor? Řádí tam spousta lupičů a noční útok může být poměrně dost nepříjemný. Pochybuji však, že by se odvážili sem do nížiny."

Sparhawk byl nucen si přiznat, že má Tel pravdu, přestože se mu další zdržení pranic nelíbilo. Bezpečnost Sefrenie a Píšťalky však byla důležitější než nějaké časové lhůty, které si stejně stanovil jen on sám.

Zastavili ještě za světla a utábořili se v mělkém údolíčku. Sparhawk zaznamenal, že Telovi muži dobře vědí, jak se skrývat v krajině.

Následujícího dne počkali s výjezdem na ranní slunce. Jakmile klusem vyrazili vpřed, Tel zamířil k jejich skupině. "Znám pár z těch chlapíků, kteří tu přepadávají lidi, a vím taky o několika oblíbených místech, kde číhají. Jakmile se k některému z těch úseků přiblížíme, dám vám vědět. Nejlépe bude projet ta místa tryskem. Tím číhající lupiče překvapíme, a než stačí nasednout na koně, obvykle jim to minutu dvě trvá. V tu dobu už budeme mít slušný náskok, takže by nás už neměli dostihnout."

"Kolik jich tu tak bývá?" zajímal se Sparhawk.

"Dohromady kolem dvaceti třiceti. Většinou se však rozdělují. Léček tu mají několik a budou je patrně chtít obsadit všechny."

"To není špatný plán, Tele," připustil Sparhawk, "ale domnívám se, že mám lepší. Projedeme tryskem jejich léčku, jak jsi říkal, a počkáme, až se za námi pustí. Pak se obrátíme a vyřídíme si to s nimi. Nemá smysl, abychom je nechali spojit se s ostatními."

"Vy jste pěkně krvežíznivý, Sparhawku, co?"

"Mám jednoho přítele odsud z Thalesie, který mi neustále opakoval, že je hloupost nechat si v zádech živého nepřítele."

"Možná na tom něco bude."

"Jak to, že toho o banditech víš tolik?"

"Býval jsem jeden z nich, ale pak už mne začalo unavovat spaní v přírodě. Příliš často mi sněžilo na hlavu. Tak jsem se vrátil do Emsatu a začal pracovat pro Stragena."

"Jak daleko je odsud do Husdalů?"

"Nějakých padesát leguí. Pokud si pospíšíme, můžeme tam být koncem týdne."

"Dobrá, tak tedy jedme."

Klusem vyjeli do hor a ostražitě zkoumali křoví a stromy, jež lemovaly cestu.

"Přímo před námi," promluvil tiše Tel. "To je jedna z jejich léček. Cesta tam vede soutěskou."

"Jedeme," přikývl Sparhawk a řítil se do soutěsky. Z vrcholku srázu nalevo zaslechli překvapený výkřik. Nahoře nad nimi stál osamělý muž.

"Je tam sám," křikl Tel, ohlížeje se přes rameno. "Hlídá cestu, a jakmile se někdo blíží, zapálí oheň, aby dal signál ostatním."

"Tentokrát ho nedá," zavrčel jeden z Telových lidí a strhl ze zad dlouhý luk. Zastavil koně a vystřelil. Lupič nad srázem, zasažen šípem do břicha, se zřítíl z výšky dolů a nehnutě zůstal ležet v prachu cesty.

"Dobrá rána," pochválil Kurik uznale.

"Nebylo to nejhorší," připustil skromně lučičník.

"Myslíš, že ho někdo slyšel?" zeptal se Sparhawk Tela.

"To záleží na tom, jak daleko byli ostatní. Pravděpodobně nevědí, co to znamená, a pošlou sem pár dalších, aby zjistili,"

"Jen ať pošlou," procedil muž s lukem výhružně.

"Měli bychom spíš pomaloučku kus popojet," nabádat je Tel. "Nebylo by moc příjemné zahrnout za roh a narazit přímo do nich."

"Jsi opravdu zkušený taktik, Tele," pronesl uznale Sparhawk.

"Mám slušnou praxi, Sparhawku, a navíc to tu znám. Žil jsem tu dobrých pět let. Proto taky Stragen poslal mne. Radši tu počkejte, půjdu prozkoumat ten zákrut před námi." Sklouzl s koně a uchopil svou píku. Přískoky se rozeběhl vpřed a těsně

před tím, než dorazil k ohybu, zamířil do křoví u cesty a zmizel. Za okamžik se zase vynořil a cosi na ně gestikuloval.

"Jsou tři," překládal lučištník tiše. "Jedou klusem." Založil si do luku šíp a připravil se k výstřelu.

Sparhawk vytáhl meč. "Hlídej Sefrenii," nakázal Kurikovi. První muž, jenž vyjel ze zatačky, se překotil ze sedla se šípem v hrdle. Sparhawk škulbl otěžemi a Faran se vrhl vpřed.

Zbývající dva lapkové zírali ohromeně na svého padlého druha. Sparhawk jednoho z nich srazil drtivým úderem ze sedla. Druhý se obrátil na útěk, avšak z křoví se vynořil Tel a vrazil zezadu píku do lupičova těla. Muž vydal bublavý zvuk a spadl s koně.

"Chyťte koně!" vyštěkl Tel na své lidi. "Ať neutečou zpátky k té bandě!"

Jeho muži se cvalem rozjeli za nimi a za pár minut je přivedli nazpět.

"Dobrá práce," pochválil Tel, když vytahoval píku z ležícího těla. "Žádný křik a ani jeden nám neutekl." Převrátil nohou mrtvolu. "Tohohle znám," pokývl. "Ti druzí dva musejí být noví. Životnost silničního lapky není příliš dlouhá, takže Dorga musí každou chvíli shánět nové lidi."

"Dorga?" opakoval tázavě Sparhawk a seskočil s koně.

"To je vůdce téhle bandy. Nikdy jsem ho neměl zvlášť v lásce. Je až moc nadutý."

"Pojďme je odtáhnout do křoví," ukázal Sparhawk bradou na padlé lupiče. "Nechci, aby je to děvče vidělo."

"Dobrá."

Jakmile těla zmizela z cesty, vrátil se Sparhawk za zákrut a pokynul Kurikovi a Sefrenii, že mohou jet za nimi.

Opatrně pokračovali v cestě.

"Bude to možná snazší, než jsem si myslel," usoudil Tel. "Zřejmě se rozdělili do velice malých skupinek, aby pokryli delší úsek cesty. Táhle ten kus před námi bychom měli objet lesem doleva. Napravo je příkrý suťový svah a na jeho vrchol Dorga obvykle posílá pár lučištníků. Jakmile se dostanem za ně, pošlu pár mužů, aby je obešli zezadu a vypořádali se s nimi."

"Je to opravdu nutné?" ozvala se Sefrenie.

"Řídím se jenom Sparhawkovými pokyny, paní," rozhodil rukama Tel. "Nikdy za sebou nenechávaj živé nepřátele - zvlášť když mají luky. Nijak zvlášť nestojím o šíp v zádech a vy asi taky ne."

Před suťovým svahem vjeli do lesa a velice opatrně pokračovali původním směrem. Jeden z Telových mužů se vyplížil na kraj cesty a o pár minut později se zase vrátil. "Jsou dva," hlásil šeptem. "Stojí zhruba padesát kroků nad cestou."

"Vezmi si dva muže," nařídil Tel. "Asi dvě stě kroků před námi je skála, která vás bude krýt, až půjdete přes silnici. Vystoupejte podél suti a napadněte je zezadu. Snažte se přitom nadělat co nejméně hluku."

Plavovlasý hrdlořez se ošklivě zašklebil, kývl na dva ze svých společníků a vydali se vpřed.

"Skoro jsem zapomněl, jak je zábavné takhle přepadat lidi," svěřil se Tel. "Aspoň za pěkného počasí. V zimě je to mnohem horší."

Ujeli podél suti asi půl míle, než je trojice zase dohonila.

"Nějaké problémy?" zajímal se Tel.

"Napůl spali." Jeden z mužů se uchechtl. "Tak jsme je uspali docela."

"Dobrá práce." Tel se rozhlédl a zvažoval terén. "Teď můžeme jet kus cvailem, Sparhawku. Cesta povede pár mil otevřenou krajinou, kde je málo křoví."

Jeli co nejrychleji téměř celý zbytek dopoledne. Konečně dorazili k přejezdu přes horský hřeben a Tel nařídil zastavit. "Příští úsek bude dost ožehavý," informoval Sparhawka. "Cesta povede dál z kopce horskou strží a nedá se nijak objet. Je to jedno z Dorgových nejoblíbenějších míst, takže tu bude mít pravděpodobně dost lidí. Domnívám se, že bude nejlépe, když ten úsek projedeme tryskem. Lučičtíků dělá obvykle problémy zasáhnout rychle se pohybující cíl, to vím z vlastní zkušenosti."

"Jak dlouhá je ta strž?"

"Asi míli."

"A po celé délce nás budou mít jasně na dohled?"

"Víceméně ano."

"V tom případě nemáme příliš na vybranou, což?"

"Leda byste chtěl čekat do setmění, ale tím by byl zbytek cesty do Husdalu dvojnásob nebezpečný."

"Dobrá," rozhodl Sparhawk. "Ty to tu znáš, tak nás ved'. Odhákl od sedla štít a připnul si jej na předloktí. "Sefrenie, pojedeš těsně vedle mne a já vás budu krýt štítem. Tele, jedeme."

Vyřítili se dolů do průrvy a očividně přistihli lupiče nepřipravené. Z okraje strže zaznělo několik překvapených výkřiků a daleko za nimi narazil do země osamělý šíp.

"Rozptylte se!" řval Tel. "Nejezděte v jednom hloučku!"

Zběsilá jízda pokračovala. Strží přilétaly se svištěním další šípy, které již dopadaly mezi ně. Jeden z nich zarachotil o štít, který Sparhawk držel nad oběma ženami. Zaslechl zdušený výkřik a vrhl kratičký pohled přes rameno. Jeden z Telových lidí se zakymácel v sedle, oči plné bolesti. Poté se překotil s koně a těžce dopadl na zem.

"Jed'te dál!" velel Tel. "Už jsme skoro venku!"

Cesta před nimi opouštěla průrvu, mýjela shluk stromů a pak se kroutila podél okraje útesu, který příkře spadl dolů do propasti.

Z okraje strže se k nim sneslo ještě několik šípů, ale neškodně dopadly daleko za nimi.

Cvalem se prohnaní shlukem stromů a vyjeli na okraj útesu. "Jeďte dál," nařizoval Tel. "Ať si myslí, že se takhle poženeme celou cestu."

Cválali tedy dál podél srázu. Po chvíli se široká skalní římsa, po níž cesta vedla, ostře zatočila kolem konce útesu, změnila se opět v kamenitou silnici a prudce klesala do lesa. Tel přitáhl uštvanému koni uzdu. "Tady už to vypadá slibně," usoudil. "Cesta se trochu zužuje, takže na nás budou moci vždy nejnejvýš dva."

"Opravdu si myslíš, že se za námi pustí?" podivil se Kurik.

"Znám Dorgu. Možná neví, co jsme zač, ale docela určitě nebude chtít, abychom se dostali ke královským úřadům v Husdalu. Představa, že silné oddíly šerifových mužů pročesávají pohoří, se mu pranic nelíbí. V Husdalu mají spoustu bytelných šibenic."

"Je ten les před námi bezpečný?" zeptal se Sparhawk a máchl rukou příslušným směrem.

Tel přisvědčil. "Podrost je příliš hustý, takže se v něm nedá číhat. Ta strž byla posledním opravdu nebezpečným úsekem na této straně hor."

"Sefrenie," obrátil Sparhawk hlavu k drobné Styřičce, "jed' dál. Kuriku, ty pojedeš s ní."

Kurik se nezatvářil příliš nadšeně, ale neřekl nic a za okamžik už odváděl Sefrenii a děti do bezpečí lesa.

"Budou tu rychle," odhadoval Tel. "Jeli jsme kolem nich tryskem a oni nás budou chtít dohonit." Pohlédl na muže s lukem. "Jak rychle z toho dokážeš střílet?"

Chlapík pokrčil rameny. "Než můj šíp dopadne na zem dokážu vystřelit další dva."

"Zkus tři. A můžeš klidně střílet i do koní. Zřítí se ze srázu a vezmou jezdce s sebou. Slož jich tolik, kolik to jenom půjde, a se zbytkem si poradíme zblízka. Souhlasíte, Sparhawku?"

"Půjde to," schválil plán rytíř. Vzal si štít do levé ruky a vytáhl meč.

Záhy zaslechli klapot kopyt, který se rychle blížil po skalní římse k oné poslední zákrutě. Telův lučištník slezl s koně a pověsil toulec se šípy na pahýl stromu u cesty. "Tohle tě bude stát čtvrt koruny za kus, Tele," oznámil klidně a vytáhl první šíp, aby jej založil do tětiny. "Dobré šípy jsou drahé."

"Předlož svůj účet Stragenovi," doporučil mu jeho velitel.

"Ten platí hrozně pomalu. Radši bych dostal peníze od tebe. Pak se s ním o ně můžeš hádat."

"Už jedou," oznámil jiný z hrdlořezů bez zvláštního vzrušení.

První dva lapkové, kteří se vyřítili ze zatáčky, je pravděpodobně ani nestačili zaznamenat. Telův lučištník byl skutečně tak dobrý, jak prohlašoval, ne-li ještě lepší. Dva muži se skáceli s koní, jeden na cestu a druhý zmizel v hlubinách pod ní. Koně běželi ještě pár yardů dál a pak se vzepjali, neboť spatřili Tela a jeho muže, kteří přehrazovali cestu.

Jednoho z další dvojice střelec minul. "Uhnul," sykl. "Ale tomuhle neuhne." Napnul luk a vystřelil znovu, tentokrát zasáhl muže doprostřed čela. Lupič se skácel na zem a zůstal na ní ležet, šubaje nohama.

Pak se ze zatáčky vyřítil celý houf. Lučištník vypustil několik šípů do jeho středu. "Radši už jed'te, Tele," doporučil jim. "Jedou moc rychle."

"Kupředu!" zahulákal Tel, zakládaje si píku pod paži způsobem, který trochu komicky připomínal kopí rytíře v plné zbroji. Telovi muži měli prapodivnou sbírku zbraní, ale všichni s nimi zacházeli s profesionální zručností.

Faran byl zdaleka nejsilnější a nejrychlejší kůň celé skupiny, a tak zdolal padesátiyardový úsek notný kus před ostatními. Sparhawk narazil do klubka překvapených lapků a širokými údery máchal mečem do všech stran. Muže, kteří stáli proti němu, nechránila žádná zbroj, a ostří Sparhawkovy zbraně se tak zatínalo hluboko do jejich měkkých těl. Dva z nich pozvedli zrezavělé meče, aby odrazili mohutné údery, ale Sparhawk byl zkušený šermíř, který dokázal v půli rozmachu změnit směr rány, a tak oba záhy padli s řevem na zem, svírajíce si pahýly svých praviček.

V zadním voji lupičů jel muž s rudým vousem. Když viděl situaci, obrátil se na útěk, ale Tel vyrazil za ním s napřaženou píkou a vlajícími plavými vlasy. Záhy dvojice zmizela za zatáčkou.

Telovi muži mezitím dorazili k místu střetu a činili se po Sparhawkově boku s brutální chladnokrevností.

Sparhawk pobídl Farana a vyrazil klusem do oné zatáčky. Jak se zdálo, Tel srazil rudovousého muže ze sedla a loupežník se svíjel v prachu cesty s píkou trčící mu v zádech. Tel seskočil s koně a přidřepł ke smrtelně raněnému. "Tentokrát se to nepovedlo, co, Dorgo?" řekl mu téměř přátelsky. "Už před mnoha lety jsem ti říkal, že přepadávání pocestných je riskantní řemeslo." Poté vytáhl píku z rány a s klidem skopl svého bývalého vůdce dolů do propasti. Dorgovo zoufalé zařvání pomalu odumíralo v hlubinách pod nimi.

"Tak," obrátil se Tel ke Sparhawkovi. "Myslím, že jsme hotovi. Můžeme pokračovat v cestě, do Husdalu je to ještě kus."

Telovi muži se mezitím zbavovali mrtvých a raněných loupežníků tím, že je lhostejně házeli do propasti.

"Ted' už jsme v bezpečí," oznámil Tel svým podřízeným. "Pár z vás tu zůstane a pochytá koně, dostaneme za ně slušné peníze. Ostatní pokračují s námi. Jedeme, Sparhawk?"

Cesta liduprázdnými horami centrální Thalesie se nekonečně vlekla a dny ubíhaly. Jednou Sparhawk přibrzdil Farana a počkal, až jej dojede Sefrenie s Píšťalkou. "Mně to připadá, že jsme na cestě přinejmenším pět dní," řekl děvčátku. "Jak dlouho jedeme doopravdy?"

Píšťalka se usmála a vztyčila dva prsty.

"Už si zase hraješ s časem, co?"

"Ovšem," ohradila se důstojně. "To kotě, které jsi mi sliboval, jsi mi nekoupil, takže si s něčím hrát musím."

Další rozpravu vzdal. Nic na světě nebylo stálejšího a věčnějšího než slunce, které každý den vyšlo a zase zapadlo, ale Píšťalka se i s tím zřejmě dokázala nějak vypořádat. Sparhawk byl svědkem Bevierova ohromení, když se mu děvčátko trpělivě snažilo vysvětlit nevysvětlitelné. Usoudil, že o podobný osobní zážitek není co stát.

Zdálo se, že uplynulo několik dalších dní - ačkoli by Sparhawk na jejich počet nevsadil ani zlámanou grešli - když se k němu jednoho dne za soumraku připojil Tel. "Támhletem kouř pod námi stoupá z husdalských komínů," oznámil. "Mí muži a já se teď vrátíme, neboť, jak se domnívám, je v tom městě stále vypsána jistá odměna na mou hlavu. Samozřejmě se jedná o nedorozumění, ale vysvětlování by bylo zdlouhavé - zvláště když při něm člověk stojí na žebříku a má kolem krku oprátku."

"Píšťalko," zavolal Sparhawk přes rameno, "udělal Talen to, pro co jsme jej brali s sebou?"

"Ano."

"Tušil jsem to. Tele, prokážeš mi laskavost a vezmeš toho chlapce zpět ke Stragenovi? Vyzvedneme si jej na zpáteční cestě. Pevně jej ale svaž, i kolem kotníků, a protáhni provaz jeho koni pod břichem. Doporučuji na něj skočit zezadu - ale dej pozor, má za pasem nůž."

"To má svou logiku," uznal Tel.

Sparhawk přikývl. "Tam, kam jedeme, to bude velmi nebezpečné a jeho otec a já jej tomu nebezpečí nechceme zbytečně vystavovat."

"A to děvče?"

"Ta se o sebe postará sama - pravděpodobně lépe než kdokoli jiný."

"Něco vám řeknu, Sparhawku," potřásl hlavou Tel. "Když jsem byl malý, chtěl jsem se stát rytířem Církve. Dneska jsem rád, že jsem se jím nestal. Zřejmě bych taky přišel o rozum jako vy."

"To je těmi dlouhými modlitbami," vysvětlil Sparhawk. "Člověk při nich tak nějak otupí."

"Hodně štěstí, Sparhawku," řekl jeho protějšek krátce. Nato se dvěma dalšími muži hrubě strhli Talena ze sedla, odzbrojili jej a přivázali na koně. Přízviska,

kterými chlapec častoval Sparhawk, když byl unášen zpět na jih, k nim doléhala ještě zdáli a nebyla vůbec lichotivá.

"Nerozumí těm slovům, že ne?" ujišťoval se Sparhawk u Sefrenie a významně očima ukazoval na Píšťalku.

"Přestaneš už jednou mluvit, jako kdybych byla hluchá?" obořilo se na něj děvčátko. "Pokud to chceš slyšet, tak ano, vím, co ta slova znamenají, ale elénština je velice chudý jazyk, co se kleteb týče. Styričtina je v tomto směru lepší, ale pokud bys chtěl klít opravdu pořádně, zkus jazyk trollů."

"Ty mluvíš trollím jazykem?" užasl Sparhawk.

"Ovšem. To přece mluví každý, nebo ne? Ostatně, nemá smysl jezdit do Husdalu. Je to skličující místo - plné bahna, hnijících klád a zplesnivělých doškových střech. Objedem je západním směrem a najdeme údolí, kterým chceme jet."

Minuli město a začali stoupat do hor. Píšťalka se pozorně rozhlížela a konečně kamsi ukázala. "Támhle je to. Ted' zahneme doleva."

Zastavili se ve vstupu do údolí a nepřiliš nadšeně si prohlíželi terén, který je čekal. Před nimi se vinula spíš jen stezka než cesta, plná křivolakých a zbytečných zákrutů.

"Moc lákavě to nevypadá," utrousil pochybovačně Sparhawk. "Řekl bych, že tudy celá léta nikdo nejel."

"Lidé tudy nechodí," ujistila jej Píšťalka. "Je to stezka zvíře - nebo něčeho takového."

"Jaké zvíře?"

Ukázala před sebe. "Podívej se."

Před ním ležel balvan s plochou stranou, v níž byla vyryta hrubá kresba, očividně velice stará a částečně již setřená větrem a deštěm. Byla to dost ohavná kresba.

"Co je to?"

"Výstraha," odpověděla klidně. "Znázorňuje to trolla."

"To nás vedeš do země trollů?" zeptal se zděšeně.

"Sparhawk, Ghwerig je troll. Kde jinde by měl podle tebe žít?"

"Nedá se k jeho jeskyni dostat jinudy?"

"Ne, to nedá. Dokážu ale zahnat kteréhokoli trolla, na něhož narazíme, a ogři za světla nevyhlédají z úkrytu, takže od nich nám nebezpečí nehrozí."

"Ogři taky?"

"Ovšem. Žijí v téže zemi jako trollové. To ví každý."

"Já ne."

"Ted' už taky. Ztrácíme čas, Sparhawk."

"Budeme muset jít za sebou," instruoval rytíř Kurika a Sefrenii. "Držte se mne co nejbliž. Nesmíme se od sebe příliš vzdalovat." Pustil se po stezičce krokem a v ruce svíral Aldreasovu sudlici.

Údolí, do něhož je Píšťalka zavedla, bylo úzké a tmavé, vysoké jedle, tmavé až do černa, pokrývaly příkré stěny tak vysoké, že sem jen zřídka dopadaly sluneční paprsky. Středem úzké soutěsky pospíchala dolů horská říčka, řvoucí a pěnící přes balvany, jež jí stály v cestě. "Je to horší než cesta do Ghaseku," snažil se Kurik překřičet hukot proudu.

"Řekni mu, ať je zticha," nakázala Sparhawkovi Píšťalka. "Trollové mají tenké uši."

Sparhawk se obrátil v sedle a přiložil si prst na ústa. Kurik přikývl.

Temným lesem, lemujícím příkré svahy, probleskovala značné množství bílých, mrtvých stromů. Sparhawk se naklonil a přiblížil rty k Píšťalčině uchu. "Co zabíjí ty stromy?" zeptal se.

"V noci přicházejí ogři a ohlodávají kůru," zněla odpověď. "Stromy za nějaký čas odumrou."

"Já myslel, že ogři se živí lesními plody a kořínky."

"Ogři žerou cokoli. Nemůžeš jet rychleji?"

"Tímhle terénem těžko. Bude ta cesta ještě někdy lepší?"

"Až vyjedeme z údolí, dostaneme se na široké ploché místo v horách."

"Na náhorní plošinu?"

"Říkej si tomu jak chceš, ale úplně ploché to není; zvedá se tam i pár kopců, ale těm se můžeme vyhnout. Celá oblast je porostlá trávou."

"Tam pojedeme rychleji. Táhne se ta plošina až ke Ghwerigově jeskyni?"

"Ne tak docela. Až tamtudy projedeme, budeme muset nahoru do skal."

"Říkala jsi, že už jsi tu byla. Kdo tě sem dovedl?"

"Šla jsem sama. Ti, kdo znali cestu k jeskyni, mi poradili."

"A proč jsi sem šla?"

"Měla jsem tu cosi do činění. Musíme pořád mluvit? Poslouchám, jestli tu nejsou někde trollové."

"Promiň."

"Psst, Sparhawk." Přiložila si prst na ústa.

Náhorní plošiny dosáhli až následujícího dne. Jak předpověděla Píšťalka byla to obrovská, mírně zvlněná louka, ohraničená ze všech stran zasněženými štúty.

"Jak dlouho nám to bude trvat na druhou stranu?" zajímal se Sparhawk.

"Nejsem si jistá," pokrčila rameny Píšťalka. "Když jsem tu byla naposledy, šla jsem pěšky. Koně jsou mnohem rychlejší."

"To jsi šla sama a pěšky, když se tu všude v okolí potulují trollové a ogři?" vytřeštil oči pandion.

"Nikoho z nich jsem nepotkala. Ale šel za mnou pár dní mladý medvěd. Byl asi jen zvědavý, ale už mne unavovalo mít ho pořád za zády, tak jsem ho poslala pryč."

Sparhawk se rozhodl, že se už nebude vyptávat. Odpovědi ho rozrušovaly mnohem víc než neukojená zvědavost. Travnatá pláň se zdála být nekonečná. Jeli celé hodiny, ale obzor kolem nich se neměnil. Když se slunce sklánělo nad zasněženými vrcholky, utábořili se v malém hájku zakrslých borovic.

"To je ale obrovská země," poznamenal Kurik, rozhlížeje se kolem, a přitáhl si plášť úžeji k tělu. "A jakmile zapadne slunce, taky pěkně studená. Ted' už chápu, proč většina Thalesianů chodí v kožichu."

Svázali koním přední nohy, aby se jim nezaběhli, a zapálili oheň.

"Na téhle louce nám nebezpečí nehrozí," ujišťovala je Píšťalka. "Trollové a ogři dávají přednost lesům. Když mohou čekat na kořist v úkrytu, loví se jim snáz."

Následující ráno se probudilo do oblohy pokryté mraky a z horských hřbetů na ně vál mrazivý větřík a ohýbal v dlouhých vlnách vysokou travu. Jeli usilovně celý den a k večeru konečně dosáhli úpatí hor, které se bělaly nad jejich hlavami. "Dnes rozdělat oheň nemůžeme," usoudila Píšťalka. "Ghweric by se mohl dívat."

"To jsme tak blízko?" povytáhl obočí Sparhawk.

"Vidíš tu strž před námi?"

"Ano."

"Ghwerigova jeskyně je na jejím horním konci."

"Proč tam tedy nejdem rovnou?"

"To není dobrý nápad. K trollovi se v noci nedá přiblížit nepozorovaně. Než začneme, musíme počkat, až bude zítra pořádně svítit slunce. Trollové přes den obvykle dřímou. Tvrdě nespí vlastně nikdy, ale za slunečního svitu jsou přece jen trochu méně ostražití."

"Zdá se, že toho o nich víš hodně."

"Není to tak těžké zjistit - když víš, koho se máš zeptat. Uvař Sefrenii čaj a trochu horké polévky. Zítra bude mít velmi namáhavý den a každá špetka sil se jí bude hodit."

"Horká polévka se dost těžko dělá bez ohně."

"Ale Sparhawku, to já přece vím. Jsem malá, ale ne hloupá. Nanos mi před stan hromadu kamení. O zbytek se postarám."

S bručením udělal, co mu nařídila.

"Ustup," zněl další pokyn. "Nechci tě spálit."

"Spálit? Jak?"

Začala si tiše prozpěvovat a pak učinila ručkou rychlé gesto. Sparhawk okamžitě pocítil vlnu žáru, vyzařujícího z kamení.

"To je užitečné kouzlo," řekl obdivně.

"Dej se do vaření, Sparhawku. Nemůžu udržovat kameny horké celou noc."

Je to zvláštní, pomyslel si Sparhawk, když kladl Sefreniinu čajovou konvici na jeden z rozpálených kamenů. Během těch posledních pár týdnů přestal Píšťalku považovat za dítě. Její mluva a chování jsou dospělé a jemu poroučí tak, jako by byl jejím sluhou. Ještě víc jej ale překvapovalo, že pokaždé automaticky poslechne. Sefrenie měla pravdu, usoudil. Tohle děvčátko je se vší pravděpodobností jedním z nejmočnějších kouzelníků celého Styrika. Napadla jej znepokojivá otázka: kolik je Píšťalce vlastně let? Mohou snad styričtí mágové držet pod kontrolou, či dokonce měnit i svůj vlastní věk? Věděl, že ani Sefrenie, ani Píšťalka mu na jeho otázky neodpovědí, snažil se tedy zaměstnat se vařením a nemyslet na to.

Probudili se za úsvitu, ale Píšťalka trvala na tom, že musejí počkat alespoň do desáté, než se vydají do strže. Nařídila také zanechat koně v táboře, protože by klapot kopyt o skálu mohl dřímající troll zaslechnout.

Strž byla úzká, se strmými stěnami a vládl v ní temný stín. Čtveřice pomalu stoupala po skalnatém podloží a pečlivě vážila každý krok, aby neshodila nějaký uvolněný kámen. Mluvili jen zřídka a šeptem. Sparhawk opět nesl svou prastarou sudlici. Někaký nejasný instinkt mu říkal, že to tak bude lepší.

Stoupání bylo čím dál prudší a do cesty se jim začaly plést i velké, kulaté balvany. Když se blížili k nejvyššímu bodu údolí, mávla na ně Píšťalka, aby zastavili, a sama se odplížila ještě o několik yardů dál. Nato se vrátila zpět. "Je uvnitř," zašeptala. "A už seslal obranná kouzla."

"Je vchod do jeskyně uzavřen?" zeptal se stejně potichu Sparhawk.

"V určitém smyslu ano. Až se k němu dostaneme, neuvidíš jej. Ghwerig vytvořil přelud, který tě přesvědčí, že ústí do jeskyně je neporušená stěna útesu. Ta iluze je i natolik hmotná, že přes ni neprojdeš, a abys ji prolomil, budeš muset použít svou sudlici. Chvilku cosi šeptala Sefrenii a drobná žena přikývla. "Můžeme tedy jít," vybídla je Píšťalka.

Vyšplhali posledních pár yardů a octli se v mělké, nepřilíš přívětivě vyhlížející prohlubni, přeplněné šlahouny ostružin a suchými, bílými větvemi. Na jedné straně prohlubně se tyčil do výše příkrý útes, jenž nad jejich hlavami vybíhal do mohutného převisu. Nezdálo se, že by v něm byl nějaký otvor.

"Tady je to," zašeptala Píšťalka.

"Jsi si jistá, že jsme tu správně?" zamumlal Kurik nedůvěřivě. "Vypadá to jako neporušená skála."

"Jsem," potvrdila. "Ghwerig zamaskoval vchod." Vedla je po stěží patrné stezičce podél paty útesu. "To místo je zde," oznámila poté tlumeně a položila ruku na skálu. "A nyní, jak to uděláme. Sefrenie a já sešleme kouzlo. Jeho terčem budeš, Sparhawku, ty. Na okamžik se budeš cítit velmi divně, ale vzápětí se v tobě začne probouzet netušená síla. A až nadejde čas, povím ti, co dál." Začala si tichounce prozpěvovat a Sefrenie si k tomu cosi styričky mumlala. Za chvilku ukázaly obě naráz na Sparhawka.

Oči se mu zakalily a on málem upadl. Cítil se hrozně slabý a sudlice byla těžká k neunesení. A pak náhle jako by nevážila téměř nic a Sparhawkova ramena se nadmula silou kouzla.

"Ted'," zaslechl Píšťalku, "namiř sudlici na útes."

Zvedl paži a učinil, jak mu bylo řečeno.

"Jdi kupředu, až se hrot dotkne stěny."

Udělal dva kroky a vnímal, jak sudlice narazila na tvrdou skálu.

"Uvolni svou sílu - *do sudlice*."

Soustředil se, sbíraje veškeré síly. Prsten na levé ruce opět jako by pulsoval a tlačil. Nato vrhl veškerou svou moc násadou sudlice do jejího hrotu.

Zdánlivě pevná skála před ním se zavlnila a pak náhle zmizela, odhalujíc tak otvor nepravidelného tvaru.

"A zde je," zazněl Píšťalčin vítězný šepot. "Ghwerigova jeskyně. Nyní pojďme za ním."

KAPITOLA

PĚTADVACÁTÁ

JESKYNĚ PÁCHLA ZATUCHLÝM PACHEM vlhké hlíny a skály a kdesi ve tmě před nimi se ozývalo tiché kapání vody. "Kde by tak mohl být?" zašeptal Sparhawk Píšťalce.

"Začneme v jeho pokladnici," zněla tlumená odpověď, "Ghwerig si rád prohlíží své poklady. Tudy," ukázala na chodbu, jež se před nimi otevírala.

"Je tam úplná tma," zaváhal rytíř.

"O to se postarám," uklidnila jej Sefrenie.

"Ale tiše a nenápadně," varovala Píšťalka. "Nevíme přesně, kde se troll nalézá, a mohl by nás slyšet nebo vycítit kouzlo." Zkoumavě se podívala na Sefrenii. "Jsi v pořádku?"

"Není to se mnou tak zlé, jak to vypadá," ujišťovala ji Sefrenie a přehodila si meč sira Gareda do pravé ruky.

"To je dobře. Já budu muset být zticha; Ghwerig by můj hlas poznal. Skoro všechno bude na tobě."

"To zvládnou," opáčila Sefrenie, ale z hlasu jí znělo patrné vyčerpání. Zvedla obřadní meč. "Dokud budu muset tuhle věc nosit, mohu ji také využívat. Zamumlala cosi a učinila krátký posunek. Hrot meče začal ihned žhnout jako drobná jiskérka ohně, která však nepohasínala. "Moc světla z toho není," omlouvala se, "ale bude to muset stačit. Kdybych jej udělala jasnější, mohl by ho Ghwerig spatřit." Zvedla meč a zamířila do ústí chodby. Zářící hrot vypadal v naprosté tmě jako světluška, ale vrhal světla právě dost na to, aby viděli pod nohy a dokázali se vyhnout nerovnostem skalnaté chodby.

Cesta vytrvale klesala dolů a točila se doprava. Když ušli několik set kroků, uvědomil si Sparhawk, že to není přirozená dutina, ale že byla do skály vytesána a vede v pravidelné spirále do hlubin. "Jak tohle Ghwerig dokázal vytesat?" dotazoval se Píšťalky šeptem.

"Použil Bhelliom. Stará chodba, kterou vybudoval sám, je mnohem delší a také velice strmá. Ghwerig je tak znetvořený, že mu trvalo celé dny, než se po ní dostal ven z jeskyně."

Pokračovali dál tak tiše, jak jen dokázali. Na jednom místě procházela chodbička velkým sálem, kde ze stropu visely krápníky, z nichž neustále skapávala voda. Potom se cesta znovu zanořila do skály. Tu a tam jejich slabé světélko vyrušilo kolonii netopýrů, kteří viseli na stropě, a probuzená zvířata vířila ve velkých tmavých hejnech a pištěla.

"Nenávidím netopýry," zavrčel s kletbou Kurik.

"Neublízí ti," chlácholila jej Píšťalka. "Netopýr do tebe nikdy nenarazí, dokonce ani ve tmě."

"To mají tak dobré oči?"

"Oči ne, ale uši."

"Copak víš úplně všechno?" Kurikův šepot zněl trochu podrážděně.

"Ještě ne," opáčila tiše Píšťalka, "ale už na tom pracuji. Nemáš něco k jídlu? Nevím proč, ale dostala jsem trochu hlad."

"Kus sušeného hovězího," nabídl Kurik a sáhl do pláště, jenž halil jeho oblíbenou černou vestu. "Je ale hrozně slané."

"V téhle jeskyni je spousta vody." Vzala si kousek houževnatého a tvrdého masa a zahryzla se do něj. "Opravdu je trochu slané," připustila a těžce polkla.

Šli dál. Záhy spatřili světlo, přicházející z prostoru před nimi. Zprvu zářilo jen slabounce, ale jak kroužili chodbou níž a níž, stále sílilo. "Pokladnice je přímo před námi," zašeptala Píšťalka. "Počkejte, já tam nakouknu." Odplížila se napřed a záhy se zase vrátila. "Je tam," oznamovala s radostným úsměvem.

"To světlo zařídil on?" vyzvídal tlumeně Kurik.

"Ne, to přichází z povrchu. Do jeskyně padá z výšky horský potok a po určitou část dne s sebou přináší sluneční svit." Píšťalka přestala šeptat. "Zvuk vodopádu naše hlasy přehluší, přesto bychom se měli mít na pozoru. Ghwerigovy oči jsou velmi bystré a zachytí i nepatrný pohyb." Řekla několik slov Sefrenii a ta přikývla, natáhla se a dvěma prsty uhasila jiskřičku na hrotu meče. Potom začala pronášet jakési zaříkadlo.

"Co to dělá?" dotazoval se Sparhawk Píšťalky.

"Ghwerig si mluví pro sebe," prozradila Píšťalka, "a třeba bude něco z jeho rozpravy užitečné i pro nás. Mluví jazykem trollů, Sefrenie nám tedy umožní, abychom mu rozuměli."

"Chceš říci, že jej přinutí, aby mluvil elénsky?"

"Ne. Kouzlo nebude působit na něj." Usmála se tím svým uličnickým způsobem. "Už ses spoustě věcí naučil, Sparhawk. Teď se naučíš i trollímu jazyku - alespoň na nějaký čas."

Sefrenie seslala kouzlo a zničehonic slyšel Sparhawk mnohem víc než doposud. Hukot vody, padající z výše do jeskyně, se změnil v burácení a z něj k němu zřetelně zaznívalo Ghwerigovo skřípavé brumlání.

"Chvíli tu počkáme," rozhodla Píšťalka. "Ghwerig je vyvrženec, mluví tedy často sám se sebou a obvykle plácá, co mu právě letí hlavou. Když budeme nějakou dobu naslouchat, můžeme se leccos dozvědět. Mimochodem, má Sarakovu korunu a Bhelliom je stále ještě na ní."

Sparhawk zalila vlna vzrušení. Věc, kterou tak dlouho hledal, leží pouhých pár set kroků od něj. "Co dělá?" zeptal se děvčátka.

"Sedí na okraji průrvy, kterou vyhloubil vodopád. Kolem něj leží na hromadách jeho poklady. Právě čistí jazykem Bhelliom od nánosů barvy z rašeliny. Proto mu také není momentálně rozumět. Pojďme o trochu blíže, ale držte se dál od ústí chodby, ať vás nevidí."

Plížili se dolů za světlem a zastavili pár yardů od vchodu do pokladnice. Světlo, které se sem od vodopádu odráželo, se mihotalo a vlnilo a připomínalo jakousi podivnou duhu.

"Zloději! Lupiči!" Trollův hlas byl drsný, daleko drsnější než by dokázalo vydat jakékoli elénské či styrické hrdlo. "Špinavá. Celá špinavá." Ozvalo se několik mlaskavých zvuků, jak trpasličí troll olizoval svou chloubu. "Zloději teď všichni mrtví," zachechtal se ohavně Ghwerig. "Všichni mrtví, Ghwerig ne mrtvý a jeho růže konečně doma."

"Mluví, jako by byl šílený," zamumlal Kurik.

"To byl vždycky," řekla Píšťalka. "Jeho mysl je deformována stejně jako tělo."

"Promluv ke Ghwerigovi, modrá růže!" nařizovala neviditelná zrůda. Nato zavyla odpornou kletbu, určenou styrické bohyni Aphrael. "Vrať prsteny! Vrať prsteny! Bhelliom ke Ghwerigovi nepromluví, když Ghwerig nemá prsteny!" Ozvalo se jakési zakvílení a Sparhawk si s pocitem nevolnosti uvědomil, že to zvíře pláče. "Sám!" vzlykal troll. "Ghwerig tak sám!"

Sparhawk pocítil téměř nepřekonatelnou lítost nad znetvořeným nebožákem.

"Nedělej to," vyjela na něj Píšťalka ostře. "Oslabilo by tě to v okamžiku rozhodného střetnutí. Jsi nyní naše jediná naděje, Sparhawk, a tvé srdce musí být jako z kamene."

Ghwerig nějakou chvíli hovořil slovy, která byla tak odporná, že neměla v elénštině obdoby.

"Vzývá trollí bohy," vysvětlila po chvíli Píšťalka a naklonila hlavu na stranu. "Poslouchejte," sykla záhy. "Trollí bohové mu odpovídají."

Tlumený řev vodopádu jako by změnil tóninu. Byl nyní hlubší, více rezonoval ve stěnách jeskyně.

"Budeme jej muset velice rychle zabít," proneslo až mrazivě věcným tónem děvčátko. "V dílně má stále nějaké úlomky, které mu zbyly z původního safíru po zhotovení Bhelliomu. Trollí bohové mu radí, aby vyrobil nové prsteny. Potom je naplní silou potřebnou k odemčení Bhelliomu. Jakmile k tomu dojde, bude nás Ghwerig moci snadno zničit."

Ghwerig se odporně zachechtal. "Ghwerig tě přemůže, Azashi. Azash bůh, ale Ghwerig silnější. Azash už nikdy Bhelliom neuvidí."

"Slyší ho Azash?" zeptal se Sparhawk.

"Pravděpodobně ano," odpověděla klidně Sefrenie. "Azash zná zvuk svého vlastního jména a naslouchá pokaždé, když jej někdo osloví."

"Muži-věci plavou v jezeře, aby našli Bhelliom," mlel Ghwerig dál. "Brouk-věc patřící Azashovi kouká z křoví a vidí je. Muži-věci jdou pryč. Brouk-věc vede muže-věci, co nemyslí. Muži-věci plavou ve vodě. Mnoho utopí. Jeden muž-věc najde Bhelliom. Ghwerig zabije muž-věc a vezme modrou růži. Azash chce Bhelliom? Azash může přijít za Ghwerigem. Azash se uvaří v ohni troll-bohů. Ghwerig ještě nikdy nejedl bůh-maso. Ghwerig zvědav, jak bůh-maso chutná."

V hlubinách země se zvedl temný rachot a podlaha jeskyně se otřásla.

"Azash ho slyšel," řekla Sefrenie. "Člověk skoro musí toho zmrzačeného tvora obdivovat. Nikdo se dosud neodvážil vmést takovou urážku do tváře jednoho ze Starších bohů."

"Azash zlobí na Ghweriga?" poškleboval se troll. "Nebo možná Azash třese strachy. Ghwerig má teď Bhelliom. Brzy udělá prsteny. Ghwerig pak nepotřebuje troll-bohy. Upeče Azashe v ohni Bhelliomu. Upeče pomalu, aby šťáva nevyschla. Ghwerig sní Azashe. Kdo modlí k Azashovi, až Azash hluboko v Ghwerigově břiše?"

Rachocení bylo tentokrát doprovázeno ostrým praskáním, jak se skály na povrchu počaly rozpadat a tříštit.

"Dost riskuje, nezdá se vám?" hlesl stísněně Kurik. "Azash není tvor, s nímž je radno si zahrávat."

"Ghweriga chrání trollí bohové," prozradila Sefrenie. "Dokonce ani Azash by s nimi neriskoval střet."

"Zloději! Všichni zloději!" vyl troll. "Aphrael krade prsteny! Z-Thalesie-Adian krade Bhelliom! Ted' Azash a z-Elenie-Sparhawk chtějí ukrást Bhelliom! Promluv ke Ghwerigovi, modrá růže! Ghwerig sám!"

"Jak se o mně dozvěděl?" užasl Sparhawk.

"Trollí bohové jsou velmi staří a moudří," poučila jej Sefrenie. "Ve světě se přihodí jen velmi málo věcí, o nichž by nevěděli, a své znalosti předají i těm, kdo jim slouží - za jistou cenu."

"Jaká cena může uspokojit boha?"

"Modlí se, aby ses to nikdy nedozvěděl, můj drahý," otřásl se drobná Styřička.

"Trvá Ghwerigovi deset let, než vybrousí jeden okvětní lístek, modrá růže. Ghwerig miluje modrou růži. Proč růže nemluví ke Ghwerigovi?" Chvilku si cosi nesrozumitelně bručel. "Prsteny. Ghwerig zas udělá prsteny, aby Bhelliom zas promluvil. Spálí Azashe v ohni Bhelliomu. Spálí Sparhawka v ohni Bhelliomu. Spálí Aphrael v ohni Bhelliomu. Všechny spálí. Všechny spálí. Pak Ghwerig sní."

"Myslím, že je čas, abychom se do toho vložili," pronesl s temným odhodláním Sparhawk. "Rozhodně nechci, aby se stačil dostat do té své dílny." Sáhl po meči.

"Použij sudlice," radila mu Píšťalka. "Meč ti může vytrhnout z ruky, ale sudlice má v sobě dostatečnou moc, aby se k ní nemohl přiblížit. Můj ušlechtilý otče, snaž se zůstat naživu, prosím. Potřebuji tě."

"Udělám, co bude v mých silách," slíbil Sparhawk.

"Otče?" podivil se Kurik.

"To je takové styrické oslovení," zasáhla kvapně Sefrenie vrhající varovný pohled na Píšťalku. "Zahrnuje to v sobě určitý obdiv - a lásku."

V tu chvíli učinil Sparhawk věc, kterou dělával jen zřídka. Položil ruce na prsa a hluboce se před tím podivným dítětem uklonil.

Píšťalka tleskla radostí a pak se mu vrhla do náruče a hlasitě jej políbila svými růžovými rtíky. "Otče," pronesla vroucně. Z nějakého neznámého důvodu se Sparhawk cítil hrozně rozpačitě. Píšťalčin polibek nebyl pusou malého děvčátka.

"Jak tvrdá je hlava trolla?" zeptal se mrzutě Píšťalky Kurik, očividně rozladěn stejně jako Sparhawk city, které dala holčička tak otevřeně najevo a které se nezdály být uměřené jejímu věku. Potřásl přitom svým masivním palcátem.

"Velmi, velmi tvrdá," ujistilo jej děvčátko.

"Slyšeli jsme, že je znetvořený," pokračoval Kurik. "Jak je na tom s nohama?"

"Jsou slabé. Sotva ho udrží."

"Výborně," pronesl Kurik tónem profesionálního válečníka. "Sparhawk, já se ho pokusím obejít a vzít ho přes kolena, boky a kotníky s tímhle." Máchl vzduchem svým palcátem, až vzduch zasvištěl. "Pokud se mi jej podaří srazit k zemi, vraž mu sudlici do břicha a já se mu pak budu snažit rozbít hlavu."

"Musíš to popisovat tak barvitě, Kuriku?" protestovala nemocným hlasem Sefrenie.

"To je už úděl našeho povolání, matičko," pokrčil rameny Sparhawk. "Musíme přesně vědět, co kdo udělá, tak nás nepřerušuj. Dobrá, Kuriku, pojďme." Aniž se pokusil se skrývat, odkráčel k ústí chodby a vstoupil do místnosti.

Prostora, do níž vstoupil, byla úchvatná. Její strop se ztrácel v purpurovém šeru, z něhož se dolů řítily vroucí vody vodopádu a v zářícím, zlatém oparu padaly do nepředstavitelně hluboké propasti, z níž se dutě ozývala nekonečná, bublavá ozvěna. Stěny, táhnoucí se do dále, kam až oko dohlédlo, jiskřily zlatými skvrnami a žílami a nádherné drahokamy, cennější než všechny poklady králů, házely pablesky v měnivém duhovém světle.

Znetvořený trollí skřet, huňatý a groteskní, seděl na bobku na okraji průrvy. Kolem něj se na hromadách kupily kusy ryzího zlata a drahokamy všech velikostí a barev. V pravé ruce třímал rašelinou potměšlou korunu krále Saraka, ozdobenou Bhelliomem, safírovou růží. Jak se v ní odráželo světlo padajících vod, zdálo se, že září. Sparhawk poprvé v životě spočinul pohledem na nejvzácnějším předmětu na celé zemi a na okamžik se tím vytržením málem nechal unést. Pak však pokročil vpřed, prastarou sudlici v levičce a napřaženou před sebou. Nebyl si jist, zda díky Sefreniinou kouzlu dokáže řečí trollů i hovořit a zda mu tedy Ghwerig rozumí, ale cítil v sobě zvláštní morální povinnost promluvit. Zabít tu znetvořenou zrůdu bez jediného slova a bez výstrahy bylo cizí Sparhawkově povaze. "Přišel jsem si pro

Bhelliom," oznámil trollovi. "Nejsem Adian, král Thalesie, nebudu se tě tedy pokoušet zmást. Vezmu si od tebe, co chci, silou svých paží. Braň se, jak umíš." Byla to ta nejobřadnější výzva na souboj, jakou za tak podivných okolností dokázal dát dohromady.

Ghwerig se zvedl na nohy. Jeho znetvořené tělo bylo odporné a ploché pysky se stáhly vzad, aby v nenávistném zaprskání odhalily žluté tesáky. "Nevezmeš Ghwerigovi Bhelliom, z-Elenie-Sparhawku. Ghwerig dřív zabije. Tady zemřeš, a Ghwerig sní - dokonce ani bledý Elén-Bůh Sparhawka nezachrání."

"To se ještě uvidí," opáčil Sparhawk ledově. "Potřebu nakrátko Bhelliom a pak jej zničím, aby nepadl do rukou Azashe. Dej mi jej, nebo zemři."

Ghwerig se ohavně zachechtal. "Ghwerig zemřít? Ghwerig nesmrtelný, z-Elenie-Sparhawku. Muž-věc nemůže zabít."

"To se také ještě uvidí." Sparhawk sevřel sudlici do obou rukou a odhodlaně se blížil k zakrslému trollovi. Kurik, jemuž se v ruce leskl železnými hroty pobitý palcát, se vynořil z chodby a prosmykl se kolem svého pána, aby se k trollovi dostal z boku.

"Dva?" zašklebil se Ghwerig. "Sparhawk si měl přivést sto." Sehnul se a zvedl z hromady drahokamů mohutný kamenný kyj okovaný železem. "Nevezmeš Ghwerigovi Bhelliom, z-Elenie-Sparhawku. Ghwerig dřív zabije. Tady zemřeš a Ghwerig sní - a dokonce ani Aphrael Sparhawka nezachrání. Maličcí muži-věci ztraceni. Ghwerig tuto noc hoduje. Pečený člověk má moc šťávy." Zamlaskal jazykem. Pak se napřímil a jeho chlupatá hrud' se zlověstně nadmula. Označení "zakrslý", jak Sparhawk nyní zjišťoval, bylo hrubě zavádějící. Navzdory svému postižení byl Ghwerig přinejmenším stejně vysoký jako Sparhawk sám, a trollové paže, zkroucené jako pahýly starého stromu, visely až ke kolenům. Tvář měl Ghwerig pokrytou spíše srstí, nežli vousem, a zelené oči mu nenávistně žhnuly. Šoural se kupředu a pravičkou přitom máchal svým kyjem. V levé stále svíral Sarakovu korunu, na jejímž vrcholu zářil Bhelliom.

Kurik postoupil vpřed a švihl palcátem po kolenou netvora, ale Ghwerig jeho úder téměř pohrdavě srazil kyjem. "Prchni slaboučký muži-věci," zaskřípal výhružně. "Každé maso je pro mne dobré." Máchl svým hrozivě vyhlížejícím kyjem, jenž byl díky délce trollových paží dvojnásob nebezpečný. Kurik uskočil a železem pobitá hlavice mu zasvištěla kolem tváře.

Sparhawk se vrhl vpřed se sudlicí namířenou na trollova prsa, ale ten ránu znovu odrazil. "Moc pomalé, z-Elenie-Sparhawku," zachechtal se.

Vtom jej zasáhl Kurikův palcát do levého boku. Ghwerig upadl nazad, ale s ďábelskou rychlostí třískl kyjem do hromady mihotavých drahokamů. Kurik zamrkal a volnou rukou si vytíral z očí krev, která mu prýštila ze šrámu na čele.

Sparhawk znovu bodl sudlicí a trolla, vyvedeného z rovnováhy, lehce škrábl na prsou. Ghwerig zařval bolestí a vztekem a s mocnými rozmachy kyje klopýtal

kupředu. Sparhawk odskočil a chladnokrevně číhal, až mu jeho protivník nabídne skulinu, kterou by mohl udeřit. Bylo jasné, že troll nemá strach a žádné zranění s výjimkou smrtelného jej nepřinutí ustoupit. Ghwerigovi začínala létat od úst pěna a v zelených očích planul zelený svit. Vychrlil několik strašlivých kleteb a vrhl se znovu vpřed, máchaje palicí.

"Drž ho od té rozsedliny!" křikl Sparhawk na Kurika. "Jestli se do ní zřítí, už nikdy korunu nenajdeme!" A tu si náhle uvědomil, že našel řešení: musí nějak přimět znetvořeného trolla, aby upustil korunu. Bylo totiž zřejmé, že ani ve dvou nepřemohou tuto chlupatou bytost s dlouhýma rukama a očima zatemněnýma nepřičetnou zuřivosti. Kdyby se však podařilo na okamžik odvést trollovu pozornost někam jinam, byla by to příležitost přiskočit a zasadit netvorovi smrtící ránu. Mávl pravičkou, aby upoutal Kurikovu pozornost, pak ji natáhl a klepl se s ní do levého lokte. Kurikovy oči se na okamžik nechápavě rozšířily, ale pak se zúžily a jeho panoš přikývl.

Sparhawk sevřel opět oběma rukama sudlici a provedl klamný útok. Ghwerig máchl kyjem po bodající zbrani a Sparhawk s ní ucukl zpět.

"Ghwerigovy prsteny!" zaryčel vítězně troll. "Z-Elénie-Sparhawk přinesl Ghwerigovi zpět prsteny. Ghwerig cítí jejich blízkost!" S ohavným řevem skočil vpřed a kyj hvízdal vzduchem.

Kurik udeřil a hřeby jeho palcátu vytrhly z mohutného, chlupatého trollova předloktí velký kus masa. Ghwerig však zranění věnoval pramalou pozornost a hnál se dál na Sparhawka, oháněje se palicí. Levou rukou stále křečovitě svíral korunu.

Sparhawk neochotně ustoupil. Dokud troll držel korunu, musel jej držet co nejdál od propasti.

Kurik opět švihl palcátem, ale Ghwerig uhnul a rána minula huňatý loket. Zdálo se však, že první zásah trolla bolí víc, než dává najevo. Sparhawk využil Ghwerigova zaváhání a rychle bodl. Na trollově pravém rameni se objevil krvavý šrám. Netvor zavyl spíš vztekem než bolestí a ihned švihl kyjem.

A pak zaslechl Sparhawk zezadu Píšťalčin hlas, čistý a jasný jako zvon, jak stoupá nad hluk vodopádu. Ghwerigovy oči se rozšířily a zvířecí tlama se doširoka otevřela. "Ty!" zavřískl. "Teď ti Ghwerig odplatí, dítě! Píseň dítěte zde skončí!"

Píšťalka pokračovala ve zpěvu a Sparhawk zarískoval kratičký pohled přes rameno. Děvčátko stálo v ústí chodby a nad ním se skláněla Sefrenie. Sparhawk vycítil, že Píšťalkina píseň není kouzlem, ale má za úkol odvést pozornost skřeta tak, aby on nebo Kurik mohli netvora překvapit rozhodným úderem. Ghwerig znovu zakulhal vpřed a máchl palicí, aby donutil Sparhawka ustoupit mu z cesty. Trollové oči se bez ustání upíraly na děvčátko a Ghwerigův dech jen syčel mezi těsně sevřenými tesáky. Kurik udeřil palcátem netvora do zad ale ten ani nedal najevo, že nějaký zásah pocítil, a dál se valil na styrické dítě. Sparhawk ucítil

příležitost. Ve chvíli, kdy jej troll míjel, nechal totiž mezi mocnými rozmachy palice na okamžik nechráněný chlupatý bok. Rytíř udeřil vši svou silou a vehnal ostří prastaré sudlice pod žebra do Ghwerigova těla. Zakřslý troll zařval, jak hrot, ostrý jako břitva, pronikl jeho silnou kůží. Pokusil se srazit sudlici kyjem, ale Sparhawk uskočil vzad a zbraň vytrhl z rány. Vzápětí uhodil Kurik svým palcátem do znetvořeného pravého kolena a Sparhawk zaslechl odporný zvuk praskající kosti. Ghwerig se zapotácel a upustil palici. Sparhawk si přehodil ruce na ratišti sudlice a vrazil ji do trollova břicha.

Ghwerig zaječel a sevřel pravačkou násadu sudlice, kterou Sparhawk škubal sem a tam, aby zvětšil ránu. Huňatá levá ruka však stále pevně svírala korunu a Sparhawk pochopil, že její železný stisk uvolní teprve smrt.

Troll se odkutálel z dosahu sudlice a otvor v jeho břiše se tím ještě více rozevřel. Kurik jej zasáhl palcátem do tváře a vyrazil mu jedno oko. Netvor se však s odporným vytím dovalil až k okraji propasti a rozmetal cestou nakupené drahokamy. S vítězným jekem pak přepadl přes okraj a zřítíl se do hlubin, pevně přitom svíraje Sarakovu korunu!

Zoufalý Sparhawk si pospíšil na okraj trhliny a zdrceně nahlížel do jejího nitra. Hluboko pod sebou matně rozeznal znetvořené tělo, jak padá hloub a hloub do temného jícnu. Nato se za ním ozvalo lehoučké ťapkání bosých nožek. Kolem něj se mihla Píšťalka a její lesklé černé vlasy vlály. K Sparhawkově hrůze doběhla přímo k okraji propasti a bez zaváhání se do ní vrhla, následujíc tak umírajícího trolle. "Ach Bože!" vykřikl a marně po ní mávl rukou, aby ji zachytil, a zbytečně pokračoval ve svém úsilí, dokud jej nezastavil zděšený Kurik.

A už byla u nich i Sefrenie, stále třímající meč sira Gareda.

"Udělej něco, Sefrenie," žadonil Kurik.

"Není toho zapotřebí, Kuriku," odvětila klidně. "Nic se jí nemůže stát."

"Ale -"

"Psst, Kuriku. Snažím se naslouchat."

Světlo zářícího vodopádu jako by trochu pohaslo; snad nějaký mrak tam nahoře zastínil slunce. Řev padající vody zněl nyní téměř výsměšně a Sparhawk si uvědomil, že mu po tvářích tečou slzy.

A potom v černé temnotě bezedné propasti spatřil cosi, co vypadalo jako jiskřička světla. Pomalu, ale neustále sílila a zdálo se, že stoupá z hlubin na povrch. Když se světélko ještě trochu přiblížilo, uviděl jej ostřeji. Vyhlíželo nyní jako čárka oslnivě bílého světla, na jejímž konci se třpytila sytě modrá jiskérka.

Bhelliom stoupal z hlubin a spočíval přitom na dlani zářící Píšťalčiny ručky. Sparhawk vyjekl úžasem, když si uvědomil, skrz ručku vidí a že zbytek drobného tělíčka, který se vynořil za ní, je průsvitný a nehmotný jako mlha. Píšťalčina malá tvářička byla klidná a neproniknutelná. Jedna ručka se zvedla nad hlavu s

drahokamem na dlani, zatímco druhá se natáhla k Sefrenii. Ke Sparhawkově hrůze jeho milovaná učitelka a rádkyně překročila okraj strže a šlápla do prázdna.

Ale nezřítla se dolů.

Jako by kráčela po pevné zemi, mířila klidně přes bezednou temnotu k děvčátku, aby si od něj vzala drahokam. Pak obrátila hlavu a oslovila rytíře podivně archaickou řečí. "Otevř nyní sudlici Antorovu, sire Sparhawku, a nasad' prsten královnin na pravou ruku svou, by Bhelliom nezhubil tě, až jeho převezmeš."

Píšťalka vedle ní spustila jásavou píseň - píseň, která zněla hlasy, mnohatisícových zástupů, nadpozemských hrdel.

Sefrenie natáhla ruku, aby se v gestu nekonečné lásky dotkla oné nehmotné tváře. Poté se vrátila zpět přes prázdnotu a Bhelliom lehce spočíval v jejích dlaních. "Zdeť končí tvá pouť, sire Sparhawku," pronesla slavnostně. "Nastav ruce své, bys přijal Bhelliom ode mne i mé bohyně - božského dítěte Aphrael."

A docela náhle bylo vše jasné. Sparhawk padl na kolena a Kurik po jeho boku jej napodobil a rytíř převzal safírovou růži ze Sefreniiných rukou. Jejich učitelka a rádkyně poklekla mezi ně a všichni se s úctou dívali do zářící tváře té, již nazývali Píšťalkou.

Věčně mladá bohyně Aphrael se na ně usmála a její hlas stále zněl mnohohlasným chorálem, který vyplňovat celý jeskynní dóm tisíci ozvěnami. Světlo, jež vydávalo nehmotné tělíčko, svítilo čím dál jasněji a záhy vystřelilo vzhůru rychleji než šíp.

A potom zmizelo.

*Zde končí Rubínový rytíř,
druhý díl skvělého Eddingsova románu Elenium.
Již brzy se dočkáte překvapujícího rozuzlení ve
třetím dílu s názvem Safírová růže.*